

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R. RAETA

Pits

&

Poison

THESE GODLY
LIES

Book Two

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

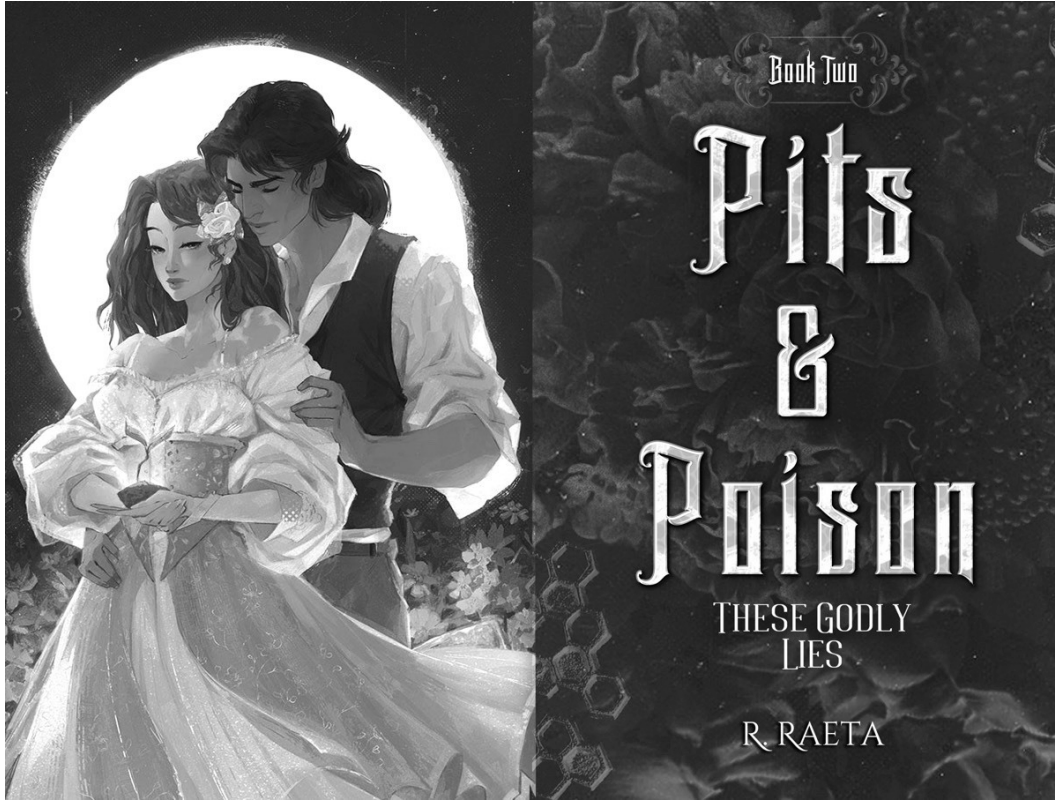
Çevirigiller Ekibi

ÇUKURLAR VE ZEHİR
BU TANRISAL
YALANLAR

R. RAETA

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Çukurlar ve Zehir: Bu Tanrısal Yalanlar R. Raeta Telif

Hakkı © 2024 R. Raeta

Atera Books tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ciltsiz ilk baskı Haziran 2024

Başlık Sayfası Karakter Çizimi mahsa.gallerry tarafından

yapılmıştır Ciltsiz ISBN: 979-8-9855547-5-5

www.rraeta.com

Kaybettiklerimiz ve onların hatıralarının içimizde ördüğü değişimin ipleri için.

İÇİNDEKİLER

Yazardan Bir Not Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Teşekkür Çok

Yakında Ayrıca R.

Raeta tarafından

Ayrıca R. Raeta

tarafından Yazar

Hakkında

YAZARDAN BİR NOT

Sevgili okuyucu,

Bu kitabın kurgusu tarihin farklı anlarında tüm dünyayı dolaşmaktadır. Tarihi olaylara ve yerlere atıflar olsa da, lütfen bunların yaratıcı bir mercekten tasvir edildiğini bilin. Araya serpiştirilmiş tarihi gerçeklere mümkün olduğunca doğru ve saygılı olmaya çalışsam da, hiçbir şekilde bir uzman değilim ve bu her şeyden önce bir kurgu eseridir. Bu referansların dünya ve onu şekillendiren tarih hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir başlangıç noktası olarak kullanılabileceğini umuyorum.

Her zaman olduğu gibi, okuyucularımın güvende kalması en büyük dileğimdir. Dikkat edilmesi gereken bazı içeriklerin tam listesi için lütfen www.rraeta.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

Sonsuza dek
minnettarım,
Rachelle

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir zamanlar anılarını kendine yakın tutar, değerlerine ihanet eden bir şiddetle onları korurdu. Şimdi ise her birini bir hediye gibi sarıp sarmalıyor ve kim olduğunun katmanlarını sıyrırken onun yüzünü izliyor. Sadece o maruz kalmayı rahatlatma gibi hissettirebilirdi.

KALİFORNİYA, BİRLEŞİK DEVLETLER

1955

ONA HİKAYELER ANLATIR.

Gerçeklerle örülmüş ve çok eski anılardan lif lif dokunmuş türden. Onun için geçmişini bir araya getirir ve her rüyasını, her korkusunu, her seferinde bir hikaye anlatır - ona her zaman bilmek istediği her şeyi söyler, hatta sormayı hiç bilmediği bir sorunun cevabı olsa bile. Anna her birini yakınında tutuyor, hayatının yamalı bohçası kendi etrafına sarabileceği bir şey haline gelene kadar ilmek ilmek büyüyor.

Geceleri birlikte kıvrılıyorlar, bazen yatakta, bazen kanepede. Bazen de çayırdaki yerli kır çiçeklerinin tenini gıdıkladığı, kapalı yaprakların yanaklarını öptüğü, yıldızlardan oluşan bir battaniyeye bakarken ve onun isimlerini taşıyanların izini sürerken.

Bu gece oturma odasındalar ve Anna'nın yaptığı yorganın altına yayılmışlar, başka bir şey yok. Ocaktaki ateş çıtırdıyor, odayı sıcaklık ve ışıkla doldururken, rüzgâr ağaçların arasından ısıklık çalıyor, sonbahar yağmuru sanki fırtına zorla içeri girmeye çalışıyormuş gibi pencerelerine vuruyor. Kadın, adamın göğsüne doğru kıvrılmış, parmak uçları kürek kemiğinin kıvrımlarını tembelce, her geçiş bir öncekinden daha yavaş bir şekilde izlerken nefesi adamın kalbinin üzerinde fısıldıyor.

"Çocukken ateşin önünde oturmayı çok severdim," diye mırıldanıyor, sözcükler saçlarını okşuyor, sonra kayarak tepesine bir öpücük konduruyor. "Eskiden

Ocağın önünde uzanır ve sıcaklığı beni uyutana kadar alevlerin dansını izlerdim."

"Seni bir çocuk olarak hayal etmek zor." Bu itiraf, şu anda saçlarının ucuyla oynayan parmaklar kadar yumuşak ve durgun.

"Çoğu gün hatırlamak zor," diye itiraf ediyor. "Sanırım bir şeyler üzerinde düşünemeyecek kadar meşgul olduğunuzda böyle oluyor. Geriye kalan tek şey kemikler olana kadar hafızan kayboluyor."

Anna yaşadığı onca şeyi, kurduğu onca bağlantıyı düşünüyor. Tam olarak hatırladıkları sadece tutunduklarıdır. İngiltere'deki ilk yılları, Fransa'da karşılaştığı zorluklar, net olarak hatırladığı tek kısım o ve Piers'in olduğu anlar. Tüm acılar, içini kemiren şeyler çürüyüp gitmiştir, ta ki hatırladığı tek şey bir zamanlar *orada oldukları* olana kadar.

Zaman her şeyi değiştirir. Bazen bazı şeyleri de siler.

"En eski anım kaçırılışımdı - duman ve korku. Artık hatırlamıyorum bile." Çenesini eğip onun bakışlarıyla buluşuyor. "Hayatımdaki böylesine önemli bir olayın artık taşıyacak kadar önemli olmadığını fark etmek garip."

Khiran'ın eli sırtının küçük kısmından ayrılıp yüzündeki bir bukleyi çekiştiriyor. Dokunuşu altında gezinerek devam ediyor. "Başlangıçlarımız birbirinin aynısı. Senin hikâyem çalınmakla, benimki ise terk edilmekle başlıyor." Adam eğiliyor, burunları birbirine değiyor. Anna istese onun kirpiklerini tek tek sayabilirdi. "Eira'nın bakımına girdim çünkü istenmiyordum. Nedenini hiç bilemedim, anlayamayacak kadar küçüktüm. Eira'nın da anladığından emin değilim. Sadece yalnız olduğumu ve sonra olmadığımı biliyorum."

Anna'nın alnı kırışıyor, başını kaldırıp dirseğine yaslanarak onun üzerinde dururken zihni kelimeleri tekrarlıyor. "Eira'yla tanıştığında çocuk muydun?"

Daha önceki hayatından hiç bahsetmemişti. Sormak aklına bile gelmemişti. Başlangıçta ona, ölümlülerin gökyüzüne bakıp yıldızlarda tanrılarını buldukları gibi bakmıştı. O kadim ve güçlüydü, bundan başka bir şey olduğu fikri imkansız görünüyordu. Daha sonra, düzinelerce yaşam deneyimledikten sonra, kendi başlangıçları o kadar uzak gelmişti ki, *onunkini* merak etmeyi hiç düşünmemişti.

"Bilmiyor muydun?"

"Nasıl bilebilirdim ki? Bana hiç söylemedin."

Bir omzunu silkti. "Dürüst olmak gerekirse, Eira'nın gençliğime dair utanç verici hikâyeleri paylaşmaktan büyük zevk almasını beklerdim." Burnu sinirli bir şekilde kırışıyor. "*Bana* acı çektirmekten kesinlikle keyif alıyordu."

Anna alay ediyor, saçları halının üzerine dökülürken tekrar onun yanına uzanıyor ve kolunu yastık olarak başının altına katlıyor. "Senin hakkında konuşmaktan kaçınırdı. Sanırım dili sürçüp bilmemi istemeyeceğin bir şey söylemekten korkuyordu."

"Gençliğimin utanç verici hikâyeleri gibi mi?"

Bacağına tekme atıyor ama arkasında güç yok. Cezadan çok bir azarlama gibi. "Belki bu kadar çok sır saklamasaydın, bunlardan bazılarını dinleme zevkine erişebilirdim."

Khiran'ın gülümsemesi azalıyor, ağırlaşıyor. "Bu seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

"Evet." Keşke daha farklı yapsaydım dediği onlarca şey var ama hiçbiri sonucu değiştirmiyor. Adam her zaman onun iyiliği için hareket ettiğine inanacak, aynı şekilde kadın da her zaman onun hatalı olduğuna inanacak. Önemli olan bu işin bitmiş olması - ileride onunla *birlikte* yükleri taşıyacağına dair ona güvenmesi. "Bu seni korkutuyor mu? Benimle sır saklamamak?"

"Hayır," diye mırıldanarak alnına nazik bir öpücük konduruyor. "Bunu talep etmekte haklıydın. Özgür hissettiriyor. Sözlerimi seninle ölçmek zorunda olmamak."

Gülümsemesini bastırmak için zayıf bir girişimde bulunarak dudağını ısıyor. "Bu iyi bir cevap. Neredeyse mükemmel."

"Sadece neredeyse mi? Belki de daha fazla prova yapmalıydım. Senin üstün yargıların ve ilahi güzelliğin üzerine şiirsel düşünceler mi eklemeliydim?" Adam çarpık bir şekilde sırıtıyor.

"Mm," diye mırıldanıyor. "Zararı olmazdı."

"Bir dahaki sefere not alırım," diye söz veriyor.

Anna ona bakıyor, gözlerindeki yeşilin her zerresini hafızasına kaydediyor. Bu son zamanlarda geliştirdiği bir alışkanlık. Kalbinin onu on yıldan uzun bir süredir kaybetmiş olmasıyla başa çıkma yolu. O her gittiğinde derisinin altında hala gergin bir kaşıntı var. Kulaklarında uğulduyor, kalbinin üzerine yerleşiyor. Bazen elini göğsünün üzerine koyuyor ve ağrı o kadar büyük oluyor ki, avucundaki titreşimleri kurdeşenlerinden birinin üzerine koymuş gibi net bir şekilde hayal edebiliyor.

Belki onun da bunu hissettiğini düşünüyor.

Veda gülümsemelerinin kenarlarında, geçmişteki hatalarının beliren varlığıyla oluşan bir gölge var. Affetmiş olması önemli değil.

Bir daha asla söz vermediğinde ona inanması önemli değil. Bir yanı hâlâ onun gideceğinden ve bir daha geri dönmeyeceğinden korkuyor. Güveninin tamamen kaybolmasının on yıllar sürebileceğinden şüpheleniyor. Silas ona güvenin bir kez kırıldığında daha fazla zaman aldığını söylerken haklıydı.

Anna kaşlarını çatıyor, bu düşünce onu çektiştirmektedir. Bu onu ilgilendirmez, gerçekten ilgilendirmez, ama soru onu rahatsız eder. "Silas kıtlık sırasında çocukları yeniden yerleştirmemize yardım ederken bana bir şeyden bahsetmişti."

Bir öpücük daha, bu seferki ağzının köşesine. "Çoban mı?" diye mırıldanıyor. Konuşmalarından çok dudaklarıyla çenesinin çizgisini takip etmekle ilgileniyor gibi görünüyor.

"O Silas'ı tercih ediyor," diye homurdanıyor. "Sen ve Eira onun adını kullanma konusunda neden bu kadar inatçısınız anlamıyorum."

"Henüz bu ayrıcalığı hak etmedi."

"Sırrımızı saklamak saygını kazanmak için yeterli değil mi?"

"Minnettarlığımın yanı sıra saygımı da kazandı," diye düzeltiyor, sesinde bir iç çekişle. Onun gözleriyle buluşacak kadar uzaklaşıyor. "Benim *güvenim* o kadar kolay verilmiyor. Arkadaşlığımı senin kadar kolay sunmuyorum Anna."

"Belki de bu yüzden bu kadar az arkadaşın var." "Yalnız bir aptal, ölü bir aptaldan daha iyidir."

"Sen ölemezsin." İkisi için de bir hatırlatma.

Dudakları büküldü, teslimiyetçi bir yarım gülümseme. "Ölümün farklı türleri var," diye mırıldanıyor, avucu çenesini kavlıyor. Başparmağı yanağının çizgisinde geziniyor, gözleri onun adını taşıyan kâbuslarla kararmış. "Sorunu sor, Anna."

Bakışlarındaki gölgeleri kovma dürtüsünü bastıran Anna dudaklarını ıslatıyor. "Eira'ya ne oldu? Silas'ın tek söylediği ona güvenmemekte haklı olduğu, ihanete uğradığı." Kaşlarını çatıyor, anıyı hatırlamaya çalışıyor. "Sanki ikinizin de öyle olduğunu ima ediyor gibiydi."

Khiran uzun bir iç çekip ondan uzaklaşıyor ve sırt üstü yatıyor. "Farklı bir sorgulama bekliyordum."

"Ama cevaplayacaksın?"

"Evet. Sadece ne kadar iyi cevap *verebileceğimi* bilmiyorum." Tavana bakıyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor. "Olay olduğunda oradaydım ama hâlâ gençtim. Her şeyi anlamamıştım." Başını iki yana sallıyor. "Ya da belki bir zamanlar anlamıştım, ama bu tutunduğum bir anı değildi."

Genç. Bu kelime Anna'nın kulaklarında çınlıyor. Bir şekilde, o sormadan önce bile biliyor. "Hâlâ ölümlü olduğun zamanlardı."

Ona bakıyor, kaşındaki kırışıklık derinleşiyor. "Sana gerçekten başka bir şey söylemedi, değil mi?"

"Söyleyecek bir şeyi olmadığını söyledi." Çıplak omzunu silkiyor, yorganı göğsüne yaklaştırıyor. "Sanırım senin de değil. Eira'nın."

"Yanıyorsun." Arkasında, ateşin üzerindeki kütük kayıyor, köz yatağından kıvılcımlar fışkırıyor. "Herkesten çok benim. Ölümsüzlüğü ellerime veren Eira'nın güvenine ihanet etmekte."

HIKAYE ŞÖYLE DEVAM EDİYOR:

Bir zamanlar, dünya gençken, Eira da öyleydi. Ona pek çok isim takmışlar -Eir, Hygieia, Panacea- ama hepsi ona merhametli demiş. Hastalarını iyileştirir ve annelerine yardım edermiş. Güzeldi, ruhu canlı ve umut doluydu. Hepsinden *önemlisi mutluydu*. İnsanları önemsiyordu ve insanlar da onu önemsiyordu.

Ta ki onlar umursamayana kadar.

Dünya değişti. Yavaş yavaş, ondan yardım isteyen ölümlülerin sayısı azaldı ve şüphecilerin sesleri gerçeklerden daha yüksek çıktı. Sağladığı çareler aranır olmaktan çıkıp küçümsenir oldu. Bir zamanlar insanlık ve onların potansiyeli için taşıdığı tüm o umutlar soldu ve bununla birlikte kendisi de soldu. Altın sarısı saçları griye döndü ve elleri de kalbi gibi yıpranıp budaklandı. Acı ve yara içinde, kendini uzaklara kapattı.

Bazıları kulübeyi çayırdaki bulduğunu söylüyor, bazıları ise yıllarca süren kalp kırıklığı boyunca her seferinde bir taş inşa ettiğini söylüyor. Her iki şekilde de, o kaldı. Ölümlülerin reddettiği tüm sevgi ve ilgiyi toprağa koydu ve yaptığı ev kendi kalbi kadar onun bir parçası haline gelene kadar acılarını ocağından gelen sıcaklıkla tedavi etti. Sahip olduğu büyü, bir zamanlar başkalarının acısını dindirmek için kullandığı büyü, kendisine merhamet sağlamak için evrim geçirdi.

Yıllarca kimse onu aramadı. Ona giden patikalar büyümüş; orman sanki hiç var olmamış gibi onu yutmuş. Bir yüzyıl

geçti, sonra iki, sonra üç. Kısa süre sonra geriye tek bir patika kaldı; o kadar dardı ki orman, her adımda insanın omuzlarına dokunuyordu.

Eira her mevsim tohumlarını eker ve bahçesiyle ilgilenirdi ama içinde sevgi yoktu. Pişirdiği yemeklerden ya da hasat ettiği ürünlerden gurur duymuyordu. Neşe yoktu. Her yıl bir öncekini aratırcasına hareket ediyordu. Ta ki bir sonbahar sabahı, çayırları parıldayan bir buz tabakasıyla kaplayan kırağıya uyanıncaya ve hayatının monotonluğu bir dizi küçük, karışık ayak izinin keşfedilmesiyle kırılınca kadar.

Her nasılsa, bir çocuk tökezleyerek yoluna çıkmıştı. Üzerinde yırtık pırtık giysiler ve pislikten başka bir şey olmayan kimsesiz bir şey, barınmak için odun yığınlarının arasına kıvrılmıştı. Eira onun bir çocuktan çok korkmuş bir hayvana benzediğini düşündü.

"Adın ne senin?" diye sordu. "Nereden geliyorsun?" Çocuk cevap vermedi.

Eira bildiği her dilde tekrar tekrar denedi. Dört yaz kadar yaşlı görünmesine rağmen, çocuk hiçbirini anladığına dair bir işaret göstermedi. Eira'nın kalbini koruyan sertleşmiş kabuk çatladı. "Seni ısıtmamıza izin ver," diye yatıştırdı. "Karnını doyuralım."

Yıpranmış elini uzattı ve onun tutmasını bekledi. Bazı şeyler evrenseldir. Gülümsemesinin, sabrının tercüme edilmeye ihtiyacı yoktu. Adam elini onun elinin içine koydu ve onu kapıya kadar götürdüğünde hiç irkilmedi.

O günden sonra Eira yeni bir hayat buldu. Kitleler artık onun yardımını ya da merhametini istemiyordu ama çocuk *istiyordu*. Onu besledi, yıkadı, ona dil, şifa ve *sevgi* hakkında bildiklerini öğretti ve yüzündeki kırıksıklıklar düzeldi ve saçlarındaki gümüş rengi bal gibi sarı olana kadar ısındı. Çocuk birkaç yaş büyüdüğünde, sadece gözlerinin etrafındaki çizgiler ve ellerindeki nasırlar kalmıştı.

Ve mutluydular.

Çocuk okuma yazma bilmeyen yarı aç bir yaratıktan her şeyi sorgulayan bir çocuğa dönüştü. Sıcak bir yatak ve tok bir mideyle, bir zamanlar düşünmeden çiğnediği çiçeklerdeki güzelliği görmeye başladı, kuşların onları yakalamak için bir yol planlamadan uçarken dalma ve sapma biçimlerine hayran kaldı. Gülümsemeyi öğrendi. Gülmeyi öğrendi. Eira'nın bakımı altında, hayatın ondan esirgediği çocukluğunu buldu.

Dört yılı böyle geçirdiler; birbirlerinde mutluluk ve bağ buldular. Ağaçlardan meyve kopararak ve kökleri hasat ederek dört yıl.

Toprakdan, paylaşılan yemeklerden ve Eira çocuğun içinde kaybolması için hikâyeler örerken ateşin önünde yayılan akşamlardan.

Onun ne olduğunu hiçbir zaman anlamadı; aralarındaki farkları sorgulayacak kadar bile bilmiyordu. İnsanlar yavaş yavaş onun yolunda tekrar tökezlemeye başladığında, farklı diller konuşmalarının ve farklı tanrılara dua etmelerinin ne kadar garip olduğunu anlamadı. Bildiği dünya Eira'nın çayırındaki beşiğe sığıyordu. Bir çocuk onun dışındaki dünyanın büyüklüğünü nasıl kavrayabilirdi ki?

Böylece onların dillerini ve geleneklerini öğrendi, taptıkları tanrıları tanımaya başladı. Genç zihni bunu rasyonalize etti - hayatına, deneyimlerine baktı ve onları bildiği kalıba uydurdu. Dünyanız küçük olduğunda, farklılıklarda tuhaflık bulmak kolaydır. Kendi benzerinizi bir kaide üzerine koymak. Ancak gençken, bu farklılıklar aynı ağırlığı taşımaz.

Çocuk Eira'nın ziyaretçilerini tuhaf ya da *öteki* olarak görmedi. Sadece farklılıkların şeylerin doğal düzeni olduğunu varsayıyordu - komşular farklı şarkılar söylüyor ama aynı masada toplanıyorlardı. Dış dünya da çayırda aynı yasalara göre işliyordu. Her şey aynı güneşin altında büyüyordu: çiçekler ve ağaçlar, çimenler ve bahçeye ekilen tohumlar. Çocuk, insanların da aynı olması gerektiğine erkenden karar verdi.

Elbette bu son derece naif bir düşünceydi ama güzel bir inançtı. Kurtulmak için mücadele ettiği bir inanç. İnanç böyle aldatıcı olabilir - kendini o kadar derinlere gömebilir ki sizin bir parçanız haline gelebilir. Yüzyıllarca süren dehşet onu asla yakamazdı. Dünyanın düşündüğü gibi olmadığını gördüğünde bile, o küçük parçası bunun olabileceğine inanmaktan asla vazgeçmedi. Dünya onu en kötüsünü beklemeye hazırlarken, Eira'nın bakımı onu sonsuza dek en iyisini ummaya mahkum etmişti.

Ama orada, Eira'nın çayırında ve onun ötesinde dünyanın nasıl işlediğine dair çocukça bir anlayışla, çocuk hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmuyordu. Gerçek kadar masum, iyi niyet kadar iyi niyetli bir şeyin kötü bir sonuca yol açabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu yüzden, bakıcısının arkadaş dediği tek kadınla tanıştığında, ona şifacının kendisiyle aynı saygıyı gösterdi.

Onu ilk kez gördüğünde, Çayır'a patikadan değil de nehirden gelişini unutmadığı bir anıydı. Etrafında karların erimesinden dolayı buz gibi ve acımasızca akan suyla birlikte en derin kısımdan çıktı ama adımları emindi. Kendinden emin adımlarla

emretti. Nehir onun kaprislerine boyun eğiyor, şefkat dilenen bir kedi gibi ayaklarının etrafında kıvrılıyordu. Uzun yeşil otların üzerinde, elinde topladığı bahar çiçekleriyle, kadının nehirden kıyıya ıslak bir etek ucundan başka bir şey olmadan ulaşmasını izledi.

Kız onun bakışlarına gece gökyüzünü andıran, karanlık ve iğne ucu kadar ışıklı gözleriyle karşılık verdi. Ona gülümsediğinde, yuvarlak yüzü, mürekkep siyahı saçlarının üzerine yerleşmiş ayı hatırlatıyordu.

O ilk seferinde sadece Eira ile konuşmuştu. Dudakları onun için yeni olan bir dilde kıpırdadı, ancak Eira anladı ve kapısından içeri giren diğer tüm lehçelerle taşıdığı aynı kolaylıkla aynı dilde yanıt verdi. Daha sonra bu dili öğrenmek istediğinde Eira ona, öğrenmesi gereken onca yaşayan dil varken ölü dillerin öğretilmeye değmeyeceğini söyledi.

Aradan bir yıl geçti ve arkadaşı geri döndü. Çocuk onu kapıda karşıladı, Eira arkada doğum yapan bir anneyle meşguldü.

Kız ona anlayamayacağı bir dilde bir soru sordu. Çocuk cevap vermeyince, bir süre daha onu inceledikten sonra İngilizce olarak tekrar denedi. "Daha önce de buradaydın."

Bu sadece bir gözlemdi ama çocuk içindeki soruyu duymuştu. "Burası benim evim," diye cevap verdi.

"Evim." Kelimeyi yankılama şekli tuhaftı, sanki dilinde garip bir tadı varmış gibi. Yabancı. "Eira'nın evini ne zamandır kendi evin olarak görüyorsun?"

Çocuk tereddüt etti, soruda bir tehlike sezdiği için değil, cevabı bilmediği için. "Hatırladığım kadarıyla."

Kız ona birkaç dakika daha baktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuştu. Çocuk bunun biraz endişeye benzediğini düşündü. "Kaç yazlıksın?"

Omuz silkti. Bunu bilmek hiç de önemli bir şey gibi görünmüyordu. "Yedi mi?"

Kız sanki bu bilgiyi bir kenara saklıyormuş gibi yavaşça başını salladı. Çocuk daha sonra onları kendi aralarında, anlamını bilmediği o dilde sessizce konuşurken yakalayacaktı. İsmi hiç kullanılmamıştı ama Eira'nın gölgeli bakışlarından kendisinden bahsettiklerini anladı. Yabancı'nın sesi yumuşaktı, ikna ediciydi ama bakıcısının omuzlarında bir gerginlik, sözlerinde bir ısırık vardı ve bu onu geriye itiyordu.

Eira, arkadaşı nehre dönüp akıntının onu alıp götürmesine izin verdikten sonra bile ona ne hakkında olduğunu söylemeyi reddetti. Aylar sonra Eira erzak almak için ayrılıp bir daha dönmeyene kadar anlamayacaktı.

Bir gün ikiye uzadı. Sonra üçe. Sonra dörde. Eira'nın izinin yavaş yavaş orman tarafından yutulmasını izlerken endişe göğsünde bir ağırlıktı. Yedinci gün, Eira'nın arkadaşını kıyıda elini uzatmış ve dudaklarında bir sözle buldu. "Seni ona götürebilirim."

Şans onu Eira'nın çayırına düşürdüğünden beri, onun çatısı altında bir yuva bulduğundan beri, kendini ilk kez bir yabancıyı takip ederken buldu. Küçük eli onunkinde olan kadın onu nehre ve kendisinininkine hiç benzemeyen bir dünyaya götürdü. Gökyüzü yerine dallardan oluşan bir dünya, kökler o kadar büyüktü ki, hepsi aynı hedefe giden kıvrımlı yollar gibi topraktan yükseliyorlardı - o kadar muhteşem bir ağaç ki, bunun bir efsane olması gerektiğini biliyordu.

Sonra Eira'yı gördü -yüz ifadesindeki kalp kırıklığını gördü- ve her türlü merak duygusu onu terk etti.

Etrafı yabancılarla çevriliydi ama önünde diz çöktüğü tek bir kişi vardı. Onu rahat bırakması için yalvardığı tek kişi. Beyaz saçlı, beyaz tenli, beyaz cüppeli bir adam. Kar ve buzdan bir adam.

Ellerini dallara uzatıp dallardan altın bir meyve koparıırken ona bakmadı. Meyveyi incelerken de ona bakmadı. "Gerçekten mi, Eira," diye mırıldandı ama kelimelerin altında zalimlik yatıyordu. Kendini tedavi olarak gizleyen yavaş bir zehir. "Bana teşekkür etmelisin. Zamanı geldiğinde veda etmenin seninki kadar hassas bir kalp için ne kadar zor olacağını düşünebiliyor musun? Sana bir hediye veriyorum."

Çocuk, Eira'nın dizleri yere sağlam basarken, midesi bulanarak ve kalbi boğazında düğümlenerek ailesi olarak bildiği kadını izledi. Sesi, açık ve bulutsuz bir gökyüzünden yağmur yağması için yalvarmak kadar beyhude hissettiriyordu. "Lütfen, en azından ona büyüme şansı verin," diye yalvardı. "Bunu seçmesine izin verin."

İlk güldüğünde, çocuk bunu göğsünde hissetti. Karda kalmış demir gibi kalbinin etrafına dolandı, sesi o kadar acı soğuktu ki yaktı.

Meyveyi çocuğun ellerine bastırdı. "Ye." Çocuk tereddüt edince, emrine bir de söz ekledi. "Ye ve sonsuza dek Eira'nın yanında kalabileceksin. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Elbette söylenecek en doğru şey buydu; çocuğun daha fazla istediği bir şey yoktu.

Şeftaliyi dudaklarına götürdü, bir ısırık aldı ve yutarken Eira'nın yüzündeki çizgileri derinleştiren yenilgi ifadesini fark etmemeye çalıştı.

ANNA yattı, hikayenin yankıları hala etrafına yerleşiyor. Aklını kurcalayan pek çok soru vardı ama en çok isimsiz karakter öne çıkıyordu. Hain. Silas ona güvenin bir kez kırıldığında daha fazla zaman aldığını söylerken bundan bahsediyor olmalıydı. "Kimdi o?"

"Kaia," diye mırıldanıyor Khiran. Adını söyleme biçiminde bir hüznün var. Bir pişmanlık. "O ve Eira olaydan önce çok iyi arkadaşlardı."

Loş ışıkta onun yüz ifadesini inceliyor. Ateşin beslenmesi gerekiyor; son alevler de aklıktan cansız, ama o kalkmak için hiçbir harekette bulunmuyor. "Onun için üzülüyorsun."

"Verdiği zararı isteyerek vermedi," diyor adam, parmakları Anna'nın teninde dalgınca gezinirken. "Bana çok sonraları, tanrı olmadan önce bir anne olduğunu itiraf etti. Eira'nın karşılaşacağı kalp kırıklığını biliyordu ve onu bundan korumaya çalıştı. Ne yazık ki sonuçlarıyla yüzleşince niyetin pek bir önemi kalmıyor."

"Onu affettin." Bir ifade, soru değil. Sözleri başka bir şey olamayacak kadar kesinliğe dayanıyor. Anna bunu yüz ifadesindeki yumuşaklıktan, söylenen ve saklanan sözcükler arasında katlanan gerçeklikten anlıyor.

"Benim için affedilecek hiçbir şey yoktu. Ona hiç kızmadım." Avucunun altında, göğsü içi boş bir kahkahayla yükselip alçalıyor. "Hangi çocuk olmadığı bir şeyle oynama düşüncesinden zevk almaz ki? Kaç mil ya da okyanus geçerse geçsin merakının iplerini takip etme gücüne sahip olmak? Hayır. Kaia'nın benim için açtığı kapıdan asla pişmanlık duyamam. Ne çocukken, ne de şimdi. Bana hayal bile edemeyeceğim bir varoluş verdi."

"Arkadaşım dediğin birkaç kişiden biri mi?"

"Hayır, arkadaş onun için pek doğru bir kelime değil," diye itiraf ediyor. "Sanırım Eira'ya anne deseydim, Kaia'ya teyze derdim. Ölümsüzlüğü kazandıktan sonra işler... zorlaştı. Çayır benim evimdi ama İlk beni nerede bulacağını biliyordu. Ondan sonra, istediği zaman beni geri getirebilecek birine sahipti. İhtiyacım olduğunu gördüğünde bana bir sığınak sunan tek kişi Kaia oldu."

Anna kaşlarını çatıyor. "Nasıl zor?" Adam tereddüt ettiğinde bunun sorulması gereken doğru soru olduğunu anlıyor.

Dudaklarının kenarlarında beliren gülümseme kızgınlıkla keskinleşiyor. "İlk, yeteneklerimden benim kadar memnun değildi." Omurgasındaki eli kıpırdamıyor, kürek kemiklerinin arasında geziniyor. Anna onun avucunun altında kalbinin sızısını hissedip hissetmediğini merak ediyor. "Güç umuyordu ama onun yerine salon numaraları yapan bir çocuk teslim edildi."

Onu görme, yüz ifadesini ve acısını ölçme ihtiyacı görmezden gelinemeyecek kadar ağırdır. Ayağa kalkıyor, adamın beline sarılırken yorgan kalçalarında birikiyor. Gözleri aşağıya kayıyor, hayranlık bağlılıkla iç içe geçiyor. Anna bir ölümlünün yaşaması gerekenden çok daha fazla hayat yaşamıştır ama Khiran ona böyle bakmaya başlayana kadar kendini hiç tanrıça gibi hissetmemiştir. Konuşmadan önce Khiran'ın bakışlarının kendi bakışlarıyla buluşmasını, parmaklarının avuç içleri öpüşene kadar Khiran'ın parmaklarının arasından kaymasını bekliyor. "O bir aptal."

Gözleri parlıyor, sanki onun en sevdiği eğlencelerden birini keşfetmiş gibi. Belki de keşfetmiştir. "Onunla hiç tanışmamış biri için akıllıca sözler. Tüm kalbimle katılıyorum."

Anna öne doğru eğiliyor, burunları birbirine değiyor ve kenetlenmiş elleri başının iki yanında kenetleniyor. O kadar yakınlar ki, onun gözlerindeki gölgeleri görebiliyor -kendisinden bile saklamak istediği gölgeleri. "O zaman neden ona inanıyormuş gibi konuşuyorsun?"

Adam ona bakıyor, bakışları kukuletalı ve dudakları kasvetli bir gülümsemeyle yukarı kalkmış. "Ne olduğumu ve ne olmadığımı biliyorum." Ayağa kalkıyor, parmakları onunkilerden ayrılıp fısıltılı bir yumuşaklıkla kollarında gezinirken göğüsleri birbirine değiyor. "Ben bir aldatma ustasıyım, ipleri koparıp çekme ve iktidardakileri kararlarını şekillendirenin etki değil seçim olduğuna inandırma ustasıyım." Avuç içleri kızın çenesini kavırıyor, başparmakları yanaklarındaki çıkıntıları okşuyor. Anna, Khiran'ın gözlerinde yansıyan şimşek çakmasını yakaladıktan bir saniye sonra dışarıda gök gürlüyor. "Ben asker değilim, Anna."

Kaşlarını çatıyor, elleri onun bileklerine uzanıyor. Ateş sadece bir tutam alev, ısıdan çok ılık. Onsuz, kapının altındaki aralıktan sızan soğuk hissetmeye başlıyor ama adamın avuçları yanaklarına sıcacık değiyor. "Neden olman gerekiyor?"

"Çünkü zamanı geldiğinde, tam olarak göndereceği kişiler bunlar. Askerler."

İKİNCİ BÖLÜM

*Onlara olan nefreti, her türlü yolla alevlendirilen çığ ve yakıcı bir şeydir.
Ona haksızlık ettiler. Şu anda, gözlerine korku saldıkları için onlardan nefret
ediyor.
Onu oraya koyan kişi olmaya zorladığı için.*

KALİFORNİYA, AMERİKA BİRLEŞİK
DEVLETLERİ KIŞ 1955

EYALET O KIŞ REKOR SELLERLE SAVAŞIR. Gazeteler setlerin yıkıldığına, suların vadilere taşıdığına, evlerin ve çiftliklerin sular altında kaldığına dair haberler yayınıyor. Khiran onu kasabaya gitmemesi konusunda uyarmıştı bile.

-San Lorenzo nehri alçak bölgelere taşı ve onun yolunu tamamen kesti. Sular çekilse bile, arabasının sıkı tekerleklerinin batmadan ilerleyebilmesi için toprağın yeterince kuruması haftalar alacak.

Baharın, onun hazır olduğundan daha hızlı geleceğini biliyor (her zaman öyle olur). Fırtınalar dinmez ve toprak çamurdan çok toprağa benzemeye başlar başlamaz, dışarı çıkıp bahçe yataklarından bazılarını temizlemeye başlamak için kendini zorlar. Anna ayağa kalkıyor, topuklarına yaslanıyor ve boynundaki atkıyı düzeltiyor. Sabah açık ve bulutsuzdur ama rüzgâr çok soğuktur. Omzunun üzerinden baktığında Khiran'ın onu izlediğini görünce şaşırıyor. Gazetesinin sayfaları kucağında unutulmuş, köşeleri dalgalanıyor. Bu onun yaptığı bir oyun; sırf yanlışları gösterebilmek için gazeteleri okuyor. Bir nokta için her ihmal, beş noktalar için utanmaz propaganda ve bariz yalanlar için on puan. Dün *Alabama Journal* gazetesi şu iddiada bulunacak kadar ileri gittiğinde kendisine on puan vermişti

Montgomery polisi otobüs boykotuna katılanları "koruyordu".

Anna kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırıyor. "Eğer okumuyorsan, yardım edebilirsin."

Başını eğerek mırıldanıyor. "Edebilirim."

"Ama istemiyorsun," diyor kız, onun bilerek söylemediği kısmı doldurarak.

Yüzündeki sırıtış çarpık ama gözlerindeki sıcaklık alaycı ifadeyi yumuşatıyor. "Hiç de değil."

Anna gülerek ofluyor, başını sallıyor ve tulumunun dizlerindeki kiri fırçalıyor. "Yine de orada oturup beni izliyorsun."

"Seni izlemek bir zevk." Kâğıdı katlayıp bir kenara koyuyor, esinti sayfaları okşuyor. "Bu hayattan zevk alıyorsun. Sana çok yakışıyor."

"Üstüm başım kir içinde."

Yeterince yaklaştığında parmaklarını onunkilerle birleştiriyor, tırnaklarını karartan topraktan çekinmiyor. Ceketsiz olmasına rağmen elleri mutluluk verici bir şekilde sıcak hissediyor. "Bu yüzden size katılma gibi bir planım yok. Ancak işiniz bittiğinde size memnuniyetle banyo yaptırırım."

"Ne kadar centilmence."

"Korkarım benim motivasyonum çok daha bencilce. Size katılma konusunda büyük umutlarım var."

Başını sallıyor ama gülümsemesinin gücünden yanakları acıyor. "Yatakları temizlemeyi bitirmedim. Bahar için hazır olmalarını istiyorum."

"Bahara daha aylar var."

"Ama *şimdi* kuru." İşine dönmeden önce ona hızlı bir öpücük veriyor. "Zaten yapacak birkaç işim daha var."

Huysuzca bir iç çekiş. "Pekâlâ." Adam onun paltosuna sarınına, boynundaki atkısına bakıyor ve sesindeki mizah kayboluyor. "Üşümüş görünüyorsun."

"Soğuk," diye gülüyor, ellerini inatçı bir sapa dolamış ve onu köklerinden çekip çıkarmış bile. "Ama ben iyiyim." Onu bir kenara bırakıyor ve bir sonrakine geçiyor. "Hava sıcaklığı kar yağacak kadar düşmediği için şükrediyorum."

Adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyor ama ağırlığı farklı. Hayranlıktan çok çalışkanlık. "Eldivenler yardımcı olur," diye öneriyor, teklifi dile getirmiyor ama yine de duyuluyor.

Eğer izin verirse ona ihtiyaç duyabileceği ya da dileyebileceği her şeyi getirebilirdi. Ona döndüğünden beri bahçe bir angarya olmaktan çok bir tutku projesi haline geldi; topladığı yiyecekler ihtiyaçtan çok gurur için. Şimdiden ona birkaç kez, kendi ihtiyaçlarını karşılamayı *sevdiğini* hatırlatmak zorunda kaldı.

En azından belli bir kapasitede. Günlerini doldurma şeklini seviyor ve çabalarını ölçebileceği sonuçlarla ödüllendiriyor.

"Hantallar," diyor ama bu sözler hislerini tam olarak yansıtmıyor. Ellerini eldivenler içinde hantal hissediyor ve eldivenler ona sıcaklık sağlasa da koruma konusunda çok az işe yarıyor. Altında ne saklanıyor olabileceğinden korkmadan ellerini toprağa batırabiliyor. Bir keresinde eli o kadar keskin bir kayanın üzerine kapanmış ki, içinden akan ölümsüz büyü olmasa avucunun yarılacağından emin.

Acı sadece bir saniye sürmüştü. Parmaklarının etrafındaki toprağın ayrılma hissiyle rahatlayabileceği anlamına geliyorsa, ara sıra bıçaklanma riskini almayı tercih ediyor. Eldivenler onu biraz rahatsızlıktan kurtarabilir ama bağlantı hissini de elinden alır.

"Neden bana bir hikâye anlatmıyorsun?" diyerek ona bir gülümseme gönderiyor, yanakları soğuktan kızarmış. "Aklımı soğuktan uzak tutar."

"Sadece beni meşgul etmek istiyorsun, böylece içeri girme konusunda seni sıkıştırmayı bırakacağım."

Anna inkâr etme zahmetine girmiyor. "Bu benim de aklımdan geçti."

Dudakları inceliyor ama onu izlerken çenesini elinin topuğuna dayıyor. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, Anna onun reddedeceğini düşünmeye başlıyor. Sonunda konuştuğunda, sesinin ağırlığı kadının hareketsiz kalmasına neden oluyor.

"İlk'in en sevdiği oğlu onun en güçlüsüdür," diyor. "Malik ateşi kontrol eder, onu avuçlarından doğurur ve efsanedeki ejderhaların şehirleri yakıp kül ettiği gibi dilinden üfler." Omuz silkiyor, koltuğuna daha da yaslanıyor ve ufka bakıyor. "Ejderhalar gerçek değil elbette ama ardında bıraktığı hasar gerçektir. İlk, sonunda onu daha kısa bir tasma altına almadan önce ülkeleri yakıp yıkacaktı. O kontrol edemediği bir silah."

"O aynı zamanda Eira'nın benim dönüşeceğimden korktuğu şey," diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak. "İlk ona gücü, onu kullanacak yaşa gelmeden verdi. Yıkıma eğilimli bir çocuk. Bedelini ödemedi kimse ona dokunamazdı. Eira'ya göre, ilk yüzyılında dokunduğu her şeyi ateşe vermiş ve yanan her şeyle birlikte öfkesi de büyümüş."

Anna yutkunur. Elleri kucağında gevşek duruyor. Ne zaman durduklarından, Khiran'ın sözlerine önündeki işten daha çok ne zaman daldığından emin değil. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" Hikâye amaçsız olamayacak kadar sivri ve rastlantısal geliyor.

"Çünkü göndereceği askerlerden biri bu." Cevap teslimiyetle sarmalanmış. Bakışları başka yöne kayıyor. "Ve çünkü acılarımın seni tamamen hazırlıksız bırakmasına izin verdiğimi fark ettim. Kiminle karşılaşacağımızı bilmelisin."

Anna dönüyor, sırtını yükseltilmiş yatağının ahşap kirişlerine dayayarak oturuyor. Yerin soğuğu kot pantolonunun içinden sızıyor ama göğsünde hissettiği endişeli, karıncalı sıcaklıkla birlikte bu neredeyse hoş karşılanıyor. "Başka kim var?"

Ona Dişi Avcı'dan ve onun büyüü bir tazının kokuyu sadece bir dokunuşla takip etmesi gibi takip etme yeteneğinden bahsediyor. Tanrıları delebilecek silahlar yaratmak için metali kendi kanıyla birleştiren Kılıç Ustası'nı. Herhangi bir kalbi yakalayabilen ve onları ipleri koparıp çeken bir kuklacı gibi oynatabilen Kalp Şarkıcısı. Bir anı durdurabilen Zaman Bekçisi.

Bir şey onu rahatsız ediyor. "Malik'in bir unvanı yok mu?"

Duraksıyor, gözleri öğrenmekten korktuğu anılarla kararmış. "Felaket."

Sesinde bir keskinlik, yüz ifadesinde bir gerginlik var ve bu da onu geriyor. "Ondan korkuyorsun."

"Hepimiz korkarız. Çabuk öfkelenir ve her zaman felaket getirir. Onu kontrol etmek mümkün değil. Onunla anlaşmak mümkün değil. O patlamayı bekleyen bir bomba ve hiçbirimiz onun alevlerine karşı bağışık değiliz."

"İlk de mi?"

Sessizleşiyor. "Hayır. Korkunun, gücü her şeyin ötesinde olan biri için imkânsız bir duygu olduğundan şüpheleniyorum."

Anna kaşlarını çatıyor. Khiran'ın sözleri yumuşak ama inancın acı yanıyla çınıyor. Yine de bu sözlerin tam olarak doğru olmadığını hissetmekten kendini alamıyor. "Her şey değil," diye düşünüyor, gözleri tepesindeki dalların uzuvlarında geziniyor. "Kaynaktan daha güçlü olması nasıl mümkün olabilir?"

Khiran onun bakışlarını takip ediyor. "Bir ağaç hâlâ sadece bir ağaçtır, Anna." Başını sallıyor, sözleri pişmanlık dolu. "Kökleri dünyaya beşiklik etse bile."

Anna bakmaya devam ediyor, çıplak dalların salınışını izliyor, rüzgârda bir fısıltı gibi. "Katılmıyorum."

Gözlerinde sorular var, ama bakışlarını alaycı hissettirecek şüpheciliğin tırtıklı kenarından yoksunlar. "Bunu sana söyleten nedir?" diye sorduğunda sesi yumuşak, açık ve meraklı.

Aptalca ama yine de onun doğruluğuna inanacağını biliyor. "Sadece bir his."

Başını eğip onu inceliyor. "Bana açıklamaya çalış."

Anna iç geçiriyor, sanki cevapları bulutlarda bulabilecekmiş gibi gökyüzüne bakıyor. "Güç her zaman yüksek değildir; bazen sessizdir. İnce. Doğru bir yüz ve iyi yerleştirilmiş birkaç kelimeyle tarihin akışını değiştirme yeteneğine sahipsiniz. Belki bir asker değilsin ama tüm savaşlar sadece kaba kuvvetle kazanılmaz."

"Denemek," diye düzeltiyor, sesi yumuşak. "Fikirleri değiştirmeye *çalışacak* gücüm var. Başarısızlıklarım başarılarımdan daha ağır basıyor."

"Senin başarıların benim ellerimin kurtarabileceğinden çok daha fazlasını kurtarıyor," diye karşı çıkıyor. Bir hatırlatma, çünkü onun unuttuğundan emin olduğu anlar var. Çok uzaklardan kurtardığı hayatları ölçmek zor olmalı - onlar isimler değil de sayılar olduğunda. Yüzler değil.

Yüz ifadesi kararıyor. "Ve benim başarısızlıklarım iki katını kaybettiriyor."

Anna başarısız olduğu anları başarısızlık olarak görmeyi bırakmıştır. Kurtarılan her hayat, onun etkisi olmasaydı kaybedilecek olan bir hayattır. Onun gözünde başarısız olmasının tek yolu hiçbir şey yapmadan oturmaktır.

Evin arka tarafındaki yaşlı meşeye doğru başını sallıyor. "O ağaç en az bir asırdır ayakta," diye mırıldanıyor. "Büyü olmadan ve kendi gücüyle bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Bu toprak parçasını gölgeledi, nesiller boyu yaban hayatını barındırdı ve besledi, onlar da sayısız insanı besledi. Bunda bir güç var. Sessiz olsa bile. Onu göremesek bile." Ona geri dönüyor. "Belki Ağaç da böyledir. *Senin* gibi."

Bir an sessiz kaldı, gözleri onunkileri ölçüyordu. "Belki," diye kabul ediyor. "Ama bilinçli değil. Meyvelerini dallarından koparan elleri kendisi seçmiyor, bu konuda bir şey yapmayı da seçemiyor. İlk'in gözünde o bir araçtan başka bir şey değil."

Anna tartışmıyor. Adam her noktada haklıdır ve Anna'nın buna karşı koyacak hiçbir şeyi yoktur. Yine de, açıklayamadığı nedenlerden dolayı kalbinde kök salan şüpheyi atamıyor gibi görünüyor.

O gece bir rüya görür.

Toprağın içindedir, kalın kökler kıvrılmakta ve toprakta örümcek ağları örmektedir. Her yerdedirler. Saçlarına dolanıyor, parmaklarının arasında dolanıyor. Sırtına yayıldıklarını ve kemik yerine budaklı ağaçtan yapılmış bir göğüs kafesi gibi göğsünün etrafında kıvrıldıklarını hissedebiliyor. Aşağı bakıyor, çenesindeki ince köklerden bazılarının çok sıkı çekilmiş bir iplik gibi koptuğunu hissediyor.

Kolu kadar kalın bir kök, göğsüne ve omzuna dolanarak onu olduğu yerde sabitliyor. Altında ince ve yüzyıllardır modası geçmemiş giysiler var. Ayak parmakları kıvrılıyor, çorapsız, üç numara büyük gelen ayakkabıların içinde. Neredeyse bin yıldır görmemiş ama sadece rüyalarda mümkün olabilecek bir kesinlikte biliyor ki, Khiran ona şeftali şeklinde sonsuzluğu teklif ettiğinde giydiği şeyin aynısı - ellerinin üzerinde dönen kına ve ölümün onun için asla gelmeyeceğine söz verdiğinde karanlık bakışları kadar parlak bir şekilde göz kırpan bilezikler.

Etrafında kökler nabız gibi atıyor.

Bu ritim yanılığa yer bırakmayacak kadar tanıdık; yanağını Khiran'ın göğsüne her bastırıldığında bunu duyuyor.

Bir kalp atışı.

Onu çevreleyen kökler değil, *damarlar*. Arterler.

Hepsi ona geri dönüyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonunun iyi bitmeyeceğini biliyor -asla iyi bitmiyor- ama yine de aynı anda hem sinir bozucu hem de hayranlık uyandırıcı bulduğu şekillerde acı verici bir şekilde insan. Acıyı çatısı altına davet eden bir kalbi sevmek garip bir şeydir.

KALİFORNİYA, AMERİKA BİRLEŞİK
DEVLETLERİ BAHAR 1956

ANNA şehre inmeyi alışkanlık haline getirmemiştir.

Kulübesi ve etrafını çevirdiği bahçeler ihtiyaçlarının çoğunu karşılıyor. Tarlalar, ormanlar ve sahil şeridi geri kalanı için bereketlidir. Ancak bazı şeyleri kendi başına karşılayabilecek donanıma sahip değil; un ve pirinç, kumaş ve iplik gibi. Khiran ona döndüğünden beri, sırf onu yolculuk zahmetinden kurtarmak için ihtiyacı olan her şeyi getirmeye özen gösteriyor. Dün ayrılmadan önce şekerinin azaldığını fark etmemiş olması talihsizlik ama bunun ona sonbaharda son ziyaretinden bu yana kasabanın nasıl değiştiğini görme şansı verdiğini düşünüyor.

Loki'yi marketin dışındaki bir direğe asıyor, eşeğin burnunu okşuyor ve içeri girmeden önce cebinden çıkardığı bir havucu ona veriyor. Kapıyı açtığında tepesinde bir zil çalıyor.

"Ah, Bayan Anna! Sizi bir süredir görmüyordum. Fırtınaların sizi yakaladığından endişelenmeye başlamıştım."

Anna saçları dökülmüş adama gülümsüyor. "Ben yeterince iyiyim. Loki giderek yaşıyor, zavallı şey. Yolculuğu yapmak onun için giderek zorlaşıyor." Yalan. Eşek, Anna'nın onu eve getirdiği ilk günkü kadar inatçı ve sorun çıkarmaya meyilli. Yine de gerçeklerden daha iyi bir bahane bu: Khiran ona ne isterse getirdiğinde yolculuk yapmasına gerek kalmıyor. Adam daha fazla soru sormadan konuyu değiştiriyor. "Susan nasıl? Ya çocuklar?"

Carl onu yakalıyor-Susan üzerinde çalıştığı yorgana kafayı takmış durumda (her yıl ilçe fuarında bir tane sergiliyor, biliyorsunuz) ve saçlarının dökülmesinin tek suçlusunun kızları olduğundan emin. Anna başını sallıyor ve konuşma gerektirdiğinde ilgiyle mırıldanıyor, bir yandan da raftan aldığı ürünleri el sepetine dolduruyor.

Anna aldıklarını tezgâha koyarken, "Bugünlerde çocuklara ne oluyor anlamıyorum," diye homurdanıyor. Altın saati bileğini her çevirişinde ona göz kırparak ürünleri sayıyor. "Gayle'in aklında üniversiteye gitmek gibi bir şey var. Buna inanabiliyor musun?" Alaycı bir tavırla başını sallıyor ve sanki kendisine kişisel bir haksızlık yapılmış gibi bu kelimeyi tekrarlıyor. "Üniversite. Sana söylüyorum, Anna. Dünya korkunç bir şekilde değişiyor. Bir kız üniversite eğitimiyle ne yapabilir ki? Para israfından başka bir şey değil."

Aferin ona, diye düşünüyor Anna. "Dünya her zaman değişiyor. Bugünün gazetesini de siparişe ekleyebilir misiniz? Orada ne kadar iletişimsiz olduğumu biliyorsun."

"Eh? Oh, evet. Tabii ki." Tezgâhın altına eğilir, üstten bir gazete alır ve ona uzatır. "Bugünlerde pek fazla insan satın almıyor. Televizyon falan derken. Biliyor musun, çiftlik sahibi bir kuzenim var, o eski yeri senden satın almak isteyebilir."

Anna gülümsemesini bastırmaya çalışır. Bu konuyu birçok kez açmıştı. Neredeyse el arabasını bırakıp bir araba alması gerektiği konusundaki ısrarı kadar sık. "Evet, sanırım bahsetmişsiniz."

Carl utanmış görünme nezaketini göstererek, çenesindeki kırışmış sakalları utangaç bir tavırla kaşdı. "Bu doğru değil, hepsi bu. Senin gibi küçük bir hanımın orada tek başına yaşaması."

Kuzeninin neden farklı olduğunu sorabilirdi ama yorgun bir konuşma gördüğünde anlar. "Sana ne kadar borcum var, Carl?"

"Oh, bu, uh-" Kasadaki rakamlara gözlerini kısarak baktı. "Bir dolar yirmi sekiz."

Çantasını tezgâhın üzerine bırakıp bozuk para cüzdanını arıyor. Arkasından dükkân kapısının zil sesini duyar.

Carl'ın yüzü kararır. "Yine mi sen?! Bu ne cüret, evlat!"

Anna merakla döner. Kapıdaki kişi gerçekten de bir çocuktur. Cılız, fasulye sıırı kadar ince ve on altı yaşından büyük olamaz. Neredeyse çene hizasındaki saçları kadar siyah olan gözleri isyanla kısılmış. "Param var!"

"Öyle mi? Geçen hafta benden çaldığın bir somun ekmeği karşılayacak kadar paran var mı?"

"Çalmadım-"

Anna, "Onun parasını ben ödeyeceğim," diyerek tartışmayı daha fazla büyümeden keser. Carl'ın yüzü tuhaf bir mor renge büründü. "Bir somun ekmek de."

"Bayan Anna, bunu yapmamalısınız-"

"Sen eşyalarımı toplarken o da ihtiyacı olanı alabilir. Hepsini tek seferde hallederiz. Fazladan hiç zamanınızı almaz." Çocuk kapı aralığından ona bakıyor, emin değil. Anna gülümseyerek artık boş olan alışveriş sepetini uzatıyor. "Devam edin ve doldurun, ama Bay Robinson'u bekletmemeye çalışalım."

Çekingen bir tavırla uzatılan sepeti alır ve koridorlara doğru dönmeden önce Anna'ya son bir değerlendirme bakışı atar. Anna, sanki fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi omzunun üzerinden geriye bakmaya devam etmesini gözden kaçırmaz.

Carl çoktan tezgâhın üzerine eğilmişti. "İyi bir kalbin var, gerçekten iyi bir kalbin var, ama sana söylüyorum o bunu boşa harcıyor." Sesindeki tıslamaya rağmen, her kelimesi öfkeli kızarıklığına uygun bir sesle çınlıyor. "Çocuk buraya geldiğinden beri tam bir baş belası oldu. Cepleri karıştırıyor, malları aşırıyor, her şeyi yapıyor."

Anna Carl'dan çocuğa bakıyor, omuzlarının nasıl kamburlaştığını ve bir kavanoz fıstık ezmesini kavrarken ellerinin nasıl titrediğini izliyor. "Evet, çaldığından bahsetmiştin... neydi o? Bir somun ekmek mi? Lütfen onu da hesabıma eklediğinizden emin olun."

Kadının sesindeki yargılayıcı tonu fark etmiş olmalı. "Şey, konu-"

Anna bunun ne hakkında olduğunu çok iyi biliyor. Tıpkı çocuk beyaz olsaydı Carl'ın onun iyiliğini sorgulamayacağını bildiği gibi. "Paramı geri mi çeviriyorsun, Carl?"

Şüphelendiği gibi, protesto akışı aniden kesilir. Yine de Anna onun kelimeleri çiğnediğini görebiliyordu. Kalan eşyaları poşetlemeyi bitirirken çenesindeki kasların kasılmasına bakılırsa deriden daha sert olmalılar. Çocuk geri döndüğünde Carl isteksizce kasadaki diğer ürünleri de doldurur ve ayrı bir poşete koyar.

Ekmek, fıstık ezmesi ve iki kutu fasulye.

Anna endişesinin derinliğini gizlemek için kırılğan bir gülümsemeyi zorlamak zorunda kalır. "Hepsinin bu kadar olduğuna emin misin?"

Adam Anna'nın gözlerine bakmıyor. Başını salladığında bakışları daha aşağıya, çenesine yakın bir yere yerleşiyor. "Evet hanımefendi. Teşekkür ederim."

Tezgâhın diğer tarafında, Carl nefesinin altından alay ediyor. Zaten dilini ısırmıyor olsaydı, Anna çocuğun daha fazlasını alması için ısrar etme isteğine boyun eğebilirdi. Hal böyleyken, bakkal için de fazladan birkaç kelime etmeyeceğine güvenemez. Bu yüzden dudaklarını büzerek sessizce hesabı öder.

Çıkarken tereddüt eder, eli kapının pervazında durur ve çocuğun duyamayacağı bir yere gitmesini bekler. Carl'a, kendisini yalnız bulduğunda kafasına dank etmesi umuduyla son ve veda niteliğinde birkaç söz söyler. "Alabileceği onca şey varken. Nasıl bir gencin ekmek çaldığını kendine bir kez bile sordun mu?" diye sorar, aniden yorulmuş bir halde. Adam cevap vermiyor. Anna bunun utandığı için olduğunu umar. Utanç, değişim için güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Yine de, Carl'ın bunlardan hiçbir şey öğrenemeyeceğini ya da büyüyemeyeceğini hissediyor.

Kalçasındaki çantanın ağırlığını kaydırarak kapının arkasından kapanmasına izin verir. Kapı kapanırken üzerindeki küçük pirinç çan çalıyor.

Çocuk arabasının yanında bekliyor, kese kağıdını göğsüne bastırırken tuhaf bir ifadeyle Loki'ye bakıyor. Eşyalarını arkaya yerleştirene kadar dönüp ona bakmıyor. Kaşlarının altında bir inat, çenesinin ucunda bir kararlılık var. "Teşekkür ederim," diyor, eli cebinden birkaç bozuk para çıkarıp alması için ona uzatırken. "İşte. Eşyalarım için."

Anna reddetmeyi düşünüyor ama bunun onun gururunu inciteceğini hissediyor. Parayı kabul ediyor, madeni paralar avucunda ısınıyor. "Onları alman için araya girmek zorunda kaldığım için özür dilerim." Parayı elbisesinin cebine yerleştiriyor. "Adın ne senin?"

Tereddüt ediyor, Anna'nın vermeyebileceğini düşünmesine yetecek kadar uzun. "Jiro. Jiro Okino."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Jiro. Ben Anna." Bakışlarının oyalanmasına izin veriyor. "Gidecek bir yeriniz var mı?"

"Evet," diyor ama omuzlarını yorgun bir şekilde silkmesi bunu yalanlıyor. "Sahilde kıyıya vurmuş eski bir tekne var." Ayakkabısının burnunu kaldırıma sürtüyor, Anna kâğıt kırıştırma sesini duyana kadar çantasını sıkıca kavırıyor. "Rıhtıma yakın. Bazen

balıkçılara yardım ederek biraz para kazanabilirim. Çok fazla değil ama beni işe almak isteyen bir tek onlar var."

Anna onu düşünüyor, teklif etmeden önce birkaç saniye bu fikir üzerinde kafa yoruyor. "İstersen evde fazladan bir çift el kullanabilirim. Bahçede, mutfakta, bunun gibi şeylerde yardım edebilirsin." Loki'nin uzun kulağının arkasını kaşıyor. Loki gömleğinin eteğini dudaklarıyla ısırıyor. "Tabii ki, ben çok uzaktayım. Yatılı bir pozisyon olmalı. Ama haftalık ödemeye ek olarak sana yemek ve oda verebilirim?"

Kaşlarını çatıyor, kaşları iniyor ve gözleri kısılıyor. "Senin sadakanı istemiyorum."

Anna başını öne eğer. "Bana bir hizmet sunuyorsan bu sadaka mı?"

Adam çantayı tutuşunu ayarlıyor ve Anna'ya dikkatle bakıyor. "Ya beni kovmaya karar vererseniz?"

"O zaman sanırım şehre bir sonraki gidişimde seni geri getiririm. Tabii gitmek istediğin yerin orası olduğunu varsayarsak."

Adam bunu düşünüyor, dudakları ince ve kaşları çatık. "Evet. Pekâlâ."

Anna rahatladığını bir gülümsemenin ardına gizler. "Hadi o zaman. İskeleye uğrarız, böylece eşyalarını alabilirsin."

Eve dönüş yolculuğunun ilk yarısı sessiz geçti. Sadece tekerleklerin gıcirtısı ve Loki'nin bazı dik yokuşları inatla çıkarken çıkardığı huysuz iç çekişlerle doluydu. Bir zamanlar, daha gençken, Anna sırf onu sessizliğin garip kenarından kurtarmak için onu sorularla doldurmak isteyebilirdi. Şimdi böyle bir ihtiyaç hissetmiyor.

Yüzyıllar ona bir anın kırılganlığını bilmenin getirdiği özgüveni vermiş; bazılarının önemsizliğini, bazılarının önemini fark etmeyi öğretmiş. İçgüdüsel olarak, soru sorarak yanındaki çocukla kaybedeceklerinin, onun sessizliğini kucaklayarak kaybedeceklerinden daha fazla olduğunu hissediyor. Bu yüzden Loki'yi eve giden toprak yoldaki bazı büyük perçinlerin etrafından dolaştırıyor ve Jiro sessizliği bozmayı seçene kadar oturduğu yerden manzaranın yavaşça değişmesini izliyor.

"Soyadını söylemedin."

"Haklısın," diye mırıldanıyor Anna. "Kasabadaki insanlar onu Spector olarak biliyor, ama beni bu şekilde çağırmamanızı rica ediyorum. Bunu sadece sorulardan kaçınmak için ödünç aldım."

Bakışlarındaki şüphe, sesindeki gerginlik kadar belirgindir. "Peki *gerçek* soyadın ne?"

"Bir soyadım yok." Omuz silkiyor. "Ailem olmadan bir soyadına sahip olmak zor."

İtiraf ilgisini çekmiş gibi görünüyor ama sorgulamaya devam etmiyor. Aralarında bir anlayış, bir benzerlik olmalı, çünkü içindeki gerginlik gevşiyor, omuzlarındaki sertlik yavaş yavaş eriyor. Aralarındaki sessizlik artık daha az zorlama hissettiriyor. Sessizliği ikinci kez bozduğunda, suçlayıcı olmaktan çok samimi geliyor.

"Bir araba bunu çok daha hızlı götürürdü, biliyorsun."

Anna gülümsemesini gizleme zahmetine girmiyor. "Araba olsa öyle olurdu," diye kabul ediyor, "ama yolculuk Loki'yi genç tutuyor. Sıkıldığı zaman sorun çıkarmaya daha meyilli oluyor." Ayrıca ehliyet alma süreciyle uğraşmaya da hiç niyeti yok. Ayrıca, bir arabanın patikanın incelendiği ve devlerin arasında kıvrıldığı kızılağaç korusunu geçebileceğinden de şüphe ediyor.

Adını duyan Loki'nin kulakları geri dönüyor. Jiro ona kaşlarını çatıyor. "Ne tuhaf bir isim bu böyle?"

Göz ucuyla ona bakıyor, ilgisini tartıyor. "Bu bir İskandinav tanrısının adı. İstersen sana onun hakkında bir şeyler anlatabilirim?"

Bir anlık tereddüt. Anna, onun da kendisi kadar dikkatli bir şekilde kendisini tarttığını hisseder. Teklifini samimi bulmuş olmalı, çünkü sonunda başını sallıyor. "Evet. Tamam."

Sonraki iki saati ona Loki'nin hikâyelerini ve yaramazlıklarını anlatarak geçirir. Tüm bu süre boyunca mavi-yeşil gözlerini düşünür; Loki'nin bir zamanlar onun için ördüğü hikâyeleri anlattığını duysa gözlerinin nasıl parlayacağını düşünür.

ANNA, Jiro'nun geçmişi hakkında hemen hemen hiçbir şey ^{bilmiyor}, ancak yaşam tarzının onun bildiklerinden çok farklı olduğu kısa sürede ortaya çıkıyor. Loki'ye güvensizliğe varan bir merakla bakıyor, sanki arkasını döndüğü anda hayvanın onu ısırmasını bekliyormuş gibi. Yemek için sabırsızlanan tavuklar ona saldırdığında, sofradaki artıkları kendinden olabildiğince uzağa fırlatışında bir panik gölgesi var. Yine de, yaptığı işlerden herhangi birinden şikâyet ediyorsa, bunu sadece kulak misafiri olmadan yapıyor.

Yemek yapmayı çok daha kolay öğreniyor.

Anna ona bahçeyi gösterdiğinde, otları ve sebzeleri işaret ettiğinde ve dağınık meyve ağaçlarından hangisinin ne yetiştirdiğini açıkladığında, onun kara gözlerindeki ilgiyi görebiliyor. Bazen yemek pişirdiklerinde, Anna onun baktığını fark etmediğinde, Anna onun dudaklarını sanki her tarifi hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi kelimelerin etrafında sessizce hareket ederken yakalıyor. Bir hevesle ona raflarından bir yemek kitabı uzatıyor ve akşam yemeklerini seçmesine izin veriyor. Adam, ancak yemek zamanı geldiğinde gözlerini aydınlatan heyecanla eşleşen bir hevesle sayfaları karıştırır. Zamanla onun mutfakta kendisinden daha usta olacağına dair gizli bir şüphesi var.

Arı kovanı da ilgi uyandırıyor gibi görünüyor. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, Anna onun merakının bir kısmının hasat sırasında parmaklarından yaladıkları baldan beslendiğinden şüpheleniyor. Yine de Anna bir şeyler anlatırken onu dinliyor. İşçiler ve erkek arılar arasındaki farklılara işaret ettiğinde bakıyor, aralarında saklanan kraliçeyi gösterdiğinde gözlerini kısıyor.

"Neden üzerinde mavi bir nokta var?"

"O sadece bir parça boya. Onu bulmayı kolaylaştırıyor" diye açıklıyor, kuluçka hücrelerini incelerken erveveyi eğiyor. "Onu takip edenleri görüyor musun? Onlar onun yardımcıları."

"Kraliçenin yardımcıları mı var?"

Anna mırıldanarak onaylıyor, dikkati dağılmış bir şekilde ervenin diğer tarafını kontrol ediyor. "Onu temizliyorlar ve ona yiyecek getiriyorlar, böylece enerjisini yumurtlamaya odaklayabiliyor." Kaşlarını çatıyor ve köşede bir balmumu ampulü fark ediyor. "Yine de çok uzun sürmeyebilir. şunu görüyor musunuz? Bu bir kraliçe hücresi."

"Bu ne anlama geliyor? İki kraliçe mi olacak?"

Anna başını sallar. "Bu onun yerine geçecek. Son birkaç haftadır yumurtlama sayısında bir azalma olduğunu fark ettim. Onu reddediyor olmalılar."

Jiro'nun burun kemiği kırılıyor. "Bunu yapabilirler mi? Kraliçenin hepsini kontrol ettiğini sanıyordum?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, çerçeveyi kutuya geri koyarken. "Kraliçe kovana hükmetmez, o kovanın kölesidir." Doğduğu anda, hayatı işini ne kadar iyi yaptığına bağlı hale gelir. Eğer işini kötü yaparsa, kovan onu oğul vermeden önce yerine geçecek kişi için özel bir hücre inşa eder. Çoğunluğun ihtiyaçları her zaman bir kişinin ihtiyaçlarından daha ağır basacaktır.

Anna onların bu yönüne her zaman hayranlık duymuştur. Arıların yaşamından birkaç şey öğrenmiş olsa iyi olacak birkaç monarşiden daha fazlasını düşünebiliyor. Anna bu düşüncesini dile getirmekte tereddüt etmez ve Jiro'nun nadir gülümsemelerinden biriyle ödüllendirilir. Gözlerini aydınlatan bir kahkaha ipucu olduğunda onun ne kadar genç görüldüğünü fark etmekten kendini alamıyor.

Sadece iki haftadır aynı çatıyı paylaşıyorlar, birbirlerini gerçekten tanımak için yeterli bir süre değil, ama Anna şimdiden onun varlığında rahatlık buluyor. Khiran'ın bazen uzun süreli yoklukları arasında yalnız olmamak güzel.

Jiro'nun hâlâ alışmaya çalıştığını biliyor. Evin içinde bir yabancı gibi yürüyor. Dokunuşlarında bir tereddüt var. Anna, onun sürekli olarak her şeyin elinden alınmasını beklediği hissine kapılıyor. İlk hafta, ne zaman onun adını söylese -bahçeden bir şey getirmesini, ocaktaki güveç tenceresini karıştırmasını istese- omurgası dikleşiyordu. Sanki en kötüsüne hazırlanıyormuş gibi nefesini tutarak ona baktı.

Anna bu duyguyu anlıyordu. Kolunun eteği her fazla yükseldiğinde ya da yakası her kaydığında bunu yaşamıştı. Yüzyıllarını ortak banyolardan ve plajda mayo giymekten kaçınarak geçirmişti. Düşüşü beklemenin bir işkencesi vardır; dünyanın size bunu beklemeniz için her türlü nedeni verdiğini anlamamanın bir ıstırabı.

İKİ GÜN SONRA, domatese yer açmak için brokoli ve lahana yatağını temizliyorlar. Bahar yaza doğru ısınmaya başlamıştır, kış mahsulünün gelişemeyeceği kadar sıcaktır. Kollarını sıvamış, eski bitkileri söküyor.

ve daha sonra kompost yapmak üzere el arabasına koyuyor. İşini bitirdiğinde her yer toprak olmuştu. Tulumunun dizlerini lekeliyor ve cildini pudralıyor - daha sonra banyo yaptığında kafa derisinde hissedeceğinden emin.

Anna, Jiro'nun dikkatini çeken şeyin kir olmadığını biliyor.

Jiro'nun bakışlarının açıkta kalan kollarında gezindiğini fark etmemiş gibi davranıyor; sorusunu dile getirip getirmeyeceğine ya da yakınında tutup tutmayacağına karar vermeden önce sorusunu toparlaması için ona bir an veriyor.

"Hasta mısın?"

Anna'nın aklına yıllar önce kanatları altına aldığı başka bir çocuk geliyor -Annesini arayan tek kişi. Piers, Jiro'nun şimdiki halinden çok daha gençti, daha az katılmıştı ama gencin sesinde, derisindeki izleri ilk fark ettiğinde Piers'in gözlerinde beliren dehşeti hatırlatan ince bir endişe vardı. "*Ölüyor musun?*" diye sorduğunda kalbinin nasıl paramparça olduğunu hatırlıyor.

Jiro'ya bir bakış atar. Burnundaki kırıksıklığı ve kaşlarındaki çatıklığı korku değil merak olarak okuyacak kadar uzun. Sorduğu için utanmayacağı kadar kısa. Yataktan bir ot koparıyor, sonra bir tane daha. "Hasta mı görünüyorum?"

Bir an sessizlik. Anna bakmaya cesaret ettiğinde, adam onu tam olarak çözemediği bir bulmacaymış gibi izliyor. Ancak Anna ona cesaret veren küçük bir gülümseme sunduğunda cevap verecek cesareti buluyor. "Sanırım hayır." Bakışları tekrar kollarına kayıyor, kaşları çatılıyor ve ağzının kenarıyla alay ediyor. "Nedir onlar?"

Eli toprağa batıyor, sol eli bir fideyi toprağın içine sokarken avuç içi bir cep oluşturuyor. "Viteligo," diye cevaplıyor. Khiran'ın bu kelimenin kökeninin kendisinden daha eski olduğuna dair teminatlarına rağmen, kelimenin tadı dilinde hâlâ bir tuhaf. Yüzyıllar boyunca cüzzamdan büyücülüğe kadar çeşitli suçlamalara maruz kaldıktan sonra, bu özel bilgi hala yüzünde bir tokat gibi hissediyor.

Ellerindeki toprağı fırçalıyor, kir bahçe önlüğüne bulaşıyor. "Bulaşıcı değil. Acıtmıyor bile." Omuz silkerek doğruldu ve yaptığı işe hayranlıkla baktı. Serada başlattığı tohumlardan bu yıl yüksek bir verim elde etti. Muhtemelen daha sonra tohumları seyreltmesi gerekecek ama şimdilik en azından her fideye gelişme şansı tanıyabilir.

"Eskiden bundan utanırdım," diye itiraf ediyor. Bu itiraf göğsünü sıkıyor, kaç kez kesip atmaya çalışsa da kalbinin etrafında inatla dolanan bir ip. "Belki hâlâ öyleyimdir, sadece birazcık. Bu çok zor

Dünya onlara küçümseyerek bakarken farklılıklarımızı gururla taşımak. Sorunun derimde değil, *insanlarda* olduğunu anlamam uzun zamanımı aldı."

Ona bakar, onun nasıl değiştiğini, gözlerinin anılar ve kabuslarla nasıl karardığını görür. Anna, Carl'ın onu açlıktan ölmek üzere olan bir çocuktan önce bir hırsız olarak gördüğünü düşünür. İşlerle dolu iskeleyi ve liman işçilerini düşünür.

-onu geri çevirenler ve ona yapmaları gerekenin sadece bir kısmını teklif edenler- ve Jiro'nun *öteki* olmanın ne demek olduğunu anladığını biliyor. Atalarının nereden geldiği gibi kendi kontrolü dışında olan bir şey yüzünden dışlanmak.

Elini yavaşça Jiro'nun omzuna koyuyor ve dünyanın ondan esirgediği yumuşaklığı veriyor. Dokunuş şeklinde bir bağlantı. Kız onun geri çekilmesine, kendini koruma ihtiyacı hissettiğinde her zaman yaptığı gibi içe doğru kıvrılmasına hazırdır ama o elinin içine doğru eğilir. Omuzlarındaki gerginlik avucunun altında gevşiyor, sanki dokunuşu olması gerekenden daha uzun süre iltihaplanmaya bırakılmış bir yaraya merhem olmuş gibi.

Bir zamanlar, o kadar uzun zaman önce ki artık hatıradan çok gerçeğe dönuştü, ormanda tek başına bir hayat yaşadı. Kendisine söylenen tek sözün tehditler olduğu ve aldığı tek dokunuşun onu sürükleyen kaba ellerin hissi olduğu bir hayat. Ta ki kara gözlü ve güneşte kızarmış tenli bir yabancı avucuna bir şeftali sıkıştırana ve Anna'nın yıllardır hissetmediği bir şefkatle bunaltıcı sessizliği yatıştırana kadar.

Geçici olarak nefesini kesen bir hızla, Jiro'nun hayatındaki varlığının da aynı sarsıcı etkiye sahip olabileceğini fark eder. Bir zamanlar Khiran'a nasıl saygı duyduğunu, onu nasıl idolleştirdiğini ve ondan nasıl korktuğunu düşünüyor ve midesi rahatsız edici bir şekilde burkuluyor.

Jiro onun ölümsüzlüğünü bilmiyor. Anna'nın umudu asla bilmeyecek olması; birkaç yılını onun çatısı altında büyüyerek geçirecek, böylece ayrıldıktan sonra dünyayı ele geçirmek için güç toplayabilecek. Nabzını hızlandıran bir şiddetle, Jiro'nun onu sadece bir kadın olarak görmesini ve daha fazlasını görmemesini umuyor. Onun kusurlarını göreceğini, davranışlarına yön veren empatinin tamamen insani olduğunu göreceğini.

Aradaki farkı öğrenmek için onun sahip olduğu yüzyıllara sahip değil.

SONUNDA, Jiro'nun sonunda onun evine kendi evi gibi davranmaya başlaması beş hafta sürer. Anna, onun mutfaktaki yeteneği hakkındaki şüphelerinin doğru olduğunu keşfeder. Bir zamanlar yemek önerilerinde bulunmaktan rahatsız olan Jiro, haftalık menülerini planlamayı kendi üzerine almaya başlar. Anna arada sırada söze karışsa da, çoğu zaman sorumluluğu o alıyor.

Kendisi için bazı şeyleri kontrol etme fırsatı verildiğinde geliyor gibi görünüyor. Anna, kendisine verilenle yetinmek yerine yemeğini seçme lüksüne sahip olalı uzun zaman geçtiğinden şüpheleniyor. Bu, yine, onun bildiğinden daha fazla anladığı bir şey. Uykuya aç yatmayacağını bilmenin getirdiği bir özgürlük var; ruhunuzdan kalkan bir ağırlık. Anna'nın ona savurgan olmamasını hatırlatmasına hiç gerek kalmamıştır; Anna da en az onun kadar her yiyecek kırıntısının bilincindedir.

Anna lavaboda birkaç havuç yıkıyor, elleriyle boğumlu köklere inatla yapışan toprak parçalarını temizliyor. "Jiro," diyor başını ona doğru eğerek. "Bana bahçeden biraz biberiye getirebilir misin?"

Adam duraksıyor, bıçağı hâlâ patates soyarken kaşları çatılıyor. Bir süre sessiz bir hayal kırıklığı yaşadktan sonra, "Hangisiydi o?" diye soruyor.

Anna bir havucun tepesini keserken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. Yetiştirdiği otlar onun büyüdüğü baharatlardan çok farklı görünüyor. Hâlâ emin olamadığı birkaç şeyden biri bu. Bitki yatağının ne kadar karmakarışık olduğunu düşününce onu suçlayamıyor. "Söylediğin biraz çam iğnelerine benziyor."

Yarısı soyulmuş patatesi bıçakla birlikte masaya koyuyor ve ellerini Anna'nın geçen hafta dikmesine yardım ettiği önlüğe siliyor. "Ne kadar?"

"Sadece bir sap yeter," diye mırıldanıyor, havucu uzunlamasına mızrak şeklinde kesiyor.

Çıkarken mutfak kapısını ardına kadar açık bırakıyor, erken yaz esintisi serin bir öpücük gibi tenine değiyor. Bu Anna'nın fark ettiği ama yorum yapmamayı seçtiği bir alışkanlık. Derin korkuların küçük ama anlamlı eylemlere dönüşme şekli vardır. Bunun aylar alacağından şüpheleniyor.

Jiro arkasından kapıyı kapatıp döndüğünde açacağına güvenmeden önce.

Havuç parçalarını kesme tahtasında bir araya getirmiş, daha ince lokmalar halinde doğramaya başlamıştı ki açık kapıdan Jiro'nun bağırma sesi duyuldu. Sesinde, yüreğini hoplatan, cesurluk maskesi takmış bir korku var.

Anna, Khiran'ın uyarılarını, eğer değil de *ne zaman* bulunacaklarını düşünüyor ve kalbinin düştüğünü hissediyor. Bıçak elinden düşer, ayakları onu hızla açık kapıya doğru götürür. Akli başka bir mantık yürütmeye çalışıyor ama bu kadar yukarıdan hiç ziyaretçi gelmiyor. Bu tepelerde dolaşan tek insanlar o ve-

Bahçe görünür hale gelir ve onunla birlikte Jiro'nun bir küreği silah gibi salladığı görülür. Diğer uçtaki adam ona kendi kalbi kadar tanıdık geliyor.

Adının renkleriyle boyanmış bir iç çekişle rahatlıyor, omuzlarındaki gerginlik gevşiyor. "Khiran."

Adam ona bakıyor, bakışlarında bir soru var. Krem rengi bir gömleğin üzerine ten rengi bir pantolon ve tüvit bir yelek giymiş. Şehirde bir bankacının giyebileceği bir şeye benzemiyor ama elinde tuttuğu paketi saran çivit rengi kumaş batı tarzıyla çelişiyor.

Jiro küreğin ucunu Khiran'ın göğsüne doğru tutuyor. Takındığı ifade bir yetişkin tarafından takılsa daha korkutucu olabilirdi, ancak başının tepesi Khiran'ın omuzlarına zar zor ulaştığında kabadayılık güçten yoksun. "Kim olduğunu ya da ne sattığını sanıyorsun bilmiyorum bayım ama gitmelisin!"

Hızla Jiro'nun yanına gidiyor ve rahatlatıcı bir eli onun omzuna koyuyor. "Çok özür dilerim," diye özür diliyor, çocuğun gözlerindeki endişeli ifade suçluluk duygusu uyandırıyor. "Seni uyarmalıydım. Khiran sık sık ziyaret ediyor."

Khiran onun bakışlarıyla karşılaşılıyor, kaşları kalkık. Neredeyse onun düşüncelerini duyabiliyor: *Ziyaret* mi?

Anna bunu görmezden geliyor. Bunun yerine, küreği indirmesi için onu nazikçe ikna ediyor. Bir elinde hâlâ bir biberiye sapı tuttuğunu eğlenerek fark ediyor.

Jiro onu güvensiz bir bakışla süzüyor ama küreği usulca bırakıyor, ucu bir kayaya çarptığında bıçak metalik bir tını çıkarıyor. Khiran'ın çarpık parmağından sarkan kumaş çantaya bakıyor. "Nesin sen? Şu kapı kapı dolaşan satıcılardan biri falan mısın?"

Khiran'ın yanıtı gevşek. "En azından bu hayatta değilim."

Anna, Jiro'nun elinde tuttuğunu görebildiği iğneleyici cevabı söyleyemeden araya giriyor. "Bunu içeride konuşalım, olur mu? Jiro? Küreği benim için bahçe kulübesine koyma nezaketini gösterir misin?"

Jiro bu istek karşısında pek heyecanlanmış görünmüyor ama başını sallayarak biberiye dalını ona uzatıyor. "Al."

Anna minnettarlıkla alıyor. "Teşekkür ederim."

Jiro bahçeye doğru birkaç adım yürüdükten sonra, eve doğru ilerlerken kolunu Khiran'ın koluna doluyor. Yol boyunca Jiro'nun sorularının ağırlığını hissedebiliyor, ama Jiro onlar iyice uzaklaşana kadar konuşmuyor.

"Sadece altı haftadır yoktum," diye suçluyor ama sesinde kızgınlıktan çok eğleniyormuş gibi çıkan bir kahkaha tonu var. "Tam olarak ne zaman evlat edinmeye karar verdin?"

"Onu evlat edinmedim. Onu *kiraladım*." Adam daha fazla ikna olmuş görünmeyince, kadın çenesini sertçe kaldırıyor. "Evde bana yardım ediyor."

"Ah," diye nefes alıyor. "Ve sanırım yolculuk bu kadar uzak olduğu için evde yaşamak zorunda."

"Kesinlikle."

Mırıldanıyor. "Kıyafetleri yeni görünüyor. Geçen bahar sana getirdiğim kumaşa şüpheli bir şekilde benziyor. Bir üniforma sanırım?"

Gülümsemesini bastırıyor ve mutfığa girmek için kolunu bırakıyor.

"Anladığın için çok mutluyum."

Elini tutarak onu kendisiyle yüzleşmeye zorluyor. Bir an önce gözlerini aydınlatan neşe sönmüş, yerini sessiz bir pişmanlığa bırakmıştır. "O kalamaz, Anna."

Kaşlarını çatıyor, dudaklarını ayırıyor - itiraz etmeye hazırlanıyor - ama Jiro içeri giriyor. Kapının kapanma sesi daha söze başlayamadan sözünü kesiyor. Khiran'a bu konuşmaya daha sonra devam edeceklerine söz veren anlamlı bir bakış gönderiyor.

O da başını hafifçe sallayarak cevap veriyor. *Daha sonra*.

Jiro henüz kaşlarını çatmadı. "Ne zaman istersen geliyorsun o zaman?"

Khiran ceketini çıkarmadan önce elindeki paketi tezgâhın üzerine bırakıyor. "İnsan kendi evinde bunu yapmaya meyillidir." Paltoyu tutar, bir an için kararsızdır. Anna şimdi onunla ne yapacağından emin olmadığını fark ediyor.

Bir parça sihir ve bileğinin bir hareketiyle onu yok edememesi.

Hızla öne çıkıp adamın yanağından öpüyor ve elinden alıyor. "Yatak odasına koyacağım. Yolculuğun nasıl geçti?"

Khiran mutfağındaki yabancıya bakıyor. "Görünüşe göre evde geçirdiğin zaman kadar olaylı olmamış."

Jiro ikisinin arasına bakar, yüzünden kan çekilmektedir. "Bekle. Sen evlendin mi?"

Oh.

Anna'nın dudakları sessizce ayrılıyor. Birbirlerine nasıl hitap edeceklerini hiç tartışmamışlardı, buna hiç *ihtiyaç duymamışlardı*. Ölümlü törenlerin ve yeminlerin ötesinde bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı.

Khiran'ın ağzının kenarı seğiriyor, bastırılmış bir gülümseme. "*Ne düşünüyorsun?*" diye soruyor mükemmel bir Fransızcayla. "*Günah içinde yaşadığımızı kabul edelim mi, yoksa beni en yakın şapele sürükleyip dürüst bir adam mı yapacaksın?*"

Anna gözlerini devirerek adamın koluna vuruyor. "*Ben modern bir kadınum. Diz çökerek evlenme teklifi talep ediyorum.*"

Gözleri kararıyor, ağzının kıvrımı müstehcen bir hal alıyor. "*Senin için diz çökmekten çekinmediğimi biliyorsun. Bu gece sana bağlılığımı hatırlatayım mı aşkım?*"

Kızın yanaklarına sıcaklık hücum eder. "Evet," diye mırıldanıyor, kanının soğumasını dilerken parmakları önlüğünün içinde dönüyor. Jiro ona sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Ben evliyim. *Biz evliyiz*. Jiro, bu benim kocam, Khiran. Khiran, bu Jiro. Burada, kulübede bana yardım ediyor."

"Memnun oldum," diyor Khiran, Anna'yı ciddi olduğuna ikna edecek kadar sıcak bir sesle. Mutfak masasında her zamanki yerine oturuyor ve dikkatini yanında getirdiği pakete veriyor. Uzun parmakları paketin tepesindeki düğümü çözüyor, kumaş düşüyor ve ortaya lake kutular çıkıyor.

Anna bunun ne olduğunu zaten biliyor. Yüzyıllar önce Cenova dağlarında başlattıkları küçük gelenek devam ediyor. Ne zaman eve dönse, her zaman Anna'nın deneyebileceği bir çeşit yiyeceklerle döner. Gerçi bazen tahmin yürütmekten vazgeçip ona geçmişte hoşuna gitmiş bir şey getiriyor. Son seyahatinde ona feijoada getirmişti; siyah fasulye ve farklı etlerden oluşan bir Brezilya güveci. Bu ona Salvador'a yaptıkları günöbirlik geziyi, onun sihriyle yaptığı yolculuktan sonra yahninin midesinde yarattığı sıcak ve rahatlatıcı hissi düşündürdü.

Lake kutulardan ve kumaşın çivit tonundan bugünkü yemeğin büyük olasılıkla Japonya'dan geldiğini anlayabiliyor. Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan nükleer bombaların sonuçlarını dikkatle izlerken geçen yıl oradan birkaç yemek getirmişti. Anna, belirgin mantar bulutunun görüntülerini görmüş, ülkedeki her büyük gazetenin manşetinde yer alan makaleleri okumuş.

Khiran, solgun yüzlü ve kül rengi bir ifadeyle yaşanan dehşeti anlattı. Bombaların atılmasından aylar sonra ölen, garip ve korkunç semptomlarla boğuşan sivilleri. Bomba alanlarının kilometreler boyunca her türlü yaşamın kök salmasını nasıl engellediğini. Anna, insanoğlunun tüm silahları arasında onu en çok korkutanın bu olduğunu biliyor.

Jiro kutuya bakıyor, yüzünde garip bir tanıma ve şüphe ifadesi beliriyor. "Nereden buldun bunu?"

Khiran kapağı açıyor, soruyu kibarca görmezden gelerek kendininkilerden birini uzatıyor. İçinde düzgünce dizilmiş balık şeklinde hamur işleri var. "Biraz ister misin?"

"Bu taiyaki."

"Öyle." Khiran'ın kaşları yukarı doğru kalkıyor, ince bir meydan okuma.

"Taiyaki sever misin, Jiro?" diye soruyor, aralarındaki gerilimi kasten görmezden gelerek. "Hiç deneme fırsatım olmadı."

"Çocukluğumdan beri yemedim." Sesindeki tedirginlik, inatla gözlerini ısıtan şüphecilik, sorularının Khiran tarafından korkutulmayacağını ya da onun tarafından yönlendirilmeyeceğini açıkça ortaya koyuyor. "Nereden aldın onu?"

"Monterey'de bir işim vardı."

Anna bunu söylediği anda bunun bir yalan olduğunu anlar. Cevap gerçek olamayacak kadar akıcı ve pürüzsüzdür. Yine de, onun rahat özgüveni ve Monterey'in geçmişiyle birleştiğinde, inandırıcıdır. Savaştan önce konserve fabrikaları, işlerini burada kurmuş olan Japon dalgıç ve balıkçılardan balık ve deniz kulağı tedarik ediyordu. Bazı aileler savaştan sonra geri döndüler, ancak çok azı hükümetin kendilerinden çaldığı işleri yeniden inşa edebilecek imkana sahipti. Kasaba ve balıkçılık endüstrisi o zamandan beri yavaş yavaş ölüyor.

Jiro bocalıyor, Khiran'ın cevabını isteksizce kabul ediyor. Ne yazık ki, buna güvenmeye hiç de yakın görünmüyor.

ANNA YATAK ODASININ KAPISINI KAPATIR, arkasını tahtaya yaslar.

Akşam yemeği garip bir olaydı. Sonrasında oturma odasında geçirilen zaman da öyle. Jiro başlangıçta ona karşı biraz huysuz davranmıştı ama bu, sözde kocasına yönelttiği iğneleyici sözlerin yanında sönük kalıyordu. Khiran her şeyi sineye çekiyor ama Anna, Jiro özellikle hassas bir noktasını dürttüğünde çenesinin nasıl gerildiğini fark ediyor.

"Yani haftalarca gidiyorsun, birkaç gece için geri geliyorsun ve sonra onu tekrar terk ediyorsun öyle mi?"

Anna bunu hatırlayınca açıkça irkildi. Jiro'nun savunmaya çekileceğini düşünmüştü, özellikle de Khiran'ın onunla olan ilişkisi netleştikten sonra, ama bunun yerine daha mücadeleci görünüyor. Ne yazık ki, Khiran'ın yatağın kenarında oturduğundan, ellerini dizlerinin arasında kavuşturup dikkatini sadece ona verişinden, *sonraya* erteledikleri konuşmanın şimdi olduğunu anlayabiliyor.

"Kalamaz," diye tekrarlıyor, yumuşak ama kararlı bir sesle.

"Kalamayacağını biliyorsun."

Onun yüz ifadesini dikkatle inceliyor. "Bu onun söyledikleriyle ilgili değil, değil mi? Lütfen bu geceki davranışlarını ona karşı kullanmayın."

Khiran kaşlarını çatıyor. "Bir çocuğu öfke nöbeti geçirdiği için suçlamaktan daha üstün olduğuma inanmak istiyorum." Alay ediyor, sesi karanlıkta yumuşak çıkıyor. "Ayrıca, *seni* çok sevdiği de ortada. Benim hakkımda ne hissettiği önemsiz."

Anna bunu inkâr etmiyor. "Ben de ona değer veriyorum. Zamanla, eminim o da-" "Mesele bu değil. Yürüdüğüm zemine tapabilirdi ve yine de bu konudaki fikrimi değiştirmez. O *burada olmamalı*, Anna."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, çenesini inatçı bir şekilde kaldırıyor. "O evsizdi, Khiran. Ve bu kasaba o kadar yobaz dolu ki, insanlar ona yardım etmektense kovalamayı tercih ediyor."

Bakışları sarsılmıyor. İrkilmiyor. "O zaman ona başka bir kasaba buluruz."

"Eğer istediği buysa, sorun değil. Ama ona bir çatı ve istediği sürece bir iş sözü verdim."

Başını sallıyor, hayal kırıklığının ilk izleri sesinin kenarını keskinleştiriyor. "Arada kalacak, Anna. Onunla evlenmek istemen mümkün değil."

onun için."

"Tabii ki istemiyorum, ama bunun aylar mı yoksa on yıllar sonra mı olacağını bilmiyoruz! Er ya da geç gerçekleşmesi ihtimaline karşı onu geri çevirmemi istiyorsun."

Adamın ona bakışları kızın cildinin kızarmasına neden oluyor. Geçmişte ona attığı bakışların aynısı, sahip olduğunu bile bilmediği sırların açığa çıktığını hissettiği bakış. Adam hâlâ onun içini görebiliyor. Her zaman da göreceğinden şüpheleniyor.

"Korkuyordun," diyor Khiran, kelimeler yumuşak. "Bağırdığında. Sadece ben olduğumu görmeden önceki o anlar."

Anna ırkılıyor, bunu inkâr edemiyor. İhtiyatlı bir şekilde sağ elindeki, onları birbirine bağlayan yüzüğe dokunuyor. Korkusu yeterince güçlü, yeterince *gerçek* olmalıydı ki adam bunu hissedebilsin. "Evet," diye itiraf ediyor, "ama bu, olabileceklerin korkusuna boyun eğeceğim anlamına gelmiyor-"

"Will," diye düzeltiyor. "Olacak olan şey. Bu kaçınılmaz. Bu şekilde davranmamız gerekiyor."

Sönüyor, azarlanmış hissediyor. "Ne olacak?" diye yineliyor, yumuşak bir sesle, "*Bir gün*" diye eklemekten önce.

"Anna-"

"Jiro'nun şimdi yardıma ihtiyacı var," diye vurguluyor. "Bir keresinde bana ölümsüzlüğü, yapabileceğim iyilikleri gördüğün için verdiğini söylemiştin. Lütfen benden bunu yapmamamı isteme. Şimdi olmaz. Her şeyden sonra olmaz."

Bir elini yüzünde gezdiriyor, parmakları şakağına masaj yapıyor. "Peki ya o buradayken gelirlirse?"

Kaşları meydan okurcasına kalkıyor. "Geleceklerine inanmak için bir nedenin var mı?"

Ağzı inceliyor. "Acımasısısın."

Anna'nın dudakları kıvrılıyor, kendini kapıdan iterken gülümsemesi zafer kazanmış gibi. Elleri kalkıyor, ona doğru uzanıyor. "Belki biraz."

Adam inleyerek yatağa geri düşüyor. Ön kolunu gözlerinin üzerine koyuyor. "Kesinlikle çekilmez."

Kadın da ona katılıyor, kalçalarına biniyor ve çenesinin altındaki açıkta kalan deriyi öpüyor. "Öyle miyim?"

"Hiç şüphesiz."

Ona karşı sırtlıyor, elleri kemerine doğru iniyor. "Sana inanmıyorum."

"Kahretsin, Anna," diye mırıldanıyor adam, nefesi kesilerek. Parmak uçları saçlarının arasına girmeden önce kolunda bir yol izliyor. "Çok dikkat dağıtıcı oluyorsun." Başını çevirip onun dudaklarını yakalıyor. "Sana kızgın olmaya çalışıyorum."

Ona karşı mırıldanıyor, kemerinin mandalını başarıyla çözüyor. "Yarın kızgın ol," diye iç geçiriyor, dudakları çenesinin üzerinde gezinirken gözleri dalgın dalgın kapanıyor. Nabzını ısırtıyor. "Seni özledim."

Elleri kadının sırtında geziniyor, kalçalarına yerleşip onları döndürüyor. Bir nefes uzakta, onun üzerinde geziniyor. Anna onun gözlerinin mavisinde yüzen yeşilin her zerresini görebiliyor. Her pişmanlığı görebiliyor. Ağzının köşesine, yanağının çıkıntısına, kapalı göz kapağına bir öpücük konduruyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Elimde olsa daha sık gelirdim ama fark ederlerse
-"

Onu susturuyor, elleri gömleğinin kumaşında kıvrılıyor. "Biliyorum."

Parmakları alnında geziniyor, bir bukleyi yana doğru süpürüyor. Bir öpücük daha, bu seferki daha uzun sürüyor, alnına. Özür diler gibi hissediyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çocuk ondan nefret ediyor. Bununla yaşayabilir, gerçekten. Bazı anlar var - onun mutluluğunu gözlemlediğinde, onu kollarında tuttuğunda, teninin tadına baktığında - bunun sonsuza dek süremeyeceğini hatırlıyor. Ve kendinden de nefret ediyor.

KALIFORNİYA, AMERİKA BİRLEŞİK
DEVLETLERİ KIŞ 1956

JIRO, Aralık ayının ortasında, dışarıda gök gürültülü bir yağmur varken ve sesi aldatıcı bir şekilde rahatken soruyu sorar. "Kocan Noel'de burada olacak mı?"

Yedi ay.

Yedi ay oldu ve hala anlaşıyorlar.

Anna'nın gözleri okumakta olduğu romanın sayfasından kalkıp onun yüz ifadesini inceliyor. Anna'nın bakışlarına karşılık vermiyor, onun yerine son birkaç gündür duvarlarının dışındaki sağanak yağmurdan kaçarken incelediği yemek kitabının sayfalarını çeviriyor. Jiro muhtemelen aynı tarifi şimdiye kadar onlarca kez gözden geçirmiştir. O kadar çok bakmıştır ki, dikkatini çekmiş gibi davranması mümkün değildir. Onun cevabına, bilmesini istediğinden daha fazla ilgi duyuyor ama Anna *bunun nedeninden* emin değil. Ona verebileceği en dürüst cevabı verir. "Emin değilim."

Bayramlar hiçbir zaman kutlama zahmetine katlandıkları bir şey olmamıştı. Anlamı ve ruhu yüzyıllar içinde Anna'ya kaybolmuştu. Ara sıra, kurduğu hayat gerektirdiğinde kendini şenliklerin tadını çıkarırken buluyordu, ama bu her zaman ruhani olmaktan çok sosyal olmuştu. Katılıyordu ama bayramın onun için kişisel bir anlamı yoktu.

Dudakları cevap olarak inceliyor, açık sayfalara doğru bakıyor.

Aklına bir düşünce geldi - daha önce fark etmediği için kendine kızdığı bir düşünce. "Jiro, sen Noel'i kutluyor musun?"

Omuz silkıyor. "Eskiden kutlardık. Annem bizi her pazar kiliseye götürürdü. Evi süsler ve babamı bir ağaç almaya ikna ederdi." Kaşları çatılıyor, kenarlarında acı bir özlem var. "Sanırım bunların çoğu onun uyum sağlamaya çalışmasından kaynaklanıyordu ama eğlenceliydi."

Anna kitabını kapatıp düşünceli bir şekilde oturma odasına bakıyor. "Hiç kendime ait bir ağacım olmadı," diye itiraf ediyor, gözleriyle odayı ölçüyor ve mobilyaları yeniden düzenliyor. "Geleneklerinizden bazılarını benimle paylaşmak ister misiniz?"

Adamın dudaklarını kıvrıran minik gülümsemeyi yakalıyor. "Elbette."

KHIRAN gözlerini kırıştırıyor, kaosu incelerken kapı aralığında donup kalıyor. "Oturma odamızda bir ağaç var."

Anna mırıldanarak bir parça patlamış mısıra iğne geçiriyor. Elbisesinin kucağında, dönüşümlü olarak yediği ve süslediği bir yığın patlamış mısır tanesi var. Jiro yağmura göğüs gererek daha fazla kırmızı çobanpüskülü meyvesi bulmaya karar verdi, böylece başladığı ipi bitirebilecekti. "Var."

"Oldukça büyük."

Tepesi tavana doğru kıvrılacak kadar uzun olan ağaca bakıyor. "Ormanda daha küçük görünüyordu."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor adam, *Moulin de la Vierge* etiketli bir kutuyu kadının yanına koyduktan sonra yere uzanıyor. "Sanırım bu çocuk için?"

"Biraz," diye itiraf ediyor omuz silkerek. "Noel'de burada olup olmayacağını sordu."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gelmemi ister misin?"

"Yardıma dokunabilir. Belki ikinizi de birbirinize bağlanmaya teşvik eder."

Başını sallıyor ve bıyık altından gülüyor. "İyimserliğin büyüleyici. Umutsuzca kör ama büyüleyici."

Anna oflayıp pufluyor, ellerini kucağına bırakırken iğnesi duraklıyor. Başını onun omzuna yaslıyor. "Sadece anlamıyorum."

Aralarındaki kutuya uzanıyor ve kapağını açarak rengarenk makaronların düzgün sıralarını ortaya çıkarıyor. Adam kutuyu ona uzattığında Anna gözlerini kapatıyor ve rastgele bir tane seçiyor. Sarı. Bir ısırık alıyor, limonun narenciye gibi tatlı tadının tadını çıkarıyor.

Khiran yeşil bir tane seçiyor. "Bunun için kendini üzme."

Mutfak kapısının kapanma sesi ve hızla düşen ayak sesleri Jiro'nun dönüşünü haber veriyor. Köşeden geliyor, siyah saçları ıslak ama sırtışı parlak. "Biraz buldum!" Yanında kimin oturduğunu görünce yüz ifadesi değişiyor. "Oh. Kocan burada."

Khiran'ın adından kaçındığı kadar o da Khiran'ın adından kaçınıyor. Yakın zamanda sona erdirmeye hiç de niyetli görünmedikleri küçük bir oyun.

Khiran'ın kaşları kalkıyor. "Öyleyim."

Anna pasta kutusunu uzatıyor, Jiro'nun ruh haline tatlılarla rüşvet vermekten çekinmiyor. "Macaron?"

Sıra sıra dizilmiş rengarenk kurabiyelere kaşlarını çatarak bakıyor, sanki sırf Khiran getirdiği için hayır desem mi diye düşünüyor. Sonunda, ahududu aromalı bir tanesini isteksizce kabul ediyor. Köşesinden küçük bir ısırık alıyor, omuz silkmeden önce düşünceli bir şekilde çiğneme gösterisi yapıyor. "Sorun değil, sanırım."

Khiran'ın dudaklarının kenarları seğiriyor. Anna bunun bir gülümseme mi yoksa yüz buruşturma mı olduğundan emin olamıyor.

Jiro kurabiyenin geri kalanını ağzına atıyor, çiğnerken dudaklarında kendini beğenmiş bir sırtışın gölgesi belirliyor.

KHIRAN Noel sabahı geç saatlerde eve döner.

Anna sormadan, onun gelişini kasıtlı olarak zamanladığını bilir. Ne kadar az inancı olursa olsun, onun iyi geçinmeleri yönündeki dileğini ciddiye almıştır. Kolunun altında, kırmızı kâğıtlara ve altın süslemelere sarılmış iki hediye, kapıdan içeri girer girmez Anna'nın dikkatini çeker.

Adam onu bir öpücükle karşıladığında dudakları çatılır. Değiş tokuş yapmamaya karar vermişlerdi.

Khiran sırtıışını bastırıyor. "Beni çok sert azarlama. Seninkini ikimiz için de bir hediye olarak görüyorum. Ben sadece fırsat için paketlettim."

Seninki, demişti, yani... Anna paketlere baktı, kırmızı kâğıt ona göz kırpyordu. "Peki ya diğeri?"

Adamın sırtıışını, şüpheli bir şekilde utanç gibi görünen bir şeye dönüşür. Bakışlarını kaçırarak hediyeleri ağacın altına koyar. Anna bunun stratejik olduğundan şüpheleniyor; "Zararı olmaz diye düşündüm" diye itiraf ettiğinde bakışlarından kaçınmak için bir neden.

Bir kahkaha atar ve başını sallar. "Gerçekten istediğın şeyi tam olarak elde edemezdım. Kendi başıma değıl." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Belki bir zeytin dalı benimle orta yolda buluşması için ona ilham verebilir diye düşündüm."

Göğsünde bir sıcaklık, kelimelerin ifade edebileceğinin ötesine geçen bir minnettarlık kıvrılıyor. Yine de onun ellerini kendi ellerinin arasına alıp deniyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Denediğın için teşekkür ederim."

Adamın bıraktığı nefes şüpheyile keskindir. "Bana henüz teşekkür etme. Onu yüzüme fırlatmasını bekliyorum. Ya da çıra olarak kullanmasını."

Anna onun yapmayacağını biliyor. Jiro'nun Khiran'a en ufak bir şans vermeyi inatla reddetmesine rağmen, bir hediyeyi sırf inadına reddetmeyecektir. Bu kadar az şeyle bu kadar uzun süre yaşamışken olmaz. Ancak bu hediye nin minnettarlıkla mı yoksa şüpheyile mi karşılanacağı Anna'nın cevabını bilmediğı bir soru.

Sessizce, umutsuzca ilkinı umuyor.

Jiro bahçeden ot toplamak için geldiğinde ve Khiran'ı merhaba yerine "Demek gelmeye karar verdin?" diye küçümseyerek selamladığında bu umut azalır. Dahası, öğle yemekleri neşe yerine gerginlikle doludur. Anna bulaşıkları toplarken ve Jiro tavuğı hazırlarken Khiran oturma odasına kaçar. Anna onun gitmesinin kendisinden çok onun iyiliğı için olduğundan şüpheleniyor; ancak o gittikten ve küçük mutfaktaki gerginlik azaldıktan sonra boynunun ve omuzlarının da gergin olduğunu fark ediyor.

Bir sonraki tabağı geçmeden önce ilk tabağı kurutma rafına koyar. Bulaşık bezini porselenlerin üzerinde gezdirirken su ellerine ılık ılık değıyor, kabarcıklar bileklerini gıdıklıyor. Anna eskiden onların yaşam tarzları için çok güzel, çok kırılğan olduklarını düşünürdü - altın kenarların etrafında dönen incelikle boyanmış çiçekler. Şimdi, yıllar içinde birkaç parçasını kırmış olmasına rağmen, onlar için memnun. Bir parça renk onu büyülemiş; kayan sarmaşıklarda haritalanmış bir neşe kıvılcımı.

"Ağacın altında senin için bir şey var," diyerek rahat sessizliği bozuyor. "Belki burada işimiz bittiğinde hediyeleri açarız?"

Göz ucuyla adamın omurgasının dikleştiğini, başını çevirip ona baktığını görüyor. "Hediyeleşmeyeceğimizi sanıyordum."

"Benden değil."

Bir, iki vuruşluk sessizlikten sonra Anna başını kaldırıp çamaşırına bakar. Jiro donup kalmış, ağzı açık, gözleri araştırıyor. Pürüzsüz kaşlarında şaşkın bir çatık var, ama bakışlarını gölgeleyen şüphe tarafından gölgede bırakılıyor. "Bana neden bir şey alsın ki?"

Anna omuz silkiyor, son tabağı da sudan çıkarıp askıya koyduktan sonra elleri için bir havlu alıyor. Dönüp yüzünü tamamen ona dönüyor ve önlüklü lavaboya yaslanıyor. Ellerini kurularken emaye dökme demirin soğukluğunu elbisesinin üzerinden hissedebiliyor. Cevabını tartıyor ve sonunda gerçeği söylemeye karar veriyor. "En çok istediğim şeyin ikinizin iyi geçinmesi olduğunu anladı."

Jiro irkilir. Suçluluk duygusunun titreyen başlangıcı gözlerini karartırken, çenesi bir türlü söylemeye cesaret edemediği sözcüklerin etrafında dönüyor. Anna bunların muhtemelen bir özre benzediğinden şüpheleniyor.

İç çeker. "Ondan hoşlanmanı beklemiyorum. Her zaman anlaşılamadığımız insanlar olacaktır."

"Sorun o değil," diye araya giriyor, kelimeler aceleyle ağzından çıkıyor ve yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Sorun o değil, sadece *sana* davranış şeklinden hoşlanmıyorum." Anna geri çekiliyor, ama o konuşmadan devam ediyor. "Onun aslında senin kocan olmadığını biliyorum."

Anna'nın dudakları aralandı ama ağzından çıkan tek şey yumuşak bir "Oh" oldu.

Jiro'nun yüzü kızarıyor, sesi basınç altındaki bir tencere gibi tıslıyor. "Bir aile adın olmadığını söylemiştin. Bu da sana bir tane *vermediği* anlamına geliyor." Kadının sağ elini işaret etti. "Ve o yüzüğü takıyorsun ama evlilik parmağında değil."

Anna gözlerini kırptırıyor, utanmayacak kadar şaşkın. "Onun metresi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Jiro kıpkırmızı kesilir. "Öyle değil misin?" Duvarlara doğru geniş bir el hareketi yapıyor. "Seni burada, ıssız bir yerde tek başına tutuyor. Ve seni haftalarca, bazen *aylarca* yalnız bırakıyor. İş için seyahat ettiğini söylüyor ama muhtemelen başka bir ailesi daha var!"

Anna elini şakağına götürdü, kendini aptal gibi hissediyordu, çünkü *elbette*

Öyle görünüyor. Nefes alıyor, kendini destekliyor. "Biz

Kilisenin ya da hükümetin tanıyacağı şekilde değil ama o sadece ve sadece benim. Birbirimize olan bağlılığımızı sembolize etmek için hiçbir zaman bir törene ya da yüzüğe ihtiyacımız olmadı ve Khiran'ın da *benimle* aynı sebepten dolayı bir soyadı yok. İkimiz de bu dünyada yetimdik. O yapmadı-"

"Seni burada haftalarca tek başına bırakıyor." Jiro araya giriyor, gözlerini kaçırırken yüzü buruşuyor. "Yani, aslında yardıma ihtiyacın olmadığı halde sırf yalnız kalmamak için gidip aptal bir çocuğu işe aldın."

Anna'nın kalbi düşer. Yuvarlanır. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye nefes alıyor, sözcükler dilini morartıyor. "Jiro... Seni buraya yalnızlıktan bıktığım için getirmedim. Seni buraya yalnız kalmayasın diye getirdim." Onun bakışlarını yakalıyor, hissetmesi gerektiğini bildiği bir çaresizlikle tutuyor. "Ve Khiran-"

Yutkunuyor, dudaklarını ıslatıyor. El havlusu elinde bükülüyor, diktiği işlemeli çiçekler avuçlarının içinde geriliyor. "Benim mutluluğum için neleri göze aldığını sana açıklayamam ama lütfen anla: Kalmasını istersem kalırdı. Kalmaması gerekse bile. *Kalamayacağı* zaman bile."

Jiro sessizleşiyor, haklı güveni belirsiz bir şeye dönüşerek eriyor. Dar omuzlarının sert çizgisi sarkıyor. "Sana sadaka istemediğimi söylemiştim."

"Mesele asla sadaka değildi, Jiro. Ben de bir şeyler kazanırken nasıl olabilir ki?" Verdiği nefesin gücüyle göğsü kabarıyor, sanki kalbinin etrafındaki ilmiği çekip çıkarabilecekmış gibi. "Yalnız olmak umurumda değil, ama bu senin burada olmanın bana çok fazla keyif vermediği anlamına gelmiyor."

Bir an için adamın karşı çıkacağını, onu sessizce sıyrılmaya ikna ettiği o inatçı savunmaların her zamankinden daha güçlü bir şekilde ortaya çıkacağını düşünüyor. Onun yerine mutfağa bakıyor, gözleri sabahtan beri hazırladıkları yemeğe takılıyor. "Yani burası benim evim mi?"

Bunu sorma ihtiyacı hissetmesi kalbini kırıyor. "Evet. Sen istediğin sürece."

Başını sallıyor, dili yanağında. Onun gözleriyle karşılaştığında, bakışlarında kararlı bir ifade var. "O zaman artık paranı istemiyorum."

Anna gözlerini kırıştırıyor, dudakları nazik bir protestoyla aralanıyor ama adam ona fırsat vermiyor.

"Eğer bana ödeme yaparsan, bu sadece yemek ve bir çatı ile birlikte gelen bir iş olur," diyor, sesi sert. "Ben bunu istemiyorum. Artık istemiyorum. Sadece Noel'de evde olmak istiyorum." "Lütfen" diye eklemeyen önce derin bir nefes alıp yutkunuyor.

Anna ona titrek bir gülümseme veriyor, gözleri cam gibi. "Evine hoş geldin o zaman."

Oturma odasında, hediyeler kucaklarında, Jiro tereddüt ediyor. Gözleri Khiran ve kırmızı ambalaj kâğıdı arasında gidip geliyor. Anna'nın tahmin ettiği gibi, hediye reddetmiyor, ama mutfaktaki konuşmaları olmasaydı bir iki küçümseyici söz duyacağından neredeyse emin. Altın kurdeleyi koparır, kâğıdı geri çeker ve duraklar. Elinde bir yığın kâğıt vardır. Anna koltuktan Khiran'ın karalamalarını seçebiliyor.

"Sık gittiğim bir pastanenin şefi bazı tariflerini paylaşma nezaketini gösterdi," diye açıklıyor Khiran, parmaklarını kucagında birleştirerek. "Ben de onları tercüme etme cüretini gösterdim."

Jiro sessiz, paket kağıdının geri kalanını çıkarıyor ve sayfaları dikkatli bir hassasiyetle karıştırıyor. Anna onun elinin hafifçe titrediğini fark etmiyor. "Fransızca mı?"

Khiran bir kahkaha atıyor. "Evet. Gizemli bir şekilde kaybolan makaronların sayısını düşününce, fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünerek risk aldım."

Yüzü kızaran Jiro, ciltli sayfaları kucagına bırakır. Anna'ya bakıyor, yüz ifadesindeki sıcaklığı ve mutluluğu görüyor ve bakışlarını kucagına indirmeden önce kalın bir şekilde yutkunuyor. Hediyesine. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, kelimeler kalın ve garip ama daha az samimi değil. "Bu... gerçekten çok düşünceli."

Khiran boğazını temizliyor ve ağırlığını değiştiriyor. "Bazı malzemeleri bulmak daha zor, ama eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, temin etmek için elimden geleni yaparım."

Jiro başını sallıyor, beceriksizce kıpırdanıyor. "Ben... gidip tavuğu kontrol edeceğim." O gittikten sonra Khiran bir iç çeker. "En azından yakmamış."

Anna başını sallıyor ve yanağının çukuruna şefkatli bir öpücük konduruyor. "Mükemmeldi. Daha uygun bir şey düşünebilir miydim emin değilim." Onun yüzünü inceliyor. "Kayıp makaronlarımdan *senin* tatlı düşkünlüğünün sorumlu olduğunu sanmışım. Onları yiyenin Jiro olduğunu nereden biliyorsun?"

Dudaklarının kenarı bir gülümsemeye dönüştü. "Tatlılarının tadını çıkarıyorsun. O kutu kırk sekiz saat dayanamadı. Bunu anlamak oldukça kolaydı." Kucağındaki ince hediyeye doğru başını sallıyor. "Devam et o zaman."

Anna yavaşça açıyor, kağıdı dikkatli elleriyle ve artan bir zevkle soyuyor. "Bu bir rekor!" Gözlerindeki ışık alaycı bir ifadeyle ona bakıyor. "Aynı plaklardan sıkıldın mı?" Zaten düzenli olarak çaldıkları birkaç tane vardı ama müzik koleksiyonu kitaplardan çok daha fazlaydı.

Ayağa kalkarken sırtarak albümü kadının elinden aldı. "Korkarım benim amacım çok daha bencilceydi."

"Öyle mi?" diye sorar, sesini kahkaha renklendirir.

Adam plağı kılıfından çıkarıyor, siyah plak ışıktaki ona göz kırpmıyor. "The Cotton Club'ı hatırlıyor musun?"

New York'taki kulübü. Gümüş boncuklardan ve sihirden yapılmış bir elbiseyle onunla dans ettiği yer. Bazen o geceyi düşünüyor ve o boncukların eski dairesinin zeminine saçıldığında çıkardığı sesi hâlâ hatırlayabildiğine yemin ediyor. "Tabii ki hatırlıyorum."

Plağı açıyor, içneden gelen boş cızırtının yerini piyano tuşlarından gelen tiz notalar ve ardından derin, mırıldanan bir ses alıyor. "Düşünüyordum da..."

Anna gülümsüyor. "Öyle mi?"

"Evet." Ona dönüyor, elini tutuyor ve koltuktan kalkması için ikna ediyor. Anna onun kendisini rahat oturma odasının ortasına götürmesine izin veriyor. Adam elini tutuşunu ayarlıyor, uzun parmakları Anna'nın elinin üzerinde katlanırken diğer eli Anna'nın belinin üzerinde geziniyor. "Seninle dans etmeyeli çok uzun zaman oldu."

Yanağı adamın omzuna yaslanıyor, gülümsemesi o kadar geniş ki adamın bunu hissettiğinden emin. "Sanırım o gece en az beş kez ayak parmaklarına bastım."

"Sanırım yedi tane saydım," diye alay ediyor, tacına karşı sırtarak. Yer değiştiriyor, elini sıkıyor ve şakağına bir öpücük kondurduktan sonra sesini sadece onun duyabileceği bir mırıltıya indiriyor. "Sana sarılmak hâlâ her acıya değer."

Ona daha sıkı sarılıyor, gözlerini kapatıyor ve vücutlarının sallanışının tadını çıkarıyor. Gözlerini açtığı anda Jiro'nun kapı aralığında durduğunu görüyor; yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. Anna duraksıyor, başını Khiran'ın omzundan kaldırıyor. Jiro ağırlığını kaydırarak mutfığı işaret ediyor. "Tavuk pişti sanırım. Kontrol etmek ister misin?"

Anna elini Khiran'ın omzundan indiriyor ve ona şefkatli bir gülümseme sunuyor. "Bana bir dans daha ayırır mısın?"

Onu terk eden alaycı ses sıcak. "Sanki başka birine sahip olacaktım gibi."

Parlıyor, elini bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor. "Gidip bir göz atacağım," diyor Jiro'ya, kanepeyi işaret ederek. "Neden sen ve Khiran masa oyunlarından birini kurmuyorsunuz? Belki Scrabble?"

Jiro kaşlarını çatıyor. "Her zaman hile yapmaya çalışır!"

Khiran gözlerini devirerek kutuyu dolaptan çıkarıyor bile. "Sana söylüyorum, *chapeau* bir şapka türüdür."

"Fransızca!"

"*Menü* kelimesi de öyle ama buna izin vereceğinize eminim."

Anna başını sallar. "Jiro, sözlüğü getirir misin? Khiran, eğer içinde yoksa oynayamazsın."

"Daha yeni bir baskı olsaydı orada olurdu," diye homurdanıyor zayıf bir sesle.

Dönüp mutfığa yöneliyor, ama sesleri yorumlanamayacak kadar boğuklaşmadan önce Jiro'nun karşılık vermesini ("*o zaman bir tane al*") yakalıyor. Bir et termometresi olarak, fırından çıkarmaya hazır olduğunu düşünmeden önce iç sıcaklığını kontrol ediyor. Tabağı bir kapakla kapatarak tezgâhın üzerine koyuyor. Eti kesip servis etmeden önce biraz dinlendirecek. Bu onlara en azından bir oyuna başlamak için yeterli zamanı verecektir.

Oturma odasına geri döndüğünde, azımsanmayacak bir endişeyle sessizleştiklerini fark eder. Duyduğu tek şey, tepsilerine yerleştirilen ahşap karoların içi boş tıkırtısıdır. Sessizliğin hiç de rahat olmadığını görmeyi bekleyerek kendini hazırlıyor.

Sonra Jiro'nun yumuşak sesi köşeyi dönmeden ona ulaşıyor. "Onu gerçekten seviyorsun... değil mi?"

Anna hareketsiz, onun cevabını dinliyor.

Khiran bir kahkaha atıyor. "Aşk çok küçük bir kelime," diye mırıldanıyor, "ama sanırım işimi görür."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve Anna bir an duvara yaslanıp *umutlanıyor*.

İŞLER İYİYE GİDİYOR.

Jiro hâlâ ara sıra Khiran'a yumruk atıyor ama bu yumruklar acı vermekten çok itici geliyor. Sanki başlattığı oyunun artık bir anlamı kalmamış gibi ama yine de inadına oynuyor. Artık canını acıtan kısımları dürtmüyor - artık Khiran'ın uzakta olduğu zamanlardan bahsetmiyor ya da kaçırdığı şeylerin çamaşır listesiyle onunla dalga geçmiyor.

Bu ince bir ateşkes ama aralarındaki gerilimi yumuşatmaya yetiyor. Anna yine de ara sıra gencin Khiran'ın eve getirdiği bazı şeylere şüpheci bakışlar attığını yakalıyor - özellikle samosalar onu şaşırtıyor. Bir gün bahçedeyken cesaretini toplayıp bunların nereden geldiğini soruyor.

"Khiran çok seyahat ediyor," diye cevap veriyor, öyle ince bir gerçek ki yalan gibi geliyor. "Şehir, buralarda görmediğimiz pek çok yemek seçeneği sunuyor. Bu yüzden getirmeye özen gösteriyor. Yeni şeyler denemekten hoşlandığımı biliyor."

Jiro kaşlarını çatıyor, belli ki verdiği cevaptan tatmin olmamış ama üstelemiyor. Anna bunun daha iyi bir açıklaması olmadığı için olduğundan şüphelenir. Üç gün sonra Khiran eve bir tteokbokki - baharatlı kırmızı sosla servis edilen haşlanmış pirinç keki şeritleri - getirdiğinde hiçbir yorum yapmaz. Anna onun gözlerindeki soruları görebilse de.

Sonra bahar, alışkanlık haline getirdiği gibi, bir gecede ve Anna kendini buna hazır hissetmeden çok önce gelir. Günlerinin çoğunu bahçe ve sera arasında, küçük bitkileri toprağa katarak ve geride bıraktıkları küçük saksılara yeni tohumlar ekerek geçirirler. Çayırılarda mor ve turuncu tonlarında çiçekler peyzajı kaplıyor. Uykuya yatan tohumlar kışın getirdiği şiddetli yağmurlarla yeniden canlandı. Hava özellikle güzel olduğunda, çiçeklerin arasında piknik yapıyor ve bulutların kristal mavisi gökyüzünde ilerleyişini izliyorlar.

Bugün Anna sandviçleri için ince dilimlenmiş jambon kesiyor. Khiran mutfak masasında bilmediği bir dilde yazılmış bir gazeteye bakıyor. Önünde, Jiro'nun sorumluluğunu ona verdiği küçük salatalıklı parmak sandviçler duruyordu. Jiro ne kadar dağınık göründüklerine kıs kıs gülmüştü; farklı genişliklerde dilimlenmiş salatalıklar ve

orantısız üçgenler. Anna sadece ona verdiği tarif kartına uymasını umuyordu. En son mutfağa yardım ettiğinde, spaghetti sosuna o kadar çok sarımsak koymuştu ki *yanmıştı*.

Anna kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor. "Jiro bir süredir yok."

Khiran sayfayı çeviriyor, taradığı her makalede yüzü daha da kararıyor. "Burada haberden çok propaganda var," diye homurdanıyor. "Kimsenin ne olup bittiğini bilmemesine şaşmamalı."

Anna başını sallayarak ellerini bir bulaşık bezine kuruluyor. "Birkaç portakal alması bu kadar uzun sürmemeliydi."

Fısıltıyla bir kâğıt hışırtısı duyuldu, bir sayfa daha çevrildi. "Belki de dikkati dağılmıştır." Gazeteyi yere koyup dikkatlice katladıktan sonra kadının gözleriyle buluştu. "Diğerlerinden biri burada olsaydı bilirdik."

"Nasıl?"

"Güce sahip olanlar bunu nadiren sessizce kullanırlar." Sözlerinde acı bir yan var. Ağzının kenarındaki alaycı ifadeye uyuyor. Kız hâlâ endişeli görüldüğünde iç çekerek ayağa kalkıyor. "Pekâlâ. Hadi bir bakalım."

"Aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Bence endişeleniyorsun çünkü önemsiyorsun," diye karşı çıkıyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. "Bu takdire şayan bir özellik."

Dışarı adım attıkları anda Anna bir terslik olduğunu anlıyor. Ensesinde bir his; bahçenin boşluğu. Khiran'la bakışıyorlar. Onun da bunu hissettiğini anlayabiliyor. Sonra, arı kovanının hemen arkasında uzanan bir patikanın kuyruk ucunu görüyor. Kendi yaptığı bir şey değil ama hemen tanıyor. "Khiran?"

"Görüyorum," diye mırıldanıyor.

Ona bakıyor, önseziyle ağzı sulanıyor. "Sence-"

"Her şey yolunda, eminim. Onu son ziyaret ettiğimde seni görmek istediğinden bahsetmişti. Eminim hepsi bu kadardır."

"Ziyarete mi geldin?"

"Her zaman yaparım, zaman zaman."

Anna gözlerini patıkaya dikmiş, bir düşünce ilmik gibi kaburgalarına dolanıyor. "Jiro bahçede değil."

Bir an, iki an ve Khiran küfrediyor.

EIRA^{NIN} EVI, her zaman olduğu gibi, Anna'nın en son bıraktığı yerle aynıdır. Bacadan dumanlar yükseliyor, çayır otları uzun ve bahar yağmurları ve tomurcuklanan sıcaklığın beslediği çiçeklerle dolu. Geçmiş mevsimlerin çürümüş yaprakları, sabah sisi yüzünden hâlâ ıslak, Anna'nın topuğunun altından kayıyor.

Jiro ormanın kenarında, kaşları gergin bir şekilde eve bakıyor. Yaklaştıklarını duyunca çayıra dönmeden önce onlara şöyle bir bakıyor, sanki gözünün önünden kaybolma riski varmış gibi. "Hiç komşunuz yok," diyor, sesini titreten bir gerginlikle. "Buraya seninle birlikte onlarca kez yakacak odun toplamaya geldim. Burada bir ev olmaması gerekiyordu."

Khiran'ın çıkardığı iç çekiş hem yenilgi hem de kabullenme gibi. "Hadi o zaman. Artık sağduyulu olmayı ummak için çok geç."

Anna yüzünü buruşturuyor, Khiran onlar olmadan patikayı takip ederken onun arkasını izliyor. Bu planlarının bir parçası değildi. Jiro'nun hayatlarının bu yönünü bilmemesi gerekiyordu. Şüphe onu boğuyor, bağırsaklarında eski süt gibi pıhtılaşıyor. Belki de Khiran haklıydı. Belki de Jiro'nun onların karmaşasına bulaşmasına fırsat vermeden onu yanına alacak birini bulmasına izin vermeliydi.

"Neden bahsediyor bu?" Jiro soruyor.

Anna onun gözlerindeki şüpheden nefret eder.

Göğsündeki ağırlığın altında nefes alıyor. "Haklısın," diyor yutkunarak. "Benim hiç komşum yok." Çünkü bu sırrı saklamak için artık çok geçtir.

Jiro onu inceliyor. En sevdiği maske olan soğukkanlı, inatçı kayıtsızlık yavaş yavaş yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Yani burası...?"

"Büyü." Bu sözcük ağızda tuhaf bir tat bırakıyor. Sanki bir şekilde çok şey anlatıyormuş ama yeterince şey anlatmıyormuş gibi. "Hadi ama. İçeri girdiğimizde sana daha fazlasını anlatacağım."

Onu takip ediyor, bakışları çayırın üzerinde geziniyor, sanki her yönü incelenecek bir şeymiş gibi. Khiran çoktan onlarsız içeri girmişti ama bu da iyi oldu. Anna'ya ne kadar ve ne kadar az bilgi vermek istediğini düşünmesi için daha fazla zaman veriyor.

"Güneş farklı bir konumda," diyor Jiro, gözleri hayranlıkla açılmış bir halde.

"Artık Kaliforniya'da değiliz."

"Neredeyiz o zaman?"

Anna'nın ona verecek bir cevabı yok. Eira'nın evi her zaman aynı anda hem hiçbir yer hem de her yer arasında gidip gelen bir yer olmuştur. Sadece patikaların uzunluğu ve bitki örtüsü ona Avrupa kıtasında bir yerde olduğu hissini veriyor, ama bunun tamamen doğru olup olmadığından bile emin olamıyor. "Çayır," ona gerçekmiş gibi gelen tek cevap.

Anna kapıyı açtığı anda, Eira'nın peygamber çiçeği gözleri hemen eşikteki fazladan kişiye kayıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu bir sürpriz oldu."

Anna irkilir. Diğerlerinin arasına saklanmış, sessiz ama bir şekilde göğsünde bir çan netliğinde çınlayan bir kelime var. *İstenmeyen bir şey.* "İzinizi bizden önce bulmuş."

Eira mırıldanıyor, bir zamanlar kendisine diktiği hesapçı bakışlarla çocuğu inceliyor. Anna bunun nasıl bir his olduğunu, en kötü yanlarını saklamak umuduyla nasıl içine kapanmak istediğini hatırlıyor.

Eira iç geçiriyor ve ağzının etrafındaki kırıksıklıkları derinleştiren bir onaylamama kaşıyla Khiran'a dönüyor. "Ondan bunu beklerdim ama sen daha iyi bilirsin."

Khiran bir şey söylemeyince başını sallıyor. Sırtında bir örgü haline getirilmiş gri saçları da onunla birlikte hareket ediyor. "Boş ver. Bilmem gerekirdi. Tabii ki ona hayır diyemezdin. Aşk hastası bir aptalsın sen." Jiro'ya sert bir bakış fırlatır. "Eve dönüş yolunu takip et, evlat. Korkarım bu konuşma senin kulağına göre değil."

Jiro tartışmaya hazır görünüyor ama Eira'nın bakışları Jiro daha şikâyetini dile getiremeden keskinleşiyor ve öfkesi çabucak yatışıp teslimiyete dönüşüyor. Yine de önce Anna'ya bakıyor.

Anna ona kırılğan bir gülümseme sunuyor. "Yakında evde olacağız. Akşam yemeğini başlatabilir misin?"

Tereddütle başını sallıyor ve ayrılmadan önce hepsine son bir kez bakıyor. Eira kapının arkasından kapanmasını zar zor bekler. İç çekişi çakıl taşları üzerindeki yapraklar gibi. "Otur. Keşke çocuk meselesi en büyük endişem olsaydı ama değil." Khiran'ı anlamlı bir bakışla süzüyor. "Edun'dan haber var."

Ondaki değişim anlıktır. Omurgası dikleşiyor, gerginlik omuzlarına vuruyor ama Anna'yı en çok telaşlandıran, dikkatinin keskinleşmesi -sanki Eira'nın her kelimesi geleceklerini heceleyebilirmiş gibi-.

"Edun?" diye soruyor, dikkatle sandalyelerden birine çökerek. Kelime bir şekilde aynı anda hem yabancı hem de tanıdık geliyor. Bir bahçe ve bir yılan, altın elmalar ve ebedi gençlik hakkındaki hikâyeleri düşünüyor.

Khiran dudaklarını ıslatıyor. Henüz oturmamıştır. "Ağacın yetiştiği yer."

Anna'nın hangisi olduğunu sormasına gerek yok. Onlar söz konusu olduğunda, gerçekten sadece bir tane var.

Eira'nın çatık kaşları boyayı kıvrabilir. "Oturun dediğimi sanıyordum? Oturmaya tenezzül etmediğin için boynumun acı çekmesine izin vermeyeceğim."

Dilinde alaycı bir karşılık var, Anna bunu gözlerinin kısılmasından ve dudaklarının incelmesinden anlayabiliyor. Sözcükler onu bambaşka bir şey olarak terk edene kadar onları çiğnemeyi başarıyor. "Pekâlâ," diyerek Anna'nın talebini yerine getiriyor ve Anna'nın karşısındaki sandalyeye oturuyor. Anna onun botunun masanın altından kendi botuna hafifçe dokunduğunu hissedebiliyor. "Ne haberi?"

"Ağaç'la ilgili," diye başlıyor Anna, birden emin olamamış gibi. Endişeli. "Öldüğünü söylüyorlar."

Khiran hemen inkâr ediyor. "İmkânsız."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Güvendiğim birinden gelmemiş olsaydı, bunu bir söylenti olarak yazabilirdim." Gözleri Anna'nın kilerle buluştu. "Ama haber Silas'tan geldi."

Anna keskin bir nefes alıyor. "Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Eira başını sallıyor. "Onunla bir anlamaya vardık. Birlikte, yalnız olduğumuzdan daha fazla tasarruf ediyoruz."

Khiran parmaklarını birbirine geçiriyor, solgun boğumlarını ağzına dayıyor. "Bu doğru olamaz. Tam olarak bunları mı söyledi?"

"Uzuvlarının gölge yapacak yapraklardan yoksun olduğunu söyledi. Canlıdan çok iskelete benziyormuş." Sandalyesine yaslandı, parmakları masanın üzerinde davul çalıyordu. "Yüzyıllardır söylentiler dolaşıyor ama ben bunlara pek aldıriş etmedim. Şimdi o kadar emin değilim."

Yüzü kararıyor. "Meyve hakkında mı?"

"Demek sen de duydun onları," diye mırıldanıyor.

Anna kaşlarını çatıyor, ikisinin arasına bakarken alını kırışıyor. "Ne olmuş ona?"

İç çekerek bir elini saçlarında gezdiriyor. "Meyvenin bir şekilde kusurlu olduğuna dair fısıltılar duymuştum, ama yine de sadece bu olabilir. Fısıltılar."

Anna ölümsüzlüğünün kaynağı olan ağaçla ilgili birkaç hikâye duymuştu. Bazen Khiran bunu bir hikâye gibi anlatır. Diğer zamanlarda ise onun için hatırladığı bir anıda yer alır. Khiran ağacı her zaman kudretli olarak tanımlamış ama Anna'nın aklına hiç lojistiğini merak etmek gelmemiş. "Uyku dönemleri yok mu?"

Eira başını sallar. "Asla. Onu gördüğüm binlerce yıl boyunca hiç olmadı."

Bu Sessizlik o düşer arasında onlar o ağır ile sorular. Anna tereddütle en acil olanını dile getiriyor. "Bu ne anlama geliyor?" Khiran ve Eira'nın bakışları, sessiz arayışları, onun sorusunu ondan önce yanıtlıyor. "Bilmiyorum ama bu bir şeyin işareti olmalı. değişti."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bazen onun kalbini sevdiği kadar ondan korkar da. Başkalarını ilk sıraya, kendisini ikinci sıraya koymasından korkuyor. Onu kurtarmak için kendini tehlikeye atacağını bilmekten daha korkunç bir şey yoktur.

KALİFORNİYA, AMERİKA BİRLEŞİK
DEVLETLERİ BAHAR 1957

Eve geldiklerinde JIRO onları bekliyor.

Khiran'ın en sevdiği okuma koltuğu, koyu deri bir sırtlık, odanın bir ucundan diğerine sürüklenmiş ve tam girişe yerleştirilmiştir. Khiran kapıyı açtığı anda ilk gördükleri şey Jiro'nun deriye gömülmüş gövdesi oluyor. Onunla yaşadığı bir yıl içinde kilo almış, ama yine de cilalı pirinç çivi başları ve kolların ortasından oyulmuş aslan başlarıyla o büyük boy sandalyede cüce gibi görünmeyi başarıyor. Ne kadar olgun hissederse hissetsin, hala bir çocuk olduğunu fiziksel olarak hatırlatıyor.

Gördüğü ikinci şey ise av tüfeği -kümes hayvanı avlamak için dolapta tuttuğu tüfek- kucağında.

Tüfeği iki eliyle tutuyor, omzuna doğru çekmeye hazır. Khiran'a bakarken parmağı acı verici bir şekilde tetiğe yakın. "Nesin sen?"

Dudaklarından dökülen soru bir yara gibi. Gözlerindeki güvensizlik tuz gibi geliyor. "Jiro-"

"Ölümsüz," diyor Khiran, o duygularını kelimelere dökmeden sözünü keserek. Eliyle silahı işaret ediyor, sesi sabit ama kararlı. "Eğer silah tutarken kendini daha güvende hissediyorsan, öyle olsun. Ama şunu bil ki beni öldürme şansını olmasa da canını *yakacak* ve *hiç* hoşnut olmayacağım."

Jiro bir an için tereddüt ediyor, sonra kararsızlığı inatçı bir kararlılıkla sönüyor. Dipçiği kavrayışı esniyor. "Ne yani? Sen bir çeşit tanrı mısın?"

Khiran'ın cevabı dikkatle nötr. "Onun gibi bir şey."

"Anna eşeğe yalan tanrısı Loki'nin adını vermiş. Sen misin o?"

Çenesindeki kaslar titriyor ama Khiran inkâr etmiyor. "Yüzyıllar boyunca kazandığım pek çok isimden biri, evet."

Anna'nın kalbi göğsünde acı dolu bir burkulma yaşıyor. "Bunlar efsane Jiro. Hikâyeler. Gerçek değiller," diye açıklıyor nazikçe. "Khiran senin düşmanın değil, benim olduğum kadar."

İlk kez ona bakıyor. "Her yerde olabilir, değil mi?" Soruyu şiddetle soruyor, sanki kelimelerin kendisi kalbinde kaynayan ve tutuşmayı bekleyen kömürlermiş gibi. *Yanmak* için. "İşler böyle yürümüyor mu? Neden eve hep farklı yemekler getiriyor ve bunlar hep sıcak kalıyor?"

Anna onun öfkesinin kaynağını anlamıyor ama şimdi söyleyeceği bir yalanın dinamit gibi patlayacağını biliyor. İhtiyatlı bir şekilde başını sallıyor ve Khiran'ın konuşmayı onun yönetmesini kabul eder gibi görünmesine minnettar oluyor. "Bu onun yeteneklerinden biri, evet."

"Harika olmalı," diye alay ediyor. "Her zaman büyük bir parti gibi, değil mi? İsteddiğini ye, istediğin yerde ol. Aptal küçük insanların eğlence için birbirlerini öldürmelerini izleyin."

"Jiro-"

"Neden hep onu savunuyorsun?!" diye bağılıyor, ayağa kalkarak. Silahın namlusu donuk bir gümbürtüyle ahşap zemine çarpıyor. Anna onun parmağının artık tetiğe yakın olmamasından dolayı rahatlamıştı. "O bir tanrı! Peki neden hiçbir şey yapmıyor?"

"O-"

"O zaman yeterli değil!" Khiran'a bakıyor, öfke ve acı gözlerini cam gibi yapıyor. "Neden orada değildin?! Neden durdurmadın? Bizi hayvanmışız gibi at ahırlarına koydular! Sonunda gitmemize izin verdiklerinde, geri dönecek hiçbir şeyimiz yoktu!"

Anlayış, Khiran'ın yüz ifadesini acıma duygusuna dönüştürüyor. "Toplama kamplarından birine girmeye zorlandınız."

Anna tek bir cümleyle onun öfkesinin nereden kaynaklandığını ve zehrin nerede başladığını görüyor. Göğsünde bir boşluk hissi, pişmanlığın boş bir yankı odası var.

"Evet, öyleydin!" Jiro tersler. "Peki sen hangi cehennemdeydin?!" Khiran'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Almanya'da isyancılara ve asker kaçaklarına ilham veriyordu. G6m6l6 bir hazine gibi m6t6tefik Őifre kırıcılara sızdırmak için sırlar topluyordu. Gazetecilerin ve fotoğrafçıların kulaklarına fısıldıyor, d6nyaya kelimelerle ve resimlerle anlatmaları umuduyla g6zlerini dehşete çeviriyordu. Çin'de, Kore'de, Endonezya'da onunla bile paylaşmayı reddettiği dehŐetlere tanıklık ediyor.

O biliyor, 6nk6 eve d6nd6ėi kişi oydu. Yorgun ve yenilmiŐ bir halde kendini onun kollarına bırakır ve yokluğunda başarısız olduğu her Şeyi ona anlatırdı. Anna ona sarılmış, kendi kurduğu k66k evin rahatlığında d6nyanın kendini nasıl parçaladığını dinlemiŐti.

Khiran yurtdıŐındaydı, bir fark yaratmak için kendini 6ld6r6yordu. Anna buradaydı, bahçeler ve balla dolu hayatını yaşıyor, resim yapıyor ve okuyordu. Japon k6kenli herkesi toplayan ve ulusal g6venlik adına her Şeylerini ellerinden alan aynı eyalette huzurlu bir hayatın tadını çıkartıyordu. Jiro'nun kızgınlığını hak eden Khiran değil, *kendisidir*.

Yutkunmaya alıŐıyor ama boğazı o kadar dar ki kum yutuyormuŐ gibi hissediyor. Dilinde bir 6z6r var ama konuşmaya cesaret edemiyor. Çok zayıf. Kelimeler çok zayıf.

"Washington'daydım," diye cevaplıyor Khiran. "Londra'da, Paris'te, Osaka'da, Hong Kong'da, Berlin'de. İnsanların birbirlerine yaptıklarına tanık olmanın eğlenceli bir yanı yok." Anna'nın yıllardır bildiği bir gerçeği kabullenerek yumuşuyor. "Her yerde olamam. Aynı anda değil."

Jiro t6feği eline alıyor, ahşap dipiği omzuna dayıyor ve namluya bakıyor. Doğruca Khiran'a. "Sana inanmıyorum."

Anna aralarına giriyor, elleri açık. Yatıştırıcı. "Gerçek bu. Sınırlarımız yok değil, Jiro."

Y6z6 değişir. O kadar parlak bir Şekilde yanan 6fke s6n6yor, y6z6 farkına vararak soluyor. "Sen de onlardan birisin."

S6zc6kler onu terk edene kadar Anna muhtemelen en başından beri sahip olması gereken Şeyi fark etti. Onun da kendisi gibi 6l6ml6 olduğunu ve bug6ne kadar var olduğuna inanmadığı tanrılar tarafından aynı acımasız ihmal altında acı çektiğini d6Ő6nm6Őti. Onun başka bir Şey olduğunu nasıl d6Ő6nebilirdi ki? Diğerleri gibi g6c6 yok, b6y6s6 yok. 6l6ms6zl6ėi dışında onu insan olmaktan çıkaran hiçbir Şey yok.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ve hayır." Ellerini indiriyor, yanlarında gevşekçe sallanmalarına izin veriyor. "ok insani bir hayat yaşıyorum, ama ben... ben insan gibi 6lm6yorum." Bu s6zler g6ės6n6 sızlatıyor ama Jiro'nun bu s6zleri duymak için çabaladığını g6rebiliyor.

farkı anlamak. "Sekiz yüzyıldan fazla bir süredir hayattayım. Elimden geldiğince, elimden geldiğince yardım ettim, ama bunu yapmak için sadece ölümlü araçlara sahibim."

Arkasındaki Khiran'ı işaret ediyor, gözlerini ailesi gibi sevmeye başladığı çocuktan ayırmaya cesaret edemiyor. "Khiran elinden geldiğince yardım ediyor ama bunu daha büyük bir ölçekte yapıyor. Bizim göremediğimiz bir ölçekte, çünkü görseydik *işe* yaramazdı."

Ona doğru bir adım atıyor ama Jiro namluyu daha da yukarı kaldırıyor. Namluyu Anna'nın göğsüne doğrultuyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Anna yumuşuyor, parmakları soğuk çeliğin etrafında hafifçe kıvrılıyor. "İhtiyacın olduğunda yanında olup sana yardım edemediğimiz için üzgünüm."

Jiro'nun dişleri o kadar sert sıkılıyor ki Anna neredeyse iniltilerini duyabiliyor. "Dua ettiğimizi duymadın mı?"

"Hayır." Anna, Jiro'nun bu kelimeye sinen pişmanlığı da kendisi kadar kolay duyabilmesini umuyor. Dilinin üzerinde yağlı ve acı bir şekilde oturuyor. "İşler öyle yürümüyor."

Olsa bile, bunun sonucu değiştirmeyeceğini biliyor. Kulakları, kulak veremeyecekleri dünya kadar dua ile çınlayacaktı. Cevap veremezler. Anna'nın boğulmak için daha fazla hayaletin fısıltısına ihtiyacı yok.

"Silahı bana ver, Jiro." Bu emir kılığına girmiş bir rica. Anna'nın sesi bir emir olamayacak kadar yumuşak, nazık. "İkimiz de beni vurmayacağını biliyoruz."

"Neden?!" diye bağırıyor, sesi basınç altındaki cam gibi çatlıyor. Her biri en az diğeri kadar keskin ve tehlikeli binlerce parçaya ayrılıyor. "Babam savaşmayı bıraktı. Vazgeçti. Ama ben onun gibi değilim. Ben zayıf değilim." Gözyaşları daha hızlı akıyor, nefesi kesiliyor, yüzü buruşuyor. Kelimeleri tekrarladığında, hıçkırıklara boğuluyor. "Değilim!"

"Hayır, Jiro. Değilsin. Çok güçlüydün. Bu yüzden buradasın. Bu yüzden hala hayattasın." Ona bir gülümseme sunuyor, olması gerekenden daha fazla acı taşıyan ürkek, perili bir şey. "Yaşamak güç ister ama bu tek başına yapman gerektiği anlamına gelmez."

Bir saniye, sonra iki. Tüfeğin namlusu adamın titremesiyle birlikte şiddetle titriyor. Sonra yere düşüyor, çelik yere çarpıyor. Sabah baktığında, Anna namlunun izini tahtada bulacağını biliyor; kalplerindekinden daha görünür bir yara izi. Şimdilik, kendisine doğru eğilen, alnı yakasına değen ve gözyaşları elbisesinin pamuğuna işleyen çocuğa odaklanır. Kollarını çocuğun omuzlarına doluyor ve onu kucaklıyor.

Ateşli silah onun elinden tamamen düşer. Boş elleri sanki onu bağlayan tek şey kızmış gibi kızın sırtındaki kumaşı yumrukluyor. Sanki onu bırakmak denize sürüklenmek anlamına gelecekmiş gibi.

Bu onun bildiği, anladığı bir duygudur. Ona daha yakın, daha sıkı sarılıyor, sadece tutunurken yalnız olmadığını bilsin diye.

Khiran sessizce terk edilmiş tüfeği yerden alıyor. Mühimmatı boşaltmaya giderken hareketleri yavaş ve dikkatli. Kaşları çatılıyor, gözleri Jiro'nun koyu renk saçlarının üzerinden onunkilerle buluşuyor, sonra vücudunu Jiro'nun fişek yatağını görebileceği şekilde eğiyor.

Silah boştur.

O GECE, Khiran sırtı yatağa dönük ve bakışları tavanda yatıyor. "Dolu olmadığını nereden biliyordun?"

Soru o kadar yumuşak ki, havada süzülüyor. Anna göğsüne bastırılmış sert çeliği, onu oraya iten yılların acısını düşünüyor. Tüfekte aynı dolapta duran kuş saçması kutusunu düşünüyor. "Ben yapmadım," diye itiraf ediyor. İtirafın sesi karanlıkta daha yüksek çıkıyor. "Ben sadece-" Duraksar. *Bilmek* doğru kelime değil - göğsündeki hissin hakkını vermiyor. Bilmek gerçekleri ve kesinlikleri ima eder. Bilmek basittir. Kolaydır.

İnanmak daha zordur.

"Tetiği çekmeyeceğine dair *inancım* vardı."

Yan tarafına dönüyor, ona bakıyor. Onun bakışlarını yanağında hissedebiliyor, sorguluyor. Adamın pozisyonunu yansıtacak şekilde yüz yüze yatıyorlar, pencereden sızan gümüş rengi ay ışığının sadece bir kısmı onları görebiliyor. O kadar yakınlar ki aynı nefesi paylaşıyorlar. "Bu senin hatan değil."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ama kelimeler kırılğan. Zayıf. Bilmek inanmaktan farklıdır. Doğru olduğunu bilmesi, *hissettiği* anlamına gelmiyor.

Khiran'ın parmakları saçlarının arasından geçip ensesinde kıvrılıyor. "Kendini benimle bir tüfeğin ucu arasına koydun."

"Benim kanım akmaz." Adamın gözlerinin rengi karanlıkta kayboluyor ama kadın gözlerindeki ışıltıyı görebiliyor. Onun hoşnutsuzluğunun kendisini gerçeklerden uzaklaştırmasına izin vermiyor. "Kanıyorsun."

"Bunu bir daha yapma."

Anna saçlarına dolanan eline uzanıyor, başparmağıyla nabzının üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyor. "Bunun sözünü veremeyeceğimi biliyorsun."

"Veremeyeceğim," diye düzeltiyor, sözcük Anna'nın dudaklarında boyun eğmiş bir homurtuya dönüşüyor.

Bunu düşünüyor, bir çocuğun ışığın bükülüp kırılmasını ve odayı gökkuşağı renginde yıldızlardan oluşan bir galaksiye boğmasını izlemek için bir kristali pencereye tutması gibi farklılıkları zihninde evirip çeviriyor.

"Olmaz," diye kabul ediyor, çünkü onu seçmek hiçbir zaman zorlama değil, sadece doğal hissettirdi. "Ve yapamam." Çünkü onu incinmekten, acıdan korumak nefes almak kadar içgüdüsel. Geri çekilebilir, nefesini tutabilirdi ama kalbi yanar ve ciğerleri aç kalırdı. "Farklı bir şey yapar mıydın?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Ama söz konusu sen olunca aptal olduğumu çoktan anladık."

Anna'nın gülümsemesi ağır, kalp acısıyla ağırlaşmış. "O zaman birlikte aptal olalım."

ALTINCI BÖLÜM

Bir seçim onu hiç bu kadar incitmemiştir. Kadının gözlerindeki veda, affediş, onun peşini bırakmayacak, göğüs kafesinin arkasında yuvalanmış canlı bir kömür gibi onu yakacaktır. Onu tüketmesine izin vermenin cazibesi korkunç derecede gerçektir, ama o onu yakalayamadan boğar. Şimdi savaşmayı bırakmak onu da kaybetmek anlamına gelirdi.

KALİFORNİYA, AMERİKA BİRLEŞİK
DEVLETLERİ 1958 YAZI

O GÜN GELDİĞİNDE, Anna buna hazır değildir.

Birlikte, İlk onları aramak için birini gönderdiğinde nasıl ilerleyeceklerine dair plan üstüne plan yapmışlardı. Geceleri daha rahat uyuyabilmek için kaçış planını yıllarca tartışmış ve ince ayarlar yapmışlardır. Daha hazırlıklı olamazlardı ama yine de Anna, soluk sarışın bir yabancının silüetinin evlerine yaklaştığını gördüğü an, tüm konuşmalarına rağmen o günün bu kadar çabuk geleceğine hiç inanmadığını fark eder.

Jiro iki yıldan biraz fazla bir süredir onlarla birlikte. Khiran ona istediği tüm malzemeleri getirdi, böylece iki hafta sonra on sekizinci yaş günü için ona galette des rois yapabilecekti, çünkü Khiran'ın onun için getirdiği Fransız yemek kitabında bir tarife rastladığından beri bunu denemeye hevesli olduğunu biliyordu. İyi anlaşıyorlar, zamanın ve koşulların beslediği şekilde birbirlerini büyütüyorlar. Anna hayatının geldiği noktadan o kadar memnun ki, daha tam anlamıyla başlamadan bitebileceğine inanmayı bırakmış.

Khiran'ın hiç böyle zorlukları olmamıştı.

Bir anda Anna'nın yanında bitiverir; Anna'nın kalbine saplanan korkuyu hissettiğine şüphe yoktur. Soluk teninde hâlâ koyu deriden bir silüet olan yabancıya bir kez baktı ve onun önüne geçti. Onu koruyor. "Jiro'yu getir. Şimdi."

Sorular ciğerlerinde bir kovan gibi vızıldıyor, acil ve sivri, ama onları serbest bırakmaktan daha iyisini biliyor. Sorular için de güven için de bir zaman vardır. Anna bu anın tam olarak nereye denk geldiğini biliyor.

Eve doğru koşuyor, boğazı düğümleniyor ve kalbi kulaklarında gümbürdüyor. Jiro mutfaktaydı, tam da beklediği gibi. Kıymakta olduğu sarımsaktan başını kaldırır, onu görünce yüz ifadesi sertleşerek kaşlarını çatar.

"Sorun nedir? Neden-"

"Benimle gelmelisin," diye ısrar ediyor, sesi kısık.

Sanki bu anı defalarca konuşmuşlar gibi geliyor, ama Anna hâlâ onun talimatlarını ezbere bilmiyormuş gibi konuşmayla ilgili anılarını gözden geçiriyor.

Odalarına git. Yatağın hemen altındaki boşluğa saklan.

Khiran'ın onu bulup güvenli olduğunu söylemesini ya da onu alıp götürmesini bekleyin.

Jiro'yu koridorda yönlendirirken eli ter içinde kalıyor. Dolabı açıp yerdeki kapağı kaldırırsa kadar elini bırakmıyor. "Önce sen git," diye fısıldıyor, sesini sabit tutmaya çalışarak. Jiro'nun yüz ifadesi soluyor. İçinde bulundukları durumun ciddiyetini daha önce anlamadıysa bile şimdi kesinlikle anlıyor. "Kapıyı arkamızdan kapatacağım, tamam mı? Ama çabuk hareket etmeliyiz."

Kalın kalın yutkunuyor ama kendini döşeme tahtalarının altına bırakmadan önce sarsakça başını sallıyor. Anna hızla peşinden gidiyor, önce ayaklarını uzatıyor, sonra da kapıyı başlarının üzerinden kapatmak için uzanıyor. Gözlerinin loş ışığa alışması bir an alıyor, küçük alanda yoğun bir ahşap ve toprak kokusu var. Karanlıktan mı yoksa tavşan gibi atan nabzından mı emin değil ama hatırladığından daha klostrofobik hissediyor. Ahşap döşeme kirişleri o kadar aşağı sarkıyor ki, onları temizlemek için elleri ve dizleri üzerinde durması gerekiyor.

Karanlıkta Jiro'nun yüzünü buluyor ve takip etmesi için sessiz bir emirle çenesini kaldırıyor. Toprakta ayaklarını sürüyerek ilerlerken, ara sıra dizlerini rahatsız edici bir şekilde ısırarak taşlarla, ne kadar sürüneceğini ölçmeye çalışıyor. Ön sundurmanın altındaki havalandırma deliklerinden gelen sesleri duyabiliyor ama kelimeleri yorumlayamıyor. Yine de Khiran'ın sesi sabitti. Sadece bu bile en azından biraz zamanları olduğu konusunda onu rahatlatıyor.

Yaklaşık on adım sonra durur ve sırt üstü yatabilmek için vücudunu çevirir. Başının üzerinde tebeşirle çizilmiş bir 'x' işareti, doğru yerde olduğuna dair ona güvence veriyor. Jiro onu takip ederek yanına yerleşiyor. Loşta,

Gözleri korkudan kocaman ve vahşi. Elini tutuyor, bir parmağını dudaklarına götürürken rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

Sessiz ol.

Adam gözle görülür bir şekilde yutkunur. Başını sallar.

Birlikte beklerler, boğuk sesler kaderlerine dair tek ipucudur. Anna kafeslere bakıyor, kalbi bir davul gibi kaburgalarına çarpıyor. Sessizce sayar, dudakları her sayıyla birlikte hareket eder.

Yirmi saniye sonra sesler kesilir. Kısa, kutsanmış bir an için tehlikenin geçtiğini düşünür.

Sonra Khiran birdenbire belirir, bir kolu Anna'nın beline dolanırken diğeri ürkmüş Jiro'yu yakalar. Anna bir sarı saç parıltısı görüyor, uzay kendi üzerine katlanmadan önce arkasından gelen öfkeli bir küfür duyuyor. Jiro'nun çığlığı hiçliğin içinde kayboluyor, sanki tamamen başka bir dünyadan geliyormuş gibi duyulana kadar bükülüyor. Sonra sırtları yere çarpıyor, kır çiçekleri yanaklarını gıdıklıyor ve Khiran gözleri o kadar geniş ki Anna kendi korkusunun gözlerine yansıdığını görebiliyor.

Jiro kendini yukarı itiyor, saçları da ifadesi gibi rüzgârda **s a v r u l m u ş** ve vahşi. Duruşunda bir dengesizlik var, tenindeki hastalıklı parlaklık midesinin de kendisinininki kadar bulanık olduğunu söylüyor. Bacakları titriyor, vücudu kayboluyor, öğürürken uzun otlar tarafından yarı yarıya gizleniyor. Anna elleri ve dizleri üzerinde durarak yuvarlanır ve midesinin yatışmasını ve görüşünün dönmeyi bırakmasını diler. Khiran'ın eli onun elindedir.

küçük, özür dileyen daireler çiziyor.

Bir nefes bırakıyor, sesi o kadar keskin ki Anna nefesini tutup tutmadığını merak ediyor. Ayağa kalkarak ona yardım teklif ediyor. Hareketlerinde bir sarsaklık, dikkatle kontrol ettiği maskesinin altında hâlâ titreyen bir endişe var. "Özür dilerim. Bu şekilde seyahat etmenin senin için daha zor olduğunu biliyorum."

Jiro çimlerin üzerindeki yerinden inliyor. "O da neydi öyle?"

"Eira'nın evindeyiz," diye cevaplıyor Khiran, ikisi de gencin sorduğu şeyin bu olmadığını bilse de. "Eğer hazırsanız, harekete geçmeliyiz. Eira'nın büyüü onu takip edenlere karşı savaşıacaktır ama içeri girmesi için fazla vaktimiz yok."

Anna ona anlattığı hikâyeleri düşünüyor - Eira'nın hissettiği ihanetin, sonrasında yaşamak zorunda kaldığı sonuçlarla nasıl keskinleştiğini. Sarının parıltısını, Khiran'ın evin *altında* saklanması için ısrar edişini düşünüyor ve Dişi Avcı'nın *onun* büyüünü *takip etmekten* daha fazlasını yapabildiğini biliyor. Bu çayır bir sığınak değil, bir erteleme. Kalbi sıkışıyor, eli

Jiro'nun kolunun kıvrımını bulup kalkmasına yardım ediyor. Hâlâ başı dönüyor, adımları beceriksizce atıyor ve dünyası altüst oluyor ama bekleyerek zaman kaybetmeye cesaret edemiyor.

Kendi güvenliklerini sağlamadan önce Jiro'yu güvenli bir yere götürmeleri gerekiyor. "Geçecek," diye söz veriyor. "Gel hadi."

Jiro hâlâ sırık gibi ama Anna'nın bakımı altında geçirdiği yıllar boyunca ve kaslarını artırmış. Anna şimdi onun ağırlığını hissediyor, adımlarını geveleyerek atıyor. Korkuyla Khiran'a dönerek solgunlaşıyor. İfadesinde rahatlama yok, sadece artan bir korku var. Bu ikisinin de planladığı bir şey değildi.

Jiro ölümlü. Yolculuğun etkileri daha dokunaklı ve daha uzun sürüyor.

Khiran onu tutuyor, nefesinin altında bir özür mırıldanıyor ve omzunun üzerine kaldırıyor.

Jiro inliyor, ağzını kapatan el yüzünden kelimeleri boğuklaşıyor. "Eğer kusarsam, bunu hak etmiş olacaksın." Bunun bir şaka mı yoksa tehdit mi olduğu belli değil. Khiran adımlarına ara vermiyor.

Eira onları eşikte karşılıyor, mavi gözleri Khiran'ın ifadesindeki gerginliği ve Anna'nın bakışlarındaki korkuyu değerlendiriyor. Khiran'a bakıyor, araştırıyor. "Kimdi o?"

"Dişi Avcı."

"Yalnız mı geldi?"

"Evet."

"Güzel. İhtiyacımız olan son şey onun kılıçlarıyla birlikte zamanla savaşmak." Khiran'ın omzuna asılı çocuğu başıyla işaret ederek onları içeri buyur etti. "Çocuğu sandalyeye oturtun. Siz ihtiyacınız olanı alırken ben de ona yardım edeceğim."

Anna'nın eli uzanıp yaşlı kadının kolunu yakalıyor. "Yoldan aşağı inebileceğini sanmıyorum. Tek başına değil."

"Silas zaten burada. Biz de seni bekliyorduk."

Anna'nın ilk tepkisi bir rahatlama; çok sıkı tutulan bir nefesin gevşemesidir. İkincisi daha incelikli. İçinde oturdukça güçlenen bir huzursuzluk damlası. Silas'ın burada olduğunu nereden bildiği hakkında hiçbir fikri yok ama burada olması iyi bir şey olamaz.

Yutkundu, başını salladı ve Eira'nın onu içeri almasına izin verdi. Eski dostunun karanlık bakışlarıyla karşılaştığında gülümsemiyor. Silas'ın omurga çizgisinde tehlikeyi yansıtan bir gerilim var. Onu en son böyle bir kıyafetle gördüğünde

Louisiana'da keşiften kaçıyor ve şanslarının tükeneceği anı bekliyorlardı.

Jiro boş şöminenin önündeki döşemeli sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını ellerinin arasına almış, acıklı bir inilti çıkarıyor.

"Oda hâlâ dönüyor."

Anna irkilir. "Biliyorum, özür dilerim. Söz veriyorum geçecek." Gözlerini Silas'a kaldırdı, dile getirilmemiş bir yalvarış.

Onu izlemek mi?

Çenesinin vakur eğiminde bir söz var. "Git. Khiran yatak odasında ihtiyacın olan şeyleri topluyor."

Sesinin tonu, sıcaklıktan yoksunluğu kanını donduruyor - korkunun soğuğu o kadar alçalıyor ki *yakıyor*. Kekeleyerek nefes alıyor, yatak odasına doğru koşarken sinirden cildi karıncalanıyor. Khiran çoktan omzuna bir çanta atmış, üzerinde tanımadığı uzun, kömür rengi bir palto var. Elinde birkaç beden daha küçük benzer bir ceket var. "Bunu giy," diyor emir verir gibi. Ceketini omuzlarına çekmesine yardım ederken, olması gerekenden daha ağır olduğunu fark eden Anna şaşıyor. Adam onun bakışını yakalıyor. "Eira'ya etek ucuna altın diktirdim."

Tabii ya. Bırakın orada ne kadar kalabileceklerini, nereye gideceklerini bile bilmiyorlar. Altın, milliyeti ve sınırları olmayan bir para birimidir.

Paltosunu omuzlarına yerleştiren Khiran onun elini tutuyor. Gözlerinde uyarılar var, korku çenesinin çizgisini sıkılaştırıyor. "Oyalanamayız, Anna."

Başını sallıyor, boğazındaki sıkıntıyı bastırmak için yutkunmaya çalışıyor. Uzun uzun vedalaşmak yok. Uzun uzun kucaklaşmak yok. Herkesin güvenliği ne kadar çabuk ayrılacaklarına bağlı. "Önce Jiro," diye mırıldanıyor. "Silas'ın önce Jiro'yu alması gerekiyor."

Kendini içinde bulduğu bu karmaşayı hak etmiyor - tanrıların küçüklüğüne kapılmış bir ölümlü.

Khiran'ın eli onunkini sıkıyor, yüzündeki endişeli ifade yumuşuyor. "Elbette."

Döndüklerinde oturma odası sessizdir, gerginlik odayı boğucu bir şekilde kaplamıştır. Jiro hâlâ solgun ve nemli görünüyor, ağırlığını sandalyenin arkılığına vermiş ama Anna onu ayakta bulunca rahatlıyor. Silas'ın hızının ve gücünün ölümlü bir adaminkinden fazla olmadığını biliyor. Silas'ın

Jiro'yu fiziksel olarak güvenliğe taşıması gerekiyordu, bu onu oldukça yavaşlatacaktı.

Anna genci omuzlarından tutup hafızasına kazımaya çalışıyor, bir yandan da hafızasının ona dair sahip olabileceği tek şey olma ihtimaline karşı kendini hazırlıyor. "Silas seni güvenli bir yere götürmeyi kabul etti."

Jiro ikisinin arasına bakıyor, şaşkınlığı inançsızlığa dönüşüyor. Onun dokunuşundan geri çekiliyor. "Bir dakika. Sen neden bahsediyorsun?! Eğer seninle gelmeyeceğimi düşünüyorsan-"

Anna, Khiran'dan önce onun umutlarını kırar. "Hayır." Bu kelime pişmanlıkla yüklü, dilinde ağırlaşıyor, ama o sağlam durmasını istiyor. Daha sonra, ona getireceği tüm tehlikelerden kurtulduğunda parçalanabilir. "Kaçıyoruz, Jiro. Ne zaman ve nerede duracağımızı bilmiyorum. Durup durmayacağımızı da." Gülümsemesi zayıf. Acı tatlı vedalaşmalarla gerilmiş. "Geri dönmeyeceğiz."

Adam ona bakıyor, gözleri kederin titreyen başlangıcıyla kocaman. Yıllar geçtikçe boyu o kadar uzamış ki, artık göz göze geliyorlar. Dudakları, bulamadığı kelimeler etrafında sessizce ayrılıyor. Birkaç başarısız denemeden sonra pes ediyor, kendini Anna'nın kollarına bırakırken ağzı hıçkırıklarla dolu bir hıçkırığın etrafında kapanıyor.

Anna'nın boğazı düğümleniyor, keşke bu vedayı kalıcı kılmak için daha fazla zamanı olsaydı. Ona tekrar sarılıyor, kolları omuzlarına dolanıyor. Jiro onun gömleğinin içine ağlıyor. Anna kendini tutacak gücü kendinde bulmaya çalışır. "Silas benim çok sevdiğim bir arkadaşım," diye mırıldanıyor, bir söz verir gibi. "Seninle ilgilenilmesini sağlayacaktır. Korkma."

Dudağı kıvrılıyor, acı ve kendisinininkini yansıtan bir acıyla dolu. "Bunun için endişelenmiyorum. Kaçmayı tercih ederim-" Sesi kesiliyor, kelimeler şekillendirilemeyecek kadar ağır. Anna onları duymak zorunda kalmadan ne olduklarını biliyor.

Yalnız kalmaktansa.

Kalbinde bir sızı var, sonuna kadar yanında taşıyacağını bildiği bir sızı. Yalnızlığın ne kadar derin bir yara açabileceğini biliyor, onda bıraktığı izleri iyileştirmek için yüzyıllar harcamış. Jiro'nun onun himayesinde geçirdiği birkaç yıl, çektiği acıları iyileştirmeye yetmedi ama Anna bunun ona mutluluğu bulması için bir şans vermeye yeteceğini umabilir.

Bulacağına inanmak zorunda.

Çabucak kendini onun kucağından çeker. Khiran'ın uyarı niteliğindeki sözleri kalbinin üzerinde keskin ve kırılğan bir yankı yaratır. *Oyalanamayız*. Başını dik tutarak ve güçlü bir ifadeyle Eira'ya bakıyor. "Jiro ve Silas önden gitsin." Sesinde tartışmaya yer yok. Olsa bile, ikisi de itiraz edemeden Silas'a sarılıp vedalaşıyor bile. Jiro'nun duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle kulağına mırıldanıyor. "Ona iyi bak."

Kadın geri adım attığında, Jiro elini onun omzuna koyup güven verici bir şekilde sıkıyor. Bu bir söz gibi geliyor. Khiran'a bakıyor. "Cassius'u ara. O sana barınak sağlayacaktır."

Anna Cassius'un kim olduğunu bilmiyor ama bunun Khiran üzerindeki etkisi hemen hissediliyor. Gözleri güvensizlikle keskinleşiyor, yanağındaki kaslar çenesindeki gerginlikle zıplıyor. "Sen delisin," diye tükürüyor, kelimeler katrana batırılmış, karanlık ve erimiş. "Eğer düşünüyorsan-"

"Biliyorum," diye araya giriyor Silas, sesi Khiran'ın öfkesinin fırtınasında bir sükûnet çıpası. "Onu güvenli olmayan bir yere götürmezdim."

Paylaştıkları bakışlar Anna'nın bilmediği bir geçmişin ağırlığını taşıyor. Anna elini Khiran'ın bileğine doluyor, parmak uçları düzensiz nabzının üzerinde geziniyor. Konuşmadan önce Silas'ın gözleriyle buluşmasını ve bakışları altında yumuşamasını bekliyor. "Emin misin?"

Gözlerinde hiç tereddüt yok. "Dostum, bunun için hayatımı ortaya koyarım." Khiran cevap vermeyince Silas, Eira'nın sabırsız bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Chicago."

"Chicago mu?!" Jiro papağan gibi konuşuyor, şehir dudaklarından bir lanet gibi dökülüyor. "Ben değilim
."

"Bitti," diye tersliyor Eira. Gözleri sürekli pencerelere kayıyor. "Yakala çocuğu al."

Jiro kızardı. Öfkelendi. "Almayacağım! Reddediyorum!"

"O zaman ikisine de lanet olsun!" Sözcükler, sesi, tırtıklı ve keskin ısırtıcı - sadece gerçeğin olabileceği şekilde. "Kısa, ölümlü hayatının geri kalanını, sen toprağa girdikten çok sonra bile inatçılığının acısını çekeceklerini bilerek yaşayacaksın."

İçindeki öfke boşalıyor, yanaklarındaki kızarıklık soluyor ve neredeyse hayalet gibi görünecek kadar solgunlaşıyor. Ona baktığında, korku gözbebeklerini büyütüyor, Anna onu teselli etmek istiyor, Eira'yı zalimliği için azarlamak istiyor ama yapamıyor. Yapamaz, çünkü ikna etmek için zamanları yok. Nazik açıklamalar için zamanları yok.

"Gitmemiz gerekiyor. *Hemen.*" Silas'ın sesi keskin ve uyarıcıdır. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor. "Kaçmamız gerek."

Jiro bu kez itiraz etmiyor. Kirpiklerine yapışmış gözyaşları, bakışlarında parlayan binlerce özür ve asla söylenmeyecek milyonlarca pişmanlık var.

Anna yine de onları duyuyor.

Gülümsüyor, ona duyduğu sevgiyi görmesini umuyor. Bunu yanında taşıyabilmesini umuyor.

Jiro Silas'ın elini tutuyor, tanrının onu kapıdan çıkarmasına izin veriyor. Anna titrek bir nefes alır, göğsündeki düğüm yavaşça gevşer. Başaracak. Silas güvenli bir yer bulacak ve Jiro hayatının geri kalanını kaçmadan yaşama şansına sahip olacak. Gerçeğin kendisine dayatıldığı o korkunç ana kadar asla inanmadığı tanrıların intikamından korkmadan. Yapabilir-

"O burada. Ormanın güney ucunda." Eira kaskatı kesiliyor, gözleri çaresizlikle Khiran'ınkileri buluyor. Yüzü kül rengi. "Yalnız değil. Malik'i getirdi."

Khiran sönükleşir. "Yol-"

"Silas hâlâ seyahat ediyor. O sona ulaşana kadar rotayı değiştiremem!" Onları dışarı çıkarırken elleri titriyor, yüz ifadesi Anna'nın kalbinin hızla çarpmasına neden olacak şekilde kaskatı kesilmiş. Kalbinin atışı o kadar yüksek ki, kulaklarındaki çarpıntıyı duymakta zorlanıyor. "Koşmaya başlayın!" diye bağıyor. "Kuzeye git, nehri takip et! Silas kendi yoluna adım attığı anda ben de senin yolunu açacağım! Gidin! Gidin! Gidin!"

Khiran'ın eli bileğini kavıyor, arka kapıya doğru bacaklarının yetişemeyeceği kadar hızlı koşuyor. Kalbi boğazında, tökezleyerek peşinden gidiyor. Dışarıda, güneş geçici olarak görme yetisini elinden alacak kadar parlak; kalbi göğüs kafesine çarptıkça gerçekliğe karışmadan önce bir ışık huzmesi.

Çayırın üzerinden bir ses yankılanıyor. "Hâlâ kaçmaya mı çalışıyorsun, Liesmith?" Dudaklarından bıçak gibi keskin ve bir o kadar da tehditkâr bir kahkaha dökülüyor. "Eira'nın eteklerinin arkasına saklanmanın seni korumayacağını ikimiz de biliyoruz."

Anna omzunun üzerinden bakıyor, arıyor ama ev görüş alanını kapatıyor. Ayağı bir taşa takılıp tökezliyor ama Khiran'ın tutuşu Eira'nın azarı kadar sert.

"Bakma! Sadece koş!"

Yerin derinliklerinden gelen bir inilti ayaklarının altında titriyor. Çayır titriyor, köklerdeki görünmez bir titreşim çimenli başlarını sallıyor. Bu Anna'ya

Ara sıra evindeki kayalıklarda saklanırken bulduğu engerek yılanlarının boğuk, sarsıcı uyarılarını. Sonra omzunun üzerinden bakıyor ve yerin neden sallandığını ve çayırın neden titrediğini anlıyor.

Eira'nın evi yükseliyor, yalpalıyor, topraktan sıyrılıyor ve arkasında temel şeklinde bir krater bırakıyor. Sendeliyor, nehir taşı bacanın üzerindeki harç yatağından kayıyor ve çatıdan yuvarlanıyor. Yere çarparak bir el bombası gibi parçalanır. Toprakla tıkanmış kırımların altında bir çift bacak açılıyor - kulübenin hantal gölgesinin altında dallardan çok dallara benzeyen ince ve telli şeyler.

Şüpheli bir şekilde tavuk bacağına benziyorlar.

"Bakmakla ilgili ne dedim ben?! Aptallar gibi aval aval bakmayı kesin!" Eira tersliyor. Hızlı bir bakış Khiran'ın da en az Anna kadar şaşırmış görüldüğünü kanıtlıyor. "Devam edin!"

Anna, Khiran onu çekip uzaklaştırmadan önce, davetsiz misafirlere saldıran evi, her uzun adımda sallanan cüssesiyle görüyor. Birkaç metre sonra Eira bağıyor. "Yol açık, işte orada!"

Anna onu görebiliyor. Hemen ileride, bir taş atımı uzaklıkta. Ciğerleri yanıyor ve bacakları ağrıyor ama daha hızlı gitmek için itiyor. Güvenlik bu yolun diğer tarafında, birbirimize daha uzun süre tutunabilme özgürlüğü karşılığında birkaç dakika daha acı çekmektir. Sadece birazcık-

Şiddetli bir çatırtı havayı yarıyor, bir ısı dalgası gelgit gibi sırtına çarpıyor ve onları yayılmaya gönderiyor. Başını kaldırıp baktığında kulübe yanıyor, kor ve alevden bir cehennem. Pencereleden, basınç altında patlayan bir çaydanlığın tırtıklı ısıığı gibi bir çığlık yayılıyor.

Eira çoktan kalkmış, eteğı kir içinde. Khiran onu ayağı kaldırırken Anna'nın sırtını iterek onu ileri doğru itiyor. "Koş, seni aptal kız! Yol kapanmadan önce. Koş!"

Eira'nın elleri sıcak.

Yanıyor.

Anna'nın gözleri onunkileri buluyor. Cildinde çatlaklar beliriyor, fırında çok uzun süre kalmış çömlerler gibi. Çatlaklar kalkıyor, soyuluyor ve rüzgârda savrulan küller gibi uçup gidiyor, Anna pul pul yok oluyor. Anna'nın sesi, ayaklarının yere yapıştığı gibi boğazına takılıyor. Eira'nın bir ömür önce söylediğı sözler hafızasında çınlıyor.

Bu ev benim kalbim.

Khiran'ın tutuşu sıkı, Anna'yı uzaklaştırırken morartıcı bir baskı uyguluyor. O da biliyor. O da görüyor. *Görmek zorunda.* "Eira haklı," diye mırıldanıyor, "Kaçmamız gerek."

Gözlerinde biriken ve akmayan yaşlar var. Anna onun bakışlarında yansıyan ateşi, Eira'yı görebiliyor.

Ona hayatta kalmak yerine nasıl yaşayacağını öğreten kadına bakıyor; gülümsemesinin yumuşaklığını ve içindeki vedayı kaydediyor.

"Hayır," diyor Anna ama sesi kaosun içinde kayboluyor. Khiran'ın kollarının beline dolandığını hissediyor. Onun çektiğini hissediyor. "Hayır," diye tekrarlıyor, bu kez daha yüksek sesle. Khiran onu duyuyor olmalı, çünkü kulaklarında çınlayan parazitten o bile duyabiliyor. Adamın tutuşu daha da sıklaşıyor, adımları hızlanıyor.

Anna karşı koyuyor. "Hayır! Yapamayız-" Nefes nefese kalıyor, midesi Khiran'ın omzuyla buluştuğunda ciğerlerindeki hava boşalıyor, parmakları çaresiz bir tutuşla kalçalarını morartıyor. İzler ayaklarının altında bulanıklaşıyor. Anna boynunu bükerek arkalarındaki patikayı araştırıyor.

Sadece alev ve duman var, sadece kül.

Anna'nın elleri Khiran'ın gömleğini yumrukluyor, tanımadığı bir ses boğazını tırmalıyor.

Khiran yavaşlamıyor. Durmuyor.

Bakmıyor.

Anna, boğucu acı ve uyuşturan keder arasında bir yerde, böylesinin daha iyi olabileceğini düşünüyor.

ANNA patikanın nerede bittiğini bilmiyor, sadece gözlerinin görebildiği kadarıyla kayın ağaçları var ve güneş ayrıldıkları yerden daha yüksek görünüyor.

Khiran bir metre daha yürüyor, adımları ormanın zeminini kaplayan kurumuş yaprakları sürüklüyor. Sonunda onu yere bırakıyor.

Bacaklarına kan hücum ediyor, ayaklarının dibine iğneler batıyormuş hissine kapılıyor. İrkilerek alnını adamın göğsüne yaslıyor. Kendini ona bakmaya zorlayamıyor. "Onu terk ettik." Sesi kırılıyor, kelimeler dilinde acı ve karanlık. "*Onu terk ettik.*"

Kalçalarında duran elleri geriliyor. "Mecburduk. Artık çok geçti. Yangın-"

"Yapmadık," diye haykırıyor, yumrukları göğsüne doğru kıvrılıyor. "Onu bırakmamalıydık!"

"Onu seven tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?! *İçini* kemiren tek kişi?! Beni o büyüttü! I-" Karanlık, keder ve öfkeyle lekelenmiş bir hırıltı kelimeleri gölgede bırakıyor. Dönüyor, yumruğu en yakın ağaca çarpmadan önce geri çekiliyor. "Lanet olsun!"

Bir başka darbe, öncekinden daha zayıf ve aniden vücudundaki sarmal gerginlik azalıyor. Soluyor. Elini bırakıyor, kan soluk ağaç kabuğuna kıpkırmızı bir leke olarak bulaşıyor. Yavaşça batıyor. Dizlerini ormanın zeminine dayayıp parmak eklemlerinin yarılmış derisine bakıyor. "Kahretsin," diye tekrarlıyor, kederden kırılmanlaşmış bir mırıltı.

Anna sesinin nasıl titrediğini duyuyor, acısının öfkesini gölgede bıraktığı anı hissedebiliyor. Önünde diz çöküyor, ona uzanırken elleri titriyor - yüzü omzunun kıvrımına bastırana kadar onu içine çekiyor. Isırma çabalarına rağmen gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Çok özür dilerim. I-" Boğazını tırmalayan hıçkırıklardan sonra kelimeleri zorlayamaz.

Birlikte hiç kayıp yaşamadıklarını fark eder. Yüzyıllar boyunca, biri her zaman diğerini tutan bir güç olmuştur. Khiran'ın kanlı elleri havaya kalkıyor, biri kürek kemiklerinin arasındaki kumaş parçasına, diğeri de omurgasının dibine uzanıyor. Kollarında kırılıyor. Adam kırılıyor ve kadın onun parçalarını bir arada tutacak kadar güçlü değil. Kendisi de kırılmışken olmaz.

Birlikte dağılırlar.

YEDİNCİ BÖLÜM

Onu yetiştiren kadını tanıyor. Onun bu yolu bir amaç için seçtiğini şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyor. Onu yönlendirdiği yönü, sanki kendi boğumlu eliyle işaret etmiş gibi net bir şekilde görebiliyor. Sadece onu tanıdığı, ona güvendiği, onu sevdiği için onu takip ediyor.

BALKAN DAĞLARI, BULGARİSTAN 1958 YAZI

KEDER TUHAF BİR ŞEYDİR. Bazı anlar göğsünde bir ağırlık, gözlerinin arkasında bir baskı ve boğazında bir cam olur. Sonra, gözyaşları yavaşladığında ve nefesi artık ciğerlerinden sökülüyormuş gibi hissetmediğinde, her şey *daha az* hissettirmeye başlar. Uyuşuk. Bu, akıntıya karşı savaşmakla nehrin onu sürükleyip götürmesine izin vermek arasındaki farktır. Mücadele ve teslimiyet.

Anna bunun biraz boğulmak gibi bir his olduğunu düşünüyor.

Uzuvlar ağırlıksız ve soğuk. Dünya dönmeye devam ederken zamanda asılı kalmak.

Tekrar ortaya çıkmalarına saatler var. Anna sadece gölgelerin uzadığını, son ışık huzmelerini kovalayan bir hayaletin kavrayan parmakları gibi manzaraya uzandığını biliyor.

Khiran'ın nefesi yakasında dolaşıyor. Kolları onu sarıyor ama tutuşu, teninde hayali morluklar bırakan acil baskıdan yoksun. "Burada kalamayız."

Anna yutkunuyor, gözleri dalıyor. Hâlâ aşağı, aşağı, aşağı sürükleniyormuş gibi hissederken nasıl hareket edebileceğini bilmiyor. Hâlâ bir okyanusun ağırlığı altında sıkışmış gibi hissederken nasıl koşabilir?

Adam başını kadının omzundan kaldırıyor, avuç içleri kadının çenesi boyunca kayıyor. Gözleri kırmızıya çalıyor, mavi irisleri cam gibi görünüyor. "Yapmak zorundayız."

"Çok yorgunum," diyor ama kelimeler çatırıyor ve parçalanıyor. Kendisi kadar zayıf hissediyor.

"Bana bak," diye mırıldanıyor, sesine bir emir ipliği dolanıyor. Kulağa gergin geliyor. Kırılğan.

Yanlış bir hareketle ikisi de paramparça olacakmış gibi hissediyor ama Anna'nın şu anda onu tutan ellerden daha fazla güvendiği bir el yok. Ona bakıyor. Onun acısının kendi acısıyla nasıl örtüştüğünü görüyor.

Başparmakları Anna'nın yanaklarında geziniyor ve çoktan kurumuş gözyaşlarını siliyor. "Hiçbir şey için olamaz, Anna. Denemek zorundasın. Eğer yapmazsan, bizi burada bulurlarsa ve seni alırlarsa, seni asla affetmem. Anlıyor musun?" Yavaşça, sanki tek başına baskı onu kırabilirmiş gibi, onu öpüyor. "Lütfen," diye mırıldanıyor, sözcük dudaklarına fısıldanıyor. "Bana anladığını söyle."

Bileklerini kavramak için ellerini kaldırdığında çamurda ilerliyormuş gibi hissediyor. Çok ağırdır. O *kadar yorgun* ki. Yine de nabızı parmak uçlarının altında sabit bir şekilde atıyor, şimdi vazgeçmenin ondan sonsuza dek vazgeçmek anlamına geldiğini hatırlatıyor. "Nereye gitmeliyiz?"

Bir anlık sessizlik ve Anna kalbindeki çatlağın genişlediğini hissediyor. O da bilmiyor.

Dudaklarını ıslatıyor, bileklerini hafifçe sıkıyor. "Bir yön seç," diye teklif ediyor, hissettiğinden daha fazla inançla. Kendi kulaklarına bile zayıf geliyor ama *deniyor*. Belki de ilk adım budur. Körü körüne bir yol seçmek ve sonunda daha parlak bir şey olmasını umuyormuş gibi yapmak.

Ağaçları tarıyor, sanki sallanan dalların labirentinde bir cevap arıyormuş gibi. "Doğu. Doğuya gideceğiz."

Doğu, diye düşünüyor Anna, batan güneşin arkalarında olacağı ve ışığın son pırıltılarının kayboluşunu izlemekten kaçınabilecekleri yer.

KHIRAN onlar yürürken çok az şey söylüyor, ama Anna'ya bilmesi gerekenleri söylüyor.

Onları avlayan kadının da tıpkı onun gibi bir adı ve sınırları vardır. Marcia büyüüyü yaratıcısına kadar takip edebilir, onu bir yola çevirebilir.

seyahat edebilir, ama sadece kullanımdayken onu yakalamaya hazırsa. Büyüsünü kullanmadığı sürece, onlara ulaşmak için sadece ölümlü araçlara sahip olacak. Yani zamanları var ama Khiran, Marcia'nın Eira'nın yolunun nerede bittiğini bileceği konusunda uyarıyor. Yeterince yaklaşırsa, onları bir köpeğin kokuyu takip ettiği gibi takip edebilir.

Yolculuk için çok karanlık olduğunda dururlar. Nerede olurlarsa olsunlar, ay manzarayı serin gümüş rengine boyadığında bile gece sıcaktır. Bu küçük bir nimet... Anna, hava buz gibi olsa bile ateş yakmak için gerekli iradeyi toplayabileceğinden emin değil. Çam iğnelerinden oluşan bir yatağa uzanarak, dokunuşunda biraz rahatlık bulmak için umutsuz bir çabayla Khiran'ın yanına kıvrılıyor.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" Mırıldandığı soru karanlıkta yüksek sesle duyuluyor.

Ona cevap veren sessizlik, uyanık olup olmadığından şüphe etmesine neden olacak kadar uzun, ama avucunun altında hissettiği iç çekiş onu sesinden önce ele veriyor. "Bulgaristan. Kayın ağaçlarına bakarak Balkan Dağları'nda olduğumuzu tahmin ediyorum."

Dünyanın bu kısmına aşina değil. Buraya adım attıysa bile, bu sadece Eira'nın güçleri altında olmuş. Yolculuk, yönünü bulması için çok kısa sürmüş. "Saklandığınız yerlerden biri burası mı?" *Ev* kelimesini söylemeye dili varmıyor.

"Hayır."

Anna sessiz kalıyor. Dilinin ucunda bir soru var ama söylemeye dili varmıyor. Kederlerinin ağırlığı altında boğulurken olmaz. Eira'nın adı hâlâ yüreğini burkarken olmaz.

Her nasılsa Khiran onun söylemeden bıraktığı soruyu duyuyor. Yüzünü buruşturarak ağzını kapatıyor, kalçasındaki eli elbisesinin kumaşını sıkıyor. "Const'a gidiyoruz, hayır, artık oraya öyle demiyorlar. İstanbul'a. İstanbul'a gidiyoruz."

Anna onun yüzünü inceliyor, kalbinin açık avuçlarının altında nasıl çarptığını ölçüyor. "İstanbul'da ne var?"

Elinin altında, göğsü bir iç çekişin etrafında hareket ediyor. "Cassius."

Anna bakıyor, sözlerinin ardındaki anlam yavaş yavaş kafasına dank ediyor. Eira'nın onları buraya, Silas'ın onları sığınmaya çağırdığı yere bu kadar yakın bir yere göndermesi tesadüf olamaz. Anna, Eira'nın uzattığı ve rüzgârda kül gibi dağılan elini düşünüyor ve boğazının kapandığını hissediyor.

mide ekşimesi. Alevler kesintiye uğratmasaydı yolun onları Türkiye'ye kadar götüreceğinden şüpheleniyor. Yolun buraya kadar gelmelerine yetecek kadar uzun süre açık kalması... Eira'nın büyü, bedeni dayanamadığında bile tek başına iradesi sayesinde dayanmış olmalı.

Nefesindeki kesikliği saklamaya çalışıyor, titremesini gizlemek için elini paltosunun yakasında yumruk yapıyor. Ama işe yaramıyor. Ay ışığında, yüzüğünün soluk fildişi rengi, avucunun içinde bükülen kömür kumaşına karşı parlıyor ve Khiran ona sarılıyor. Onu daha sıkı tutuyor.

Anna bunun nasıl bir acı olduğunu merak ediyor -kendisi zaten kendi acısında boğulurken onun acısının göğsünde kıvrıldığını hissetmek.

Ertesi sabah bir yol bulurlar.

Khiran, yaşlı bir kadını cazibesi ve birkaç altınla onları beş saatte İstanbul'a götürmeye ikna eder. Kamyonet rahattır, üç yetişkin için kesinlikle ideal değildir. Anna yolculuğun çoğunu Khiran'ın kucağında geçirir, böylece kadın -Albena- vites değiştirmek için bolca alana sahip olur.

Tüm konuşmayı Khiran yapıyor, şehre yaklaştıklarında dili Anna'nın anlamadığı bir dilde kıvrılıyor. Eğlenceli bir şey söylüyor olmalı, çünkü Albena'nın dudakları kösele gibi buruşuk bir gülümsemeye dönüşürken başı geriye eğiliyor. Başına sıkıca bağladığı ve çenesinin altında düğümlediği kırmızı fuların altından gri saçları görünüyor. Onları çarşının kemerli girişinin önünde indiriyor, dolambaçlı sokakların ağı insan yığınları ve ağır baharat kokularıyla dolu.

Khiran, Albena'ya her ikisi için de veda ediyor, tek çantalarını omzuna asıyor. Kamyonetini işlek caddeye geri çektiği anda yüzündeki gülümseme kayboluyor. Yerini o kadar derin bir yorgunluk alıyor ki Anna bunun onu sakat bırakabileceğinden endişeleniyor.

Onun elini tutuyor, parmakları birbirine dolanıyor. Gözlerinin altındaki gölgeleri silmeye yetmiyor ama ona yalnız olmadığını hatırlatmaya yeteceğini umuyor. Ne burada ne de kederinde. Adam onun parmaklarını nazikçe sıkıyor. Minnettarlık gibi geliyor.

"Biraz erzağa ihtiyacımız var." Kaşlarını çatarak ona bakıyor. "En son ne zaman yemek yedin?"

Kamyonun kapısını açtığından beri çeşitli restoranlardan yayılan kokular onu rahatsız ediyordu. "Dün sabah." Ona bunun kendisinin de son yemeği olduğunu hatırlatmıyor. Açlığı umutsuzluk tarafından yutulan tek kişinin kendisi olmadığından şüpheleniyor.

Adam başını sallar. "Önce yemek o zaman." Bir an düşündükten sonra ekliyor: "Ve kahve."

Ne beklediğinden emin değil ama Baazar çok büyük. Parlak boyalı kubbeli tavanlardan oluşan bir ağ ve mozaik cam fenerlerin kaleydoskopundan baharatlara kadar her şeyle dolu dar sokaklardan oluşan bir labirent. Büyük kemerli pencereler başlarının üzerinden içeri ışık akıtıyor. Kediler serbestçe dolaşıyor, bazıları kabinlerde keyifle kıvrılıyor, canlı renklerdeki kilim yığınlarının üzerinde uyukluyor. Anna her şeyi görüyor, beklenmedik güzellik karşısında bir an için nefesi kesiliyor.

"Yıllar içinde büyüdü ama Baazar'ın en eski bölümleri 15. yüzyıldan beri burada." Khiran, Anna'nın gözlerini gezdirmesi için ona bir an izin vererek anlatıyor.

"Büyümüş mü?" Anna merakla ona dönerek yineliyor. "Ne kadar büyük?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, birkaç binden fazla dükkân var." Anna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ve adamın gözleri yumuşuyor; ağzının kenarları bir gülümsemenin gölgesiyle seğiriyor. "Korkarım bunun değerini tam olarak anlayamayacaksınız. Bugün değil."

Başını sallıyor, gözleri kalabalığın içindeki yüzleri tarıyor. "Burada güvende olduğumuzu düşünüyor musun?"

Khiran tereddüt ediyor. "Marcia bizi çoktan Balkan Dağları'na kadar takip etmiş olacak. Oradan itibaren bizi izleyecektir. Ona izini sürmesi için büyü vermediğim sürece zaman bizden yana. Sevgili dostumuz Albena bizi bu kadar uzağa götürerek sandığından çok daha büyük bir hizmette bulundu."

"Güzel. Bu iyi bir şey." Omuzlarındaki gerginlik, kalbini bir ilmik gibi saran dile getirilmemiş korku gevşiyor. "Çünkü yemek kulağa gerçekten iyi bir fikir gibi geliyor."

Bir kahkaha atıyor, sesi zayıf ve kaba ama dürüst.

Önce bir kuyumcuya uğruyorlar. Khiran, yerel para birimi olan lira karşılığında biraz altın sattıktan sonra onları yiyecek aramak için dolambaçlı sokaklara götürür. Bir fırın tezgahından susamlı bir yüzük satın alır.

simit denilen ekmek. Öğleden sonra olduğu için birkaç saatliktir ve artık sıcak değildir, ancak Anna hala pekmeze batırılmış ekmeğin dilindeki tadından ve dişlerinin arasındaki susam tanelerinin çıtırtısından hoşlanmaktadır.

Kahve içmek için oturduklarında, Anna kahvenin bakır çaydanlıktan dökülüşünü hayranlıkla izliyor. Turuncu bir tekir ayak bileklerinin arasında dolanıyor, çenesinin altını kaşımak için uzandığında mırıldıyor. "Ne kadar çok kedi var."

Khiran kahvesini yudumluyor, sıcaklık diline doğru kıvrılırken iç geçiriyor. "İslam kültüründe saygı görüyorlar." Tekire bakıp elini uzatıyor. Bir miyavlama sesi ve kedi yanağını onun çarpık parmaklarına doğru itiyor. "Bu şehrin insanları onlarla ilgilenir, onları besler, onlara barınak sağlar. Özgürce dolaşırlar ve onlara şefkatle davranılır."

Kendi fincanını dudaklarına götürüyor. Lokantalarda içtiği kahvelerden daha yoğun. Katlanarak daha güçlü olduğunu da kanıtlıyor. Yutkunuyor, zengin ve topraksı tadı diline oturuyor. "Bu... canlandırıcı."

Bir yudum daha alıyor, ifadesi soluk porselenin kenarındaki kahve kadar koyu. "Şu anda tam da ihtiyacım olan şey canlandırıcı," diye homurdanıyor.

ANNA, onlar yaklaştıkça kendisinin de giderek rahatsız olduğunu hissediyor. Arazi geniş, peyzaj bakımlı, ama onu tereddüde düşüren geniş villa. "Bu..."

"Aşırı," diye homurdanıyor Khiran. "Ona yakışıyor."

Anna onun omuzlarındaki gerginliği, ileriye bakarken bakışlarındaki sertliği ölçüyor. "Endişeleniyorsun."

"Güvenliğimizi bir başkasına emanet etmekten hoşlanmıyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Bundan daha fazlası var. Silas bunu önerdiği anda bu fikirden nefret ettin."

"Cassius benim arkadaşım değil," diye homurdanıyor, çenesi gergin. "Yardım edip etmeyeceği konusunda şüphelerim var."

Anna onu izliyor, bakışlarına karşılık vermediğini fark ediyor. "Bize sırt çevireceğini düşünüyorsun."

Khiran'ın dudakları inceliyor. "Bence bu *mümkün*."

"Silas'ın şüpheleri olsaydı bizi buraya göndermezdi," diye güvence veriyor ama bu sözler onun için olduğu kadar kendisi için de söylenmiş gibi. "Bu onun yeteneği, değil mi? Ne zaman ve nerede güvenlik arayacağını bilmek?"

"Bunu anladın, değil mi?"

Omuz silkiyor, gözleri bir piyanonun fildişi tuşları gibi villanın girişini kaplayan Roma tarzı sütunlara kayıyor. "Onun da senin gibi olduğunu anladığımda çok da zorlanmadım. O kadar hareketsiz duruyordu ki... Sanki bataklığın kendisi onunla konuşuyordu."

"Bu da işin bir parçası," diye itiraf ediyor. "Her zaman şansın ona da dokunduğuna inanmışımdır."

Anna kaşlarını çatıyor. "İnandın mı?"

"Aldığımız hediyeler rehberlikle gelmiyor. Sadece dileyerek görünüşümü değiştirebildiğimi, dünyanın öbür ucuna seyahat edebildiğimi biliyorum ama nasıl ya da neden olduğunu söyleyemem." Başını sallıyor, yorgun görünüyor. "Ağaç verir ama yol göstermez."

Anna bu bilgiyi sindirmeye çalışırken, ayak sesleri aralarındaki sessizliği dolduruyordu. Anna diğerlerinin yeteneklerinin öğretilmeyip öğrenildiğini, Khiran'ın yeteneklerini ve sınırlarını keşfetmek için ilk birkaç yıl bocalamış olabileceğini düşünmemişti. Yorganının altında cırılçıplak yattıkları gece, fırtına pencerelerine yağmur yağdırırken ve ocakta ateş çıtırdarken yaptığı itirafı hatırlıyor.

İlk, yeteneklerimden benim kadar memnun değildi. Güç umuyordu ama onun yerine salon numaraları olan bir çocuk teslim edildi.

İlk, Khiran'ın yeteneklerinin her birini yüzeye çıkarmak için onu ne kadar zorlamıştı? Daha fazlasının saklanmadığını kabul etmeden önce ne kadar devam etti? Anna yutkundu, boğazı kurudu ve göğsü sıkıştı.

Khiran sadece İlk'in istediğinden farklı olduğu için ne kadar cezalandırılmıştı?

Eli dirseğini buldu ve onu durdurdu. Bakışlarında endişe dolu bir soru var. "Üzülüyorsun, üzülme. Dediğin gibi, güvenli olmasaydı Silas bizi buraya yönlendirmezdi. Endişelerim gerçeklerden çok korkudan kaynaklanıyor."

Bakışlarını onun üzerinde gezdiriyor, onu düzeltmeye cesaret edemiyordu. Yasını tuttuğu şeyin şimdiki zaman değil, geçmişi olduğunu itiraf etmek için. Bunun yerine, kalbi boğazında, başını sallıyor ve ona ayrılması daha kolay olan bir gerçeği söylüyor. "Sana inanıyorum."

CASSIUS onları avluda karşılar, giysileri de mermer heykelleri ve çeşmeleri kadar gösterişlidir. Altın halkalar kulaklarını süslüyor, yumuşak altın bukleler denizinde metalik bir parıltı. Kadife brokar şalı omuzlarından sarkıyor, süslü süslemesi zengin mor kumaştan parlayan minik boncuklar ve payetlerle incelikle işlenmiş.

Kolları hoş geldiniz dercesine uzanmış, gülümsemesi göz kamaştırıyor. Dolgun ağzının köşelerinde gamzeler oynuyor. "Kardeşim! Seni benim cennet köşeme getiren nedir?"

Anna bocalıyor ama Khiran çoktan başını sallamaya başlamış. "O tür bir kardeş değil," diye homurdanıyor, sanki bu unvana sahip olmak istemiyormuş gibi. Sesini yükselterek sarışına hitap ediyor. "Eminim neden burada olduğumu zaten biliyorsunuzdur." Gülümsemesinin köşeleri sinsice büyüyor, alaycı bir şekilde çarpık. "Olabilir, ama lütfen benim yüzümden durmayın. Gerçekten dört gözle bekliyorum duymak."

Khiran nefesinin altında karanlık bir şekilde mırıldanıyor. Anna emin olamıyor ama söylenen kelimelerden birinin *dayanılmaz* olduğundan oldukça emin. "Bir sığınak ve sizin sağduyunuzu arıyorum. İlk şu anda benden memnun değil."

"Biz," diye düzeltti Cassius, elini işaret edercesine aralarında gezdirerek. "Sanırım aşkınızı soğukta bırakmaya niyetiniz yok? Onun için ne kadar ileri gittiğinizi düşünürsek, bu biraz savurganlık gibi görünüyor."

Khiran'ın ifadesi kararıyor, uyarılarla gölgeleniyor. "İkimiz adına da soruyorum. Herhangi bir borç sadece benim omuzlarımda olacak."

Cassius kıkırdıyor, sesi Khiran'ın gözlerini karartan fırtınadan daha hafif. "Sözlerine her zaman çok dikkat ediyorsun. Bu yönüne her zaman hayran olmuşumdur, biliyorsun." Bakışları Khiran'ın omzunun üzerinden geçerek Anna'nın bakışlarıyla buluşuyor. "Peki, utangaç olma. Beni güzel leydinizle tanıştırın."

Khiran yana doğru adım atarak Anna'yı diğer adamın görüşünden etkili bir şekilde koruyor. "Yapma."

Cevap gülümsemesi nazlı. "Kapıma gelip yardım isteyip, uğruna ölmeye hazır olduğun kadına en azından *bakma* zevkinden beni mahrum bırakmazsın herhalde?"

Khiran'ın eli kendi elinin üzerinde seğiriyor, parmakları bükülüyor.

"Bu kadar kızma, dokunmayacağım," diye azarlıyor Cassius ama onaylanmayı beklemiyor. Kristal gözleriyle onları daireler çizerek inceliyor. "Ufacık bir şey, değil mi? Bir kuş gibi." Bakışları yukarı kayıyor ve inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin arasından Khiran'ın acı dolu bakışlarıyla buluşuyor. "Marcia onu kırmaktan büyük zevk alırdı. Oyuncaklarına nasıl davrandığını bilirsin."

Khiran hiçbir şey söylemiyor ama Anna onun dişlerinin gıcırdağını duyabiliyor, çenesindeki kasların nasıl kasıldığını görebiliyor.

Cassius da bunu en az onun kadar anlamlı buluyor olmalı. "Ama bunu biliyorsun, değil mi?" Bakışları hâlâ fazlasıyla keskin. "Bu yüzden onu sakladın. Bu yüzden buradasın."

"Çoban'ın önerisi," diye homurdandı Khiran. "Aksi takdirde sana güvenmezdim."

Cassius'un içindeki değişim anında ortaya çıktı. "Seni Silas mı gönderdi?" Dudakları inceliyor, sessizce alay ediyor. Nedense kızgınlıktan çok sevgi dolu bir ses. "Tabii ki o gönderdi. Çapraz aşıklara karşı zaafım olduğunu biliyor."

Kollarını göğsünde kavuşturup arkasındaki duvara yaslanıyor. "Dinlemene şaşırdım. Senin başka biriyle arkadaş olduğunu hiç bilmiyordum-"

Khiran irkiliyor, ellerini sıkıca yumruklarken elindeki tendonlar geriliyor, Anna onları açmaya ikna ettiğinde avuç içlerinin yarı ay şeklinde morluklarla kaplanıp kaplanmayacağını merak ediyor. Cassius, Eira'nın adının dudaklarından dökülmesine izin vermeden önce, "Değilim," diye tersliyor.

Cassius kuşkuyla bakıyor ama sonra bakışları değişiyor, Anna'ya yeni bir ışıkla bakıyor. "Sen mi?"

Anna gururla çenesini kaldırıyor. "O benim arkadaşım."

Bir kahkaha sesi, Anna'yı yerinden sıçratacak kadar keskin. "Arkadaşın mı?" diye mırıldanıyor, sözcük öylesine yoğun bir alaycılığa batmış ki Anna neredeyse hissedebiliyor. "Sen onun için sadece bir anlıksın, Minik Kuş. Hepimiz sevgilerimizi bu kadar kırılğan birine teslim edecek kadar aptal değiliz."

Anna gözlerini kırıştırtıyor, dudakları aralanıyor. Khiran onun yüz ifadesindeki şaşkınlığı görmüş olmalı, çünkü adını bir uyarı gibi fısıldıyor.

Anna buna kulak asmıyor. "Kırılğan mı?"

Khiran onun yanında, hızla önüne geçip Cassius'un görüşünü engellerken nefesinin altından küfrediyor. Anna ayak parmaklarının ucunda durarak Khiran'ın omzunun üzerinden bakıyor ve Cassius'un gülümsemesinin düştüğünü görebilmek için tam zamanında bir bakış yakalıyor.

"Sağlayabileceğiniz her türlü kolaylık için minnettar olunuz.

Biz-"

Cassius konuşmayı tamamen geçiştirmek istercesine elini salladı. "Hayır, hayır. Hepsini unut. Bayan arkadaşını geri getir. Onunla konuşmak istiyorum."

Khiran'ın çenesi bükülür. "Hayır. Barınağa ihtiyacımız var. Ya isteğimizi kabul edersiniz ya da bizi geri çevirirsiniz. Konuşacak başka bir şey yok."

Ellerini kapalı yumruğunun üzerine kapayan Anna, gölgesinin içinden çıkıp onun yanında duruyor. "Silas ona güveniyor," diyor sessiz bir azarlamayla. "Biz de güvenebiliriz."

Adam aynı fikirde değil. Bakışlarının kenarlarının sertleştiğini, kaşlarının öfkeli bir çatıklığa dönüştüğünü görebiliyor. Adamın yumruğu kadının ellerinde titriyor. Nazikçe sıkıyor, bakışlarını tutuyor. "Birlikte," diye fısıldıyor. Bir söz ve bir hatırlatma.

Kadın yüzünü ona döndüğünde, Cassius'un bu etkileşimi dikkatle izlediği belli oluyor. Sarı kaşları kalkıyor, davet ve cüret aynı anda. "Kimsin sen?"

"Ben... sadece Anna."

"Çekingen olma. Üzerinde ne kadar güzel dursa da, oyun oynayacak havada değilim. Özellikle de evime gelip değer verdiğim birinin arkadaşlığını iddia ediyorsan."

"Gerçek bu."

"Öyle mi? Sana neden inanayım ki?"

Anna kaşlarını çattı. "Neden inanmayasın ki?"

Cassius göz temasını kesmeden başını Khiran'a doğru eğiyor. "Sevgiline ne dediğimizi biliyor musun? *Liesmith*. Buraya geleli beş dakika bile olmadı ama şimdiden unvanını hak ettiğini kanıtlıyor. Sen neden farklı olasın ki?"

Yanında, Khiran kıllanıyor. Anna'nın bakışları sertleşiyor. "O beni korumaya çalışıyor," diye karşı çıkıyor. "Korktuğun zaman dürüstlük kolay bir fedakârlıktır."

Cassius onu inceliyor. "Ama sen korkmuyorsun, değil mi? Neden?"

Omuz silkiyor. "Silas sana güveniyor. Ben de Silas'a güveniyorum. Arkadaş olmasaydık bile bana asla zarar vermezdi. O böyle biri değil."

"Ne kadar... basit."

Anna, Khiran'ın elinde bir şeftali ve bakışlarında bir özürle ona geri döndüğü akşamı düşünüyor. Ona bakıyor, onu yanında bulduğu için rahatlamış.

Kızgın olmaktan çok boyun eğmiş. Ona küçük bir gülümseme sunuyor.
"Gerçek genellikle öyledir."

"Sevimli." Sözcük düz düşüyor. "Naif, ölümlü bir şekilde." Cassius ikisinin arasına baktı, daha az temkinli değildi. "Pekâlâ o zaman." Aralarında bir el uzattı. "Sizinle tanışmak bir onurdur, Sadece Anna, Silas'ın Arkadaşı."

Anna elini onunkine koyar, avuç içi onunkine karşı sıcaktır. Adamın kristal gözlerindeki bir şey -bir yaramazlık kıvılcımı- elini sıkıp *çekmeden* önce Anna'yı uyaran tek şey. Anna ona doğru sendeliyor, Cassius'un ağzı nefesini keserken Khiran'ın hırıltısı kulaklarında yankılanıyor.

Kısa süreli bir dokunuş, tam olarak fark edilemeyecek kadar beklenmedik. Cassius'un onu kaçabilecek kadar gevşek tuttuğunu görünce rahatlayarak irkildi.

Khiran'ın elleri çoktan boğazında, parmak eklemleri diğer adamın gömleğinin koyu ipeğine karşı beyaz ve öfkesi elektrikli. "Çöz şunu," diye hırlıyor. "*Şimdi* çöz yoksa sana söz veriyorum, ölüm yeterince hızlı gelmeyecek."

Cassius hiç de korkmuş görünmüyor, *ona* bakmakla meşgul. "Geri alınacak bir şey yok," diye mırıldanıyor, alnı şokla kaplı. "Ne yaptın sen?"

Göğsünde bir sıcaklık filizleniyor, canlı ve bunalıcı, süregelen şok alevler içindeki bir mum gibi eriyip gidiyor. Anna onun ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikre sahip değil, bunun bir önemi olduğundan da emin değil. Bunu yapmak için *onu* kullanmaya çalıştığında değil. Khiran'ı kenara iterken omurgası dik bir şekilde onlara doğru yürüyor. Diğer adamın gömleğinden tutuşu gevşerken dudaklarından adını duyduğunu sanıyor. Bir soru gibi geliyor. Anna emin olamıyor, kanı kulaklarına hücum ederken değil.

Cassius'un yanağına değen avucu acı bir memnuniyetle sızlıyor.

Göğsünde o kadar çok duygu var ki, dilinin üzerinde düğümlenmiş. En yüksek sesle çınlayanı tükürüyor; yutması çok zor olanı. "Silas sana arkadaşım diyor," diye öfkeleni. "O *utanırdı*."

Cassius o kadar yumuşak bir nefes çekiyor ki, neredeyse kaçırarak. Cassius'un ona bakışını, şokun tanımlayamadığı bir şeye dönüşmesini. Belki de suçluluk duygusudur. Öyle olmasını umuyor.

Avucundaki acı çoktan geçmiştir. Neredeyse geçmemiş olmasını dileyecekti. Bu onu, içine çöreklenen ve yavaş yavaş öfkesini boğan hayal kırıklığından, *endişeden* uzaklaştırmaya yardımcı olurdu.

Khiran'ın elleri Anna'nın çenesini kavırıyor, yüzünü ona çeviriyor ve cevap veren bakışlarında tanımadığı bir şey arıyor. Anna onun bileklerine uzanıp nazikçe tuttuğunda, Khiran rahat bir nefes alıyor. Dudakları onun alnını öpüyor, şefkatten çok sert. Anna onda korkunun kalıcı izlerini hissedebiliyor.

"Gel," diye mırıldanıyor, parmakları Anna'nın parmaklarının arasından geçiyor. "Başka bir yer buluruz."

"Hayır," diyor Cassius, araya girerek. "Kal."

Khiran'ın ona attığı bakış cinayet kadar keskin. "Onu etkilemeye çalıştın."

"Ve işe yaramadı," diye tersledi Cassius, eliyle onu işaret ederek. "*O ne?*"

Khiran cevap vermiyor. Anna onun çenesindeki kasların gerilmesini izliyor, ama ona bakışında bir şey var... çözmeye korktuğu bir sorunun başlangıç ipliği.

Bilmiyordur.

Sonra kafasına dank ediyor. Adamın sesindeki öfke seviyesi, gözlerine baktığında kadının hâlâ kendisi olduğunu görüp *rahatlaması*. Cassius her ne yapmaya çalışıyorsa, onu hangi büyüünün içine çekmeye çalışıyorsa, Khiran onun *başarılı* olmasını bekliyordu.

Heartsinger. O Heartsinger.

Farkına varmak sarsıcıydı. Elini tutuşu sıkılaştı. Bir uyarı.

Cevap her neyse, bunu onlar ve Cassius merak edecek.

Cassius arkalarından bağırmadan önce iki adım bile atmamışlardı. "Ona karşı çıkan tek kişinin siz olduğunuzu mu sanıyorsunuz?! Onun gittiğini görmek isteyen tek kişi siz misiniz?!"

Khiran'ın omuzları sertleşiyor, cevabı yorgun. İstifa etti. "Ben bir taraf için savaşmıyorum. *Onu güvende tutmak* için savaşıyorum."

"Biri diğerini dışlamaz! Onun güvende olmasını mı istiyorsun? *Tehdidi yok et.*"

Khiran gülüyor.

Anna bu sestten hiç keyif almıyor. Karanlık ve kıvrımlı bir ses, karnına soğuk bir taş gibi yerleşiyor. Tüyleri diken diken oluyor, omurgasında bir okşayış gibi gezinen bir ürperti. Sesinin kenarında umutsuzca flört eden bir şey var. Böyle bir sese ilham vermek için önerinin ne kadar umutsuz olması gerektiğini merak etmekten korkuyor.

Cassius parlıyor. "Bu mümkün. Eğer biz-"

"Dur," diyor Khiran. "Sadece dur. Biz gidiyoruz. Savaşınızı biz olmadan sürdürmekten çekinmeyin."

"Silas benim için bir dosttan daha fazlası," diye sesleniyor, sesi aralarındaki boş avluda çınlıyor. "Yüzyıllardır öyle. Sevdiğin kişiyi korumak için saklanan tek kişi sen değilsin."

Anna küçük bir nefes alır, adımları titrer, çünkü *elbette öyledir*. Adını söylediğinde Silas'ın sesinin alçalması, bunun doğru olduğuna dair sarsılmaz inancı. Sonra Khiran'ın sırlarını onunla paylaşmayı inatla reddettiği yıllarda ateşin başında sohbet ettikleri geceyi hatırlıyor.

Silas'ın, büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen, bilmemesinin daha güvenli olduğu konusunda nasıl hemfikir olduğunu.

Khiran'ın gitmeyeceklerini anladığı anı tam olarak söyleyebilir. Omuzlarındaki gerginlik kayıyor, inançsızlık geçici olarak alnındaki öfkeli kırışıklığı yumuşatıyor. "Anna, *hayır*."

Ama *gitmeliler*. Kalmanın doğru seçim olduğunu iliklerine kadar hissedebiliyor. *En güvenli* seçim. Kulaklarında Louisiana yazındaki ağustos böcekleri gibi çılgın atıyor ve bir an için Silas'ın sözleri kalbini kemirirken o gıcırdayan ön verandaya geri dönüyor.

Sır sensin. Sır sensin.

Silas'ın sakladığı bir sır, belki de en çok değer verdiği kişiden saklamak anlamına gelse bile.

"Ben ölümlü değilim," diye itiraf ediyor. Khiran'ın çenesi sanki bir ya da altı laneti geri püskürtüyormuş gibi esniyor. Anna onları daha sonra duyacağından emin. "Sekiz yüzyılı aşkın bir süredir hiç olmadım."

Bir an, birkaç saniyeden fazla olmayan bir sessizlik. "Senin için bir şeftali çaldı," diye nefes alıyor Cassius. Odağı değişiyor ve yeni bir anlayışla Khiran'a yöneliyor. "Kaçmana şaşmamalı. İlk çok kızmış olmalı."

Khiran onun bakışlarına karşılık vermiyor. "Bildiğinden emin değilim."

Henüz kelimesi uğursuz ve keskin bir şekilde aralarında asılı duruyor. Kılıç hâlâ kınında ama bir celladın eli kabzada hazırmış gibi bir his var.

Cassius başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Anlıyorum. O halde bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim." Arkasındaki araziye doğru geniş bir hareket yaptı. "Lütfen kalın. Davranışım için özür dilerim ama lütfen içinde bulunduğum durumu da anlayın. Etrafım engereklerle çevriliyken bir bahçe yılanına güvenmek zor."

Anna, Khiran'ın elini sıkıyor. Bir destek mesajı ve belki de bir özür iması. "Teşekkür ederim. Anlıyorum."

Khiran'ın ifadesi karanlık bir şeye dönüşüyor. "Hayır, *anlamıyorsun*," diye homurdanıyor. "Seni ele geçirmeye çalıştı. Aşk sarhoşu ve aptal bir halde onun her sözüne asılıydın. Senden atlamayı isteseydi, büyüü bozacak tek soru *ne kadar yükseğe* çıkacağın olurdu."

Cassius boynunun arkasını ovuşturuyor, yüzünü buruşturuyor. "Bilgin olsun, kötü bir şey yapmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece dürüstlüğünüz konusunda güvenceye ihtiyacım vardı."

"Buna hakkın yoktu," diye tersledi Khiran.

"Sevgilimin adı onun dudaklarından çıktı. Onun güvenliği benim ahlakımdan daha önemli. Eminim bunu anlayabiliyorsunuzdur?"

Khiran inatla sessiz kaldığında Cassius iç geçirir. "İşler sen gitmeden önce olduğu gibi değil. Geçen bin yıl... Birinin boğazına sarılmasından korkmadan yıldızlara bakmak için bir dakikanı bile ayıramıyorsun."

Khiran kaşlarını çatarak alay ediyor. "Bu hep böyleydi."

"Belki onun gözdeleri arasında öyleydi, ama ya geri kalanımız? Kenar mahallelerde yaşamaktan memnun olanlar? Kardeşim, bir şeyler oluyor. Ağaç -"

"Ölüyor," diye bitiriyor Khiran. "Ben de duydum." Cassius kaşlarını kaldırdı. "Peki ya meyve?" "Ne olmuş onlara?"

"Hepsi yok oldu. Her biri yavaş yavaş içten içe çürüyor. Yıllar boyunca sayımızı artırmak için birkaç kez denedi. Büyü işe yaramadı." Anna'ya bakıyor, sanki tüm sırlar ondaymış gibi onu inceliyor. "Sekiz yüz yıl mı demiştin? Onun armağanlarını en son senin almış olman garip. Sence de öyle değil mi?"

Anna sertçe nefes alıyor, bunun şoku buzlu su gibi. Yanı başındaki Khiran kaskatı kesilmişti. Sadece bakışlarının yoğunluğu, Cassius'un yüz ifadesinde herhangi bir yalan belirtisi olup olmadığını araştırması, Anna'yı bunun onun için de yeni bir haber olduğuna ikna ediyor.

"Bir tesadüf. Öyle olmalı." Khiran başını sallıyor, Cassius'un elini sıkıca tutuyor. "Bir şeftali çaldım. Ne eksik ne fazla."

"Hadi ama, kardeşim-"

"Bana öyle demeyi kes."

Cassius sözünü hiç kesmemiş gibi devam eder. "Tesadüflere inanmak için çok yaşıyoruz."

"Ben o lanet ağaca hiçbir şey
yapmadım." "Yaptığını söylemedim."

"O zaman beni tam olarak *neyle* suçluyorsun?"

"Şeftali çalmakla. Şeftali." Cassius geniş bir hareket yaptı. Yüzündeki gülümseme keskin. İkisinin de yüzleşmeye hazır olmadığı bir savaşa hazır. "İlk'in onayı olmadan Ağaç'tan ayrılan sadece bir kişi var. Bir kişi. Ve o da benim yeteneklerime karşı bağışıklı mı? Anlamıyor musun?! Farkında olsan da olmasan da her şeyi sen başlattın. Tahtı onun elinden alacağız ve bunu başarmamızın sebebi de o olacak."

"Sen hâlâ bir aptalsın," diye alay ediyor Khiran, ama sesi keskin olmaktan çok yorgun geliyor.

"Komik, çünkü senin bu kadar korkak olduğunu
hatırlamıyorum." "Seni öldürebilirim."

"Ben de seni öpebilirim," diye karşı çıkıyor Cassius, "ama seninle konuşulduğu için bu son derece kaba bir davranış olur." Gözleri umutla parlayan ve intikamla keskinleşen kızın üzerinde oyalanıyor. "En azından sevgili Anna'nın hatırı için uslu durmamızı öneririm."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ona güvenmemek için her türlü nedeni vardır - ihanetinin yükünü Anna'nın nefes aldığından daha uzun süre taşımıştır. Gururunu feda etmeye ve affedilme ihtimalini düşünmeye hazır olarak gelmişti. Aptalın biri dudaklarını onunkilere bastırıp onu kendisinin olmayan bir savaşa çekmeye çalıştığında bu cömert niyetler paramparça oldu.

İSTANBUL, TÜRKİYE 1958 YAZI

"KALMAYI KABUL ETMEMELİYDİNİZ."

Cassius'un onlara ödünç verdiği özel odalardalar, etrafları narin ipekler, pelüş kadifeler, pirinç ve mermerle çevrili. Ev sahiplerinin daha zengin zevkleri var gibi görünüyor. Buna kıyasla, Khiran'ın yıllar boyunca topladığı hazineler cömertlikten çok duygusal görünüyor.

Anna ceketini silkiyor ve askılığı oluşturan parıltılı parşömene asarken garip bir şekilde yerinde olmadığını hissediyor. Ahşap mandalları ve aralarına örülmüş boyalı yaprakları eksik. "Başka nereye gidebilirdik ki Khiran?"

"Her yere." Paltosunu asmakla uğraşmıyor, onun yerine bir müzenin koleksiyonuna katmak için iyi para harcayacağı bir şeye benzeyen mermer bir heykelin koluna atıyor. "Bir savaş başlatmak istiyor," diye homurdanıyor, ayakkabılarının tabanları her adımında cilalı taş a çarpıyor. "Daha da kötüsü, senin onun zaferini sihirli bir şekilde mühürleyeceğini düşünüyor."

Kırmızı kadife kanepeye oturuyor ve ayakkabılarını çıkarmak için uzanıyor. "Belki de yaparım."

Başını ona doğru çeviriyor, adımları titriyor. Bir, belki de iki saniye sonra bakışları sertleşiyor. "Şaka yapma. Bu konuda değil."

İç çekerek minderlere yaslanıyor. Rahatsız edici derecede sert, konfordan çok görünüm için yapılmış. "Çok mu kötü olurdu?" diye soruyor. "Ona karşı durmak?"

"Bunu bana soruyor olamazsın. Anna, zafer yıldızlarda yazılı olsa bile yine de *seni* riske atmam için beni ikna etmeye yetmez."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Parmakları kadifedeilmekilmek desenler çizmekle meşgulken elinin bir hareketiyle onları uzaklaştırıyor. "Sence haklı mı?" diye mırıldanarak sessizliği bozuyor. "Benim farklı olduğum konusunda mı?"

"Hepimiz farklıyız."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun." O cevap vermeyince devam ediyor. "Ölümsüzlüğün ötesinde bir yeteneğim olmadığını söylediğimde Silas şaşırmişti ama sen bundan hiç bahsetmedin."

"Şeftalinin zayıflamış olabileceğini düşündüm," diye itiraf ediyor, bir elini saçlarında gezdirerek. "Belki de dalından koparıldığı süre uzadıkça içindeki sihir azalmıştır."

"Peki ya şimdi?"

"Benim fikrim değişmedi." Parmağını çevreleyen yüzüğün üzerinde duran eline bakıyor. "Dikkate alınması gereken başka faktörler de var."

Anna yüzüğe uzanıyor, başparmağını sıkı oymaların üzerinde gezdiriyor. Ona verdiği tek mücevher. Asla çıkarmaya çalışmaması için ısrar ettiği takı. Alışkanlıktan olsa gerek, çevirmeye başlıyor ve ışığın desenlere vuruşunu izliyor. "Beni onların gözünden sakladığını söylemiştin."

"Marcia-" diye sözünü kesiyor ama Anna onun sesindeki törpüyü duyuyor ve rüzgârdaki külleri düşünüyor. Eira'nın son sözünün nasıl söylendiğini düşünür. Boğazını temizler. "Yüzük senin büyüünü benimkiyle maskeliyor."

Parmakları yavaşça durur, adamın anlamı bir sayfaya akan mürekkep gibi içine işler. "Beni saklayarak, sahip olabileceğim her türlü yeteneği bastırdığını düşünüyorsun."

İrkilmesinde bir özür var. Başka tarafa bakıyor. "Bu mümkün."

Mümkün, çünkü kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Tabii...

Yüzüğü sıkıca kavriyor. Kazınmış kenarların başparmağının alt kısmına baskı yaptığını hissedebiliyor. Ölümsüzlüğü tattıktan sonra da kendini farklı hissetmemişti ama bakmayı bilmiyorsa nasıl bakacaktı ki? Khiran ona büyüünün keşfedilen bir şey olduğunu söylemişti, belki de bir ateşte yanmakla kemik yüzüğü takmak arasında geçen kısa sürede

Parmağı, tamamen kendisine ait olan ince bir güce sahipti, ama asla onu aramayı bilmiyordu.

Bunu öğrenmenin tek yolu özgür kalmak ve bağı koparmaktı.

Khiran onun düşüncelerini görmüş olmalı, çünkü ifadesi kararıyor. "Buna değmez."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. Bu sözleri söylerken bile dürüst olduğunu hissediyor. Belki de içinde bilinmeyen bir güç gömülüdür ve parmağındaki kemik yüzük tarafından sessiz bir teslimiyete boğulmuştur. Onun için sahip olduklarını takas etmeye değmez.

Ayrı kalma düşüncesi, onu bulamama düşüncesi, onu hiç düşünmek zorunda kalmadığı bir şekilde korkutuyor. Bunu takas etmeye degecek bir güç olduğundan emin değil.

"Merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum - senin gücünün nerede bitip benimkinin nerede başladığını bilmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum - ama bunun bir önemi yok," diyor, içindeki gerçeği duymasını umarak. "Bedeli sen olduğun zaman değil."

Adam yumuşuyor, kaşlarındaki acımasız uyarılar trajik ve sıcak bir şeye dönüşüyor. Önünde diz çöküp ellerini onun kucağında birleştirirken aralarındaki boşluk küçülerek yok oluyor. "Her şeyden vazgeçerdim, Anna. Ölümsüzlüğümünden, yeteneklerimden, hepsinden. Eğer bu senin güvende olacağın anlamına geliyorsa. Her sabahı, günün getireceklerinden korkmadan karşılayabileceğimiz anlamına gelseydi." Elleri öne doğru kayıyor, kolları Anna'nın beline dolanıyor. Anna bu hareketi taklit ederek onu daha da yakına çekiyor, ta ki yüzü boynunun kıvrımlarına gömülene ve elleri saçlarına dolanana kadar. Adamın sözleri kalbinin üzerine fısıldanıyor. "Her şeyimi verirdim."

Anna biliyor. Biliyor, çünkü kendisi de onun için aynı şeyleri hissediyor.

YEMEK ODASI da odaları kadar gösterişlidir. Pervazlar altın yaldızlıdır ve tavanları yumuşak pastel renklerle süsleyen çiçekli duvar resimlerini çerçeveler. Uzun, cilalı ahşap masanın üzerinde kristal bir avize asılı, sıcak ışığı sadece üç kişi için uygun olmayan bir ziyafeti aydınlatıyor.

Cassius bir üzüm koparıyor, ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Beni şaşırttığını itiraf etmeliyim, kardeşim."

"Bana öyle demeyi kes." Khiran'ın sesindeki keskinlik, kelimelerin dudaklarındaki pirinç kadehin etrafında yankılanmasıyla köreliyor. Bu onun üçüncü servisi. Anna'nın, yemek bitmeden bir kadeh daha dolduracağından hiç şüphesi yok.

Cassius, Anna'ya komplocu bir bakış gönderdi. "Görüyorsun ya, işte bu yüzden onun senin gibi sevimli biriyle yuva kurması fikri aklımı zorluyor. Çok inatçı olabiliyor."

Anna gülümsemesini bastırarak sülün yemesine yardım ediyor. "Korkarım ikimiz de öyleyiz." Khiran'a sevgi dolu bir gülümseme gönderiyor. Khiran karşılık vermiyor ama Anna onun yüz ifadesindeki belli belirsiz yumuşamayı görebiliyor. "Bazen bu yüzden bu kadar iyi çalıştığımızı düşünüyorum."

Üzümü ağzına atan Cassius merakla ikisinin arasına bakıyor. "Bana söylemelisin, Rahibe - sana Rahibe diyebilir miyim? Bu noktada zaten bir aile olduğumuzu hissediyorum." Khiran'ın bakışlarını görmezden gelerek masadan şarap sürahisini alıyor ve yarısı dolu olmasına rağmen kadehini yeniden doldurmak için uzanıyor. "İlk görüşte aşk mıydı? Öyle olmalı, değil mi?"

Anna rahatsız bir şekilde gözlerini kırptırıyor. Hızlı bir bakış, Khiran'ın cevap verme konusunda yardımcı olmaya niyetli olmadığını kanıtlıyor. Uzun bir içki içmekle meşgul. "Hayır... Ben-biz değildik..." Yüzü kızarır, yanaklarına sıcaklık yayılır. Bardağını eline alıp utancını gizlemek için hızlıca bir yudum alıyor. "Biraz zaman aldı."

"Öyle mi? O zaman sana insan olarak mı kur yaptı?" Sıradan bir saygı gösterisiyle içkisini diğer adama doğru uzatıyor. "Cesur bir seçim, kardeşim. Ne kadar kırılgan olduklarını biliyorsun. Yine de sonsuzluğa adım atmadan önce acele etmemek akıllıca. Çok titizsin."

Khiran, Anna'nın yalvaran bakışlarını fark etmemiş gibi yaparak ve Cassius'u tamamen görmezden gelerek bardağını doldurdu. "O bir yabancıydı aslında," dedi Anna, hissettiği utancı bastıran bir kızgınlıkla. "Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Gerçekten mi?"

"Onun hayatını kurtardım. Her şey çok kahramancaydı."

"Beni kurtardığını *saniyordu*," diye düzeltiyor Khiran. Konuşmanın birdenbire ona katkıda bulunacak kadar ilgisini çekmesi tuhaftı. "Belli ki ben iyiydim."

"Çok inandırıcı bir zor durumdaki genç kız oldu."

"Bence ilk görüşte aşk inanması daha kolay bir açıklamaydı," diye mırıldandı Cassius. Kaşları çatılmış, alnının düz çizgileri çekiştiriliyor. "Gerçekten bir tanrının gücünü bir yabancıya mı verdin?"

Khiran ona bakıyor, bakışları yumuşuyor. "O buna layıktı. Hepimizden çok daha fazla. Hâlâ da öyle."

Yumuşak bir kahkaha, sestten çok fısıltı, ondan kaçıyor. "Belki de romantik birisin, kardeşim."

Cassius'un bariz sevincine, Khiran sadece bir başka hızlı bakışla karşılık verir.

"Peki ya sen ve Silas? Bana hiç anlatmadı," diye soruyor Anna. Doğrusu, söylemediği için biraz incinmişti. Sırlarının ona emanet edilmesinin, karşılığında güven duyulmasını teşvik edeceğini düşünmüş olmalı.

Cassius içkisini bırakarak, "Ah," diye mırıldandı. "Onu suçlamamalısın. Silas ve ben birbirimize bir söz verdik." Sanki ne kadarını göstermek istediğini tartıyormuş gibi tereddüt ediyor. "Sapkın ailemizin geri kalanının bilmesi... şey, geçmişte pek işe yaramadı diyelim."

Khiran'ın bakışları dikleşiyor ve ilgisini çekiyor. "Psyche?" Cassius cevap vermiyor, kelimelerle değil ama irkilmesi bunu gösteriyor. "Bunun sadece bir hikâye olduğunu sanıyordum."

Anna'nın nefesi küçük ve sessiz, bir tanıma nefesi. Psyche, hiç görmemesi gereken bir tanrıyla evlenen ölümlü kadın. Kocasını geri kazanmak, ona olan sevgisini kanıtlamak zorunda kalan, onun yüzüne bakmanın cazibesine kapıldıktan sonra sınavlardan geçen kadın.

Cupid. Cupid ile evliydi.

Hikâyenin nasıl sona erdiğine dair ayrıntıları hatırlamaya çalışıyor ama hatırlayabildiği tek şey çok az efsanede olduğu gibi mutlu bir hikâye olduğu. Psyche'ye sadakatinin ödülü olarak ölümsüzlük verilmişti, böylece sonsuza kadar Cupid'in yanında kalabilecekti.

"Her şey bir hikâyedir, bunu biliyorsun. Tıpkı senin de onların gerçek olmaktan çok kurgu olduğunu bildiğin gibi," diyor Cassius, şarabının kadehinde dönmesini izleyerek. "Onu saklamakta haklıydın kardeşim. İstmeden ona ölümsüzlük vermekte haklıydın. İlk, sahiplenemeyeceği hiçbir aşkı umursamaz."

Khiran'ın omuzlarının çizgisinde ince bir kayma, bir yumuşama var. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Cassius alay ediyor, sesi acı ve karanlık. Kıskanç. "Hayır, yapamazsın. Uygun gördüğün şekilde dünyayı dolaşmakta özgürsün, yeter ki

En basit kurallar. Yıllarca senin izinden gitmeye çalıştığımı biliyor musun? Onu ne kadar kızdırırsam kızdırayım, beni dışarı atmadı. Neden benim yapamadıklarım hep senin yanına kâr kalıyor?"

Sandalyesinde arkasına yaslanan Khiran iç geçiriyor. "Benim gücüm, nüfuzum. Prangaları olmasa bile, başkalarını senin gibi kontrol edemem." İçinden acı ve kenarları kıvrılan bir alay geçiyor. "Güç kullanabiliyorken nüfuzun ona ne faydası var?"

Cassius fincanına doğru mırıldanır. "Hiçbir zaman incelikten yana olmadı." "Hayır," diye katılıyor Khiran. "Hiç olmadı."

Cassius başını kaldırdığında, bakışlarında Anna'nın çok kolay fark ettiği bir keskinlik vardı. Henüz başlamamış bir savaşa duyulan açlık. "Ondan kurtulmak için bir neden daha."

"Ve sanırım bunu yaparken dünya barışını da sağlayacağız? Dünyadaki açlığı mı çözeceğiz?" Khiran alaycı bir üslupla meydan okuyor.

"Ciddi ol kardeşim."

"*Bana öyle demeyi kes!*" Khiran ayağa kalkarak tersliyor. Yumruklarını şiddetle masaya vurarak tabakları ve çatal bıçak takımlarını zıplatıyor. Cilalı ve kırmızı bir elma meyve kâsesinden düşüp masanın üzerinde yuvarlanıyor. "Biz *kardeş* değiliz," diye homurdanıyor. "Bu dünyada aileden saydığım tam olarak üç kişi var. Biri katledildi, bu dünyadan öyle bir yakıldı ki onu hatırlayabileceğim külleri bile yok. Şimdi orada oturmuş, kazanmayı umamayacağımız bir savaş çağrısı yapıyor ve kaybetmeden önce ölebileceğim tek kişiyi riske atmamı istiyorsun." Başını sallıyor, yüz hatlarını tiksinti kaplıyor. "Sen bir kardeş değilsin. Bir *arkadaş* bile değilsin."

Cassius ayağa kalkıyor, mavi gözleri kararıyor. "Hâlâ o benmerkezci, bencil küçük çocuktan, başkalarının değil sadece kendisinin sonuçlarını düşünen inatçı bir adama dönüşmesini izlediğim çocuksun. Kaybedecek hiçbir şeyim, hiç *kimsem* olmadığı için mi savaş önerdiğimi sanıyorsun?!"

"Bana sahip çıkmak istesen de istemesen de *kardeşim*, aynı ağacın dallarından ölümsüzlüğü tattık. Aynı zehirli el tarafından bağlandık. Aile değilsek ne olabiliriz ki?"

"Siz, hepiniz, durup *izleyen* korkaklarsınız."

Anna anlamıyor ama Cassius'un yüzünün ağarması -dövüşün bitmesi- *anladığını* açıkça gösteriyor. "Haklısın," der, sesi titreyerek. "Haklısın ve bunun için üzölmeyi asla bırakmayacağım, ama olduğumdan daha iyi olmaya çalışıyorum. Daha iyisini yapmak için."

"Ne kadar dokunaklı," diye alay ediyor Khiran, kelimeler tel gibi dikenli. Eğer biraz daha gerilirse bobinin kopacağını düşünüyor. Khiran elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor. Peçete, onu sıkıca kavradığı için buruşmuş bir halde, el değmemiş porselenlerin üzerine düşüyor. Ona elini uzatıyor, gözleri sessizce elini tutması için yalvarıyor, böylece gidebilecekler.

Anna elini tutuyor, gözleri iki adam arasında dikkatle gidip geliyor.

"Bekle," diye seslenir Cassius. "En azından bir gece kal. Sabah kahvaltı et. Gitmeden önce gücünü topla."

"Teşekkür ederim," diyor Anna, Khiran reddetmeden önce. Onun içindeki gerginliği hissedebiliyor, bir yaydan daha sıkı sarılmış. Cevabının duygular yerine mantıktan esinleneceğine güvenmiyor. "Yarın kahvaltıda görüşürüz."

Minnettarlık Cassius'un yüz ifadesini renklendirir. "Bunu duyduğuma sevindim. Lütfen, iyi uykular. Bir şeye ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli."

Anna başını sallar, gitmek için dönerlerken Khiran'ın bakışlarıyla karşılaşamaz. Onun bakışlarının yanağını yaktığını hissedebiliyor. Elini tutuşu çürütecek kadar sıkı, ama ondan kaçmıyor. Avluda yürürken baskının onu sabitlemesine izin veriyor, esinti yüzüne karşı serin ve olgun incir ve kayısıların tatlı kokusu havayı parfümlüyor.

"Bana kızgınsın." Bu sözler bir teklif. Tam olarak bir zeytin dalı değil, ama dilini yaktığını bildiği şeyi söylemesi için bir davet.

"Evet," diye homurdanıyor ama iki adım daha attıktan sonra başını sallıyor. "Hayır. Kalmak akıllıca." Çenesi bükülüyor, bakışları eski bir öfkeyle kararıyor. "Sadece buna mecbur olduğumuz için öfkeliyim."

Onun elini sıkar. Bunun bir destek işareti olması gerekiyordu ama adam sanki bunu bir ipucu olarak algılamış gibi elini hemen gevşetir. Anna bunu parmaklarını birleştirmek için bir fırsat olarak kullanır. "Sabah bir plan yaparız," diye söz veriyor. "Bundan sonra nereye gideceğimiz konusunda."

Elini dudaklarına götürüyor. Parmak eklemine, yüzüğünün hemen üstüne kondurduğu öpücük bir özür gibi geliyor. "Yemeğini kısa kestim. Yeterince yedin mi?"

"Bunu sadece şarap içen adam söylüyor," diye azarlıyor ve ona sert bir bakış gönderiyor.

Khiran'ın dudakları inceliyor. "Kendimi iştahsız buldum."

Sütlerinin kapısına ulaşırlar. Khiran itaatkâr bir şekilde ona kapıyı açıyor. Anna'nın parmakları şüpheli bir şekilde ona benzeyen mermer bir büstün üzerinde geziniyor.

Cassius'un suretinde yapılmış olabilir. "İkinizin arasında ne oldu?" diye sormadan önce kapının kapanmasını bekliyor. Başını kaldırıp adamın yüzünde dolaşan duyguları çözmeye çalışıyor. "Başından beri buraya gelmekte isteksizdin ve şimdi, yemekte-"

"O en sevdiklerimden biri," diyor usulca, sanki bu sözler bir itirafmış gibi. "Daha iyisini bilemeyecek kadar küçükken, bu yüzden ondan nefret ederdim. Yeterince büyüdüğümde ondan korkmayı öğrendim. Cassius bir ayaklanma başlatmak istiyor ama sana söylemediği şey, onun ilk olmadığı."

Anna'nın eli gevşekçe yanına düşer. Cassius'un ona gözden düştüğünü söylediği onca zamanı düşünür. Fransa'daki lavanta tarlalarını, kendisine ait olduğunu iddia ettiği isimleri düşünür.

Ben Loki, Yalanlar Tanrısı. Eris, çekişme tanrıçası. Lucifer, Wisakedjak, Eshu, Anansi, Hanuman.

Lucifer.

Cennetten kovulan melek. Ama aslında kovulduğu yer Cennet değil, Edun'du.

"O sendin," diye nefes alıyor. Adamın yüzüne bakınca haklı olduğunu anlıyor. Anna kaşlarını çatıyor, dişleri düşünceli bir şekilde alt dudağını ısıyor. "Cassius... size katılmak istemedi mi?"

Khiran'ın kahkahası yumuşak ama keskin. Yün tabakasının altında saklanan bir iğne gibi. "Hayır, ama bunun için onu affedebilirim." Başını sallıyor, ağzı alaycı bir ifadeyle bükülüyor. "Beni açığa çıkaran onun öpücüğüydü. Tüm planlarım, hırslarım, İlk'in ayaklarının altına serildi. Cassius düşmemi izledi, suçun bir kısmının kendisinde olduğunu biliyordu ama *hiçbir şey* yapmadı."

SABAH, hem hava hem de sinirler açısından bir önceki günden daha soğuk.

Tunç bulutlar ağır ve henüz yağmamış bir yaz yağmuruyla dolup taşıyor. Anna neredeyse gökyüzünün açılıp bir su nehrinin hepsini yıkamasını dileyecek. İyi bir dikkat dağıtıcı ve daha da iyi bir sohbet başlatıcı olabilirdi. Masada otururken, dün denediği simitten börek denilen dolgulu poğaçalara, taze meyvelerden

farklı peynirlerden oluşan bir serpmeye. Sessizlik dışarıdaki bulutlardan daha ağır.

Gözlerini tabağına dikmiş, bıçağının bal ve kaymakla süslenmiş fırında inciri nasıl dilimlediğine konsantre olmuş gibi yapıyor. Sadece porselenlerin üzerindeki gümüşün sesi, birlikte yemek yediği iki adamın yemek yediğine dair ona güvence veriyor. Hissedilir gerginliğe rağmen, bu sesle biraz rahatladığını hissediyor. En azından Khiran bu sefer yemek yiyor.

Sessizliği ilk bozan Cassius oluyor. "Yanılıyorsun, biliyorsun," diyor sessizce. "Hevesli olduğumdan değil, çaresiz olduğumdan." Bakışları Anna'ya kayıyor, Anna'nın kendi içinde tanıdığı türden bir kederle ağırlaşıyor. Uzun zamandır kayıp olan birinin donuk acısı.

Gözlerini kaçırıyor ve bir kez daha Khiran'inkileri buluyor. "Silas ve benim keşfedilmemiz an meselesi. Sevgilerimizi bu kadar uzun süre saklayabilmemiz küçük bir mucize." Destekleyici bir nefes alıp yavaşça bırakıyor. "Fark edildiğimizde, kendimizi senin şu anda içinde bulunduğun durumda bulacağımızı tahmin ediyorum."

Cassius iç çekerek çenesini avucunun kıvrımına dayadı. "İsteksizliğini anlıyorum. Bana güvenmemek için her türlü nedenin var. Neden güvenesin ki? Ama şu anda, şu haliyle, zaman için savaşıyoruz. Tek önerim, eğer savaşmamız gerekirse, kazanmak için savaşmamız."

Khiran'ın bakışları uzun, kendisinden çok daha eski bir tarihle yüklü. Sonunda gümüş çatal bıçak takımını bırakıp soruyor: "Onu neden çaldığımı biliyor musun? Şeftaliyi mi?"

"Sanırım ondan öç alma yöntemin buydu."

Khiran'ın alayı koyu bir eğlenceyle renkleniyor. "Belki kısmen. Çoğunlukla, yapabilecek miyim bilmek istedim. Eğer yapamazsam bedelini ödemeye hazırdım."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bin yılı aşkın bir süredir sonumu bekliyordum Cassius. Şu anda istediğim tek şey, kalan son zamanımı en sevdiğim insanla birlikte yaşamak."

"Kalan zamanını o seni yakalayana kadar kaçarak mı geçireceksin?"

"Eğer sihrimi kullanmazsam, izini sürebileceği hiçbir şey olmayacak."

Cassius kaşlarını çattı ama gözlerini gölgeleyen şey yargıdan çok şaşkınlıktı. "İnsan olarak mı yaşayacaksın?"

"Neden olmasın? Anna bunu yüzyıllardır başarıyor." Masanın altında parmakları onunkilere dolanıyor. "Kazanamayacağımızı bildiğim bir savaşta her şeyimizi riske atmak yerine kalan zamanımızı birlikte, barış içinde geçirmek anlamına geliyorsa, bu değerli bir takas."

Cassius'un nefesi uzun ve derin bir şekilde onu terk ediyor. Anna onun göğsünün nasıl çöktüğünü görebiliyordu. "Aynı fikirde değilim," diye söze başladı, bir sonraki sözcüklerini dikkatle seçerek, "ama anlıyorum. Seni o huzurlu yere ulaştırmak için neye ihtiyacın varsa söyle, o senin olsun."

Khiran çenesini eğiyor. "Teşekkür ederim." Kaşığının sapını parmaklarının arasında döndürüyor, metal her dönüşte parlıyor. "Şansımız olduğuna nasıl bu kadar eminsin?"

Yüzüne yayılan sırıtış keskin, kinle dövülmüş ve sırlarla dolu. "Silas ve ben bir şey üzerinde birlikte çalışıyoruz. Ne olduğunu açıklamadığım için beni affedin."

Khiran başını sallamadan önce araştırarak bakıyor. "Bu yeterli değil," diyor, Anna'nın içindeki dürüstlüğü duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. "Özür dilerim."

Cassius başını salladı ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Geleceğimiz geçmişimizden daha parlak olsun kardeşim." Uzun bir yudum alır, kadehi masaya bırakırken bir iç çeker. Parmağı bardağın ağzında geziniyor. "Gitmeden önce bilmelisin ki Bıçakçı öldü."

Khiran'ın eli durur, ağzının yarısına kadar zeytin gelir ve sesi şaşkınlıktan soluk soluğa çıkar. "Ne?"

Cassius'un solgun gözleri uyarılarla keskinleşmişti. "Bu yıllar önce oldu. İlk, onun kendisine karşı komplo kurduğuna inanıyordu."

Anna aralarına baktı, kendi yemeği artık unutulmuştu. "Bıçakçı mı? O değil mi?"

Khiran'ın ifadesi kararıyor ve parmaklarının arasına aldığı zeytini tabağına geri koyuyor. "Ying. Onun ellerinde, onun kanıyla, tanrıları öldürebilecek silahlar dövdü." Çenesindeki bir kas gerildi. "Neyle suçlanıyordu?"

"Onu bile öldürebilecek kadar kanla silah yapmaya çalışmakla."

"Öyle mi?"

Cassius alay etti. "Bunun bir önemi var mı? O öldü. Yanışını ben de izledim." Kendine buzun üzerinde soluk ve köpüklü bir bardak dolduruyor. "Yüzyıllarca sayımızı artırmaya çalıştıktan sonra onu yaktı."

Khiran cevabını dikkatle tartıyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm ama Ying'in ölümü önceliklerimi değiştirmiyor."

"Fikrini değiştirme umuduyla söylemedim. Neyle karşı karşıya olduğunu anlamam için söyledim."

Yanlış bir şey söyledim. Khiran'ın bakışları keskinleşiyor. "İkimizin arasında, sanırım İlk'in ne kadar zalim olabileceğinin fazlasıyla farkındayım."

Cassius gözlerini deviriyor. "Akli *dengesi yerinde değil*. Sana daha önce yaptığı zulüm her neyse hesaplanmıştı. Kontrollüydü." Fincanın etrafındaki parmak eklemleri, bardağın arkasında köpüren sütlü sıvıya uyacak kadar beyazlaşmıştı. "Sana beklentilerini bir kenara bırakmanı söylemeye çalışıyorum, çünkü o her türlü mantığın ötesine geçti. Sana şunu söylemeye çalışıyorum, ne pahasına olursa olsun, *seni yakalamasına* izin verme."

Bardağını yere bırakarak iç geçiriyor; sesi gergin ve kenarları pürüzlü. "Ying'i temelsiz bir şüphe yüzünden yaktı. Altından bir şeftalinin gücünü çalacak kadar zeki birine ne yapacağını düşünebiliyor musun? *Ona* ne yapacağını bir düşünün."

Anna, masanın üzerine çöken sessizlikte nabzının hızlandığını hissediyor. Bu sözlerin ardında bir mesaj var, içinde bulundukları durumun ağırlığını boğucu olmaktan çıkarıp zehirli hale getiren, dile getirilmemiş bir tehdit. Ciğerlerinde çınlıyor, başarısızlıklarının nelere mal olabileceğine dair hastalıklı bir vaat.

Cassius, *bedeli ne olursa olsun*, demişti ama Anna'nın duyduğu, *seni canlı ele geçirmesine izin verme*, oldu.

Khiran'a bakıyor, gözlerinde cevap arıyor ama Khiran onun bakışlarına karşılık vermiyor. Masanın karşısındaki adama bakmakla meşguldür, çenesinin çizgisini yumuşatan korkunç bir teslimiyet ifadesi vardır. Yutkunurken boğazındaki kaslar hareket ediyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Biliyorum."

Cassius başını salladı ama bakışlarındaki kasvetli ifadede zafer yoktu. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Khiran bakışlarını başka yöne çevirdi. "Henüz karar vermedik."

"Buradan uzağa seyahat edeceğim. Marcia sihrini kasıtlı olarak sakladığını anladığında seni eski yöntemlerle takip etmek zorunda kalacak. Yer ne kadar zor olursa, seni orada arama ihtimali de o kadar azalır."

"Aklımda bir yer var," diye mırıldanıyor Khiran, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış.

"Güzel." Cassius çenesini mermer büfeye doğru eğdi. "Şu dolaptan bir kâğıt kalem getirebilir misin Minik Kuş? Yazman gereken bir mektup var."

Anna merakla kaşlarını çatıyor ama kucağındaki peçeteyi kaldırıp sandalyesini masadan çekiyor. Ayağa kalkarken Khiran'la bakışıyor ama o da en az kendisi kadar şaşkın görünüyor. Üst çekmecedeki kalın kâğıtlar ve hayatında tuttuğu her şeyden daha ince bir dolmakalem buluyor. "Kime yazıyorum?" diye soruyor, kâğıda yer açmak için tabağını kenara çekerek.

"Silas'a." Anna başını kaldırdığında, fincanının kenarından sırtıyor. "Ona yaz, nereye gittiğini söyle ve mühürle. Almasını sağlayacağım."

Anna şaşkınlıkla ikisine bakar. "Anlamıyorum."

Khiran, kendisine kardeşim diyen adamı incelerken parmağını masaya vurarak, "Bu bir güvenlik önlemi," diyor. "Eğer Marcia'nın peşimizde olduğu duyulursa, Silas o bize yaklaşımdan önce bizi güvenli bir yere götürebilir."

Cassius'un gülümsemesi çarpık. "Kesinlikle."

Önündeki boş sayfaya bakarken dolmakalem elinde ağırlaşıyor. "O zaman mektup..."

Cassius onun bıraktığı yerden devam etti. "Silas seni nerede bulacağını bilsin diye ama ben *bilmiyorum*." Sandalyesine yaslanıp uzun bir yudum alırken bardağının kenarından onu izliyor. Yere bıraktığında bardak boştu. Ayağa kalktığında sandalye cilalı fayansa çarparak gıcırıyor. "Sizi yalnız bırakayım. Aynı çekmecedeki balmumundan bir mühür var. İşiniz bittiğinde mühürleyin ve masanın üzerine bırakın. Yardımcım odana para ve malzeme getirecek. Al ve buradan uzaklaş."

Khiran bakıyor. "İşine geldiği anda açıp yerimizi Marcia'ya vermeyeceğinin garantisi var mı?"

"Garantisi yok kardeşim. Sadece benim sözüm var. Sana yaşattıklarından sonra bunun pek bir değeri olmayabilir ama Silas'ın sevgisine layık olmayı en az İlk'in toprak olmasını istediğim kadar istediğime emin olabilirsiniz."

"Neredeyse mi?"

Cassius'un sırtışının kenarları hınzırca ve keskin. "Onun düşüşünü izleme zevkini tatmak için ruhumu bile feda edebilirim."

S a n d a l y e s i n i iterek uzaklaşıyor. Ama kapıya ulaştığında duraksadı, arkasına dönüp bakmadan önce bir an tereddüt etti.

Omzuna. Belki dudaklarına sinen sığ gülümsemeden ya da gözlerini karartan anılardan, ama Anna birden onun ne kadar yalnız bir resim çizdiğini fark ediyor. "Aslında... bir şey daha var." Odanın öbür ucunda Khiran'ın gözleriyle buluşuyor, ortak bir bağ örümcek ipeğinde haritalanıyor. "Onun adı Psyche değildi," diyor. "Selene'ydi."

Khiran "Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sormadan önce bir an sessizlik, birkaç kalp atışı oluyor.

"Çünkü o önemliydi," diyor Cassius ve Anna bu sözlerin içinde ömürler boyu süren kederi duyabiliyor. Kristal gözleri onunkileri yakalıyor, sözlerinin iması göğsüne saplanan bir bıçak gibi. "Çünkü o gitti."

Ve sonra Anna olanları tam olarak algılayamadan adam uzaklaşıyor. Kalem hâlâ elinde, ucu boş sayfanın üzerinde duruyor.

Khiran ağır ağır koltuğuna yaslanmış, Cassius'un bıraktığı yere bakıyordu. "Haklıydın," diye nefes aldı. "Kalmak konusunda. Ona güvenmek konusunda."

Anna'nın fikrini neyin değiştirdiğini sormasına gerek yok. Bir ismin hayaleti etrafında dans eden pişmanlıkları ve uyarıları gören tek kişinin kendisi olmadığından emindir; şu anda paylaştıkları aşkın koşulları ile Anna daha nefes almadan önce yaşamış ve ölmüş bir aşk arasında paralellik kuran tek kişi değildir.

Mesajını yazıyor, minnettarlığının mürekkebin akışında hissedilmesini umuyor ve mühürlemeden önce varış noktalarını eklemesi için sessizce Khiran'a uzatıyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Büyüsü olmadan yaşamak beklediğinden daha zordur. İçgüdü orada, ruhunun liflerine zamanla güçlenen bir iplikle dikilmiş. Kendini körü körüne ona uzanırken bulduğu anlar var, tam onu kavrayamadan kaçıyor. Korku elle tutulur bir şeydir. Onu bileklerine doluyor, ellerini onunla bağlıyor. Onun uçmakta özgür kalması anlamına gelecekse, prangalar içinde yaşamaya razı olacaktır.

KARAÇİ, PAKİSTAN 1958 YAZI

HIÇ VAKIT KAYBETMEZLER.

Mektup mühürlendikten sonra, mor balmumu gevrek katlanmış kâğıt üzerinde parlıyor, malzemelerini topluyorlar ve arkalarına bakmadan gidiyorlar. Cassius onları uğurlamaz ama Anna buna şaşırılmaz. Yemek odasında onları bırakırken söylediği sözlerde bir kesinlik vardı. Vedalaşmanın Cassius'un hiç öğrenme zahmetine girmediği bir sanat olduğundan şüphelenmesine neden olan türden. Acaba yüzyıllar boyunca çok az veda ettiği için mi, yoksa etmek zorunda kaldığı vedalar hâlâ yara izi taşıdığı için mi diye merak ediyor.

Karaçi Limanı'na gitmek için gemi bileti alırken çantaları giysi ve yiyeceklerle doludur. Khiran orada kalmayacakları konusunda onu çoktan uyarmış. Şehirler bir nebze kamuflaj sağlayabilir ama seyahat etmek daha kolay. Marcia'nın şehirden şehre atlayarak avlayacakları bir iz arayacağından hiç şüphesi yok.

Küçük yolcu gemisi limandan uzaklaşırken martılar tepelerinde ciyaklıyor. Bir grup genç adam havaya bir günlük simit atıyor ve kuşların ekmek parçalarını sarı gagalarıyla suya düşmeden kapışlarını izliyor.

Rüzgârın tuzu saçlarına karışıyor. Anna eşarbı boynundan çözerek başının üzerine sarıyor, düğüm çenesinin altında kalıyor. Anna'nın

Esinti açıkta kalan yakayı ısıyor ama ke ele mi  saçları taramaktan iyidir.

Bir bakış, Khiran'ın çok daha sıkıntılı bir sava la karşı karşıya olduğunu kanıtlıyor.

Parmaklıkları sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz, teni solgun ve çenesi inatçı bir kararlılıkla gergin. Yetersiz kahvaltısını aşağıdaki çalkantılı sulara savurmaktan bir nefes uzakta görünüyor.

Yava  a elini kendi eliyle kapatıyor, adı dudaklarında bir soru. "Khiran?" "Her zaman böyle sefil midir?"

Anna duraksıyor, nispeten sakın sulara bir göz atıyor. "D r stl   m  hâlâ sevdi inden emin misin?"

Khiran inliyor, omurgasının sert çizgisi e iliyor. "Sanırım-" Sözünü bitiremiyor, kendi bedeni tarafından bölünüyor.

Anna inlerken sırtını ovuyor, dokunu uyla titremesine kaşlarını çatıyor. Adamın midesi bo alana ve dudaklarından geçen tek şey titreyen nefesi olana kadar bekliyor. "Hareket hastalığına yakalanabilece ini bilmiyordum." Kendini dünyanın bir ucundan diğerine savurarak yaptığı yolculuk, pruvanın üzerinde kırılan deniz suyundan çok daha şiddetli geliyordu. Başka bir denizdeki başka bir tekneyi düşünerek kaşları  atıldı. "Ching Shih'in gemisinde etkilenmiş g r nm yordun."

"Büyü," diye homurdanıyor ve konuyu kapatıyor. "Bu metal canavarlardan etkilendi imi düşünmek için.  eli i y z rebiliyorlar ama rahat ettiremiyorlar mı? Kesinlikle saçma."

Tek zorlananın kendisi gibi göründüğünü ya da okyanus ötesi yolculuklarının çok daha kötü geçtiğini söylemeye y re i elvermiyor. Bunun yerine kolunu nazikçe onun koluna doluyor ve onu parmaklıklardan uzakla tırıyor. "Hadi seni içeri alalım. Bazen bu tür şeyler güvertenin altında o kadar da kötü hissettirmiyor."

Adam kadının onu merdivenlere doğru yönlendirmesine izin veriyor.

"A zımın tadı iğrenç."

Anna dudaklarını birbirine bastırıyor, kırılmak üzere olan gülümsemesini bastırmak için zayıf bir girişimde bulunuyor. "Bu da bir parçası, evet."

"Bir daha asla böyle seyahat etmeyece iz."

M rettebattan biri koridorda kenara çekiliyor, sakallı yüzü kocaman bir sırtı a dönüşüyor. Göbekli göbekli gülüyor ve Khiran'ı sendeletecek kadar g   l  bir şekilde omzuna vuruyor. Anna onun ne dediğini anlayamıyor ama sevgilisi pahasına e lendi ini anlayabiliyor.

Khiran'ın ona attığı bakış öldürmeye yetecek kadar keskindir, ama teninin solgun görüntüsüyle Anna onun daha çok sütü kesebileceğini düşünür. Odanın kapısını açtıklarında, Khiran nefesinin altında homurdanıyor. "Eğer beni sevdiysen, ilk fırsatta o adamı denize atarsın."

"Dar kafalı olma. Hasta olman onun suçu değil." Onu yatağa yatırıyor ve yorgani omuzlarına kadar çekiyor. Kumaş cızırtılı ve sert, dün gece uyudukları ipeklerden ya da onun kendisi için sağlayacağı lükslerden çok uzak. Adamın daha önce hiç şimdiki kadar insani görünmediğini fark eder; kaşları nemli, yüzü deniz tutmasından solgundur ve içinde ölü bulunmayacağı bir karyolada yatmaktadır.

Bu ayıltıcı bir farkındalıktır.

Anna, onun ölümlülerin gündelik işlerine katlanışını izlerken ne kadar eğlense de, ona sempati duymaktan kendini alamıyor. Kendini yeniden keşfetmek zorunda kalmak zordur. Kendine ait parçaları saklamak zorunda kalmanın getirdiği mücadeleyi belki de herkesten daha iyi biliyor.

Önce derisini. Sonra ölümsüzlüğünü. Daha sonra da bilgisini.

Bin yılı aşkın bir süredir sahip olduğu gücü inkâr etmek onun için çok zor olmalı. Ve şimdi, sallanan bir gemi gibi sıradan bir şey tarafından alaşağı edilmek...

"Yana kay," diyor, talepten çok rica. Sırtını duvara dayayana kadar kayıyor, kollarını davet edercesine açıyor. Karyolada onun yanına kıvrılıyor, dizleri birbirine çarpıyor ve kolları birbirinin üzerine sarkıyor. Başını onun çenesinin altına sokuyor, parmakları battaniyenin kenarından sarkan gevşek bir iplikle oynuyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Adam onun saçlarına doğru iç çekiyor. "Geçecek."

Deniz tutması geçecek. Midesi hiç rahatlamasa bile, bir hafta içinde limana varmaları gerekiyordu. Özür dilediği şey bu değil. "Zor mu?" diye soruyor. "Büyüne ulaşamamak mı?"

Bir an için sessizliği sadece çeliğin ince iniltisi ve koridorda ilerleyen beceriksiz ayak sesleri dolduruyor. Kollarının onu sıkıca sarması olmasaydı, neredeyse soruyu duymadığına inanacaktı. Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Evet."

Anna'nın parmakları onunkilerle birleşmeden önce bileğinin üzerinde geziniyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bunu tam olarak açıklayabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Dünya parmaklarımın ucunda ama şimdi onu kullanamıyorum." Adam irkilerek ona bir bakış fırlatıyor.

özür dileyen bir bakış. "Hiç sahip olmadığın ayrıcalıkların yasını tutarken ne kadar şımarık görünüyorum."

"Hayır," diye mırıldanarak onun elini sıktı. "Şımarık değilsin." Adamın şüpheli ve teslimiyet dolu bakışları karşısında kadın kahkahayı basıyor. "Şey, belki biraz, ama rahatsız edici bulduğum bir şekilde değil."

İç geçiriyor ve kızın parmak boğumuna bir öpücük kondurabilmek için kenetlenmiş ellerini dudaklarına götürüyor. "Eğer seni kırmak bu kadar zor olmasaydı, bu beni rahatlatabilirdi."

Kızın ona verdiği gülümseme yumuşak. "Bu hafta çok şey kaybettin Khiran.

Yas tutmaya hakkın var."

Gözleri arıyor, kalp acısıyla ağır ve anlayışla keskin. "Benim kederim seninkinden daha ağır basmıyor, Anna."

Başını sallıyor, geri çekiliyor. "Tabii ki öyle." Onu yetiştiren kadını kaybetti. Evini kaybetti. Gücünü kaybetti. Karşılaştırıldığında bu kadar az şey kaybetmişken kendisi için nasıl üzülebilirdi ki?

Alnına nazik bir öpücük kondurdu, dudakları tenine fısıldadı. "Hayır Anna, öyle değil. İkimiz de kaybettik. Benim acımın kendi acını tedavi etmeni engellemesine izin verme."

"Yaptığım bu değil," diye homurdanıyor ama göğsünün içinde kalbi haince sıkışıyor. Gerçek şu ki, o kadar çok koşturmuşlardı ki -bir sonraki adımlarını belirlemeye çalışmakla o kadar meşgullerdi ki- kalbinin gölgelerinde saklanan kederini incelemeye cesaret edememişti. Şimdi bile, Marcia'nın ulaşamayacağı kadar uzakta seyreden bir geminin gövdesinde güvenderken, onu gün ışığına çıkarmaya cesaret edemiyor. Eğer çok yakından bakarsa, onu çok derinden hissedecektir. Khiran'ın sözleri bir mantra haline gelmiş, öyle umutsuzca sarıldığı bir şey ki ruhuna kazınmış.

Bu bir hiç uğruna olamaz.

Kederin onu yutmasına izin veremez ve buna izin vermeyecek kadar güçlü olduğuna da güvenemez. Şimdi değil. Henüz değil.

Khiran mırıldanıyor, hak ettiğinden daha fazla anlayışla dolu alçak bir ses, burnu onunkini izliyor. "Benim hatam olmalı o zaman."

Anna'nın boğazı düğümleniyor, bakışlarını üzerinde tuttukça gözleri yanıyor. Bazen onun kendisini bu kadar derinlemesine görmesinden nefret ediyor. "O senin annendi," diye fısıldıyor, kelimeler boğuk ve kısık.

"Evet," diye onaylıyor. "Ve o senin arkadaşındı. Acı farklı ama biri diğerinden daha ağır basmıyor."

Tartışmak istiyor ama göğsündeki ağrı o kadar ağırlaştı ki boğucu bir hal aldı. Şimdi konuşursa nefessiz kalacak. Bunun yerine ona doğru kıvrılıyor, başı çenesinin altında sıkışıyor ve kolları vücuduna sıkıca sarılıyor. Uykuya dalarlar, geminin sallantısı ortak kederleri boyunca onları uyutur.

Gemileri Karaçiye yanaştığında yağmur yağmaktadır.

Kara bulutlar sıcakta alçakta asılı duruyor, hava o kadar nemli ki Anna daha hafif yağmura ayak basmadan teninin ıslandığını hissediyor. Yanında, Khiran gemiden indiği için çok rahatlamış görünüyor. Rampadan inip karaya çıkan insan kuyruğunu takip ederlerken Anna yağmurun ceketinin yakasından aşağı kaydığını hissedebiliyor. Nefesinin altında birkaç kelime mırıldanıyor.

Karaçi onları karşılamak için yükseliyor. Geniş, temiz caddeler farklı ulaşım araçlarına ev sahipliği yapıyor. Bir tramvayın zili, araba motorlarının gürültüsü üzerinde yüksek sesle çalıyor. Kavşağın ortasında bir polis, elleriyle bir kaideden trafiği yönlendiriyor. Anna at arabası çeken bir deve görür. Daha önce sadece bir hayvanat bahçesinde görmüştü. Kaldırımlardaki insanlar da aynı şekilde çeşitlilik gösteriyor. Bazıları batı tarzı yakalı gömlekler ve pantolonlar giyerken, diğerleri uzun tunikler giyiyor ve başlarını Anna'nın geleneksel tarzda olduğunu hayal ettiği türbanlarla veya küçük şapkalarla örtüyorlar.

Khiran'ın eli belinin üzerinde gezinerek onu ileriye ve kalabalığın içine doğru yönlendiriyor. Her şeyi kavradığı için adımlarının yavaşladığını fark etmemişti. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Karaçi'de çok fazla turizm var. Kalacak yer bulmakta sorun yaşamayız." Çantasını omzunda düzeltirken kaşlarını çatarak yağmura baktı. "Korkarım her şeyden önce bankaya uğramamız gerekecek."

Kadın anlayışla başını sallıyor. Khiran'ın deniz tutmasının durgunlaştığı bir sırada erzaklarını gözden geçirmişlerdi. Cassius yiyeceklerin yanına nakit para koyma nezaketini göstermiş olsa da, rupi ile ticaret yapılan bir ülkede lira pek işlerine yaramıyordu.

Khiran onu caddede gezdiriyor, gözleri sanki bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyormuş gibi vitrinleri tarıyor. Anna tamamen haksız olmadığından şüpheleniyor ve dükkanları ve reklamları inceliyor. Tabelaları ve afişleri süsleyen yerel lehçe ve az da olsa İngilizce karışımı bir dil var gibi görünüyor. "Ne kadar kalacağız?"

"Sadece bir gece. Sabah ilk trene bineceğiz."

Anna kaşlarını çatı. "Bu gerekli mi? Sen büyünü sakladığın sürece bizi takip edemeyeceğini sanıyordum."

"Onun yeteneklerini test etmekten kaçınmayı tercih ederim. Ayrıca," diye yüzünü buruşturarak Anna'ya baktı. "Pakistan daha yeni bağımsızlığını kazandı. Tansiyon hâlâ yüksek ve geleceği hâlâ belirsiz. Büyüm olmadan, olabilecekler konusunda herkes kadar körüm. Senin bir çatışmanın ortasında kalma ihtimalini riske atmayacağım."

Anna ayıldı ve kolunu onun koluna doladı. "İlk defa böyle bir şey yaşamıyorum," diyor yumuşak bir sesle, nazik bir hatırlatma.

"Hayır," diye onaylıyor, yüz ifadesi karanlık. "Ama işler çok vahim hale gelirse seni kurtarmak için ilk kez sihrimi kullanamayacağım."

Dudaklarından kısa ve boğuk bir nefes geçiyor, çünkü adam *haklı*. Yüzyıllar boyunca, başı çok fazla derde girdiğinde onu kurtarabileceği bilgisine güvenmeye başlamıştı. Bu ana kadar, onun kendisini asla acı çekmeye terk etmeyeceğine dair verdiği sözün onu ne kadar rahatlattığını, güvenliğin her zaman sadece bir göz kırpma uzaklığında olduğunu fark etmemişti. Şimdi, ölümcül yollardan başka bir şeyle kaçmak hayatlarına mal olabiliirdi.

Yutkunan Anna, cevaptan korkmasına rağmen soruyu soracak cesareti buldu. "Bizi bulması ne kadar sürer? Eğer kullanmak zorunda kalırsan?"

Khiran'ın dudakları inceliyor. "Anlar."

Bu kelime bomba gibi düşüyor, şarapnel parçaları ciğerlerinde çınıyor. Anlar, dakikalar bile değil.

Anlar.

Khiran onun nasıl solduğunu görüyor, korkusunun yankısını göğsünde hissediyor olmalı. Duruyor, elleri kadının omuzlarına yerleşiyor ve bakışlarıyla buluşmak için eğiliyor. "Ona izini sürebileceği bir koku vermeyeceğiz. Ölümlü yollarla yaşayacağız ve iyi olacağız."

Anna onun yüzünü arıyor. Sihirsiz bir hayat yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Onun bunun neye benzeyeceğini anladığından tam olarak emin değil ama gözlerindeki yeşili bileyen ve çizgilerini keskinleştiren bir kararlılık var.

çenesinden. Ve Anna tüm benliğiyle biliyor ki, onun ne kadar kötü hazırlanmış olduğunu bir önemi yok.

Dişi Avcı'yı adımlarına götürmeden önce kendini ateşe atacaktır.

Khiran'ın onlar için tuttuğu otel odası lüks değil ama temiz ve şehir merkezinde. Çantalarını bıraktıktan sonra, yerel tarzda kıyafetler alması için onu bir dükkâna götürür. Karaçi'de her türlü kıyafetten insan var gibi görünse de Khiran gittikleri yere uyum sağlamak için daha geleneksel bir şeyler istemeleri konusunda ısrar ediyor. Anna elini rengârenk pamukluların üzerinde gezdirirken, o kumaşçıyla Urduca konuşuyor ve fiyatı düşürmek için pazarlık yapıyor. Dışarıda güneş ufkun altına inmeye başlıyor ve kulüplerden caz müziği sesleri süzülürken kumarhane slot makineleri bozuk para sesleriyle çınlıyor.

Khiran dirseğine dokunarak onu düşüncelerinden uzaklaştırıyor. Diğer elinde bir çanta dolusu giysi var; çoğunlukla uzun kollu kurta ve kurtiler ile churidar adı verilen geleneksel pantolonlar. "Gel, yiyecek bir şeyler bulalım ve odamıza dönelim."

Anna'nın midesi yemek düşüncesini onaylarcasına boş bir sızı duyuyor. Son yemeklerini o sabah gemide yemişlerdi. Khiran'ın geçen hafta ne kadar az yiyebildiğini düşününce, açlıktan ölüyor olması gerektiğinden emin. "Aklında bir yer var mıydı?" Görünüşe göre seçenek sıkıntısı yok.

Khiran'ın bakışları işlek caddede geziniyor, tabelaları okuyor. Bir tanesini çekici bulmuş olmalı ki elini tutuyor ve onu caddenin karşısına geçiriyor. "Ne diyorlardı? When in Rome?"

Küçük, mütevazı restorana girdikleri anda Anna'yı baharat kokusu çarpıyor. Sadece bir düzine masa var ama çoğu çoktan dolmuş. Eğer koku onu Khiran'ın iyi bir seçim yaptığına ikna etmemiş olsaydı, insan sayısı kesinlikle ikna ederdi.

Onu köşedeki, ancak ikisine de yetecek büyüklükteki küçük bir masaya götürüyor. "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

Başını sallayan Anna'nın gözleri yanlarındaki masaya servis edilen bir tabağa takılıyor ve midesi acıkıyor. "Şaşırt beni." Kuzu incikle ağır ağır pişirilen ve yanında naan ile servis edilen doyurucu bir güveç olan nihari sipariş eder. Anna lezzetli baharatların dilinin üzerinde oturmasına izin veriyor, tadını ezberliyor. Jiro'nun bundan ne kadar hoşlanacağını ya da Khiran'a nasıl bir düzine soru soracağını düşünmemeye çalışıyor nerede ve nasıl yapıldığı hakkında.

Chicago, demişti Silas. Onu oraya götürmüştü. Anna onun da caz dinlerken karnında sıcak bir yemek olup olmadığını merak eder.

Yemeklerini bitirdikten sonra otellerine doğru yürümeye başlarlar. Yemek sırasında güneş batmış, günbatımının parlak tonları yıldızlarla kaplanmış mürekkep gibi bir siyaha dönüşmüştür. Anna, onlar yürürken binaların arasından görünen alçak bir hilali yakalar. Şehir gündüzleri çok güzeldi ama geceleri kesinlikle daha da güzelleşiyordu.

Müzik sokağa taşıyor, geçtikleri her kapıda caz ve rock'n roll notaları ona ulaşıyor. Saatin geç olmasına rağmen, sokakta o öğleden sonra rıhtıma yanaştıkları zamanki kadar çok insan varmış gibi görünüyor. Bu ona New York'u hatırlatıyor, bu şehrin uyumaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyor. Khiran ona buranın Işıklar Şehri olarak bilindiğini söylüyor. Bu ismin uygun olduğunu düşünmeden edemiyor.

Önlerinde büyük bir grup insan kaldırıma dökülmüş, hararetli bir şekilde sohbet ediyor. Ancak biraz daha yaklaştıklarında bunun bir tür tiyatro olduğunu fark ediyor. Anna bir afişin önünde duraklıyor, parlak renkler ve kadının baskılı bakışları dikkatini çekiyor. Kelimeler İngilizce değil ama harfler öyle.

Intezaar.

Khiran onun bakışlarını takip ediyor. "Bu bir film." Kadının basılı yüzünü işaret ediyor. "Bu Noor Jehan. Kendisi için oldukça iyi bir isim yaptı. Ona Melodi Kraliçesi diyorlar."

Anna onu hiç duymamıştı ama duymak istiyordu. Evinden bir dünya uzakta ve bu yeni manzaranın neye benzediğini öğrenmek istiyor. *Kulağa* nasıl geldiğini.

Khiran'ın elini tutuyor, geriye doğru yürüyor ve gülümseyerek onu tiyatroya doğru götürüyor. "Bir sonraki gösterime yetişelim. Hiç birlikte sinemaya gitmemiştik." Gözleri parlıyor.

Khiran tereddüt ediyor. "Önümüzde uzun bir yolculuk var. Dinlenmelisin."

"İstediğim zaman dinlenebilirim. Buraya ne zaman döneceğimi kim bilebilir?" Çenesini eğiyor ve Khiran'ın eskiden çok iyi takındığı muzip gülümsemesini takınıyor. "Ayrıca, yeni ölümlü hayatlarımıza başlamak için ilk randevudan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Zorlanmıştan çok aşağılanmış görünüyor. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, ilk randevumuzda seni dansa götürmüştüm."

"Başka bir hayatta," diyor elini sıkarak. "Bu hayatta da benimle romantizm yaşamak istemiyor musun?"

Khiran'ın ifadesi yumuşuyor, bakışları hayranlık uyandırıyor. "Anlamayacaksın. Urduca."

"O zaman sonra açıkla bana," diye mırıldanıyor parmaklarını birleştirerek. "Gece yatağımıza uzandığımızda bana bir hikâye gibi anlat." Gülümsemesi düşüyor, yerini umutsuz bir özlem alıyor. "Lütfen. Kaçtığımızı unutalım. Sadece birkaç saatliğine bile olsa."

Ona doğru uzanıyor, parmaklarıyla kestane rengi saçlarını yüzünden çekip alıyor. "Seni nasıl reddedebilirim ki?" İç geçiriyor ama içinde bir sevgi var. "Bakalım bir sonraki gösteri ne zaman?"

Cevap olarak verdiği gülümseme, kaldırımları kaplayan sokak lambaları kadar parlaktır.

DİL BÜYÜLEYİCİ BİR ŞEYDİR.

Film boyunca Anna ne söylendiğini bilmiyor ama ne olup bittiğini yeterince iyi anlıyor. Bazı şeylerin yorumu ihtiyacı yoktur. Müziğin yükselip alçalması, yüz ifadeleri

ve el hareketleri, kameranın yakınlaştırma ve kaydırma şekli, kendi başına bir dildir. Detaylar onun için kaybolmuş olabilir ama hikaye kaybolmaz.

Siyah ve beyazın durağanlık dolu karelerinde Anna bunun bir aşk hikayesi olduğunu anlayabiliyor. Güzel kadının kör olduğunu ve gençliklerinin geçtiği kırsal kasabada çocukluk aşkını beklediğini bilir. Onun karanlık bakışlarındaki özlemi, kederini hissediyor.

Anna, dikkatini çeken film afişinde yüzü basılı olan Noor Jehan'ın neden Melodi Kraliçesi unvanını kazandığını anlar. Sesi melodik ve unutulmazdır; notalar esintide parlak renkli konfetiler gibi düşerken bir çan gibi çalar. Anna'nın büyüleyici bulduğu canlı ve yumuşak bir kombinasyon.

Hikâye alevler içinde sona erdiğinde Khiran'ın gözlerindeki gölgeleri anlıyor.

ERTESİ SABAH, tren istasyonu, hitap ettiği şehir kadar yoğun olduğunu kanıtıyor. İnsanlar bavulları bellerinde trene biniyor, dar koridorlarda ayaklarını sürüyerek oturacak yer arıyorlar. Anna ve Khiran, vagonun doluluğuna rağmen birlikte oturmayı başarıyor, ancak bunun tek nedeni Khiran'ın yaşlı bir beyefendiyi koltuğundan vazgeçmeye ikna edebilmiş olması. Tuzlu ve biberli sakalının ardındaki tebrik gülümsemesine bakılırsa Anna, Khiran'ın ona yeni evli olduklarını söylediğinden şüpheleniyor. Başladıkları bu yeni ölümlü hayatı kutlamaya karar verdikleri için bunu uygun buluyor.

Tren şehrin içinde ilerliyor, binalar hızla geçip gidiyor. Anna Karaçi'nin büyük olduğunu biliyordu ama güzel mimari yerini açık alanlara bırakana kadar tam olarak ne kadar büyük olduğunu anlamamıştı. Bunun yerine, sokakların daralmasını ve binaların yakınlaşmasını izliyor. Dükkânların yerlerini sokak satıcılarına ve yiyecek arabalarına bırakmasını izledi. Sonra çadırları görür.

Khiran onun bakışlarını takip ediyor, yüzünde bir pişmanlık ifadesi var. "Mülteciler. Hindistan'ın bölünmesi hem ülke içine hem de ülke dışına kitlesel bir göçü beraberinde getirdi." Sesinde bir ritim, bir alt akıntı var. Anna bir süredir

Daha güncel olaylardan korunmuş olsa da, kargaşaya ne tür dehşetlerin eşlik ettiğini anlıyor.

"Çok fazla..." Anna mırıldanıyor, nefesi camı buğulandırıyor. Arkasına yaslanıyor, ellerini kucağında yumruk yapıyor. şehrin dün gece keyif aldıkları kısmıyla tam bir tezat, zıtlıklar üzerine bir çalışma. Sahip olanlar ve olmayanlar.

Khiran bir elini onunkinin üzerine koyup alçak sesle konuşuyor. "Bu işin peşini bırakmalısın. Benden daha fazla yardım edemezsin. Artık edemezsin." Kız bakışlarıyla buluşana kadar bekler, gözleri glgelidir. "Kendini feda ederek başkalarını kurtarmaya geri dnemezsin Anna. Bana söz ver."

Anna'nın her şeyi geri tepiyor, söylenmese daha iyi olacak kelimeler dilini acıyla kaplıyor. Bunun yerine onları yutuyor ve pencereden dışarı bakıyor. Khiran onun yanında kalmak ve onu güvende tutmak için büyüsünü, yani doğasını feda etmişti. Ona da aynı özveriyi borçlu. Bu düşünce midelerini bulandırır da.

"Söz veriyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Bu onun umursadığı türden bir hayat değil. Bir hevesle seyahat etmeyi, canı istediğinde dünyanın her köşesinden yiyecekleri tatmayı özliyor. O Dünyanın kafesi yerine oyun alanı olduğunu hissetmeyi özliyor. Kendi kendine dayattığı hapishaneyi katlanılabilir kılan tek şey onun gülümsemesi, mutluluğudur.

PHUKTAL GOMPA, ZANSKAR VADİSİ
OCAK 1959

ANNA DONUYOR.

Kar taze, buzdan çok toz. Her adım atışında kendini diz yüksekliğindeki kar yığınlarının arasında yürürken buluyor. Çok yorucu. Efor sarf etmekten paltosunun içinde terliyor ama her rüzgârda soğuğu hissediyor. Khiran'ın neden acele etmeye bu kadar hevesli olduğunu şimdi anlıyor. Her nereye gidiyorlarsa, oraya ancak yürüyerek ulaşabilirler. Birkaç gün önce varmış olsalardı, kar yerine kayaların üzerinde yürüyor olacaktı. Ayak parmaklarını hissetmeyeli en az bir saat olmuştur, tek tesellisi (talihsiz deneyimlerinden) donmaya karşı bağışıklığı olduğunu bilmesidir.

"Nereye gidiyoruz?!" diye bağırıyor, sesini duyurmak için mücadele ediyor. Dudaklarından çıktığı anda fırtına kelimeleri boğuyor gibi geliyor ama Khiran yeterince duymuş olmalı. Eliyle imkânsız bir şekilde gökyüzünü işaret ediyor. Anna'nın bakışları onu takip ediyor, adımları titriyor.

Fırtınada bir gölgeden başka bir şey değil, kar yağışının bulanıklaştırdığı puslu bir taslak, ama karanlıkta göz kırpan titrek ışıkları seçmeye yetiyor. Pencereler. Dağın yamacına gizlenmiş, görünüşe göre aynı taştan oyulmuş binalar.

"Phuktal Gompa," diyor Khiran, rüzgâr kelimeleri neredeyse tamamen yutuyor. Eğer eğilmeseydi, kulağının kabuğunda nefesinin sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın olmasaydı, Anna onu duyabileceğinden bile emin değil.

Eli dirseğini yakalıyor ve onu uçuşunun yüzüne yaklaştırıyor. Uçuşu bir koruyucu gibi üzerlerinde belirliyor, yaklaştıkça rüzgârı engelliyor. Anna kayaya dokunabildiğinde, kulağına gelen alçak ısığın gerçek mi yoksa bir yankı mı olduğundan emin değil.

"İleride küçük bir mağara var," diye güvence veriyor Khiran. Onu izleyişinde bir dikkat var, endişesi gerçeklikle savaşıyor. "Fırtına geçene kadar orada dinleneceğiz."

Anna, Khiran'ın kendi iyiliğinden ziyade onun iyiliği için bu kararı verdiğini sormadan biliyor. Saçları rüzgârda savrulmuş, yanakları pembe pembe kızarmış, ama yorgunluktan titremiyor ya da onun gibi soğuktan ürpermiyor. Onun uzattığı kola yaslanıyor, ayakları sürçerken ağırlığının bir kısmını onun taşımasına memnuniyetle izin veriyor. Mağara, büyük bir rahatlamayla, hayal ettiğinden daha yakın.

Ne yazık ki, aynı zamanda çok daha küçük - vücutlarını sokabilecekleri kadar bile yer yok. Ateş yakacak yer yok.

Khiran önce onun içeri girmesini işaret ediyor, sonra da arkasından geliyor. Tavan o kadar alçak ki, Anna'nın en uca ulaşmak için elleri ve dizleri üzerinde sürünmesi gerekiyor. Yan yatarak Khiran'ın kendisine doğru ilerleyişini izliyor. Yüzü ona dönük olarak uzandığında, neden önce onun gitmesini istediğini anlıyor. Sırtı açıklığa dönük, soğukun yükünü taşıyor.

Kollarını açtığında Anna hiç tereddüt etmeden kendini kollarına bırakıyor. "Yeterince sıcak mısınız?"

Hayır, diye düşünüyor ama gerçek olmasına rağmen minnettarlık duymuyor.

Onun yerine, "Yaklaşıyorum" diyor.

"Birçok kişi buraya hacca gidiyor, ama ben bu yolculuğu hiç yapmadım," diye itiraf ediyor. "Düşündüğümde daha yorucu."

"Karı yardımcı olmadığına eminim."

Cevap mırıltısı isteksiz bir anlaşmayla karanlık.

Kendini tamamen ona yaslıyor, burnunun ucu boğazına değiyor. Yüzü o kadar soğuk ki, adamın teni buna kıyasla yanıyor.

"Donuyorsun," diye mırıldanıyor adam, bedenlerinin arasından uzanıp ceketinin fermuarını açıyor. Fermuarı açık tutuyor, kızın reddedemeyeceği bir davet. Ona doğru kıvrılıyor, dizleri birbirine çarpıyor ve elleri onun sıcaklığını emiyor.

Onun kollarında kozalanıp, kendi paltosunun üstüne onunkini katlayarak iç geçiriyor. Dışarıda rüzgâr ılık çalıyor. Ne de olsa bir yankı değil. "Bana nereye gittiğimizi anlat," diye mırıldanıyor, göz kapaklarını çeken ağırlıkla savaşmaya çalışarak.

Adam onu çok iyi tanıyor. "Uyu, Anna."

Tartışabilir, iyi olduğu konusunda ısrar edebilirdi. Başka zaman olsa muhtemelen yapardı. Ama rüzgârın ıslığında bir şarkı var, dağların kendisi kadar eski bir melodi. Anna uyuması için ona şarkı söylemesine izin verir.

Onu uyandıran sessizliktir.

Gece bir ara dönmüştü. Sırtını Khiran'ın göğsüne dayamış, paltosunu tamamen üzerine örtmüştü. Mağara duvarının arkasında bir ışık huzmesi oynuyor, Khiran'ın nefes alış verişleriyle yükselip alçalıyor. Bunu biliyor, çünkü ensesini gıdıklayan nefesle aynı anda hissedebiliyor.

"Uyanmışsın," diyor ama içinde bir suçlama yok. Sadece sıcaklık var. "Kuşluk vakti."

Anna kayıyor, yüzünü ona dönebilmek için dönüyor. "Düşündüğümde daha yorgun olmalıyım." Adamın omzunun üzerinden bakıyor, mavi gökyüzünün küçük bir anlık görüntüsüne göz atıyor. "Fırtına geçmiş gibi görünüyor."

"Şafaktan biraz önce durdu. Kar yüzünden hâlâ zor olacak ama en azından doğru düzgün görebileceğiz. Hazır mısın?"

Bir yanı beş dakika daha yalvarmak istiyor, şu anda sahip olduğu sıcaklığın karda sürünmeye geri döndüğünde çoktan gitmiş olacağını biliyor, ama eklemeleri sert zeminde uyumaktan kaskatı kesilmiş. Hareket etmek için yalvarıyor. "Hadi gidelim."

Sürünerek dışarı çıkıyorlar, Khiran ona elini uzatıyor. Gün ışığında, açıklık küçük mağaranın hissettirdiğinden bile daha küçük görünüyor, ama o bunun üzerinde uzun süre durmuyor. Dışarıda dünya mavi gökyüzünün çerçevelediği bembeyaz bir yer. Giderek daha nadir görülen bir şekilde bozulmamış. Altlarında, neredeyse uhrevi görünecek kadar mavi bir nehir manzarayı kesiyor. Başını kaldırıp fırtınanın içinden gördüğü pencereleri bulmaya çalışıyor ama uçuşunun yüzüne çok yakın oldukları için göremiyor.

"Adı ne demiştin?"

"Phuktal Gompa," diye cevaplıyor adam, onun önünde yürüyerek. Anna da onun açtığı izlere basmaya çalışarak onu takip ediyor. "Bir manastır."

Anna Venedik'i düşünüyor - sırf büyücülük suçlamalarına maruz kalmadan şifa vermesine izin verilsin diye rahibe olarak yaşadığı yılları. "Hangi dinden?"

"Budizm." Adam ona bakıyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor. "Şimdi fark ediyorum ki muhtemelen hakkında çok az şey biliyorsun."

Omuz silkiyor. "Sadece dinler hakkındaki şu kitabından biraz okudum. Kökenleri hakkında biraz bilgi veriyordu ama uygulamanın kendisi hakkında çok az şey."

"Din üzerine bir kitabım mı var?"

Anna onun hemen hemen her şey hakkında bir kitabı olduğundan emin, tüm küçük saklanma yerlerine yayılmış durumda. Ustalıkla ciltlenmiş deri ve altın yaldızlı sayfalar. Her zaman değerli bulduğu şeyleri biriktirme ama onlara hiç *bakmama* gibi bir eğilimi varmış gibi görünüyordu. "Yaptın-yaptın," diye düzeltiyor, midesi bulanıyor. "Sanırım bu evimizin hâlâ ayakta olup olmadığına bağlı."

Khiran hiçbir şey söylemiyor. Anna, kalbindeki acıyı sahte bir iyimserlikle hafifletmeye çalışmadığı için onu takdir ediyor. Ev hâlâ ayakta olsa bile, muhtemelen oraya asla geri dönemeyecekler.

Sessizce yollarına devam ederler, Anna kırmızı kiremitli çatıları ilk kez görene kadar dağın yamacını yavaşça tırmanırlar. Rüzgâr ve kar sisinin arasından gördüğünde bunun bir göz yanılması olduğunu düşünmüştü -Kayanın içine inşa edilmiş olmaları mümkün değildir ama gün ışığında daha da ikna olur. Binalar dağın yamacının eğimini takip ederek sendeliyor ve üzerinde durduğu taşla aynı taştan inşa edilmiş gibi görünüyor. Yaklaştıkça, Anna arka tarafına tünemiş bir mağaranın yuvarlak ağzını fark ediyor, içeri giren basamakların ipuçlarını görüyor. "Mağaranın içine mi giriyor?"

Khiran başını sallıyor. "Evet. 15. yüzyıldan beri Tibetli rahipler burada ama mağaralar binlerce yıllık."

Anna basamaklı çatıların çizgilerini izliyor. "Neden burası?"

Çok güzel bir yer. Huzurlu. Adamın burayı seçme nedeninin bu olamayacağını biliyor. Önünden geçtikleri ve uğrayabilecekleri daha küçük, mütevazı topluluklar vardı. Hiçbirine ulaşmak bunun yarısı kadar bile zor olmazdı.

"Keşişlerden birini tanıyorum." İrkildi. "Beni tanıyacağından değil. O iyi bir adam... Bizi yanına alacak, yiyecek ve barınak sağlayacaktır."

"Bu bölgede hangi dil konuşuluyor?"

Gözleri onunkilere kayıyor. "En yaygın olanı Tibetçe." Kadın başını sallıyor. "Öğrenmeme yardım edecek misin?"

Khiran'ın yüzü yumuşuyor. "Elbette."

Zig zag çizen patikayı tırmanmaya devam ediyorlar. Anna, ayağı karın altında gömülü bir buz parçasına takılınca bir küfür savuruyor -Hiran'ın elini tutuşu onu yuvarlanmaktan alıkoyan tek şey. Yine de pantolonunun paçası yanlış adımının yükünü taşıyor ve yürüyüşün geri kalanında ıslak ve soğuk bir şekilde tenine yapışıyor. Sonunda manastıra ulaştıklarında Anna tekrar düzlüğe çıktığı için mutludur.

Gözlerin üzerlerinde olduğunu hemen hisseder ama hızlı bir bakış, bakışlarda nezaketsizlik olmadığını, aksine şaşkınlık olduğunu kanıtlar. Anna ne kadar bitkin göründüklerini hayal eder -kışın ortasında Himalayalar'a cesaret etmek ne kadar *aptalca*- ve kendisine bakan bordo cüppeler denizi kadar derinden kızardığını hisseder.

Keşişlerden biri öne çıkıyor, yüzü yuvarlak ve hardal sarısı şapkasının altındaki gözleri endişeli bir şekilde onlara bakıyor. Genç, kesinlikle Jiro'dan daha yaşlı değil. Gençliği, uzuvlarının zayıflığında görebiliyor, sanki hala kendini geliştiriyormuş gibi. Kelimeler arıyor gibi görünüyor ama Anna, Khiran onunla yerel dilde konuşup yüzünü rahatlatana kadar nedenini anlamıyor. Ne dediğini bilmiyor ama ses tonundaki isteği duyabiliyor.

Çocuk aralarında bakıştıktan sonra başını sallayarak onları takip etmesini işaret ediyor.

Anna ve Khiran onun birkaç adım gerisinden dar patikalar, dik taş oyma merdivenler ve ahşap makaslarla tutturulmuş tünellerden oluşan bir labirentte yürüyor. Gözleri, kemerlerin ve kapıların üzerine asılmış renkli kare kesimli sancaklar olmasa dağın yamacına neredeyse kusursuz bir şekilde karışacak olan kerpiç ve ahşaptan inşa edilmiş küçük binalarda geziniyor. "Bizi nereye götürüyor?" diye soruyor, köşeden onları izleyen bir grup meraklı çocuğa gülümseyerek. Bazıları kıkırdayarak çığlık atıyor. Bir çocuk onun gülümsemesine, eksik bir ön dişinin boşluğunu gösterecek kadar geniş olan kendi gülümsemesiyle cevap veriyor.

"Ondan bizi Tenzing Usta'ya götürmesini istedim." Çocuklara el sallarken ona bakıyor, dudakları bir gülümsemenin gölgesine dönüşüyor. "Bahsettiğim tanıdık o."

Anna yanlarından geçtikleri insanların yüzlerine bakıyor ve midesini bulandıran bir ortak nokta fark ediyor. Erkek olmayanlar, erkek çocuklardır. "Kalmamıza izin vereceğinden emin misin?"

Kadının bakışlarını takip ederek, dolambaçlı turkuaz nehrin diğer tarafında solgun devler gibi yükselen karla dolu dağlara bakıyor. "En azından şimdilik. Bunu yapmak çoğu insanın ölümüne yol açacakken bizi geri çevirmeyecektir."

Anna başını sallıyor, soğuktan korunmak için paltosunu daha da yaklaştırıyor. Rehberleri onları manastırın derinliklerine götürüyor. Soluk beyaz badanalı duvarlar yerini tereyağlı sarılara ve pas kırmızısına bırakıyor ve mağaranın girişindeki geniş ağzın gölgesinde neredeyse gizleniyor.

"İçeri girmeden önce ayakkabılar çıkarılmalı," diye mırıldanıyor Khiran, sesi yumuşak. "Bir kadınla yalnız kalmak ya da ona dokunmak dini yeminlerine aykırıdır. Aranızda bir şey geçmesi gerekiyorsa, bunu ben yapacağım. Saygıdan ötürü Buda heykellerine sırtınızı dönmeyin."

Anna ona bakar, endişe midesini kemirmektedir. "Burada olmamam gerekiyor... değil mi?"

Khiran onun bakışlarına karşılık vermiyor, gözleriyle de buluşmuyor. Bu da yeterli bir cevap.

Genç keşiş bir kapı eşiğinde duraklıyor, açık bir el ve Anna'nın sadece bağlamdan anladığı yumuşak kelimelerle işaret ediyor.

Khiran bir teşekkürle karşılık veriyor ama kapıya uzanmak yerine, rehberleri içeri girerken ayaklarını sabit tutuyor. Onun sorularını hissetmiş olmalı çünkü daha o konuşmadan cevap veriyor. "Dawa, efendinin bizi görüp görmeyeceğini söylemek için geri dönecek."

"Görmemesi için bir sebep var mı?"

Sessizliğin uzaması da bir önceki kadar anlamlı. "Şu anda yabancılar hoş karşılanmıyor," diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak. "Onu şahsen tanımasaydım, gelme riskini göze almazdım."

Ama onu tanımıyor. Bu bedende değil. Bu yüzle değil. Bir ismin ne kadar değerli olabileceğini merak ediyor. Yeterli olup olmayacağını merak ediyor. Neyse ki Dawa o bu konu üzerinde fazla duramadan geri dönüyor. Khiran başını sallar ve Anna'nın görüşmeye kabul edildiklerine dair bir işaret olarak yorumladığı şekilde botlarının bağını çözmek için aşağı uzanır. Anna iç çekerek onun örneğini takip ediyor

Ayağı derinin sınırlarından kurtulup Khiran'ı kapıya kadar takip ettiğinde rahatlıyor.

Tenzing Usta beklediğinden daha yaşlı.

Onlara süt rengi gözlerle bakıyor, kataraktların soluk gölgeleri o kadar kalın ki altlarındaki rengi gizliyorlar. Ne kadar gelişmiş olduğunu düşününce, her şeyden çok onların şeklini gördüğünü tahmin ediyor. Yine de onlar karşısında yere otururken gözleri onu takip ediyor; alçak sesle konuşurken Khiran'a doğru bakıyor.

"Hoş geldiniz," diyor aksanlı İngilizcesiyle.

Khiran duraksıyor, emin değil. "Tibetçe'yi akıcı bir şekilde konuşabiliyorum. Gerek yok-" "Ama karın değil, değil mi?" Solgun bakışları Khiran'ı süzerken

Dudakları, yüzündeki gülme çizgilerini katlanmış kağıt gibi derinleştiren bir gülümsemeye dönüşüyor. "Etrafta konuşulmak çok yalnız bir şey."

Anna'nın göğsündeki gerginlik gevşer. "Teşekkür ederim."

Çenesini eğip güneş lekeli elini aralarındaki dumanı tüten üç fincan çayın üzerinde gezdiriyor. "Dawa'dan bizim için doldurmasını isteme cüretini gösterdim. Korkarım gözlerim ve eklemelerim eskisi gibi değil." Eklem iltihabı olan elini taş fincanlardan birinin etrafına sarıyor ve nazıkçe Khiran'a uzatıyor. Fincanı ona uzattıktan sonra aynı hareketi tekrarlıyor, ta ki herkesin elinde ısınan bir fincan olana kadar. "Sohbeti soğuk sabahlara çok benzetiyorum. Bir fincan chai, soğuğu önlemek için uzun bir yol kat eder."

Baharatlı aroması sıcak ve yumuşak, ilk birkaç yudumdan sonra sıcaklığı göğsüne yayılıyor. "Teşekkür ederim," diyor, Khiran'ın minnettarlığının bir yankısı olarak. "Bu harika."

Tenzing memnuniyetle gülümsüyor. "Çok sevindim. Şimdi, Dawa bana Daivika'nın arkadaşı olduğunuzu söyledi?"

"Evet," diye cevaplıyor Khiran. "Barınağa ihtiyacımız olduğunu öğrenince size gelmemizi önerdi."

"Sığınak mı?" diye yineliyor, sanki sırlarının anahtarıymış gibi kelimeyi evirip çevirerek. Yüzünü pencereye doğru çeviriyor. "Hava durumundan daha fazlasını kastettiğinizi varsayıyorum."

"Evet."

Dudakları alçak bir mırıltının etrafında inceliyor. "Sıkıntılı bir zamanda geldin." Khiran irkiliyor, ellerini kucağında yumruk yapıyor.

"Farkındayım."

"Yine de bu yolculuğa cesaret etmeye karar verdin." Üstat Tenzing'in başı öne eğik. "Neden? Bu manastırda senin evinde olmayan ne var?"

Khiran, sanki yaşı adamın sözlerindeki gerçeği duymasını istermiş gibi süt gibi bakışlarını dikeyyor. "Güvendiğim çok az insan var. Daivika senin iyi bir adam olduğunu biliyordu. *Adil* bir adam. Sığınma talebimizi duyacağına ve bunu her şeyden önce kalbinle değerlendireceğine güveniyorum."

Aralarına sessizlik çöküyor ama Khiran bakışlarını düşürmüyor. Sonra Tenzing'in yaşı dudaklarından bir kıkırdama dökülüyor. Çakıl taşları gibi sert olan bu ses, heyelan gibi ivme kazanarak odayı dolduran kahkahaya dönüşüyor. "Daivika'yı oldukça iyi tanıyor olmalısın. Sesleriniz bu kadar farklı olmasaydı sizi onunla karıştırabilirdim. Pekâlâ o zaman. Bize katılabilirsiniz."

İçgüdüsel bir rahatlama ama Khiran'ın yüzündeki ciddi ifade onu daha uçamadan durduruyor. "Teşekkür ederim ama korkarım birbirimizi yanlış anlıyoruz." Yavaşça fincanını yere bırakıyor. "Ben sığınak arıyorum, din değil. Kendimi paylaşmadığım bir inanca adanmak için evliliğimi feda etmeyeceğim."

Tenzing'in ince kaşları kalkıyor. "Burada bekârlığı uyguladığımızı biliyor musun? Evliliğinizi inancınızın üstünde mi tutuyorsunuz?"

"Benim için ikisi bir ve aynı şey," diyor Tenzing, yüzünü ona dönerek. Gözleri sıcak, gülümsemesi yumuşak. "Onu sevmek, aydınlanmaya en çok yaklaştığım andır."

"Anlıyorum..." Tenzing kaşlarını çatıyor, kaşlarındaki çatıklar derinleşiyor. "Yani burada sadece misafir olmak mı istiyorsunuz?"

"Hayır," diyor Khiran hiç tereddüt etmeden. "Burada yaşamak, manastırın refahına katkıda bulunmak ve kendi mahremiyetimiz içinde inançlarımızı yerine getirme nezaketini göstererek geleneklerinize saygı duymak istiyoruz."

Bir gong sesi yankılanıyor, olması gerekenden daha yakından geliyor. Anna'nın gözleri sesi takip ediyor ve duvarda açık bir boru görüyor. Tüm manastır boyunca uzanıp uzanmadığını merak ediyor.

Tenzing çarpık bir parmak eklemine düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Dünyada çok fazla acı var. Bizi bu dertlerden kurtarmak için manastır hayatını seçiyoruz," diye mırıldanıyor. "Ama pek çok farklı yol var. Bizimkiler farklı yönler gitse bile, sanırım yine de aynı yere varmak mümkün." Ayağa kalkıyor, eklemeleri gıcırıyor ama omurgası dik. "Dawa'ya sana nerede kalabileceğini ve nerede yemek yiyeceğimizi göstermesini söyleyeceğim. Bugün için vücudunu besle ve zihnini dinlendir. Yarın bir anlaşmaya varacağız."

Khiran rahatlamış bir şekilde gevşiyor, sözcükleri bastırdığı avuçlarının üzerinde duygu yüklü. "Teşekkür ederim."

Her gece onun yanında uykuya dalmak ve her sabah onunla uyanmak SURREAL.

Her seferinde birkaç günden fazla kalabileceği bir gerçekliği özlediği zamanlar olmuştu. Kırılğan güvenlik yanılsamasını sürdürmek uğruna ayrılmak zorunda hissetmediği bir yer. Gitmesine izin vermek zorunda olmadığı bir yer. Bazen, adam ona veda öpücüğü veriyor ve kadın kendine onun sadece dağdan aşağıya gittiğini, dünyanın öbür ucuna gitmediğini, güneşin batışından daha hızlı döneceğini hatırlatmak zorunda kalıyor.

Onu yakınında tutabilmek, günlerini ve gecelerini paylaşabilmek ona suçluluk duygusu kadar neşe de veriyor. Akşamları eve geldiğinde, bedelini sanki omuzlarına takılmış gibi kolayca görüyor.

Khiran yorgun.

Anna bunu omurgasının eğilmesinden ve ayaklarının sürçmesinden anlayabiliyor. Anna günlerini en genç keşişlerle derslere katılmak ve mutfakta yardım etmek arasında geçirirken, Khiran'ın sorumlulukları onu manastırdan uzaklaştırmış. Keşişler tamamen hediye sistemiyle yaşıyorlar -para yok, takas yok- sıradan insanlarla el değiştiriyorlar. Yedikleri yiyecekler, sırtlarındaki giysiler, hepsi bağışlanıyor.

Tenzing, manastırın yiyeceklerini paylaşması konusunda bir sakınca görmediğini ifade etse de Anna ve Khiran *kendilerine* hediye edilmemiş bir şeyi yemekten rahatsızlık duyuyor. Khiran günlerini dağdan aşağı seyahat ederek ve bağış toplayarak geçiriyor, böylece köy halkı bu yürüyüşe katlanmak zorunda kalmıyor. Kendi paralarıyla yiyecek ve giyecek satın alarak katkıda bulunmalarını sağlar. Sonra da bağışlar sırtına bağlanmış ve ipin avuçlarının yumuşak derisini ısırdığı elleri pürüzlü bir şekilde geri dönüyor. İlk gün yatağa yığıldı, gözleri kapandı ve ona tek kelime bile etmedi.

Ertesi akşam da aynıydı, ondan sonraki gece de.

EndiŖe sel suları gibi yükseliyor; set yıkılmadan önceki uyarıların acele sesi. Onun alışık olduğu şeyin bu olmadığını biliyor. Eira'nın himayesindeki ölümlü bir çocuk olduğundan beri yaşadığı hayatın ağır iş ve basit nimetlerden ibaret olmadığını biliyor. Binlerce yıl özgürlüğün tadını çıkarmış, dünyanın gerçeklerini yaşamadan dünyanın sunduğu her şeyin tadını çıkarmıştır.

Bunu onun için kolaylaştırmak için elinden geleni yapmaya kararlı. Böylece, yürüyüşten eve döndüğünde, Eira onun için hazırdır.

"Otur," diyor ve ahşap tabureyi işaret ediyor. Bir an için reddedecekmiş gibi görünüyor ama kadın meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. Sözcüğü tekrarladığında, sesinde bir emir var. "*Otur.*"

Khiran iç geçiriyor ama söyleneni yapıyor. Önünde diz çöküyor; üstünün düğmelerini açmasına yardım ediyor, kumaşı omuzlarından sıyrıyor. Parmak uçları göğsünün üzerinde geziniyor, kaslar derinin altında esniyor. "Neresi acıyor?" Başını arkaya doğru eğiyor, yüzü kirişli tavana dönük ve gözlerini kapatıyor.

Mumun titrek ışığı açıkta kalan boynunun düzlemleri boyunca dans ediyor. "Öyle olduğumu kim söyledi?"

Kızın cevap veren bakışları sabit. "Bana her konuda dürüstlük sözü vermiştin."

Bir an sessizlik, loşta bir iç çekiş. "*Her yerde.*"

Anna onun göremeyeceğini bilerek başını sallıyor. Avuçlarına az miktarda yağ döküyor. "Bana elini ver."

Gözlerini açan adam, söyleneni yapmadan önce birkaç dakika Anna'nın yüzünü inceliyor. Anna yağı avucuna masaj yaparak yediriyor, başparmakları bir hafta önce olmayan nasırları yakalıyor.

Adamın vücudunun bir ölümlününkinden daha hızlı iyileştiğini biliyor ama söz konusu yaralanmalar olduğunda onun da herkes kadar kırılgan olduğunun da acı bir şekilde farkında. Bugüne kadar onun da bir başkası gibi kas gerginliği yaşayabileceği aklına gelmemiştir. Her gün kaslarını parçalıyor ve herhangi bir ölümlünün bir haftasını alacak bir döngü içinde iyileştiriyordu. Sonunda kapıdan içeri girdiğinde bu kadar yorgun olmasına şaşmamalı.

Başparmakları avuçlarının çizgileri boyunca özenli bir baskıyla ilerliyor, elindeki kaslara masaj yapıyor. Adam inliyor, ses sanki ciğerlerinin en dibinden yükseliyormuş gibi alçak ve derin. "Seni rahatsız ettiğini bana söylemeliydin," diye yumuşakça azarlıyor, bileğini çeviriyor ve ön kolunun sinirli çizgilerinden başlıyor. "Bunu senin için daha önce yapardım."

"Dikkatli ol aşkım," diye mırıldanıyor, gözleri kapüşonlu ve karanlık.

"Beni ödüllendirmeye devam edersen sızlanmalarımın bıkabilirsin."

Anna bir gülümsemeyi bastırıyor. "Sanırım gayet iyi idare edeceğim." Dudaklarının kıvrımı titriyor. Sönüyor. "Düşündüğünden daha mı zor?"

Khiran'ın iç çekişi o kadar derin ki Anna bunu neredeyse hissedebiliyor. "Bazı açılardan tam da beklediğim gibi." Koluna bakıyor, elini sıkarken parmaklarının altında tendonlar esniyor. "İtiraf etmeliyim ki fiziksel bedelini hesaba katmamıştım. Uyum sağlayacağım. Bir hafta kadar sonra bu kadar yorucu olmayacak." Kadın adamın üst koluna doğru ilerliyor ve adamın iç çekişi kekeliyor. "Bu işte inanılmaz derecede iyi misin yoksa ben mi çaresizim anlayamıyorum."

"Belki ikisi de," diye öneriyor.

"Bunu yapmayı nereden öğrendiğinizi sorabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Oradan buradan biraz öğrendim ama sanırım Birinci Dünya Savaşı sırasında becerimi geliştirdim. Sinir yaralanmalarının rehabilitasyonuna yardımcı olmak için masaj terapisi kullanıyorlardı. Bu konuda resmi bir eğitim almadım ama kızlardan biri bana temel birkaç şeyi gösterecek kadar nazikti."

Mırıldanıyor, gözleri kapanıyor ve ona doğru eğiliyor, alnı boynunun ve omzunun kıvrımına yaslanıyor ve elleri kalçasının kıvrımını kavıyor. "Umarım uzun ve müreffeh bir hayat yaşıyordur."

Sonraki on beş dakika boyunca sessizlik sadece Anna'nın yumuşak talimatları ve onun zevkle acı arasında gidip gelen nefes nefese inlemeleriyle bozuldu. Anna'nın elleri adamın etini yoğuruyor, omzunun düğümlemiş kaslarına yerleşmiş olan sertliği gidermeye çalışıyor. "Özür dilerim." Özür dudaklarından bir itiraf gibi dökülüyor, bir sır gibi yumuşak ve pişmanlıkla ağır.

Adamın kahkahası yakasına doğru yayılıyor. "Üzülme. Bunu gerektirecek hiçbir şey yapmadın."

Duygularını kelimelere dökmeye çalışırken parmakları adamın omurgasında geziniyor, saçlarına gömülüyor. "Senden kalmanı istediğimde, bunun sana bu kadar pahalıya mal olacağını bilmiyordum."

Kadının hissedebileceği kadar ağır bir sessizlik oldu ve adam geri çekildi. "Biliyordum," diyor, kelimeler kalçalarındaki eller kadar sert. "Biliyordum. Ve yine de seni seçtim. Bunu yine yapardım, yüz kere daha."

Kalbi sıkışıyor. Twist. "Ama-"

Khiran ona doğru uzanıyor, elleri yüzünü çevreliyor. Anna onun avuçlarını kaplayan nasırları hissedebiliyor. Sabaha kadar gitmiş olacaklarını biliyor ve hepsini yeniden kazanmak zorunda kalacak. Khiran onun bakışlarını tutuyor, gözleri karanlık ve sıcak

dokunuşunda erimesini sağlayacak şekilde. "Senin olmayan suçu üstlenmeye çalışmayı bırak."

RUTİNDE BİR RAHATLIK VAR.

Sabahları erken saatlerde Üstat Tenzing ve ona Tibetçe öğreten genç keşişlerden biriyle bir fincan çayı paylaşıyor. Gong çaldığında, ders sırasında çocuklarla birlikte oturuyor ve dili takip etmek daha kolay hale gelene kadar öğrenebildiği kadarını öğreniyor. Kısa süre sonra, bir avuç dolusu birbirinden kopuk kelime yerine dersleri dinleyebiliyor.

Geceleri, Khiran ona sessizlik sanatını öğretiyor - sessiz soluklar, daha fazlası için sessiz yakarışlar. Odalarının mahremiyetinde, birbirlerinin tenine fısıldayarak ve birbirlerinin dokunuşunda kurtuluş bularak kendi ibadet yöntemlerini uyguluyorlar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kalbinin üzerinde, onu bir ödöl gibi kaburgalarından söküp almaya hazır bir bıçak durmaktadır, ama hissettiği şey onun korkusudur, göğsünde bir şimşek çakmasıdır.

onu korkutuyor. Ona kaçmasını söyledi. Neden sadece kaçmadı?

PHUKTAL GOMPA, ZANSKAR VADİSİ
1962 YAZI

Tapınakta yeni biri ^{var.}

Anna'nın bunu bilmesinin tek nedeni çocukların bu konuda çok heyecanlı olması. Birbirleri arasında fısıldaşıyorlar, ağızları o kadar geniş sırtıyor ki Anna kulaklarının bunun gücüyle dikildiğini görebiliyor. Merak ediyor elbette. Tapınağa çok az ziyaretçi gelir ve gelenler de genellikle beklenen kişilerdir: diğer tapınaklardan gelen keşişler, bağış yapmak için gelen olağan yolcular. Anna bunun farklı olduğunu söyleyebilir. Çocuklar bunun beklenmedik bir şey olması için fazla heyecanlı, fazla büyülenmiş durumdalar.

Sonra onların konuşmalarından parçalar yakalıyor.

"Çok uzun boylu!" diyor biri. "Teni Kulo Usta'nın tercih ettiği mürekkep gibi" diyor bir diğeri. Anna midesinde bir tanıma, bir umut hisseder. Bunun bir tesadüf olduğuna, sadece kalbinin umut ettiğine inanmak için her türlü nedeni var, ama yine de tapınak alanını tarıyor. Bu küçük umut kırıntısının peşinden giderken, onu gördüğünde neredeyse aptalca bir dilek olarak vazgeçiyor.

Avlunun karşısında, Üstat Tenzing'le konuşan Silas.

Anna bakıyor, eski dostunun yanaklarının gülmekten çukurlaşmasını izledikçe gülümsemesi büyüyor. Yaşlı ustadan en az bir karış daha uzun, ama Tenzing Usta'nın omurgasının bastonunun üzerinden kıvrılmasıyla aradaki boy farkı daha da belirginleşiyor.

Bakışlarını hissetmiş gibi Silas'ın başı dönüyor ve gözleri onunkileri yakalıyor. Selamlamak için elini kaldırıyor. Ona verdiği gülümseme en karanlık gölgeleri bile kovalayacak kadar parlak.

Kalbi göğsünde çarparak ona doğru koşar. Silas ona ulaştığında onu kucaklıyor, uzun boyu küçük bedenini gölgede bırakıyor. "Seni görmek güzel dostum."

"Seni de öyle." Anna da ona sarılıyor, minnettar bir şekilde sıkıyor ve sonra geri çekiliyor. Anna yutkunuyor, kalbini kırabilecek bir cevap alma ihtimaline karşı hazırlıyor. "Jiro...?" Sorusunu tamamlayamadan sözünü kesiyor. Silas yine de anlıyor.

"O güvende. Chicago'ya sorunsuz bir şekilde ulaştık. Yol tekrar açılmayınca bir şeylerin ters gittiğini anladım." Keder bakışlarını gölgeliyor, güçlü kaşlarını yumuşatıyor. "Eira özlenecek."

Anna'nın göğsü sıkışıyor, kalbi kaburgalarının arkasında acıyla tekliyor. "Evet," diye onaylıyor. "Hem de çok."

Silas onun omzunun üzerinden bakıyor, aradığını bulamayınca kaşlarını çatıyor. Bakışları kadına döndüğünde sesi alçalıyor. "Khiran nasıl?"

Anna üzerlerindeki gözlerin farkında olarak kıpırdanıyor. Özellikle çocuklar fazlasıyla meraklı görünüyor. Üstlerindeki teraslı taş çatının arkasından bakan yüzlerini görebiliyor. "Beklediğim kadar iyi," diye cevap veriyor, Kipu'ya sivri bir bakış gönderiyor ve o da kıkırdayıp el sallayınca başını sallıyor. Anna onun maskaralıklarına karşılık gülümseme isteğini bastırmakta giderek daha fazla zorlanıyor. "Neden çay içerken konuşmuyoruz?"

Silas'ın ağzı kıvrılıyor, gözleri üstlerindeki genç yüzlere kayıyor. "Çay çok güzel olur."

ANNA su ve baharat dolu çaydanlığı ateşin üzerine yerleştiriyor, böylece onlar konuşurken çay demlenebiliyor, karanfil ve kakule kokusu havayı ısıtıyor. Bacaklarını katlayarak adamın karşısındaki halıya oturuyor.

Adamın gözleri bal gibi yumuşak, tatlı ve sıcaktır; bu da ona paylaştıkları nazik arkadaşlığı ne kadar özlediğini hatırlatır. "İyi görünüyorsun dostum."

Cevap olarak gülümsemesi de en az sözleri kadar dürüst. "Öyleyim."

Küçük odanın etrafına dikkatle bakıyor, ağzını bir endişe ipliği sıkıyor. "Peki ya Khiran? Senin yanında olmasını beklerdim. "

"Dağdaki ırgatlardan bazılarına yardım ediyor. Yakında evde olur."

Silas'ın kaşları şüpheliğin ince bir işareti olarak kıpırdadı. "Khiran mı?"

Anna anlıyor. Onun ölümlü hayatının bu kısmıyla nasıl başa çıkacağı konusunda bazı şüpheleri vardı. Fiziksel ya da başka türlü iş gücü, geçmişte kendisini maruz bırakacağı bir şey değildi. "Bu onun için bir alışma süreci oldu."

"Eminim," diye mırıldanıyor Silas.

Düdük çalmadan birkaç dakika önce suyun alçak kabarcığını, buharın haberci akımını duyuyor ve ayağa kalkıyor. Su ısıtıcısına süt eklemek için biraz zaman ayırıyor, iki fincana süzmeden önce tekrar kaynamasını ve kaynamasını bekliyor. Silas'ın karşısındaki koltuğuna dönmeden önce bir tanesini ona uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Bir yudum almadan önce seramiğin sırlanışına hayranlıkla bakıyor. Fincan onun elinde çok daha küçük görünüyor. "Cassius bana Khiran'ın planını anlattı. Büyüsünü inkâr edip bir ölümlü olarak saklanmak. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bunu yapabileceğine inandığımdan emin değildim."

"O zaman ona yeterince değer vermiyorsun," diyor Anna, elindeki çaya bakıp buharın kıvrılma şeklini hayranlıkla seyrederek. "Beni yakınında ve güvende tutmak için bu dünyanın sunduğu her iyi şeyden kendini mahrum ederdi. Tıpkı benim de onun için aynısını yapacağım gibi." Dudaklarında nazik bir gülümseme kıvrılıyor ve Silas'ın bakışlarıyla buluşmak için çenesini kaldırıyor. "Cassius'la tanışmak güzeldi, seni bu kadar derinden seven biri olduğunu bilmek güzeldi. Senin adına mutluyum."

Silas da ona karşılık verdi, yanakları çukurlaştı ve gözleri yumuşadı. "Biz çok farklıyız. Başta garip gelmişti ama önemli olan yerlerde birbirimize uyuyoruz."

Louisiana'nın bataklıklarını, paylaştıkları yetersiz yemekleri ve yaşadıkları sadeliği düşünüyor. Cassius'un masasını süsleyen mermer kaplı salonlar ve yayılmış lezzetlerle kıyaslandığında çok sönük kalıyordu. Ayıldı, aklı sarışınla yaptıkları son konuşmaya gitti. "Khiran'ı savaştırmaya ikna etmeye çalıştı."

Silas iç geçiriyor, sesi o kadar derin ve yorgun ki Anna neredeyse ağırlığını hissedebiliyor. "Bana öyle söyledi. Özür dilemeliyim. Konuşmanın bana itiraf edilenden çok daha fazla düşmanlıkla yapıldığından eminim."

Anna dudaklarının kenarını öpen küçük bir gülümsemeyle, "İleri geri çok fazla bağırış çağırış oldu," diye itiraf ediyor. "Korkarım Khiran da pek iyi davranmıyordu."

Anladığını belli eden kasvetli bir mırıltı çıkarıyor. "Bir geçmişleri var." "Ben de öyle duydum," diyor, neredeyse onun sözlerinin bir yankısı gibi.

"Sen duydun mu?" Silas mırıldanıyor, onu incelerken başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Artık sana daha fazlasını anlatıyor." Bir gözlem, soru değil. Anna onun kendisini ne kadar çok gördüğünü takdir ediyor. Ne kadar önemsedğini.

"Öyle."

"Sevindim. Yaşadığımız hayatlar, onları tamamen paylaşabildiğimiz zaman daha dolu, daha parlak oluyor."

Anna tamamen ve sorgusuz sualsiz kabul ediyor. "Bu konuda ne düşünüyorsun Silas? Cassius'un savaşıma isteği hakkında?"

"Bence kaçınılmaz olduğu kadar pervasızca da, ama en büyük dileğim savaşın başlayacağı günün çok uzak bir gelecekte olması."

Anna başını sallar. Midesindeki gerçek, başı kısıtılmış, dişleri işe yaramaz hale getirilmiş bir engerek yılanının umutsuz çırpınışları gibi kıvrılıp bükülüyor. Çaresiz ama hâlâ savaşıyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Bir an sessizlik. Anna aklını kurcalayan soruyu sormak için cesaretini topluyor. "Söyle bana, dünyada neler oluyor? Burada o kadar izole durumdayız ki, korkarım haberlerimizin çoğu tüccarların mallarıyla birlikte getirdikleriyle sınırlı." Kaşlarını çatıyor, parmakları kucağında dönüyor. "Çin'in durumu hakkında rahatsız edici hikayeler var."

Bu yetersiz bir ifade. Manastıra vardıklarından beri Tibet ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki gerilim yüksekti. Başkent Lhasa'da, Dalai Lama'nın Çin hükümeti tarafından tutuklanacağı korkusu protestolara yol açtığında bir ayaklanma patlak vermişti. Çatışmaların şiddete dönüşmesi, binlerce Tibetlinin ölmesi ve on dördüncü Dalay Lama'nın Lhasa geri alınmadan önce kaçmasıyla sonuçlanmıştı. Son zamanlarda, Çin sınırları içindeki insanların kötü durumuyla ilgili fısıltılar duyuyordu.

Silas'ın ifadesi kararıyor. "Korkarım bunlar muhtemelen doğru. Vatandaşların maruz kaldığı kıtlık acımasız olduğu kadar büyük. Elimden geldiğince çobanlık yapmaya çalışıyorum ama Eira olmadan..." Sesi kesilir, yüz ifadesini eski bir acı gölgelemektedir. Anna bunun yankısının bir diken kafesi gibi göğsünün üzerinde çiçek açtığını hissedebiliyor. "Korkarım çabalarım bir zamanlar olduğu kadar uzağa gitmiyor."

Anna'nın bakışları pencereye kayıyor ve gökyüzünün renklerinin pembeler ve turunculara dönüştüğünü fark ediyor. "Eve döndüğümde, geceleri

Kendimi çok suçlu hissettim, göğsümde bunun ağırlığıyla uyanık kaldım. Khiran bana kaç kez dinlenmeyi hak ettiğimi, kaybedilen hayatlardan sorumlu olmadığımı söylese de."

Silas ona bakıyor, bakışlarının derinliği de kendisi kadar yaşlı. "Khiran haklı."

"Evet, ama bunu bilmek suçluluk duygusunu asla silmedi." Yüzünü ona dönüyor, dudakları kasvetli bir gülümsemenin gölgesinde. "Sanırım demek istediğim, yaptığımız hiçbir şeyin yeterli gelmeyeceğini umuyorum."

"Bunu anlayacak kadar akıllısın. Bizim kadar uzun süre dehşete tanıklık etmek ve sonunda kayıtsızlıktan başka bir şey hissetmemek güç ister. Bu konuda dostum, senin gücün hepimizi gölgede bırakıyor."

Anna başını sallarken titrek ve zayıf bir sesle gülüyor. "Ben daha gencim. Daha az şey gördüm. Daha az şeye *katlandım*."

"Yanılıyorsun," diye mırıldanıyor, fincanını tekrar dudaklarına götürürken. "Ama ne kadar parlak olduğunu göremediğim için seni affedebilirim."

Silas döndüğünde aradan iki yıldan fazla zaman geçmiştir. Bahar neredeyse gelmek üzeredir, hava hâlâ soğuktur ama kar vadiyi pudra şekeri gibi tozlandırmaktadır. Ortak ateşin önünde çamaşır asıyor, çocuklardan birkaçı arkasında Sho oyunu oynuyor. Kipu, işini bitirdiğinde bir iki oyun oynamayı kabul etmesi için onu çoktan kandırmış. Altı yaşındaki çocuk, gamzeli bir gülümseme ve tatlı sözlerle onu etkilemenin ne kadar kolay olduğunu giderek daha fazla farkına varıyor.

İçlerinden biri özellikle iyi bir zar attığında çocuklar sevinç çığlıkları atıyor. Gözleri arkalarındaki kapı aralığında Silas'ın uzun boylu çerçevesini gördüğünde, onların baş döndürücü kahkahalarının tadını çıkararak başını kaldırıyor.

Silas ona karşılık vermeyince gülümsemesi hızlı ve sessiz bir şekilde kayboluyor. "Silas?"

"Khiran nerede?" diye soruyor. Adamın sesindeki aciliyet kadının sinirlerini geriyor.

Yerdeki çocuklar sessizleşir ve birbirlerine bakarlar.

Telaşla çamaşırları asmadan sepete geri bırakıyor ve sanki cevapları onun alındaki kırıışıklıkta bulabilecekmiş gibi yüzüne bakıyor. "O evde."

Çocuklara bir bakış bile atmadan odayı geçiyor. Gözlerinde uyarılar, adımlarının ağırlığında endişe var. Ona doğru uzandığında, eli kürek kemiklerinin arasına yerleşiyor, basınç sıcak ve acil. "Acele etmeliyiz."

Anna nedenini sormaz. Gerçeğin göğsüne bir taş gibi bastırdığını, nefesini kısırdığını hissedebiliyor. Çocuklara titreyen bir gülümseme yapııştırıyor, söz yalan gibi gelse de onlara geri döneceğini söylüyor. İfadesini sakın, adımlarını düzgün tutuyor ama Silas'ın peşinden kapıdan geçip avluya girdiğinde adımları hızlanıyor ve koşudan farksız hale geliyor. Silas onun yanında rahatlatıcı bir gölge gibi. Nihayet kapısına vardıklarında nabızı kulaklarında atmaya başlıyor.

Khiran elinde demir çaydanlıkla başını kaldırıyor. Bakışları ondan omzunun üzerinden Silas'a kayıyor. "Bu kadar erken bir ziyaret daha," diyor çay yapraklarının üzerine sıcak suyu dökerken. Buhar fincanın kenarından kıvrılıyor. "Bizim için ne büyük şans."

Başka bir gün olsa kaba davrandığı için onu azarlayabilirdi ama Silas'ın aciliyeti nezaketten daha ağır basıyor. Kenara çekilip Silas'ın içeri girmesine izin veriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sessizce korktuğu sözleri söylediğinde oturmalarını önermesine ramak kalmıştı.

"Geliyor," diyor Silas. Anna bunu bekliyor olsa da, onun bakışlarındaki ciddiyeti gördüğü anda zihinsel olarak kendini hazırlamış olsa da, kelimeler yine de bomba gibi düşüyor. "Marcia senin Himalayalar'da olduğunu biliyor," diye eklediğinde dünyanın ayaklarının altında sallandığını, göğsündeki sarsıntıyı hissedebiliyor.

Anna şimdiden kurdukları hayatın, buldukları huzurun yasını tutuyor.

Khiran su dökerken duraksıyor. Yavaşça çaydanlığı bırakıyor. Anna masanın ahşabında yanan dökme demirin kokusunu alabiliyor. Geçen yaz ona sürpriz yaptığı masaydı bu, çünkü bir hevesle evlerindeki küçük mutfak masasında birlikte yemek yemeyi ne kadar özlediğinden bahsetmişti. Bunun için haftalarca çalışmıştı. Gözlerinde yüzlerce soru var ama dile getirdiği tek soru, "Nasıl?"

"Seni takip ediyor."

Hemen başını sallıyor, ellerini masanın üzerinde gezdirirken hayal kırıklığı omurgasına yayılıyor. "Bu mümkün değil. Ayrıldığımızdan beri bir ölümlü *gibi* yaşıyorum, *acı çekiyorum*," diye tersliyor Khiran. Doğruldu, dudakları yüzünü buruştururken bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Onun izini sürebileceği bir büyü yok. Olamaz da. Olsaydı, ikimiz de biliyoruz ki kurnazlıkla uğraşmazdı," diye alay ediyor. "Büyüyü doğrudan bana kadar takip eder ve buna tanık olacak kadar talihsiz olan diğer herkesi lanetlerdi."

"Yine de *buraya* bakması gerektiğini biliyor," diye vurguluyor Silas. "Bu bir suçlama değil, bir uyarı. *Senin* dışında burada olmak için hiçbir nedeni yok."

"Doğru. Haklısın. Ben sadece-" Khiran bir elini şakağına götürüyor, parmakları gözlerinin üzerine düşerken kendini bir sandalyeye bırakıyor. "Çok *dikkatli davrandım*."

Anna yüzünü buruşturuyor, çünkü *biliyor*. Bunu görmüştü. Anna onu kalmaya ikna etmeseydi her gün başka bir fedakârlık yapmak zorunda kalmayacaktı. Silas'a dönüyor, sorusu da umutları kadar kırılğan. "Başka bir yolu var mı?"

Silas başını sallar, kaşları çatıktır. "Bildiğim kadarıyla yok." Koyu renk gözleri Khiran'a kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Ama seni buraya kadar bulduğuna göre... bulmuş olmalı." Verdiği cevaptan en az onun kadar rahatsız olmuş görünüyor.

Khiran alay ediyor, eli kayıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Bu benim şansım olurdu." Başını yana eğip donuk bakışlarla diğer adamı süzüyor. "Öyle değil mi Çoban?"

Acıma Silas'ın yüz ifadesini yumuşatır. "Eğer kaçmak istiyorsan hemen gitmelisin."

Anna dudaklarını ıslatıyor, şimdiden yanına ne alacağının zihinsel bir çetelesini tutuyor.

Neleri geride bırakacağını. "Nereye gitmeliyiz?" Bir duraklama, o kadar ağır ki korkutucu.

Ona bakıyor, sessizliğinin söylediği her şey onu telaşlandırıyor. Gözlerine yansıyan acı, belirsizlik midelerini bulandırıyor. "Silas mı?"

"Bilmiyor," diye cevaplıyor Khiran onun yerine. Kelimeler kurşuni ve cansız bir şekilde aralarına düşüyor. Daha birkaç gün önce besledikleri umutların bir kabuğu.

"Ah." Havanın tadı inceliyor, oda ayaklarının altında eğiliyor. Oturuyor, elleri çaresizlikle masayı kavırıyor ve parmak eklemleri parmağını çevreleyen yüzük kadar beyaz kalıyor.

"Şans akışkandır. Değişir. Varış noktasını bilmemek, sadece nerede olduğunun önemli olmadığı anlamına gelir. Henüz değil." Silas elini güven verici bir şekilde Anna'nın omzuna koyuyor. Anna, kendisini yutmakla tehdit eden uyuşukluktan uzaklaşmasına yardımcı olması için avucunun sıcaklığına odaklanmaya çalışıyor. "Kesin olarak bildiğim şey, burada kalamayacağın."

Anna başını sallıyor, derin bir nefes alıp vermeden önce ciğerlerini zorluyor. Bir elini onunkinin üzerine koyuyor, korkularına rağmen ona olan inancını hissetmesini umuyor. "Ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

"Şimdi." Bu kelime kulağa keskin geliyor. Kesin. "Şimdi gitmemiz gerekiyor."

Bir baş sallama daha. Bu seferki öncekinden daha sert. "Veda edecek vaktimiz var mı?"

"Dostum, toparlanmaya bile vaktin yok."

Tam şafak gökyüzünde kanamaya başlamışken dağın eteklerine ulaşırlar. Anna söyleyemediği vedaların yasını tutuyor; manastırın çan sesleriyle uyandığını ve onları gitmiş bulduğunu hayal ediyor. En azından Üstat Tenzing'e tüm nezaketi için teşekkür edebilmeyi diliyor.

Silas durmadan önce onları bir sonraki kasabaya kadar götürüyor, dünyanın sadece onun kulaklarına ilettiği fısıltıları dinlerken başı öne eğiliyor. "Jammu Tawi'ye gitmeniz gerekiyor. Trene bin."

Anna yutkunur, ağzı kurur. Jammu Tawi'nin ne kadar uzak olduğunu biliyor. Tren raylarından ayrılıp yaya olarak ve onları arabalarının ve el arabalarının arkasına bindirmeye razı olan hayırseverlerle yola devam etmeden önceki son durakları orasıydı. Sadece istasyona varmak bile büyük bir yolculuk olacaktı ama Silas'ın sözünden şüphe etmeye cesaret edemiyordu. Daha önce pek çok kez haklı çıktıkları kanıtlanmışken olmazdı. "Oradan nereye gideceğiz?"

Silas başını sallar. "Bilmiyorum." Duraksıyor, kaşları çatılıyor. Sanki onun duyamadığı bir şeyi yorumlamaya çalışıyormuş gibi. "Bu çok karmaşık bir durum - oradan itibaren sonuçlar senin seçimlerine çok fazla bağlı."

Khiran ceketinin dikişini yırtıyor, çevik parmakları yakasından küçük bir altın külçesi çıkarıyor. "Kaybedecek zaman yok o zaman. Birini işe alacağız"

bizi götürmek için."

Arabasının arka koltuğunu boşaltmakla meşgul orta yaşlı bir adama yaklaşır. Anna ne konuşulduğunu duyamıyor ama adamın yüz ifadesinden ve el hareketlerinden teslimatın ortasında olduğunu anlayabiliyor. Khiran altın parçasını uzatıyor ve adamın belirsiz gülümsemesi değişiyor.

"Bize katılacak mısınız?" Anna cevabı zaten biliyor -kaburgalarının arkasında kıvrıldığını hissedebiliyor, sessiz bir pişmanlık, ama yine de soruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Silas, yumuşak bir sesle. "Tehlikeyi kaynağında dinlemeye devam edersem size daha iyi hizmet etmiş olurum."

Anna şüphelenerek başını sallıyor. "Bizi nasıl bulacaksınız?"

"Yollarımız kesişecek, tıpkı bir asır önce olduğu gibi." Onun ellerini tutup kendi ellerinin arasında birleştiriyor. "İnançlı ol, dostum."

Anna gülümsüyor ama kalbi kadar zayıf ve titrek hissediyor. Khiran ona el sallıyor, yolculukları güvence altına alınıyor ve Anna'nın göğsü ağrıyor. Dilinde acı bir ilaç gibi duran vedasıyla Silas'a dönüyor, Silas onun elini tutuyor, açık avucu gökyüzüne bakana kadar bileğini çeviriyor.

Avucuna bir kılıf yerleştiriyor, deri kılıflı ama sapı hiç yapılmamış, ham bir bıçak. Yüzyıllardır benzerini görmediği eski, ham bir demir. "Ying'in kılıçlarından biri," diye mırıldanıyor, bakışlarını ondan ayırmadan.

Bıçakçı. Tanrıları delebilecek silahlar yapan kişi.

Anna'nın parmakları derinin üzerinde kıvrılıyor, ellerindeki titremeyi gizlemek için onu göğsüne bastırıyor. Her ne kadar tamamlanmamış ve ham olsa da, elinde tuttuğu şeyin değerini biliyor. Buna ihtiyaç duyacaklarını ima etmek ise dehşet verici. Boğazındaki düğümü yutkunarak geçiştiriyor ve kendini konuşmaya zorluyor. "Teşekkür ederim. Khiran'ın bunu aldığından emin olacağım."

Silas duraksıyor, onu incelerken gözlerinde o garip konsantre bakış. Koyu renk kaşları çatılıyor. "Hayır," diye mırıldanıyor, sanki bu kelime onun için de sürpriz olmuş gibi. "Senin ellerinde kalması gerekiyor." Kızın omzunu kavriyor, avucunun ağırlığı bakışlarındaki yerçekimi kadar ağır. "Anlıyor musun?"

Demir avuçlarını ısıyor, ısınmış teninde uğursuzluk alameti gibi donuyor ama kalbini kemiren korkuya rağmen kendini başını sallamaya zorluyor. "Evet."

Şoförlerinin adı Akar.

Anna uzun yolculuğun sessizlikle boğulmasını bekliyordu ama Akar hikâyelerle doluydu. Khiran'ın onu köydeki birkaç ufak tefek işten tanıdığını, daha geçen bahar ailesinin tarlalarında onunla birlikte çalıştığını bilmiyordu. Anna, aksi takdirde altın olsun ya da olmasın onları almaya ikna olamayacağından şüpheleniyor.

Onlara yedi ve dokuz yaşlarındaki iki kızından ve başlarını soktukları tüm belalardan bahsediyor. Onlardan bahsederken takındığı gülümseme, ayrıldıklarından beri taşıdığı korkunun keskin kenarını yatıştırmaya yardımcı oluyor. Cebindeki bıçak gibi kaburgalarının arasına saplanmış olan bu korkuyu hâlâ hissediyor ama dakikalar geçtikçe nefes alması kolaylaşıyor.

Khiran, Akar'ın sorularını yanıtlarken ve sadece dinlediğini göstermek için küçük yorumlar yaparken onun yanında sert ve sessiz bir şekilde oturuyor. Elleri kucığında yumruk olmuş, gözleri hareket halindeki manzaranın üzerinde gezinirken tendonları geriliyor. Kıvrımlı dağ yolları yerini toprak ve kayalardan oluşan düzlüklere bırakmış, kıştan kalma kar tozları irtifa kaybettikçe yavaş yavaş eriyor. Her şey ters gitmeden bir saat önce varmışlardır.

Yolda bir kadın var.

Khiran küfrediyor, kollarıyla kadını sarıyor, başını göğsüne yaslıyor, tam o sırada şoförleri bağırıyor. Savruluyor. Lastikler kalkmadan önce çakılların üzerinde kayıyor. Uzun bir an için yerçekimi kanundan çok teoriye dönüşüyor. Pencerelemin dışındaki dünya baş aşağı giderken, kucak kemeri uyluklarının üst kısımlarını keserek asılı kalır.

Önce çatı yere çarpıyor, çelik çatırıyor ve camlar kırılıyor. Camlar üzerlerine yağıyor, tenine çarpıyor ve saçlarına kristal konfeti gibi dolanıyor. Araba tekrar, tekrar ve tekrar yuvarlanır. O kadar çok yuvarlanır ki, her şey durduktan sonra bile hareket bir yankı gibi onda kalır.

Bir an için her şey askıya alınır. Sessiz. Baktığında, Anna Akar'ı ölü bulur. Tavan ezilmiş, pürüzlü çelik onu koltuğa sabitlemiş, kan gömleğini ıslatırken gözleri açık ve görmüyor. Anna'nın aklına ön panelde özenle yanına yerleştirilmiş olan çocuklarının resmi gelir.

hız göstergesi. Bu işi iki kız için aldı. Babalarını bir daha asla evde karşılamayacak olan iki kız.

Anna nefes almaya zorluyor, hava ciğerlerinde tıkırdıyor, kendisi gibi titriyor. Ne olduğundan emin değil -şok mu yoksa korku mu hissetmesi gerektiğinden emin değil -Khiran'ın tutuşunu hissedene kadar değil. Gömleğinin kumaşını kavrayan eline baktığında, parmak eklemleri bembeyazdır ve yüzünde çılginca bir ifade vardır.

Anna kanamıyor. Çürümüyor.

Adamın yüzünü solgunlaştıran ve gözlerini vahşileştiren şeyin fiziksel sağlığı olmadığını biliyor.

Yanında Khiran hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Kemer," diye ısrar ediyor, elleri çoktan mandalla oynamaya başlamış. "Emniyet kemerini çöz!"

Sesindeki acı onu tekrar o ana döndürüyor. O kadar hızlı ona dönüyor ki, görüşünü yakalaması ve avuçlarının yanaklarını bulması bir an alıyor. Elllerinde ve yüzünde bir düzine küçük kesik var. Boynunun çukurundaki bir tanesi kurtasının yakasını lekeleyecek kadar kanıyor. Sonunda mandalı açmayı başardığında parmakları kayganlaşmıştı. "Khiran-"

"Sonra," diye tıslıyor. "Şu anda ihtiyacımız olan-"

Enkazın dışından bir ses onlara sesleniyor, Anna'nın kâbuslarına girecek kadar tanıdık. "Khiran, sana şaşırdım!" Marcia mırıldanıyor, sesinin kenarlarını keskinleştiren zalim bir tsk. "Kaçmak için bir fırsatı kaçırmak sana göre değil. Paslanmaya başlamış olmalısın. Bir ölümlü gibi yaşıyorsun."

Kolunu kızın beline dolamadan önce, gözleri arabanın ezilmiş iç kısmında gezinirken nefesinin altından küfrediyor. "Dayan!" Bu sözler kulağına sert bir fısıltı gibi geliyor, midesindeki çukur düşmeden ve etraflarındaki ezilmiş çelik kabuk bükülmeden önce aldığı tek uyarı, üzerlerinde sadece açık gökyüzü kalana kadar renk iplikçikleri dönüyor. Anna bu hissi tanıyor, neredeyse büyüsunü dilinde tadabiliyor.

Khiran geri çekilmeden önce görüşünün durulmasına zaman kalmıyor; bıçak yüzüne kıl payı yaklaşıyor.

Marcia derin ve gök gürültüsü gibi yuvarlanan bir kahkaha atıyor, soluk sarı saçları köşeli yüzünü bir fırtına gibi çerçeveliyor.

Anna onu takip edeceği kesin olan şimşekten korkuyor.

Hançerinin ağzını okşuyor, çakmak çakmak gözleri avın heyecanıyla parlıyor. Onların geri attığı her temkinli adımda, o

bir kedi zarafetiyle ilerliyor. Ağzının keskin ve hınzırca kıvrılışında, onların ölümünden daha fazlası için burada olduğuna dair bir söz var. *Acıları* için burada. "Bu daha iyi."

Khiran hiçbir şey söylemiyor ama sanki kaçmasına az kalmış gibi kolu kadının etrafında geriliyor. Çenesinin çizgileri sert, bakışları Anna'nın avucunun altında çılgınca atan kalbiyle tezat oluşturacak şekilde soğuk ve hesapçı.

Marcia'nın gözleri onun üzerinde geziniyor, dili dişlerinin üzerinde yuvarlanıyor. "İtiraf etmeliyim ki, sihrinden vazgeçmenin oldukça akıllıca olduğunu düşünmüştüm. Bunu anlamam birkaç yılımı aldı. Yeteneğimi kaybediyor olabileceğimi düşündüm. İlk de öyle düşünmüştü. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Sebep olduğun utancın bedelini ödeteceğim sana."

Bakışları Anna'ya kayıyor, gülümsemesinin kenarı vahşileşiyor. "Söyle bana, bu insan kızın buna değeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Khiran onu daha da arkasına itiyor, göğsü inip kalkıyor ve dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Yalan ama yine de gerçekmiş gibi göstermeyi başarıyor. İlk henüz fark etmemiş olsa da Anna onun bu işle *çok* ilgisi olduğunu biliyor. Ceketinin cebinde, eli soğuk demire doğru kıvrılıyor; bıçağı kınından çıkarmaya hazır.

Ancak Marcia ona baktıkça tırtıklı gülümsemesi daha da kararıyor ve gözleri daha da kısılıyor. Anna, Marcia'nın zihninin döndüğünü görür gibi oluyor; yaralanma eksikliğini katalogluyor, yılları sayıyor ve Anna'nın yüzünü hâlâ kaplayan gençliğe uydurmaya çalışıyor. Yüzünü ilk gördüğünden bu yana sadece altı yıl geçmişti; Eira'nın kalbi ve evi gözlerinin önünde yanıp kül olalı altı yıl olmuştu. Kaz ayaklarının ve gülme çizgilerinin yokluğundan şüphelenmek için yeterince uzun olmamalı... ama *sadece* altı yıl olmadı. Altı yıl boyunca kaçmış, cildini kösele, ellerini pürüzlü hale getirmesi gereken bir hayat yaşamıştır.

Anna, Marcia'nın da aynı sonuca vardığı anı görür. Kollarını kıpırdatıyor, dudakları bir hırıltıya dönüşüyor. "*Hayır.*"

Bu, Marcia bıçağını çekmiş ve gözleri öfkeyle parlayarak onlara doğru koşmadan önce Anna'nın aldığı tek uyarı. Khiran, Anna'yı belinden tutup gözlerini kırıştırarak Marcia'nın savaş yolundan uzaklaştırıyor ama Marcia, Anna'nın yönünü bulmasından daha hızlı bir şekilde sihir ipini takip ediyor. Ne olduğunu anlamıyor - Khiran tekrar uçup gitmeden önce sadece kılıcının parıltısını, yeryüzü ve gökyüzü parçalarını seçebiliyor.

Ve tekrar.

Tekrar.

Marcia ılık atana kadar. "Seni pis *korkak*! Başından beri sendin! Her şeyi mahvettin!" Khiran onu fiziksel olarak geri itmeden önce bıçağının ucu Anna'nın boğazına doğru yöneliyor.

Bıçak, Marcia'yı yere yatırmadan önce kaldırdığı ön kolunu sıyrıyor ve omzunun üzerinden bağıırken elindeki bıçakla boğuşuyor. "Kaçın!"

Büyünün etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan Anna sendeleyerek geri çekilir ve topuğu bir şeye takılarak yere düşer. Omuzu acıyla bir çelik şeride çarparak inliyor. Nereye düştüğünü anlaması için görüşünün netleşmesi bir an daha alıyor.

Tren rayları.

Sendeleyerek tekrar ayağa kalkar ve uzaktaki tren istasyonunu görene kadar rayların her iki tarafına da bakar; tren kalkarken duman kutusundan tembelce dumanlar yükselmektedir. Anna, Khiran'ın sihrini takip etmenin onun için ne kadar kolay olduğunu bilmesine rağmen Marcia'nın vuruşlarına kaç kez göz kırptığını düşünüyor ve bunun bir tesadüf olamayacağını biliyor.

Koş, demişti.

Trene doğru koşmasını istiyordu.

Toz bir kasırğa gibi yükseliyor, bir kum ve kum fırtınası etine batıyor ve görüşünü elinden alıyor. Khiran'ın illüzyonlarından biri, o kadar büyük bir sihirle yapılmış ki gerçekmiş gibi hissettiriyor. Kaçarken onu koruyan bir sis perdesi.

O daha iyi bilmeliydi.

Neredeyse on yıl önce onun önünde durmuştu, tüfeğin namlusu göğsüne dayanmıştı ve Jiro'nun parmağı tetikte titriyordu. Bir daha asla onun için kendini tehlikeye atmamasını istemesinin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti.

Ona böyle bir söz veremeyeceğini (vermeyeceğini) söylemesinin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti.

Anna onların yerdeki şekillerini zar zor seçebiliyor; Marcia'nın onun üstünde olduğunu ancak yüzünün etrafında uçuşan saç halesinden anlayabiliyor. Anna tökezleyerek yaklaşırken kumların gürültüsünden diğer kadının sesini duyabiliyor.

"Ona söyledim! Seni en başından itlaf etmesi gerektiğini söyledim! Pis bir yalancı ve hırsızdan başka bir şey olmadın sen!" diye hırlıyor. Eli Khiran'ın boynunda, kıvranırken onu zahmetsizce yere sabitliyor

Altında. Kolları titriyor, göğsüne tehlikeli bir şekilde yaklaşan bıçağa karşı savaşıyor.

Kalbinin üzerine.

Korku göğsünde bir ateş gibi, erimiş bir sıcaklıkla ona çarpıyor ve Anna'nın derisinin altında çatırdıyor. Khiran'ın başı, kalbine saplanan duygunun etkisiyle ona doğru dönüyor. Gözleri Anna'nıninkilerle eşleşen bir dehşetle irileşiyor. Konuşmuyor -elleri boğazındayken konuşamıyor- ama Anna'nın onun bakışını yorumlamak için kelimelere ihtiyacı yok.

Kaçman gerekiyordu.

Ama o kaçıyor. Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu gördüğü andan beri kaçıyor. Cebindeki bıçak bir *cankurtaran* gibi yanıyor -onun cankurtaranı- cilasız demirin kenarı, onu kavrarken avucunu açlıkla ısıyor. Kınından çıkarmaya hazır. *Kullanmaya* hazır.

Khiran'ın ifadesi bükülüyor, çaresizlikten beslenen öfke bir anlığına korkuyu gölgede bırakıyor. Göz açıp kapayınca kadar gitmiş, Marcia'nın kılıcı boş havayı yararak toprağa saplanmıştı.

Anna'nın adımları duraksıyor, Marcia'nın onun izini takip ederek gittiği yere varacağı o kaçınılmaz anı bekliyor. Sarı saçlı kadın çığlık atıp elleri gözlerini yırtana kadar, altındaki kobranın kıvrılıp zehir saçtığını göremiyor. Pullar tekrar ete dönüşürken Khiran'ın eli Marcia'nın bıraktığı bıçağı kavıyor.

Çeliği kollarının kafesi arasından karnına saplıyor. Marcia'nın vahşi uluması acı ve öfkeyle eşdeğer. Khiran, vuruşundan bir saniye önce gözlerini kırıştırıyor, vuruşun gücü yeri titretiyor ve yumruğunun şeklinde bir krater bırakıyor. Anna'nın yanında yeniden beliriyor ve söylenmemiş bir emirle onun elini tutuyor.

Kaçın!

Marcia arkalarından çığlık atıyor. "*Seni sümüklü korkak! Yüzleş benimle!*"

Anna trenin sesini duyabiliyor. Treni görmeden önce rayların üzerindeki tekerlekleri ve pistonların kalp atışlarını duyabiliyor. Ritim giderek artıyor, tren raylardan aşağıya doğru tam hız gitmeden önce yavaş yavaş ivme kazanıyor. Son vagon görünürde, eğer ona ulaşabilirlerse bir umut ışığı.

Yanıdaki dikiş öfkeyle itiraz ediyor ama o sadece daha hızlı gitmek için kendini zorluyor. Neredeyse vardılar. Hissettiği acı sadece geçicidir. Arkalarındaki tehdit korkunç derecede gerçekken bir yalan.

Khiran önce ulaşıyor ve onu platforma kaldırıyor. Anna korkulukları kavıyor, dönüp ona elini uzatıyor ve onu yukarı çekiyor. Yukarı bakıyor,

Marcia'nın peşlerinden sendeleyerek geldiğini görür, sonra bir bıçağın parıltısını, kanlı metalin güneş ışığında ölüm gibi göz kırptığını, Khiran'ın çığlık atıp ayaklarının dibine düşmesinden bir an önce. Kaburgalarının arasına bir bıçak saplanmış, cilalı sapı güneşte parlıyor ve kan ıslak, sıcak ve kıpkırmızı bir şekilde tişörtünün üzerinde çiçek açıyor.

Anna dizlerinin üzerine çökerek onun adını haykırır.

Bıçağı kendisi çekerek cevap veriyor, bir laneti ısıyor ve gözleri parlıyor. Elini yaranın üzerine bastırıldığında, kan parmaklarının etrafından sızıyor ve bıçağı yakar gibi parmaklarından fırlatırken soluk eklemlerini kırmızıya boyuyor. Üstlerinde, metalin metal üzerinde çıkardığı metalik çınlama bir uyarı çığlığı atıyor. Tren, tehditle aralarına mesafe koyuyor ama menzilden çıkmış değiller. Henüz değiller.

Sığınak. Başka bir bıçak hedefini bulmadan önce sığınağa ihtiyaçları var.

Kolunu Khiran'ın omzunun altından geçirirken elleri telaşla kapının mandalına uzanıyor. Dudaklarının acıyla bükülmesini görmezden geliyor. Kanının ondan yağmur gibi damlamasını görmezden geliyor. Bir metal parıltısı daha, baldırında sivri ucun tenini öptüğü yerde bir acı. Anna bunu da görmezden geliyor. Güvenlikle aralarında sadece birkaç metre ve bir kapı var ve o bunu karşılamaya kararlı.

Khiran onun kollarında titriyor ama bedenini eşikten geçirmesine yardım ediyor. Anna son bir kez bakıyor, dizleri toprağa çarparken Marcia'nın öfke dolu bakışlarıyla karşılaşılıyor. Anna çenesini yukarı kaldırır, aralarındaki mesafeye rağmen diğer kadının gözlerindeki zaferi görebilmesini umar ve kapıyı kapatır.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hiçbir şey onu bu boşluğa hazırlayamazdı. Ondan bir iz arıyor, göğsünün boşluğuna uzanıyor, ruhunun yankısını hissetmek için çaresizce karşılık veriyor. Sadece kendi kalbinin ağır ve yalnız atışıyla karşılaşır.

HİNT DEMİRYOLLARI, HİNDİSTAN ŞUBAT
1964

TREN VAGONU DOLU.

Bir at, kulaklarını kafatasına yapıştırmış, kan kokusundan homurdanarak yeri eşeliyor. Kuyruğunu havaya kaldırmış endişeyle dönerken tuzlu ve biberli kürkü açık aralıklardan gelen alçak ışıktaki parlıyor. Daha fazla yaklaşmasını engelleyen tek şey arabanın diğer ucuna bağlı olan kurşun ip.

Anna dikkatlice Khiran'ı ahşap zemine vuran toynaklardan yeterince uzaktaki bir saman yığınının üzerine götürüyor ve ellerini yarasından uzaklaştırıyor. Bıçak kaburgalarının arasına düzgünce yerleşmişti. Kalbi boğazına düğümlenir, tişörtünü yırtar, kanındaki kabarcıkları görür ve korkuları doğrulanır.

Akciğeri. Akciğerini delmiş.

"Khiran?" Adı bir soru gibi ağzından kaçar. Rehberlik ve güvence için bir dua.

Çok fazla kırmızı var.

Yüzyıllar boyunca tedavi ettiği binlerce hastadan herhangi biriyle aynı renk. Anna, sadece bir hastanenin sağlayabileceği kapsamlı tedavi olmaksızın bu yaranın başka biri için ölüm fermanı olacağını biliyor. Ellerini onunkilerin üzerine koyarak daha fazla baskı uyguluyor. Ter boncuk boncuk boynundan aşağı iniyor, yakasından aşağı yuvarlanıyor. Dudaklarında tuzun tadını alabiliyor. "Khiran, ben-"

"İyileşecek," diye güvence veriyor ama sesi soluğu kesilmiş gibi. Nefes nefese. Öksürdüğünde sesi göğsünün kafesinde çınlıyor. "Yavaş yavaş, ama her şey gibi o da iyileşecek. Merak etme, daha kötülerini de yaşadım."

Ona inanmak istiyor. Onun güvencelerinin üstü örtülü bir teselliden çok gerçeğe dönüşmesini istiyor. Ellerine bakıyor, kana -Kanı tenine bulaşıyor. Yüzüğündeki oymaları karartıyor.

Yüzüğü.

Kan ve kemik.

Onun kanı. Kemiği. Onun *büyüsü*.

Hissettiği dehşet, cebindeki bıçak kadar keskin. "Khiran..."

"İyileşeceğim," diye tekrarlıyor hızlıca. Bu onu rahatlatmak içindi ama tüm Anna

duyabildiği tek şey nefes alış verişindeki hırıltı. Başını yana eğmiş, parmaklarını kaplayan kana onu korkutan bir kopuklukla bakıyor.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum." Yutkunuyor ve gözlerini kapatıyor. "Bana bunun senden ve yalnızca senden doğduğunu söylemiştin. Senin büyüden." Ona bakıyor, gözlerindeki anlayışı ve dudaklarındaki dehşeti izliyor. "Bu yüzük, Khiran. Bizi bu şekilde takip ediyor."

Yutkunuyor, nefesi daha hızlı geliyor. Anna onun bakışlarındaki panik yüzünden mi yoksa hasar görmemiş akciğerinin artık iki akciğerin yaptığı işi yapıyor olmasından mı kaynaklandığını anlayamıyor. "I-" Bir öksürük onu kesiyor, ıslak ve kanlı. Dudaklarını kaplayan ve dişlerini lekeleyen kırmızıyla irkilir. "Gücümü yeniden kazandığımda. Onu çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

Bir yol bulmak. Bir yol bul çünkü yapamaz. Nasıl yapacağını bilmiyor. Anna biliyor.

Çözüm cebinde ağır. Silas'ın tutması için ısrar ettiği bıçak. Hiç kullanma fırsatı bulamadığı bıçak. Anna onu çıkarır, kınından çıkarır ve yontulmuş kenarına bakar. Bir tanrının kanıyla, sadece tanrısal eti kesmek amacıyla dövülmüş bir bıçak. Ve *bunun* savaş için yapılmadığını biliyordu.

Bunun içindi.

Khiran onun bakışlarını takip ediyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Anna," diye nefes alıyor, "Nerede-"

"Bunu bana Silas verdi," diyor, sesi titrek ve zayıf. Gözlerini kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyor. "İhtiyacım olacağını söyledi."

Yüz ifadesindeki özrü, yüzüklü elini son bir veda için göğsünde tutuşunu görüyor olmalı. "Anna, *hayır*."

Ama yapmak zorunda. Marcia kokusu olduğu sürece onları avlamaya devam edecektir. Anna ne kadar hızlı iyileştiğini bilmiyor ama kendisini kanlar içinde bırakması gereken bir yaralanmaya rağmen onların peşinden nasıl topallayarak yürüdüğünü, hançerlerini nasıl bir güçle fırlattığını hatırlamadan edemiyor. Çok hızlı. Çok hızlı iyileşiyor. Muhtemelen şu anda bile trenlerini takip ediyordur. Bir sonraki durakta onları beklemeye, motor yavaşladığı anda onları pusuya düşürmeye hazırlanıyor.

Khiran koşacak durumda değil. En azından günlerce olmayacak. Anna'nın onu *şimdi* yoldan çıkarması gerekiyor. Trenden çoktan atladıklarına inanmasını sağlamalı ki bir sonraki durakta orada olmasın.

Anna'nın elindeki bıçağa doğru hamle yapıyor, dudaklarından acı dolu bir çığlık geçiyor. Anna daha hızlıdır.

Bıçağı başının üzerine kaldırıyor, elini bir kurban gibi samanın üzerine uzatıyor ve tüm gücüyle indiriyor.

KHIRAN onun elini sararken sessizdir.

Kurtanın geri kalanı, Anna'nın sağ elinin yüzük parmağını koparan aynı bıçakla şeritler halinde kesilmiş halde duruyor. Anna geriye kalan boşluğa bakıyor; kanın pamuktan sızışını izliyor. Kan pıhtılaştıkça akış yavaşlıyor, ancak bir damlaya dönüşüyor. On dakika sonra tamamen bitmiş olacaktı. Marcia'nın parmağını ve onu çevreleyen yüzüğü tren vagonundan attığı yerde kir ve kurumuş kanla kaplanmış halde bulup bulmadığını merak eder. Daha da iyisi, belki de bir sokak hayvanı ondan önce alıp götürmüştür. Belki de değerli saatlerini aramakla geçirecek ve zahmetine karşılık bir çöpçüden başka bir şey bulamayacaktır.

Khiran onu bağladı, gevşek ucunu düzgünce sıkıştırdı. Şaşırtıcı derecede iyi sarılmış. Anna, Eira'yı izleyerek mi öğrendiğini yoksa İlk ve takipçilerinin ona açtığı yaralara katlanarak öğrenmek zorunda kaldığı bir beceri mi olduğunu merak ediyor.

"Bir yolunu bulurdum," diyor, kelimeler pişmanlıkla yumuşuyor. Eli onunkinde kalıyor, başparmağı bandajın kenarını okşuyor, tereddüt ediyor

uzvunu kaybetmiş parmak eklemi üzerinde.

Anna yaralı olmayan eliyle onun elini tutuyor, parmakları avucunun etrafında kıvrılıyor. "Seni riske atamazdım." Bir ömür önce ona söylediği sözlerin bir yankısı. Onun bu sözleri tanıdığından emin değil.

Adam irkilir. "Bunu seni korumak için yaptım." "Korudu. Sekiz yüz yıl boyunca korudu."

"O kadar çok büyü kullandı ki, benden bir parçaydı. Fark etmeliydim-" "Yapma," o diyor, a nazik Komut. "Sen söyledi Beniğin Benim olmayan bir suçu üstlenmeyi bırak. Kendini suçlamayı bırak.

değiştirmeyeceğim bir şey."

Sabırla onun bakışlarıyla buluşmasını bekler. Orada bulduğu suçluluk duygusunu bir gülümsemeyle yatıştırmaya çalışır. "Sekiz yüzyıl önce, beni korumak için kendinden bir parça verdin." Kaburgaları boyunca uzanan, yarasının birkaç santim altında duran yıldız şeklindeki yara izine uzanıyor ve şeklini hissediyor. "Şimdi ben de *seni* kurtarmak için kendimden bir parça verdim."

Elini tutuyor, az önce yara izinin kenarlarında gezinen parmak uçlarını öpüyor. "Seni bulamayacağım," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak. Anna içindeki korkuyu duyabiliyor; sesin yankısının bir uyarı gibi kendi göğsünde yankılandığını hissedebiliyor. Derin derin nefes alıyor, havanın ciğerlerine doluşuna ve dudaklarından akıp gidişine odaklanıyor, böylece midesinde ağırlaşan kemirici çukuru görmezden gelebiliyor.

Omurgasını dikleştiriyor ve omuzlarını geriye çekiyor. Sanki kendinden emin görünmek ona bunu hissettirecek güce sahipmiş gibi. "Gitmene izin vermeyi planlamıyordum." Ona doğru eğiliyor, alınları birbirine değiyor. "Birlikteydik, hatırladın mı?"

İç çekişi acılı. Ağır. Onun endişesini, nefesindeki titremeyi hissettiği kadar kolay hissedebiliyor. "Birlikte."

Sözcüğün tadı bir vaat gibi. Anna bunu bir öpücükle mühürlediğinden emin olur.

Tren durmak için her yavaşladığında, Anna kendini nefesini tutarken bulur - kulakları gerilir ve vücudu kaçmaya hazırdır. Metal tekerlekler

tekrar altlarında dönmeye başladıklarında ciğerleri yanıyor ve göğsü ağrıyor.

Şimdi yük boşaltıyorlar - birkaç araba öteden seslerini duyabiliyor. Kısrağa bir göz atıyor ve samanların üzerinde yatan hayvanın kara gözlerinin kendisine baktığını görüyor. Güzel bir yaratık ve belli ki iyi bakılmış. Anna onun damızlık olarak yüklü bir meblağa satılmış olabileceğini hayal ediyor. Khiran, Delhi'ye varana kadar birkaç durak daha beklemelerinde ısrar ediyor. İnsanlarla dolu bir şehir, bir köyden daha iyi bir saklanma noktasıdır. Anna sadece kısrağın varış noktasının onlarınkinden daha uzak olmasını ummaktadır. Her ne kadar çekici olsa da, Khiran'ın bile yarattıkları kanlı karmaşayı açıklamakta zorlanacağından şüpheleniyor.

Khiran onu inceliyor, vücudu vagonun duvarına yaslanmış. "Farklı hissediyor musun?"

Ne sorduğunu anlaması bir anını alıyor. Sonra Cassius'un teorisini ve ardından odalarının mahremiyetinde yaptıkları konuşmayı hatırlıyor. Elleri bakıyor, bakışları onun eksik parçasına takılıyor. "Hayır."

Kılıcı kullanmasının nedeni güç değildi ama bu onu hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alıkoymuyordu. Hatta acı. Kendilerini korumak için aralarındaki bağdan vazgeçmişti. Herhangi bir güce sahip olmak güvende kalmayı daha da kolaylaştırabilirdi - Khiran'ı tek başına omuzladığını bildiği yükten kurtarabilirdi. İkisini de kurtaracak son savunma hattı olarak sihre sahip olan tek kişi.

Hararetle, onun üzerinden bu ağırlığın bir kısmını kaldırabilmeyi diliyor.

Adamın gözlerinde belli belirsiz bir kayma, biraz fazla uzun gelen bir iç çekiş, onun da kendisi gibi hayal kırıklığına uğramış olabileceğini düşünmesine neden oluyor. Yine de gülümsemeye zorluyor ve kollarını davet edercesine havaya kaldırıyor. Anna kabul ediyor, onun yaralanmamış tarafına doğru kıvrılıyor ve başını göğsüne yaslıyor. Kalp atışları kulağının dibinde sabit bir ritim tutturuyor.

Onun tacını öpüyor. "Sorun yok," diye mırıldanıyor saçlarına. "Beklediğimiz bir şey değildi."

"Yine de güzel olurdu," diye homurdanıyor.

Adamın kahkahasını hissedebiliyor. "Aynı fikirdeyim."

Altlarında tren sürünerek ilerlemeye başlar. Anna tekerleklerin raylar üzerindeki titreşimlerini döşeme tahtalarının arasından hissedebiliyor. Tren ivme kazandıkça nefesini tutuyor, normal hıza yaklaştıklarında bırakıyor. Khiran'ın parmakları saçlarının uçlarıyla oynuyor, bir tutamı parmağının etrafına doluyor ve açıyor. Başını eğiyor, yanağı onunkine yaslanıyor

yakasını ve gözleri çenesinin çizgisini izliyordu. "Sence bizi hâlâ bulabilecek mi?"

Boğazındaki gergin kaslar yutkunurken esniyor. "Eninde sonunda." Alnına bir öpücük konduruyor. "Ama daha zor olacak, daha uzun sürecek. Bize daha önce sahip olmadığımız zamanı kazandırdın."

Anna bunun yeterli gelmesini dilerdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her şeyi yanlış yapıyordu, bir ölümlü gibi yaşıyordu. Kendini zorluklara ve monotonluğa teslim etmişti, gece çöktüğünde onun kollarına düşmek anlamına geldiği sürece bununla barışıktı. Onu renklerle yıkanmış görmek ve Onunla birlikte dünyalarının hala aynı parlaklıkta parlayabileceğini fark etmesi için kahkaha atıyor.

DELHI, HINDİSTAN 26 ŞUBAT
1964

YILLARINI BİR MANASTIRDA GEÇİRDİKTEN SONRA, ırenden inmek başka bir dünyaya adım atmak gibidir.

İstasyon insanlarla dolup taşıyor, bir yere varmak için omuzlar birbirine değiyor. Yine de farklı hissettiren sadece kalabalık değil. Bir enerji, bir heyecan var. İtişip kakışmaya ve etrafa sinen ter kokusuna rağmen herkesin keyfi yerinde görünüyor.

Anna küçük konuşma parçacıkları yakalıyor, ama pek çok dudaktan dökülen bir dizi kelime var. Yanında, iki yaşlı kadın birbirlerini selamlıyor, elleri sıcak bir şekilde kenetlenmiş. "Holi hai!" diyor biri, diğeri taklit etmeden önce ve sohbet diğerrinin sarisine hayranlıkla bakmaya devam ediyor.

Mutlu Holi'ler.

Anna, Khiran'ın yanından ayrılmıyor ve onu kalabalıktan mümkün olduğunca korumaya çalışıyor. Bir günlük tren yolculuğu yaranın kanamayı durduracak kadar iyileşmesini sağlamıştı ama trenden inerken yüzünün aldığı şekilden yaranın hâlâ canını acıttığını anlayabiliyordu. "Holi nedir?" Soru sadece onlar içindi ama trenler ve insanlar arasında sesini duyurabilmek için sesini yükseltmesi gerekiyordu.

Sanki kendine geliyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Anna nerede olduğunu sormuyor... kaburgalarındaki ağrı ile Holi'nin ne zaman geleceği arasında bir yerde olduğundan şüpheleniyor.

Döşeme tahtalarında kanlarının karışımıyla lekelenmiş bir yük vagonu. "Bu bir Hindu festivali."

"Neyi kutluyorlar?" diye soruyor, gözleri kalabalığı dolaşırken. "Herkes çok mutlu görünüyor."

Yumuşak bir kahkaha nefesi onu terk ediyor, duymaktan çok hissettiği bir şey. Gürültü içinde yutulup gidiyor. "İyiliğin kötülüğe karşı zaferi," diyor, kelimeler yorgun. "Kötü ruhları kovmak için bu gece şenlik ateşleri yakacaklar."

Anna alay ediyor; ironiyi görebiliyor. "Umalım da işe yarasın."

Dudakları alaycı bir sırıtışla bükülürken çenesini onaylarcasına eğiyor. "Kesinlikle."

"Bir hikâye var mı?" Onun sorgulayan bakışları karşısında omuz silkiyor. "Bunun bir Hindu festivali olduğunu söylemiştin. Arkasında bir hikâye var mı?"

"Her zaman bir hikâye vardır."

Ondan anlatmasını isteme isteğiyle savaşıyor. Yürüyüşünde bir sertlik var, kalabalığın etrafında manevra yaptığı ve onun yanına biraz fazla yaklaşmak zorunda kaldığı her seferinde bunu hissedebiliyor. Kalacak yer bulmaları gerekiyor, hikâyeler sonraya kalabilir.

Yeni Delhi sokakları hâlâ kalabalık ama arkalarındaki tren istasyonu kadar boğucu gelmiyor. Anna nereye gittiklerini bilmiyor ama Khiran bildiğini belli eden bir kararlılıkla yürüyor. Anna bisikletlerle kaplı sokaklarda onu takip ediyor, gözleri gezinirken bile ayak uydurmaya çalışıyor. Şehir hala Britanya'nın sömürge yönetiminden kalma izler taşıyor: burada bir plaket, orada bir heykel. Bir noktada, Taç Giyme Parkı'nın girişinin önünden geçiyorlar. İngiliz Kralı Beşinci George'un heykeli, manzaradan fırlayan soluk bir mızrak gibi yükseliyor. Sarmaşıkların sokakları renklendirdiği ve baharat kokularının havayı parfümlediği bu yere hiç yakışmıyor.

Khiran'ın kendisinden gizlemek için gösterdiği cesur çabalara rağmen, bedenindeki ince titremeyi yakalıyor. "Daha çok var mı?"

"Birkaç metre daha," diye söz veriyor. Anna bu sözlerin onu mu yoksa kendisini mi rahatlatmak için söylendiğini anlayamıyor. Sonunda, muhtemelen ikisinden de bir parça olduğuna karar veriyor. Onları küçük bir ara sokağa çekiyor ve yalnız olduklarından emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ediyor. "Kıyafetine dikilmiş o altın parçalar hâlâ sende mi?"

"Evet." Eli otomatik olarak yakasının eteklerini buluyor ve pamukların arasındaki altın parçalarını hissediyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, parmakları onunkilerin yerini alıyor. Cebinden küçük gümüş bir bıçak çıkarıyor. Anna bunun Silas'ın eskiden taşıdığı bıçak olduğunu hatırlıyor. Eskiden çocuklar için dallardan küçük ahşap heykelcikler yontardı. Bıçak katlanmadan önce dikişte küçük bir delik açıyor. Khiran özenle altın külçelerini etek ucundan çıkarıyor, parmak eklemleri kadının köprücük kemiğine değiyor. "Daha fazla para bulmamız gerekecek."

"En yakın saklanma yeri nerede?"

Yüzünü buruşturuyor. "Coğrafi olarak mı? Çok uzak."

Anna ne demek istediğinden emin değil ama ona sorma fırsatı vermiyor. Elini sırtına koyarak onu ileriye doğru itiyor ve işlek caddeye geri götürüyor. Onları getirdiği lojman, kısıtlı bütçeleri düşünüldüğünde Anna'nın beklediğinden daha güzel. Kapılar ve pencereler uzun, süslü bir şekilde oyulmuş ve parlak, davetkâr bir maviye boyanmıştır. Girişi çevreleyen, taşla oyulmuş çiçekler sütunlardan yukarı doğru kıvrılıyor ve kapının üzerinde kemer oluşturuyor. Bu çiçekler Anna'ya geri dönemediği evinde kendi elleriyle boyadığı sarmaşıkları hatırlatıyor.

Özlem göğsüne yayılıyor, o kadar yumuşak bir sızı ki bunu hissettiği için kendini suçlu hissediyor.

Yutkunuyor, sıla hasretini kendi gerçekliğini hatırlatan şeylerle bastırıyor. "Bunu karşılayabilir miyiz?"

Khiran kapıyı açarken kapı menteşelerinde gıcırıyor. Diğer eliyle içeri girmesini işaret ederken Fransızca, "Delhi'nin eski kısmındayız," diye cevap veriyor. "Altınlarımız bizi yerleştirmeye yetecektir."

"Ya sonra?" diye soruyor, onun dil seçimine uyarak. Gözleri lobide geziniyor. Ev sahibi onlara doğru yürüyor, merakla onları süzüyor.

Adam cevap vermiyor. Bunun yerine avuçlarını göğsünün önünde birleştiriyor ve başını hafifçe eğerek selam veriyor. Hintçe'ye geçerek "Namaste," diye selamlıyor.

Orta yaşlı adam da aynı şekilde selamlaşıyor ve onlara hitap ederken sırayla her birine başını eğiyor. Omzunun üzerinden bakarak elinde tepsiyle genç bir kıza ilerlemesini işaret ediyor. Ela gözleri dalıyor, yolculukta yıpranmış, kirden kaskatı kesilmiş ve kanla çizilmiş giysilerine pek de belli belirsiz bir bakış atıyor.

Anna konuşulanları çok az takip ediyor ama kızın uzattığı bir bardak suyu minnetle alıyor. Bardak ellerinde terliyor, avuçlarında serinliyor. Derin bir yudum aldığı anda, hindistan cevizinin tadı bir vaat gibi dilinde kalıyor.

KHIRAN sadece konaklama ve yemek için değil, erzak için de son altınlarından birini BARTER ETTİ. Anna, ev sahibinin kızı olan genç kız dört saat sonra odalarına temel ihtiyaçlarla dolu bir kutu getirene kadar altının onları gerçekten ne kadar ileriye götüreceğinden emin değildi.

Anna kutuyu açtığında ihtiyaç duyabilecekleri neredeyse her şeyi buldu: her biri için üç takım kıyafet, bir takım iç çamaşırı, iki diş fırçası, diş kremi ve bir kalıp sabun. Hatta hijyenik pedleri bile vardır. Anna'nın bunlara ihtiyacı yoktur ama yine de bu düşünceyi takdir eder.

Elini bir sari üzerinde gezdirir, zümrüt ipeğinin verdiği hisse hayran kalır. Diğer ikisi pamuklu, bütçeleri için çok daha pratik. Odalarına çıkmadan önce Khiran son ödemeyi konuşmak için geride kalmıştı. Söylenen tek şeyin bu olmadığından şüpheleniyor. "Bu bizim karşılayabileceğimizden daha iyi."

Khiran yatakta mırıldanıyor, bir gözü uykulu uykulu açılıyor. Yatağın üzerine yayılmış, ona bir kediye hatırlatan bir şekilde akşam güneşinin tadını çıkarıyor. Büyük küvette tenlerindeki kiri ve kanı temizledikten sonra banyoda bulunduğu otel bornozunu hâlâ giyiyor. Banyo suyu öylesine kirli bir pas rengine dönüşmüştü ki, kendilerini tamamen temiz hissetmeden önce küveti boşaltıp bir kez daha doldurdular.

"Bunu sana hediyem olarak kabul et o zaman," diye mırıldanarak gözlerini bir kez daha kapattı. "İlk Holi'ni kutlamak için."

Parmakları eşleşen bluzun etek ucunda geziniyor. "Kollarım açıkta kalacak," diyor usulca, eski korkuları sesinin volümünü azaltıyor. Sari'yi bir kolunu gizleyecek şekilde sarsa bile, diğer kolu tamamen açıkta kalacak. Kısa bir süre önce olsa bu durum onu endişelendirmezdi ama Khiran'ın büyüüne sahip değillerdi. Artık yok.

Oturup yatak başlığına yaslanıyor. Gözlerindeki uykulu bakış gitmiş. "Endişeli misin?"

"Olmalı mıyım?"

Cevap vermeden önce soruyu düşünme nezaketini gösteriyor. "Bakışlara maruz kalacaksın ama bunun şiddete yol açması pek olası değil."

Bakışları, cübbesinin kıvrımları arasından büyük lekelerinden birinin soluk bir şeridinin görüldüğü göğsüne düşüyor. "Birçok kişi bunu daha önce görmüştür. Burada çoğu kişiden daha yaygındır."

Bu itiraf onun ilgisini çekti. "Öyle mi?"

Çenesi başını sallayarak eğiliyor. "Yaygın sayılacak kadar değil ama evet."

Sari'yi eline alıp göğsüne yaslıyor. "Yani teorik olarak, cadı olmakla ya da kötü ruhlar tarafından ele geçirilmekle suçlanmaktan korkmadan bunu giyebilir miyim?"

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Teoride."

Onunki bocalıyor. "Çok fazla olmadığına emin misin? Sorduğumda, diğer güvenli evleriniz elimizdekilerle ulaşabileceğimizden daha uzakta olabilir gibi geldi."

"Öyleler," diye itiraf ediyor ayılarak. "En yakını doğudaki Kalküta'da ama güvenmeye değer mi emin değilim. Marcia ülkede bir yerlerde olduğumuzu biliyorken olmaz."

Anna tapınaktan ne kadar çabuk ayrılmak zorunda kaldıklarını, trenle nasıl zar zor kaçtıklarını düşünüyor. Bunu riske atacak kadar çaresiz olduklarından şüphelenmesi zor olmazdı. "Peki ya bir sonraki en yakın yer?"

"Mumbai'ye gidiyoruz."

Nereye gittikleri sorduğu şey değildi ve Anna bu saptırmanın kasıtlı olmadığına inanmak için çok yaşlı ve onu çok iyi tanıyor. Kaşları kalkıyor, bakışlarıyla onu iğneliyor. "Altınlarınız Mumbai'de mi?"

Ona doğru uzanıyor, parmak uçları avucunun etrafında kıvrılmadan ve kalp çizgisini izlemeden önce kolunun iç kısmını takip ediyor. "Okyanus öyle."

Anna kaşlarını çatıyor, elini parmakları birleşene kadar kaydırıyor. "Okyanusta altın mı var?"

"Evet," diye mırıldanıyor, elini dudaklarına götürüyor ve parmak eklemine bir öpücük konduruyor. "Muhtemelen düşündüğün şekilde olmasa da." Bakışlarını kaldırıyor ve onu nazik olduğu kadar araştıran bir bakışla yakalıyor. "Geri kalan detayları saklamama izin vermeni istiyorum. Bunu gizlilik adına değil, kendi başına deneyimlemene izin vermek için yapıyorum. Bazı şeylere beklentisiz yaklaşmak daha iyidir."

Anna gülümsemesini bastırmaya çalışsa da büyük ölçüde başarısız olur. "Sürprizler için biraz yaşlıyım, sence de öyle değil mi?"

"Asla," diye cevap veriyor ve iç çekerek aldığı nefeste, bu sözün doğruluğunu kanıtlayan bir hürmet var. Kadının diğer eline doğru başını sallıyor.

Biri hâlâ kaba bandajlarına sarılıydı. "Bir bakayım."

Kadın itiraz etmeden elini uzatıyor. Adam bezi açtığında, derinin çoktan iyileşmiş olduğunu görünce şaşırıyor; ampütasyonun tabanı yara dokusuyla parlıyor.

Khiran başparmağını kütüğün üzerinde öyle nazikçe gezdiriyor ki, gözlerini kapatsa dokunuşunu hayal ettiğini düşünebilir. Gözleri kederden kararmış. "Hâlâ acıyor mu?"

"Hayır," diye cevap veriyor, gerçek olduğu için rahatlamış bir halde. "Acı trenimiz gelmeden önce dinmişti."

Adam başını sallıyor, bakışları düşünceli bir hal alıyor. "Benden daha hızlı iyileşiyorsun."

"Senin yaran çok daha ciddiye," diye hatırlatıyor ona, kendi gözleri onun tercih ettiği tarafa doğru kayarken. "Eğer insan olsaydın -"

Düşüncesini bitirmesine izin vermiyor. "Ben değilim." Kızın yaralı bedenine nazik bir öpücük konduruyor, gözleri kızinkilerle buluşmak için kalkıyor. "Sen de öyle."

Eski güvencelerinin bir yankısı gibi geliyor - korkunun ölümlüler için olduğu, onlar için olmadığı. Bu konuda hâlâ doğruyu söylüyor. Ölüm, kendilerini endişelendirmeleri gereken bir şey değil. Sessizce, bunun bir yalan gibi hissettirdiği yolları düşünmemeye karar verirler.

Gün batımına kadar odadan çıkmazlar. Eğer Anna kendine karşı dürüstse, bu küçük bir rahatlama sağlar. Durumunun dışarı çıkmasına engel olmasına izin vermemeye kararlıydı (özellikle de Khiran'ın güvencelerinden sonra) ama yine de düşük ışığın onu bakışlardan korumaya yardımcı olacağını bildiğinde son derece daha kolay hissediyor. Evini özlediği bahçede Jiro'yla yaptığı konuşmayı düşünüyor; farklı olmanın getirdiği zorlukları kelimelerle nasıl anlatmaya çalıştığını. *Öteki* olmanın.

Dünya onun başladığı yerden çok daha ileriye gitmiş. Birkaç yüz yıl önce olsa, teninin soluk kısımlarını özenle gizlemeyen odalarının mahremiyetinden çıkma riskini göze alamazdı. Belki de

bakışlardan ya da tiksintiden korkmak zorunda kalmayacağı bir günün de geleceğini düşünüyor. Bu gece, farklılıklarını maskelemek için geceye güvenecek.

Khiran geldikleri zamankinden daha rahat görünüyor. Anna dört saatlik uykunun vücudunun iyileşmesine yardımcı olarak ağrıyı daha kontrol edilebilir hale getirdiğinden şüpheleniyor. Kesinlikle daha kendisi gibi hareket ediyor - kalabalık sokaklarda ilerlerken daha az temkinli. Herkesin aynı yöne gidiyor gibi görünmesinin buna yardımcı olduğunu düşünüyor.

Bir şenlik ateşi çoktan yakılmış, alevler yüksek ve etrafında dans eden insanların gülümsemeleri kadar parlak. Şenliklerin kenarında bir yer bulduklarında davul sesleri kulaklarını dolduruyor, canlı bir nabız gibi. Anna alevlerin onlar besledikçe daha da büyümesini izliyor, boğazı bir keder acısıyla sıkışıyor.

"Ateşleri kötü ruhları kovmak için yakıyorlar," diye açıklıyor Khiran, alevlerin yansıması gözlerine gölge düşürürken. Anna onun da Eira'yı düşünüp düşünmediğini merak ediyor, sonra da kendini sarsmak istiyor. Tabii ki düşünüyor. Ateşler bu kadar parlak yanarken nasıl başka birini düşünebilirler ki? "Ve iblis Holika'nın yakılışını kutlamak için."

"Bana hikâyeyi anlatacağına söz vermiştin," diye hatırlatıyor ona, başını omzuna yaslayarak.

"Bunun farklı versiyonları, hatta farklı gelenekleri var."

"Mm," diye mırıldanıyor. "O zaman bana en sevdiğini söyle."

Kısa, birkaç saniyelik tereddüt, ona anlattığı versiyonun kolayca onun tercih ettiği versiyon olduğunu düşündürüyor. "Bir zamanlar, gücü her şeyin üstünde tutan kötü bir kral varmış. Ona ölümsüzlük bahşedilmiş. Hiçbir insan ya da hayvan onu öldürmeyi umut edemezmiş. Kibirliymiş, halkını kendisine bir tanrı gibi tapmaya zorlarmış."

Anna alay ediyor. "Tanıdık geliyor."

Khiran'ın ağzında bir gülümseme beliriyor. "Oğlu Prahlad bunu reddetti ve Vişnu'ya tapınmaya devam etti. Babası çok öfkelenmiş elbette ve kızına onu kandırmasını söylemiş. Ateşe karşı dayanıklı olan kızı Holika, kardeşini kandırarak ateş yakılırken ona katılmasını sağlamış. Ancak kaderin bir cilvesi olarak Prahlad alevlerden zarar görmeden kurtulmuş ve Holika küle dönmüş."

"Peki ya kendini tanrı sanan kral?"

Gözleri parlıyor, asla yüksek sesle paylaşmayacağı fantezilerle hınzır ve vahşi. "Öldürüldü."

Anna çenesini gökyüzüne doğru eğiyor, gözleri orada saklanan takımyıldızların tanıdık şekillerini izliyor. "Umarım bizim hikâyemiz de benzer bir sonla biter."

Kaşlarını hemen çatıyor. "Cassius gibi konuşuyorsun. Onun iyimserliğinin seni durumumuzun gerçekliğine karşı kör etmesine izin verme."

Anna omuz silkiyor. "Umut hiçbir şeye mal olmaz."

"Artık hiçbir şeye," diye homurdanıyor. "Eğer onu nereye koyduğuna dikkat etmezsen, sana her şeye mal olabilir."

"Umutlarımı senin ellerine bıraktım." Yüzünü yıldızlardan çevirip ona bakıyor, gülümsemesi yumuşak ve alaycı. "Şimdiye kadar oldukça iyi gittiğini düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Khiran'ın eğlenmediği belli, ama cevap olarak attığı sinirli bakışlar gülümsemesini daha da büyütüyor. Ayağa kalkıp sarisinin tozunu aldıktan sonra barış teklifi için ona elini uzatıyor. "Benimle dans et."

Adamın iç çekişinde bir kahkaha tonu, başını sallayışında bir eğlence var ama elini hemen tutuyor.

Şenlik ateşinin sıcak ışığı yüzünde titreşiyor. Gözleri koyu renk, ama bazen alevlerin yansımaları tam olarak yakalıyorlar ve kız bir parça mavi görüyor. Oturma odalarında Ray Charles'la dans ettikleri geceyi, o hayatın ne kadar uzakta olduğunu düşünüyor. Yüksek sesle itiraf etmese de Khiran'ın tereddütlerini anlıyor. Küçük bir parçası manastırda buldukları huzurun kalıcı olmasını ummuştu. Burası geride bıraktığı evi değildi ama yanında kaldığı sürece yeterince eviydi. Oradan ayrılmanın ona acı verdiğini söylemeyecekti. Sonunda onu en derinden yaralayan şeyin o umut kırıntısı olduğunu itiraf etmeyecekti.

Bu acı gerçekleri kalbine yakın tutmayı tercih eder, eğer bu onunkini korumak anlamına geliyorsa.

SABAH KAHKAHA GETİRİR.

Sokaklardan odalarına süzülen kahkaha sesi onu uykusundan uyandırıyor. Khiran'a bakar ama gözleri kapalıdır ve nefes alış veriş derin ve düzgündür. Dikkatlice kendini çarşaflardan kurtarır ve

onu uyandırmadan yataktan çıkmayı başarır. Bornoğunu vücuduna geçirir ve perdeyi kenara çekerek sokağa bakar.

Her yerde müzik ve renk var - pembe, mavi ve yeşil bulutlar bir sis gibi sokağın üzerinde yükseliyor. Notaların arasından kahkahalar dökülüyor, pudralı havayı kendine has bir enstrüman gibi kesiyor. Anna, bir kızın yaşlı bir kadının ağarmış saçlarına bir avuç dolusu canlı yeşil pudra sürmesini hayranlıkla izliyor. Akraba olduklarından şüpheleniyor, belki de büyükanneleeri, çünkü yaşlı kadın iyiliğe karşılık vermeden önce sadece gülüyor. Herkes gibi onlar da tepeden tırnağa bir renk cümbüşü içinde. Gözlerinin akı, gülümsemeleri, kaçan tek yanları.

Khiran'ı arkasında hissediyor, kolları beline dolanmadan önce onun sıcaklığı tek uyarısı. Çenesi omzuna yaslanmış, gözleri onunla birlikte manzarayı seyrediyor. "Gün her yıl değişiyor," diye mırıldanıyor, sesi hâlâ uykuyla lekeli. "Kutlamalar sırasında burada olabildiğimiz için şanslıyız."

"Nedir bu?" Sesi şaşkınlıktan soluk soluğa.

"Holi," diye cevaplıyor adam, kızın şakağını öperek. "Kutlamaya katılmak ister misin?"

Adamın cevabını zaten bildiğinden emin. Yine de tereddüt ediyor, adamın kollarında dönüyor ve bornozunu kenara çekiyor. Parmakları kaburgalarının üzerinde geziniyor, nazıkçe inceliyor. Gövdesindeki pürüzsüz deriyle karşılaştırıldığında parmağındaki yara izinin ne kadar korkunç göründüğünü düşünmemeye çalışıyor. Yarasının kanıtı yok olmuş ama buna güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Sokaklar insanlarla dolu. Merakı yüzünden onun acı çekmesine izin vermeyecektir. "Nasıl hissediyorsun?"

Elini kendi eliyle kapatıyor ve avucunu dudaklarına götürerek kısa bir öpücük konduruyor. "Hafif bir sıkışma," diye itiraf ediyor. Anna bu dürüstlüğü takdir ediyor. "Dayanılmaz bir şey değil ve kesinlikle telaşlanmana geçecek bir şey değil."

Omzunun üzerinden bakıyor, dişleri alt dudağına batıyor. "Gün ışığı."

"Öyle."

Boşta kalan eliyle kolunu ovuşturuyor, cildindeki soluk lekelerin fazlasıyla görünür olacağını biliyor. Kirpiklerinin arasından ona bakıyor, gülümsemesi ürkek. "Olay çıkarmayacağıma emin misin?"

Khiran'ın gözleri yumuşuyor, avucu onun yanağını kavriyor. "Yabancıların fikirlerinin, kendinden çalacağın keyiften daha hafif olduğuna eminim."

Eğer onlardan korkmana izin verirsen."

Bakışlarını onunkilerden ayırmıyor, dudaklarında inatçı bir gülümseme belirliyor. "Bu hayır demenin çok dolambaçlı bir yolu gibi görünüyor."

"Bu kadar basit bir cevap samimiyezsiz hissettirebilirdi." Onu usulca öpüyor, sözleri dudaklarında bir mırıltıya dönüşüyor. "Sana dürüstlük sözü verdim, Anna. Bu hafife aldığım bir yemin değil."

İç çekerek alnını onunkine değdiriyor. "Haklısın, haklı olduğunu biliyorum. Sadece..." diye devam ediyor, kelimeler ağzından kaçıyor.

Her zaman olduğu gibi, onu kurtarmak için oradaydı. "Sonsuzluk iki ucu keskin bir kılıçtır. Bize değişmemiz için gereken zamanı verir. Aynı zamanda korkularımızın tekrar, tekrar ve tekrar haklı çıkmasına fırsat verir." Başını sallıyor, bakışlarında empati yumuşak ve sıcak bir şekilde kıvrılıyor. "Dünyanın zaten yapabileceğini kanıtladığı türden bir muameleden korktuğunuz için sizi suçlamıyorum. Sadece onların yavan fikirlerinin üstünde olmanızı öneriyorum."

Kahkahası nefes verişini keskinleştiriyor ve ona tamamen bakmak için arkasına yaslanıyor. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Çünkü senin kalbini de kendiminki kadar iyi biliyorum," diye mırıldanıyor, bir söz ve bir dua gibi. "Yara izlerini görüyorum. Nerenin acıdığını biliyorum." Gözleri sağ eline kayıyor, başparmağı parmak eklemlerini okşuyor ve yaralı etinin üzerinde duraklıyor. Bakışlarını kaldırmadan önce yutkunuyor, başını sallıyor. Çenesinin sert duruşunda bir kararlılık var. "Seni görmek için büyüye ihtiyacım yok."

Anna'nın nefesi kesiliyor, göğsü ağrıyor. Bu sözlerin onun için olduğu kadar kendisi için de olduğunu biliyor. Paylaştıkları bağın sihirli şeftalilerin, kan ve kemik halkalarının ötesine geçen bir bağ olduğunu hatırlatıyor.

Havada o kadar çok toz var ki, sanki dar sokakların üzerine bir renk sisi çökmüş gibi. Khiran onu kaosun içinden geçiriyor, onları kenara çekip bir tezgâha doğru yönlendiriyor. Birkaç kişi onları izliyor, sanki kutlamaya mı geldiklerini yoksa sadece işlerine mi devam ettiklerini düşünüyorlar. Anna, açıkça yabancı olmasalardı tereddüt etmeyeceklerinden şüpheleniyor.

Khiran elini cebine atıyor, ev sahibinin diğer ihtiyaçlarının yanında verdiği birkaç rupiyi ararken satıcı ile konuşuyor. Yaşlı beyefendinin yüzü güneşin altında geçirdiği günlerin izlerini taşıyor, gözlerinde kahkahalarla dolu bir hayatın izleri var. Anna'nın Khiran'ın dirseğinin dibinde durduğunu görünce gülümsemesinin samimiyeti azalıyor. Anna onun bakışlarının kollarının açıkta kalan derisine düştüğünü hissedebiliyor.

Anna kıpırdamadan duruyor, kaçma dürtüsüyle savaşıyor.

Bir torba renkli toz ve rupiler el değiştirirken tüccar bir şeyler söylüyor. Khiran'ın çenesindeki seğirme ve adamın devam eden bariz bakışları, konunun kendisi olduğunu anlamak için Hintçe bilmesine gerek olmadığını gösteriyor. Yutkunuyor, boğazı kuruyor. "Ne söyledi?"

"Kız kardeşinin de senin gibi olduğunu ve bunu gösterecek kadar cesur olduğunu söyledi." Bu bir iltifat. Tüccarın bakışlarında hiç iğrenme yok, Ama Anna bunun acısını hissetmekten kendini alamıyor. Derisini giymek bir cesaret eylemi olmamalı -aşılması gereken bir engel olmamalı- ama öyle. *Hâlâ da* öyle.

Adamın bakışlarını tutuyor ve onaylarcasına sessizce başını sallıyor. Acı, katran kalınlığında diline oturur. Şimdi söyleyeceği her söz bu acıyla kaplanacak.

Khiran, onu uzaklaştırmadan önce, onun kulaklarına bile nötr gelen bazı veda sözleri söylüyor. Uzun, sivri parmakları çantayı açıyor, sol elini boş bir beşiğe sokup avuçlarında kırmızı bir toz piramidi tutana kadar çantayı eğerken parmak uçları kırmızıya dönüyor.

Anna tozdan bir tutam alıyor, parmaklarının arasında ne kadar ince olduğunu hissediyor. Kafasını kaldırdığında Khiran yanağını kırmızıya boyuyor. Bir an için ona bakakalıyor ama yüzündeki çarpık gülümseme etraflarındaki enerji kadar bulaşıcı. Ona doğru eğiliyor ve çenesini eğerek teklif ediyor. Anna'nın cevap gülümsemesi göz kamaştırıcıdır.

Parmakları yüzünde geziniyor, kırmızı pudrayı alnından çenesine kadar sürüyor ve gözlerinin ışıldamasından zevk alıyor. Göğsünde, son bir haftadır taşıdığı tüm endişe ve korku çözülüyor ve adam bir avuç dolusu rengi başından aşağı dökerken bir çılgılık atıyor. Kadın da elinde kalanları adamın göğsüne fırlatarak misilleme yapıyor. Anna ve Khiran'ın yabancıların ellerinden gelen renklerle yıkanmasından önce yerel halkın ihtiyaç duyduğu tek davet budur.

Anna'nın etrafı gülümsemelerle, kahkaha patlamalarıyla ve o ana kadarki dünyasını renkli gözlüklerin arkasından görüyormuş gibi hissedeceği kadar parlak renklerle çevrilidir. Bu çok ezici *bir şekilde harika*. Yanakları güçle ağrıyor

ve bir avuç mavi toz başının ve boynunun yan tarafını tozlandırırken gülüyor.

Gerçek bir kahkaha. Sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi göğsünden yükselen türden. Başlayan ve sona ermeyen türden, çünkü ciğerlerinde hava kalmadığında bile onu hala kalbinde hissedebiliyor. Sanki neredeyse her şeylerini kaybetmemişler gibi gülüyor. Sanki gelecekleri hala belirsiz değilmiş gibi.

Anna gülüyor, çünkü Delhi'nin dar sokaklarında, festivalin yeni başlangıçları kutlamaktan daha fazlasını yaptığını hissediyor; onları *yaratıyor*.

Bunu bilip bilmediğini, onun *da hissedip hissetmediğini* anlamak için Khiran'a dönüyor ama yüz ifadesi onu hazırlıksız yakalıyor. Gözbebekleri büyümüş, maviyi yutuyor. Elini uzattığında, parmak uçları avucunun çizgilerini takip ediyor, dokunuş yüklü hissettiriyor. Elektrikli. "Çok güzelsin."

Nefes nefese, gülümsüyor. "Düşündüğün şey bu mu?"

"Aşağı yukarı." Bakışları daha aşağıya, dudaklarına iniyor. "Korkarım gerisi halk için uygun değil."

Bu bir ifade, ama Anna'nın duyduğu tek şey içindeki söylenmemiş söz. "O zaman belki de daha özel bir yere gitmeliyiz?"

Anna'nın elini sıkıca kavrayan adam, yüzüne uzanmak için onu bırakıyor. Başparmağı yanağının sırtında gezinirken, dokunuşundaki tozla, gözleri sanki bir büyü'nün etkisindeymiş gibi hareketi takip ediyor.

Nabızı titreyen kız, onun bakışlarına tutunuyor. İfadesinde bir şey var - bir ışık ve kahkaha festivali için fazla ağır bir şey. "Sorun nedir?"

Adam yutkunurken boğazındaki kaslar çalışıyor, bakışları kızın dudaklarına düşüyor. Sonra eli yanağından ayrılıyor, parmaklarını birleştirmeden önce kolunun iç kısmında geziniyor. "Benimle gelir misin?"

Bu istekte bir soru var, ki bu çok saçma. Yanında kalacağı anlamına gelse onu ateşe kadar takip ederdi. "Her yere." Sözcük, onu ne kadar yumuşak bir şekilde terk etmesine rağmen bir sözün ağırlığını taşıyor.

Elini sıkıyor ve onu kıvrımlı ara sokaklara doğru götürüyor. Ancak kendilerini yalnız bulduklarında durur. Anna'nın dudakları aralanmaya hazırlanırken, adam dönüp daha ilk kelimeyi söyleyemeden onu susturuyor.

Elleri Anna'nın saçlarına dolanıyor, dudakları Anna'nın dudaklarının üzerinde Anna'yı tahrik eden bir açlıkla geziniyor. Anna onun öpücüğündeki holi tozunu renklendiren ebegümececinin ekşi tadını alabiliyor, ama onun umurunda olmayacak kadar aç.

"Hazırlıklı değildim," diye nefes alıyor, dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor. Eli teninin üzerinde kayıyor, parmakları belinin üzerinde geziniyor. Dokunuşunu bir renk izi takip ediyor, ellerinin tozu ekmek kırıntıları gibi bedenini sarıyor.

Anna onun ağzına doğru nefes alıyor, parmakları kurtanın kumaşını kavırıyor. Kapalı yumruğunun altında onun kalp atışlarının gürlediğini hissedebiliyor. "Ne için hazırlandın?"

"Seni tüm renkleriyle görmeye," diye nefes alıyor, sözcükler Anna'nın dudaklarında acılı bir iç çekişe dönüşüyor. Eli ensesini kavırıyor, parmak uçları saçlarının arasından geçiyor. "Güzel ve *yeni* bir şeyi deneyimlemeni izlemek için. Sana bu dünyanın sunduğu her köşeyi göstermek ve yüzünün şaşkınlıkla aydınlanmasını izlemek istiyorum." Alnı onunkine değiyor, burunları sürtünüyor. "Daha fazla *zaman* istiyorum, Anna."

Anlıyor, gerçekten anlıyor. Çünkü herhangi bir ölümlünün hayal edebileceğinden çok daha fazla hayat yaşadı, ama bugün ona görmesi gereken daha çok şey olduğunu hatırlattı. Deneyimleyecek. Yüzyıllarca yaşamıştır ama birlikte geçirdikleri yıllar yürek parçalayacak kadar kısadır.

Anna da daha fazla zaman istiyor. Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı vardır.

Onu öpüyor, kalbindeki yanma istekten *ihtiyaca* dönüşüyor. "Ben de," diye mırıldanıyor, kelimeler o kadar ağır ki altında ezilecekmiş gibi hissediyor. "Ben de bunu istiyorum."

Sırtını kireç taşına dayıyor, vücudu ona doğru bastırıyor ve diliyle alt dudağının izini sürerken boğazından bir inilti çıkarıyor. "Kuzey ışıklarını keşfederken yüzünü izlemek istiyorum - renkler gökyüzünde hareket ederken gözlerine nasıl yansıdığını izlemek istiyorum," diye nefes alıyor, çenesinin çizgisine doğru ilerliyor, kelimeleri nabzının üzerinde gezinirken nazik bir işkence. "Kerepakupai Vená'nın sularının nerede başlayıp bulutların nerede bittiğini görebilmek için o güzel boynunu eğişini izlemek istiyorum."

Anna yutkunuyor, gözleri kararıyor ve sinirleri onun dokunuşunun altında zonkluyor. "Öyleyse al beni," diye fısıldıyor, bir cesaret ve bir söz. Baştan çıkarılmaya ihtiyacı yok ama adamın dokunuşu ve sözleri bu işi gayet iyi yapıyor. Teninin altında bir uğultu var, bir sıcaklık o kadar alçalıyor ki içi *sızlıyor*.

Bir fırtına kopuyor, gözleri kararıyor, gülümsemesinde elektrik var. Aralarında dolaştığını hissedebiliyor, en ufak bir dokunuşla içinden geçen görünmez bir ısı.

Damarlarındaki ısının açlıktan utanca dönüşmesi için bir kıkırdama korusu yetiyor. On üç yaşından büyük olmayan üç genç kız, ellerinin arkasından gülerек köşeden onlara bakıyor. Anna kızarmış yüzünü Khiran'ın göğsüne saklıyor.

Khiran bıyık altından gülüyor, dudakları Anna'nın kulağına o kadar yakın ki, Anna ısını hissedebiliyor. "Görünüşe göre bir izleyici kazanmışız." Ondan uzaklaşıyor, eli saçlarından kayıyor, parmak uçları çenesine fısıldıyor. Elini göğsüne götürüyor, izleyicilere dönüyor ve onlara Hintçe hitap ediyor.

Kızlar, onun bu dili bilmesinden hem utanarak hem de sevinerek ciyak ciyak bağırıyor, sonra da kaçıyorlar.

Anna kaşlarını kaldırıyor. "Ne dedin sen?"

Adamın sırtışının köşeleri çarpık. "Sadece bir özür ve güzelliğimizin beni alt ettiğini. Konu beladan kaçınmak olduğunda cazibenin harikalar yarattığını görüyorum."

Mırıldanıyor. "Özellikle de buna sebep olan siz olduğunuzda, sanırım?" Gördükleri bakışları fark etmemiş değil. El ele tutuşmaları bile bazı onaylamayan bakışları çekmiş gibi görünüyor. Anna, toplum içinde öpüşürken yakalanmanın hoş karşılanmayan bir tepkiyle karşılanacağını hayal ediyor.

Adam onun elini tutuyor, başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyor. "Beni iyi tanıyorsun." Hızlıca sıkar ve onu serbest bırakır. "Şenliklere yeniden katılalım mı?"

Anna gülümsüyor.

Bu kadar çok renk giymenin mümkün olduğunu BİLMİYORDU. Görünürdeki her santimi tonların karışımına doymuş. Harika olduğu kadar şaşırtıcı da. Cildindeki soluk gölgeler için endişelenmesine gerek yoktu, sokaktaki herkes bu kadar pudraya bulanmışken olmazdı. Koyu kahverengi gözleri Anna'ninkiler kadar ıslık ıslık parlayan bir yabancı, uzaklaşmadan önce saçlarına bir avuç mavi sürünce gülüyor.

Sokak, insanlar, hepsi bir renk paleti, bir tuvalin kısıtlamaları olmayan bir resim. Kalabalığın içinde birinin bedeninin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek zor. Khiran'a dönüyor, bir avuç pudra daha hazır ve kalbi düşüyor.

Arkasında değildir.

Çılgınca onu arıyor ama çok fazla insan var ve rengi bir maske gibi takmışlar. Kalabalığı tarayıp adamın tişörtünün mor rengini bile bulamıyor çünkü tişörtün saatler önce o renk olmaktan çıktığını biliyor. Hareket eden bedenler denizinde dönüyor, panik yükseliyor. Eğer ayrılırlarsa onu bulamaz. Ya-

Bir el omzunu kavırıyor, parmak uçları diş gibi etini ısırıyor, o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse kendi ayağına takılıyor. Khiran ona bakıyor, yüzü kırmızı ve mavi tozun karıştığı mor bir duvar resmi. Verdiği nefes kekeliyor, ciğerlerini cam gibi delecek kadar keskin.

"Sana sahibim," diye güvence veriyor ona, sesi neredeyse kalabalığın içinde boğuluyor. Fark etmez, kendi korkusunu yansıtan bir korkuyla karışmış olsa da gözlerindeki vaadi görebiliyor. "Gözlerimi senden ayırmadım." Omzundaki eli bırakıp sağ eline uzanıyor. Avucunun üzerinde katlanan parmakları onu topraklayan tek şey olabilirmiş gibi hissediyor. Başını eğiyor, yüzleri aynı hizada. "Seni kaybetmeyeceğim, Anna."

Sözcüklerde söylenmemiş bir şey var, sesinde onun da sarsıldığını söyleyen titrek bir kenar var. Kadın yutkunuyor, başını sallıyor. Parmağında eskiden yüzüğünün olduğu yer yanıyor, her şeyin ne kadar kırılgan hale geldiğini hatırlatan bir yara izi. Zihninde, sokakta ayrılmanın kolayca düzeltilebileceğini biliyor. Onunla tekrar odalarında buluşmanın sadece bir mesele olacağını biliyor.

Kalbi bunu hissetmiyor.

Korku göğsünde atıyor, kaburgalarına vuran bir dövme gibi, asla çıkaramayacağını biliyor.

Khiran'ın eli parmaklarını birleştirmeden önce onunkini sıkıyor. Olabileceklerin hayaletleri bakışlarını karartıyor. "Odamıza geri dönmek ister misin?" Anna bu sorunun kenarlarındaki dileği duyabiliyor.

"Evet," diye nefes alıyor, kalbinin sakinleşmesini dilerken gözleri kapanıyor. *Mantıklı* olmak için. Kulaklarındaki uğultu, kalabalığa doğru itildikçe yavaş yavaş azalıyor. Khiran'ın elini tutuşu, sanki onu görmek artık yeterli değilmiş gibi, hiç durmuyor. Sahip oldukları şeyle karşılaştırıldığında, sihirle birleşmiş

Kan ve kemikten ibaret olan Anna, onu gözünün önünde tutmanın yeterli olup olmayacağından emin değil.

KÜVETTE YIKANİYORLAR, su neredeyse siyah olacak kadar koyu bir mor tonuna dönüşene kadar vücutlarından renk akıyor. Su berrak akana ve geride sadece inatçı lekeler kalana kadar yıkanıyorlar. Holi tozunun izleri odanın zemininde yollarını takip ediyor.

Khiran'ın göğsü sırtına sıcak bir şekilde yaslanmış, başını omzunun kıvrımına yaslamış ve kollarındaki lekeler hindistan cevizi yağı masajı yaparak cildindeki rengi açmaya çalışıyor. Odalarının taş duvarlarının dışındaki insanların heyecanlı konuşmalarını, çatlak yatak odası penceresinden içeri süzülen kahkahalarının sesini hâlâ duyabiliyor.

"Korkunç bir şey." İtiraf bir iç çekiş, titrek ve kulağının kabuğuna karşı sıcak. Elini çevirmesi için ikna ediyor, başparmağı avucunun lekeli çizgilerini izliyor, sanki yeterince dikkatli bakarsa geleceklerini okuyabilirmiş gibi. "Korkunu hissedememek. Seni bulamama fikrinin beni korkuttuğunu sanıyordum, fark etmemiştim... Gözlerindeki korkuyu gördüğümde ve göğsümdeki yankısını hissetmediğimde... Bunun bir armağan olduğunu hiç fark etmedim - güvende olduğunu kendi korkummuş gibi kolayca hissedebildiğim bir kesinlikte bilmek."

Yutkunuyor ve yanağını Anna'nın şakağına bastırıyor. "Anna, seni kaybedemem. Seni kaybedemem ve güvende olup olmadığını ya da acı çekip çekmediğini bilemem. Bundan daha büyük bir ıstırap olamaz."

Keder bir mengenedir. Kalbinin, boğazının etrafında bir ilmik gibi dolanıyor. Eskiden onları birbirine bağlayan yüzüğü taktığı parmağı hayali bir acıyla ağrıyor, suçlamalarla yanıyor. O bıçağı etine sapladığında hazırlıklı değildi - sonrasını düşünmemişti. Düşünecek *zamanı da* yoktu. Hayatları tehlikedeydi ve geleceklerini korumak için yapabileceği tek şeyi yaptı.

Paniğin o ilk kör edici anına hazırlıklı değildi. Onu bulmak için sadece ölümlü araçlara sahip olduğunu bilmenin getirdiği korkuyla yüzleşmeye hazır değildi.

Dilinde, ayrılmayı reddettiği, dikenli ve acı tatlı bir özür var. Tadı pişmanlığa çok benziyor ve değiştiremeyeceği şeylerin yasını tutmak için çok yaşlı. Adamın kollarında dönüyor, bacaklarının arasında diz çöküyor. O hareket ettikçe küvetin kenarlarından su akıyor. Adamın yüzü de kendi yüzü gibi lekeli, mor ve pembeden oluşan bir suluboya, gözlerinin mavi-yeşili capcanlı. Parmaklarını küvetin yanındaki hindistan cevizi yağı dolu kaseye daldırıyor ve kaşının, burnunun, dudaklarının şeklini çiziyor.

Cildine masaj yapıyor, parmak uçlarının altındaki renk yüzeye çıktıkça dönüyor. Kuru bir bezle sildiğinde, lekelerin çoğu kalkıyor. Bazıları inatçı gölgeler olarak kalıyor. "Beni nereye götüreceğini söyle," diye mırıldanıyor, çenesinde kalan bir renk lekesini silerken. "Eğer kaçmıyor olsaydık, herhangi bir yere gidebilseydik, bana hangi harikaları gösterirdin?"

Onu öpüyor, dudakları sıcak ve hindistan cevizi tadında, avuç içleri çenesini kavıyor. "Sana kum yerine tuz incilerinden yapılmış sahilleri gösterirdim," diye nefes alıyor, kelimeler onun ayrık dudaklarına yumuşak bir şekilde fisıldıyor. Adamın ağzı kızinkine değdiğinde, dokunuş o kadar hafiftir ki kızla dalga geçer. "Sana dalgaların altında bir orman gösterirdim, mercan ağaçları ve balıklar o kadar parlak olurdu ki, ışığa saçılmış mücevherler gibi görünürlerdi."

Anna yutkunuyor, elleri göğsünde gezinip belinin kıvrımına yerleşirken nefesi kesiliyor. "Hepsini," diye nefes alıyor. Nazikçe dizlerini ayırıp kalçalarına sarılıyor, bir yandan da nabzının atışına karşı sözler fisıldıyor. "Sana *her* şeyi göstereceğim."

Kadın iç geçiriyor, onun dokunuşuna karşı eriyor. "Söyle bana," diye ısrar ediyor, *emrediyor*, elleri göğsünün zayıf çizgileri üzerinde geziniyor ve parmak uçları göğüs kafesi boyunca uzanan yıldız şeklindeki yara izini sıyrıyor. Kaybettikleri büyüün, bağıın hatırlatıcısı. "Bana daha fazlasını anlat. Lütfen."

Daha fazla, böylece nabızı çok uzak yerine çok yakın olduğu için hızlanır. Daha fazla anlat ki onu kaybetme korkusunu *onunla birlikte* kaybolmakla bastırabilsin.

Dudakları göğsünün yükselip alçalmasının haritasını çıkarırken, ona kristal hissi verecek kadar mavi suları olan mağaralardan bahsediyor. Kadının elleri adamın nemli saçlarına dolanırken, adam bir ressamın fırçasından çıkmış gibi görünen renklerle dolu bir çölü tasvir ediyor ve kadının vücudu, dişleriyle boynunu boydan boya kat etmesi için bir davette bulunuyor. Kalçaları onunkilerin üzerinde yuvarlanıyor, en tatlı sürtünme ve

Sözleri tökezliyor, uzun parmakları kalçasında gezinirken, diğeri göğsünü kavrarken nefes nefese bir lanete dönüşüyor.

Dili köprücük kemiğine doğru kıvrılıyor, omuzları parmaklarının altında geriliyor, ona kertenkelelerden oluşan bir adadan bahsediyor, o kadar büyükler ki insanlar onlara ejderha diyor. Bulut parçalarına dokunmak için parmak gibi uzanan yemyeşil dağlardan. Turkuaz okyanuslar, bir yerden çok cennete benzeyecek kadar canlı ve yeşil adalarla bezeli. Sözcükler boğazında düğümlenirken kadın onun üzerine çöküyor, onu kendine çekiyor ve içine alıyor.

Dokunuşu nazikten çaresize doğru kayıyor, omuzlarının pürüzsüz tenini parmaklarının hilal şeklindeki aylarıyla süslerken elleri sırtında geziniyor. Adını tenine üflüyor, hırıltılı bir dua ve Anna inliyor, sesindeki hayranlığın altında eziliyor. Gelgit gibi yükselip alçalıyor, küvetin kenarlarına vuran su, vücutlarının arasından kayan ve onu okşayan parmaklar kadar özenli.

Boğazından bal gibi tatlı ve sıcak bir miyavlama yükseliyor. Khiran'ın eli kalçasından çıkıp saçlarına dolanıyor ve dudaklarından dökülen sesleri tadabilmek için başını eğiyor. Suyun altında, vücudu onun etrafında sıkılaşıırken ayak parmakları kıvrılıyor. O kadar sıkı sarılmış bir sarmal ki derisinin altında mırıldandığını hissedebiliyor, gevşeyip *şarkı söylemeye* hazır. Kalçaları titriyor, ihtiyaçtan zayıf düşüyor ama Khiran'ın kalçaları onun altında hareket ediyor, parmakları hâlâ okşuyor.

Ağzına karşı konuşuyor, dudakları her hecede onunkilerin üzerinde geziniyor. "Sana dünyayı verirdim, Anna."

Belki isminin şekli ya da sözün fısıltılı dokunuşu. Ya da, belki, sadece o. Anna'nın bildiği tek şey karnının alt kısmındaki gerginliğin koptuğu, omurgasının kamburlaştığı ve ellerinin kavrandığıdır. Daha sonra adamın sırtındaki ve omuzlarındaki çizik izleri için suçluluk duyacak ama şu anda tek bildiği zevk ve ona tutunmazsa uçup gidebileceği hissi.

Ona doğru kıvrılıyor, adam altında hareket etmeye devam ederken nefes nefese kalıyor. Onun *içinde*. Elleri teninin üzerinde kayıyor, uyluklarının alt kısımlarını kavırıyor ve onu batık küvetten kaldırıyor. Sırtındaki ve omuzlarındaki fayans, tenini ısıtan kızarıklığa karşı şok edici derecede soğuktur. Adam onun üzerinde geziniyor, bir elini kalçasına dolayarak onu tekrar harekete geçirirken vücudundan damlayan su damlacıkları kadınınkine damlıyor. Hareketlerindeki çaresizlik gitmiş, yerine derin ve nazik bir ritim gelmiş ama gözlerindeki sıcaklık parlıyor.

"Daha işimiz bitmedi," diye mırıldanıyor, bakışları kapüşonlu ve onu hissetmekten sarhoş olmuş bir halde. Uzanıp parmaklarını başının üzerinde birleştiriyor, fayans elinin tersiyle soğuk bir şekilde temas ediyor. "Henüz değıl."

Anna bu sözün onun dokunma şekillerinin çok ötesine uzandığını biliyor Onu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Okyanusların sesiyle yatışmasına ve hilal gülüşünün yumuşak kıvrımıyla rahatlamasına izin vereli çok uzun zaman olmuştu. Alevlerin anısı, yanan peygamber çiçeği gözlerin affetmek, yıkıcıdır. Daha kelimeleri söylemeden önce, bu haberin onun kalbini kıracağını bilmektedir.

MUMBAI
HINDISTAN MART 1964

Delhi'den Mumbai'ye yürüyerek bir ay süren bir yolculuk. Trenle seyahat etmek daha hızlı olabilirdi, ancak ceplerinde kalan rupiler kaygı verici derecede hafif geliyor. Yolda kalma riskini göze almaktansa daha uzun bir yolculuğa cesaret etmek daha iyidir.

Paralarını korumak ve ayaklarını kurtarmak için, kayıklarına ve arabalarına binmelerine izin vermeleri karşılığında tüccarların ellerine birkaç rupi sıkıştırırlar. Yamuna Nehri boyunca güneye doğru ilerlerler, akıntı onların lehinedir.

Nehirde onlara rehberlik eden tüccar Raj, mallarını boşaltacağı Etawah'a kadar onları götürmeyi kabul eder. Khiran'ın zayıf midesinin sakin sularda kendini toparlıyor gibi görünmesine minnettar. Khiran ipek kasalarının arasında onun yanına oturuyor, omuzları suya bakarken birbirine değiyor. İnsanlar kıyı boyunca yıkanarak kutsal sularda arınıyor, ölüm korkusundan kurtuluyorlar.

Pirinç ve tahıl çuvallarıyla dolu dairesel sepet iskeletiyle kürek çeken yaşlı bir adamın yanından geçiyorlar. Sakalları güneşten sıırıslam olmuş teninde bembeyaz parlıyor. Uzakta bir anıt yükseliyor, soluk taşları öğleden sonra ışığında parlıyor. Anna gördüğü resimlerden ve okuduğu makalelerden bu anıtı hemen tanıyor.

Tac Mahal'e doğru başını sallayarak "Hikâyeler doğru mu?" diye soruyor. "Merhum karısı için yaptırdığı?"

"En sevdiği," diye düzeltiyor Khiran, bakışları onunkilere kayıyor. "En sevdiği karısıydı ama birçoğundan biriydi."

"Çok güzelmiş."

Tereddüt ediyor, onun bakışlarını takip ederken sözlerini tartıyor. "İnsanoğlunun harikalarının çoğunda güzellik görmek benim için zor," diye itiraf ediyor, sesi anılarla dolup taşıyor. "İnşa edildiğinde oradaydım. Temelinin üzerine inşa edildiği hayatları gördüm. Sadece çok sayıda insan acı çektiği için ayakta duruyor. İnsanoğlunun pek çok harikası için de aynı şey geçerli: Mısır'daki piramitler, Çin'deki Çin Seddi, Roma'daki Kolezyum."

Başını iki yana sallar. "Sen bir mucize görüyorsun ama ben hâlâ o taşların vaftiz edildiği kanı görüyorum."

Anna'nın bakışları soluk kulelerde, arabesk kubbelerinin kıvrımlarında geziniyor. Elini onun elinin içine sokup parmaklarını birleştiriyor. "Belki de ikisi birden," diye mırıldanıyor. Adam ona bakıyor, kara kaşları çatılmış. Kadının gülümsemesi kasvetli, gözlerine musallat olan tüm hayaletlerin ağırlığını taşıyor. "Bir mucize ve bir mezar."

ANNA Mumbai'ye vardıklarında ne tür bir sürpriz beklediğinden emin değil ama kesinlikle bu değildi.

Şehirde oylanmazlar, kalacak yer bulamazlar. Khiran onları doğruca okyanusa götürür. Adımlarının altında kum batmaya başladığında, ayakkabılarını çıkarıp yanlarında taşıyorlar. Saatlerce yürüyorlar, Khiran'ın gözleri manzaranın üzerinde geziniyor ve gördükleri her yabancıya takılıyor. Ancak kumlar kayalıklara dönüştüğünde ve kendilerini tamamen yalnız bulduklarında duraksıyor.

Khiran ona ayakkabılarını uzatmadan önce, izleyicileri olmadığından emin olmak için son bir bakış atıyor. "Bunları benim için tutar mısın?"

Khiran ona sırtını dönüp okyanusa doğru yürürken Anna hâlâ şaşkın bir şekilde başını sallıyor. Anna dalgaların ayak bileklerine, dizlerine, kalçalarına vuruşunu izliyor. Gittikçe daha derine iniyor, ta ki gelgit göğsüne kadar yükselene kadar. Elleri açık ve sanki ruhani bir şey hissediyormuş gibi yüzeyde süzülüyor.

Anna endişenin titreyen başlangıcını hissediyor. "Khiran?"

Yüzünü ona doğru çeviriyor, sırtışı ağzının kenarlarıyla alay ediyor. "Merak etme. Sadece bir dakika sürecek."

"Her ne kadar rahatlatıcı olsa da, ne yapıyorsun?"

"Eski bir iyiliğimi istiyorum." Adamın geri kalanı yüzeyin altına kayarak gözden kaybolmadan önce verdiği tek cevap bu.

Kadın bekler, gözleri onu en son gördüğü noktaya takılır. Okyanus sakindir ama bir dakika, sonra iki dakika geçip de adam henüz ortaya çıkmadığında kalbinin çılgınca atışını hafifletmek için hiçbir şey yapmaz.

Dalgalar kekeliyor. Değişiyor.

Kıyıya çarpmak yerine, gelgit Khiran'ın karanlık başını görene kadar çekiliyor. Deniz onun etrafını sarıyor, her iki yanında bir su duvarı. Omzundan bir parça yosun koparıken saçlarından deniz suyu damlıyor, dudakları sinirlenerek inceliyor, sonra bir fiske vurup uzaklaştırıyor. Su duvarı onu hevesle yutuyor.

"Gel," diyor. "Kaia bizi bekliyor."

Kaia, bir zamanlar bir tanrı yerine bir çocukken nehrin derinliklerinden çıkan kadın. Eira'nın bir zamanlar dostum dediği kadın.

Anna çekingen adımlarla ilerliyor, kalbi boğazında ve nabızı kulaklarında gelgiti bastıracak kadar yüksek bir sesle atıyor. Anna'nın artık korktuğu çok az şey vardır; yanan ateşler ve savaş bombaları arasında yaşamış ve yara almadan kurtulmuştur.

Boğulma düşüncesi onu dehşete düşürüyor.

Bir ateş eninde sonunda söner ve atılan bir bomba yalnızca bir kez patlar, ama deniz... deniz sonsuzdur. Eğer bu su duvarları etrafına çarparsa, eğer akıntı onu sürüklerse, kaç ölüm yaşayacağını bir sınırı yoktur. Hiç bitmeyen bir boğulma döngüsü, sudan başka bir şey görmediğinde bile vücudu nefes almak için kandırılıyor. Bu hayal edebileceği en kötü işkence.

Yıllar önce Khiran onu o adada bıraktığında, açlık ve boğulma arasındaki mücadeleden kendini kaybedebileceğini düşünmüştü. Bazen onu pes etmekten ve okyanusa girmekten alıkoyan tek şeyin, okyanusun dibinde onu asla bulamayacağı korkusu olduğunu düşünüyor. Yüzmeyi hiç öğrenmediği için boğulmak garanti gibi bir şeydi. Kalıp açlıktan ölmek daha güvenliydi.

Temkinli bir şekilde, yürüdükçe yükselen su duvarına bakıyor.

Başından daha uzun olduğunda tereddüt ediyor.

Khiran yavaşça elini onunkinin üzerine koyuyor ve göğsüne bastırıldığı yerden çekip alıyor. "Korkma. Biraz daha derine indiğimizde, kıyıya giden yol okyanus tarafından yutulacak, tıpkı üzerimizdeki açık gökyüzü gibi. Sınır bozucu bir deneyim olabilir ama söz veriyorum korkacak bir şey yok."

Uyuşmuş bir şekilde başını sallayan Anna, onun elini gereğinden fazla bir güçle sıkıyor ve kendisini daha derinlere götürmesine izin verir. Uyardığı gibi, arkasındaki patika gelgitin hafifçe süpürmesiyle yavaşça yıkılıyor. Anna bu kadar yumuşak olmasına şaşırır. Çarpıcı olmasını, bir güç gösterisi yapmasını beklemişti. Bunun yerine, bir çocuğu yatağına yatırmak gibi, küçük bir çocuğun çenesine kadar çekilen bir battaniyenin yumuşak süpürülmesi gibi.

Sonra su başlarının üzerinden dökülüyor, görünmez bir tavan onu yukarıda tutuyor ve Anna gözlerini kapatıp durmak zorunda kalıyor. Her zaman sabırlı olan Khiran onun kendini toplamasını bekliyor.

Sonunda, hiperventilasyon riski olmadan nefes alabileceğini hissettiğinde, gözlerini yeniden açıyor. Artık gökyüzünün engelsiz görüntüsü olmadığı için hava daha karanlık. Yukarı baktığında, yüzünü dalgalı güneş ışığıyla yıkayan güneşin çarpık ışığını hâlâ seçebiliyor. Bir balık sürüsü başının üzerinden geçerek gölgeler oluşturuyor.

Nefesini bırakıyor ama göğsündeki gerginliğe zar zor dokunuyor.

Khiran onun eline uzanıyor ve parmaklarını birleştiriyor. "Bunaltıcı bir his olabilir."

Yutkunarak, "Hiç bu kadar klostrofobik hissettiğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor.

"Anlıyorum." Adam onun elini sıkıyor. Şu anda onu okyanus tabanına bağlayan ve sürüklenmesini engelleyen tek şey o olabilirmiş gibi hissediyor. "Gözlerini kapatmanın bir faydası olur mu? Sana rehberlik edebilirim."

Anna başını sallamadan önce biraz düşünür. "Hayır, bence bu daha kötü olabilir. Sadece yürüyelim. Belki hareket etmek yardımcı olur. Sadece, lütfen bana nasıl olduğumu sorma," diyor, çünkü vereceği cevabın ona ne kadar iyi *olmadığını* hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacağını şüphesiz biliyor.

"Nasıl istersen." Yavaşça, birbirine bağlı ellerini çekerek onu ilk birkaç adımı atmaya yönlendiriyor.

Su duvarı kayarak önlerindeki patikadan uzaklaşmadan önce sadece üç adım atmayı başarıyor ama Anna'ya bu hareket her şeyin yıkılacağına dair bir uyarı gibi geliyor.

"Nefes al, Anna."

Öyle değil mi? Kalbi kaburgalarına öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, her atışta tüm göğsü sarsılıyormuş gibi hissediyor. Hayır, adam haklı. Ciğerlerinde hava yok. Bir nefes alıyor. Tutuyor. Zorla çıkardı. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Ama panik azalmıyor. Başının üzerinde yükseliyor, gücü onu alıp götürüyor, üzerine çöküyor.

-

"Bana bak."

Öyle yapıyor. Çünkü bu bir emirdir. Emirleri uygulamak, ona kaçmasını, nefesini tutmasını, ellerini okyanusun dibine sokmasını, böylece kıyıya geri dönebileceğini haykıran kıvrımlı, karanlık düşüncelerden daha kolaydır.

Khiran'ın gözleri burada, derinlerde daha karanlık görünüyor, mavi ve yeşil gölgeler tarafından boğulmuş, ama sakinler. Kontrollü. Anna onun uzattığı elleri de aynı çaresizlikle kavıyor. Titrediğini fark etmesini sağlayan tek şey, adamın dokunuşunun sabitliğini ellerini sıkıca kavradığında hissetmesi.

Geriye doğru bir adım atıyor. Omzunun üzerinden su dalgalanıyor. "Arkama bakma," diye azarlıyor, parmakları bileğini kavrayana kadar onu kavrayışı avuçlarından yukarı kayıyor.

Anna bundan hoşlanıyor. Adamın onu tutuşu daha güçlü hissettiriyor, ondan kopması daha az olası. Hareketi taklit ediyor. Daha sonra çürükler ve tırnak izleri oluşacağından emin, ama tutuşunu gevşetmeye cesaret edemiyor.

"Sadece bana bak. Anladın mı?"

Sıkıca başını sallıyor, ciğerlerine nefes alıp vermeye zorluyor ve bakışlarını onunkilere sabitliyor.

"Güzel," diye yatıştırıyor adam, bir adım daha geri çekilerek. Ve bir adım daha. Kadın da onu takip ediyor. "Sadece bana bakmaya devam et."

Onun her adımını takip ederek dudaklarını ıslatıyor ve başlarının üstündeki su derinleştiği için ışığın nasıl azaldığını düşünmemeye çalışıyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Fark ettim."

"Lütfen bana bunun kısa bir yolculuk olduğunu söyle."

Bir anlık sessizlik, atlayan bir kalp atışı. "Khiran?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, gözleri loşluğa rağmen parlıyor. "Kaia'nın büyüğü Eira'nın yollarına benzer şekilde çalışıyor. Uzak olacak ama uzun sürmeyecek."

"Güzel. Çünkü bundan *nefret ediyorum*. Korkunç bir şey."

Khiran düşünceli bir şekilde yukarı bakıyor. Anna onun bakışlarını takip etmek yerine boğazının çukuruna odaklanmak için kendini zorlamak zorunda kalıyor. "Katılmadığımı söyleyemem." Gözleri onunkilerle buluşuyor. "İlk seferinde ben de korkmuştum." Korkmamalıydı ama bir şekilde bu itiraf onu biraz daha iyi hissettirdi.

Birkaç dakika sonra kalbi yavaş yavaş *neredeyse* normal bir hıza iniyor ve göğsündeki ezici ağırlık kayboluyor. Bir anlık cesaretle, yürürken Khiran'ın omzunun üzerinden bakmaya başlıyor. Cesaretinin gücünü test ediyor.

Tüyleri diken diken oluyor, nefesi buğulanıyor. "Hava soğuyor." "Evet."

"Bunun nedeni derinlik mi yoksa varış noktası mı?"

Bunu düşünüyor. "Aslında ikisi de."

Ayaklarının altındaki kum kayalık ve kaygan hale geldi. Bunun ne zaman olduğundan tam olarak emin değil. Bir tedirginlik duygusuyla, kumun yukarı yerine aşağı doğru eğimli olduğunu fark ediyor. "O... o suyun *altında* mı yaşıyor?"

"Evet." Kızın telaşlı bakışları karşısında kıkırdıyor. "Sihir, Anna. Oraya vardığımızda kendini çok rahat hissedeceksin." Gözlerinin kenarları kırışıyor, sırtıtışında muziplik var. "Binlerce ton suyun sihirli bir şekilde üzerinde asılı durması dışında, tıpkı karadaymışsın gibi hissedeceksin."

Kız ters ters bakıyor. "Kötü."

"O rezil gemide hissettiklerimin bir benzeri."

"Gemide hiçbir sorun yoktu," diye homurdanıyor. Nefesi bulutlara dönüşüyor. "Sadece korkutucu derecede zayıf bir sto-" Gözüne bir hareket çarpıyor, omuzlarının hemen üzerinden bir gölge suyun içinde ilerliyor. Büyük ve gittikçe büyüyor. Devasa.

Bileğinin etrafındaki eller sıkışıyor. "Anna-"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. Etrafındaki gelgitin yükselişini izlediğinden beri ilk kez bunu gerçekten hissediyor. Gölge yaklaştıkça suyun maskelediği detaylar daha da netleşiyor ve merak korkuyu gölgede bırakıyor. Bu tek bir yaratık değil, birçok yaratık. Zihni, neredeyse unutulmuş bilgi kırıntılarının köşesinde bir yerden bu kelimeyi bulup çıkararak bir kapsül olduğunu söylüyor.

Dönüyorlar, kapsül hava kabarcıklarının etrafında yarıyor, iki yanlarındaki su duvarının içinden yüzüyor. O kadar yakınlardı ki, Anna yeterince cesur olsa uzanıp beyaz ve gri benekli yanlarına dokunabilirdi. Dişlerinin parıltısı, bazılarının kafasında spiralli fildişinden bir asa.

"Denizgergedanları," diyor Khiran, onun yanında, omuz omuza durmuş, süzülerek geçişlerini izlerken. "Denizin tek boynuzlu atları."

Anna, sıradan bir yaratığın nasıl olup da okyanus tabanında yürümelerini sağlayan güçlerden daha büyüğü hissedebildiğini hayretle merak eder.

ANNA ne beklediğinden emin değil ama kesinlikle bunu beklemiyordu.

Mağaranın ağzı esneyerek açılıyor, tepesinde buz sarkıtları diş sıraları gibi sıralanıyor. Belki de Cassius'un etkisiydi ama bir yanı daha gösterişli bir şey bekliyordu. Aslında bu çok aptalca. Eira ve Silas'ın lüks içinde yaşadıkları söylenemezdi.

Khiran başını sallayarak onu öne doğru itti. "Daha gidecek çok yolumuz var. Mağaralar yolculuğun bir parçası, varış noktası değil."

"Mağaralar," diye yineliyor kadın, nefesinin altında. "Birden fazla mı var?"

"Bu bütün bir sistem. Dışarıda tutmak istediği herkes için bir labirent." Girişe doğru adım atarlarken eli kadının sırtının küçük kısmına gidiyor, güvenli bir şekilde geçene kadar gözlerini üstlerindeki buz sarkıtlarına dikeyiyor. "Ben ölümsüz olmadan önce, bana onun da Silas gibi sürüklendiği söylendi. Denizler arasında seyahat eder, adalarda uyuklardı, bu onun hoşuna giderdi."

Anna bir yengecin mağara zemininde sürünerek ilerleyişini izliyor, kısıkaçları bir sonraki yemeğini arıyor. "Bu değişiklik neden?"

"Tahmin etmem gerekirse?" İç geçiriyor, gözleri anılarla bulutlanmış. "Hep Eira için olabileceğini düşünmüştüm."

Anna kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum."

"Eira'nın çayırı ayarlanmıştı. Marcia onu bir kez zorla davet etti mi, artık geri dönüşü yoktu. Onu dışarıda bırakmak yok. Kaia... onun yeteneği bir yere bağlı değil. Bir eve hiç *ihtiyacı yok*. Bence burası bir özürdü. Belki tövbesini bile. Eğer Eira'nın kaçacak ve bulunamayacak bir yere ihtiyacı olursa-"

"En azından burada olurdu," diye bitiriyor Anna, yüreği sızlayarak. "Eira onu hiç affetti mi?"

"Kalbinde mi? Öyle olduğuna inanmak istiyorum. Önemli olan yollarla mı?" Khiran başını sallıyor, içinden sevgiyle karışık bir alay geçiyor. "Ve şimdi o gitti ve artık çok geç."

Zaman kırılğan bir şeydir.

Bir zamanlar Anna ne kadar kırılğan olduğunu daha iyi anlamıştı. Bir sonraki öğününü bulmak için mücadele ettiği o yıllar. Geceler o kadar soğuktu ki, sabah uyanacağından emin değildi. Sonra Khiran o şeftaliyi eline verdi ve o alevlerin içinde durdu ama yanmadı. Yıllar on yıllara, on yıllar yüzyıllara dönüştü ve Anna bir süre sonra zamanın tükenmesinden korkmanın nasıl bir his olduğunu unuttu.

Piers'i kanatları altına alıp ona oğlum diyene kadar -yıllar bir çetele yerine bir geri sayım haline geldiğinde- bu duyguyu tekrar tattı. Ölümsüz olmak, sonsuza dek önünde uzanmak, onu bundan mahrum bırakmıştı. Bir özrü dilemek için sonsuzluğa sahip olduğunuzu düşündüğünüzde, o özre tutunmak ne kadar kolay olmalı.

Anna başını onun omzuna yaslıyor. "Sence biliyor mudur? Eira hakkında?"

Sadece nefes alış verişlerinin ve ayak seslerinin duyulduğu bir anlık sessizlik.

Sonra, o kadar sessiz ki Anna neredeyse kaçırarak, Khiran cevap veriyor. "Hayır."

Başka bir açıklama yapmıyor. Anna da bir açıklama istemiyor. Gözlerinde, önlerindeki çok düşüncelerine odaklandığını gösteren bir çukurluk var. *Onun da kendisi* gibi bu konuşmanın onlarca farklı şekilde ilerleyip ilerlemeyeceğini merak ediyor.

Eğer haklıysa -Kaia Eira'nın vefatını gerçekten bilmiyorsa- yakında öğrenecek. Bunu ona söyleyecek kişinin kendisi olmasından nefret ettiğinden emin olsa da Khiran'ın bunu yapacağını biliyor. Bazen yalanlar gerçeklerden daha nazik hissettirebilir, ancak sırlar iltihaplanabilir - acı, ince bir zehir. Gerçeğin acısını daha da keskinleştireceğini bildiği halde sessiz kalma riskini göze almayacaktır.

Anna bu iyiliği neden daha önce, İstanbul'dayken yapmadığını merak etmekten kendini alamaz; Karadeniz ile Marmara arasında bir kara şeridi üzerine kurulmuş bir şehirdir bu. Cassius'un cömertliğinin geçici sığınağından Kaia'nın okyanus tarafından korunan keşfedilmemiş kalesine doğru koşmak çok kolay olurdu. Merak ediyor ama sormuyor.

Cevap Eira'nın ayrılık gülümsemesinin şeklini almışken nasıl sorabilir ki?

SICAKLIK DÜŞMEYE DEVAM EDİYOR.

Çok geçmeden Anna'nın ceketini onu soğuktan koruyacak kadar sıcak gelmemeye başlar. Dişleri takırdıyor, bu ses onun için bile iğrenç, ama onları durduramıyor. Khiran ona kendi ceketini veriyor ama bu da onu soğuktan tamamen korumuyor. En azından nefesinin sıcaklığını hissedebilmek için burnunu ve çenesini yakanın altına sokarak sıkıca sarıyor.

"Neredeyse geldik," diye söz veriyor. Soğuk ona neredeyse hiç dokunmuyor. Sadece kollarındaki tüyler diken diken oluyor ve dudaklarından duman gibi kıvrılan nefesi onu soğuğu hissettiğine ikna ediyor.

"Daha sıcak olacak mı?"

"... Gerçeği mi istiyorsun?"

Kadının cevap veren bakışı da soğuk kadar acı.

Khiran kıkırdıyor ve ceketinin yakasını, kızın burnunun kızarmış ucuna bir öpücük konduracak kadar aşağı çekiyor. "Endişelenme. Kaia senin donmana izin vermektense beni kapı dışarı eder. Bazı odalar diğerlerinden daha soğuk ama soğuktan korunman için giyebileceğin yedek kürkleri var."

Anna başını sallıyor, yüzünü tekrar paltosunun yakasına gömüyor. Ne kadar yol aldıklarını kestirmek zor, mağara duvarları işaretlere pek yer bırakmıyor ama on beş dakika daha yürüdükten sonra Khiran'ın adımları yavaşlıyor ve Anna tünelin bir mağaraya açıldığını fark ediyor. Girişte sadece Kaia olabilecek bir kadın sanki onları bekliyormuş gibi duruyor.

Çok güzel bir kadın.

Kalın, siyah saçları parlıyor. Örgülü olsa bile kadının beline kadar uzanıyor. Sonra kadın dönüyor ve Anna onun yüzünü görüyor. Genç bir Khiran'ın ondaki ayı nasıl görebileceğini anlıyor. Yüzü dolgun, parlak ve yumuşak. Gülümsediğinde, karanlık, kapüşonlu gözleri ikiz hilal gölgeleri gibi.

"Khiran." Adını bir şarkı gibi söylüyor, sesi melodik ve derin.

Kadim. "Buraya gelmeyeli uzun yıllar oldu."

"Korkarım ölümlü tehlikeler bu kadar derine inmeyi nadiren başarıyor." Dudaklarının köşesi kıvrılıyor, en az onun kadar yorgun hissettiren ince bir gülümseme. "Merhaba Kaia."

Yürürken o kadar akıcı ve sessiz ki neredeyse süzülüyor. Karmaşık bir şekilde oyulmuş kancalar kulaklarını deliyor, bronz teninde soluk ve yanardöner bir şekilde parlıyor. Kabuklar, diye fark ediyor Anna, kabuklardan oyulmuşlar. Yaklaştıkça tasarıma daha yakından bakıyor ve yüzünü çevreleyen oyma kaydırmanın dalgalara benzediğini fark ediyor.

Kaia uzanıp bir elini Khiran'ın yanağına koyuyor. Dolgun bileğinden bir dizi parıldayan deniz kabuğu sarkıyor ve dalgaların altında dünyanın tek rüzgâr çanı gibi çınlıyor. "Burada olduğun için mutluyum." Gözleri Anna'ya kayıyor, başını eğiyor. "Ve yalnız değilsin." Verdiği memnun gülümseme de kendisi kadar yumuşak. "Tanrım, yukarıdaki dünyada işler değişiyor olmalı."

Khiran'ın parmak eklemleri onunkilere değişiyor. "Bu Anna, benim..." duraksıyor, gözleri onunkilerle buluşuyor. "Benim insanım," diyor, yumuşak bir sesle. "Benim kalbim."

Bir zamanlar Anna böyle bir ifadede sadece romantizm görürdü. Ama ona duyduğu tüm sevgiye, sesini kadife gibi kaplayan hayranlığa rağmen, gözlerinde hayaletler gibi dolaşan alevler var. Kalbi. Zayıflığı. Onu yakıp kül etse, o da onunla birlikte uçup gidecek.

Kurnazca parmaklarını birleştiriyor ve adamın gözlerindeki yankıyı yakalamasını umuyor. Gülümsemesindeki. Anna onun kalbi olduğu kadar, o da onun kalbi.

Anna gözlerinin Kaia'ya kaymasına izin veriyor, çenesinden damlayan gözyaşlarını görünce bir an telaşlanıyor.

"Oh," diye burnunu çekiyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş. "Birbirinize olan sevginiz çok... çok güzel." Bir nefes daha çekiyor ve gözyaşları daha hızlı akıyor, yüzü buruşuyor. "Çok mutluyum."

Khiran iç çekiyor ama içinde bir sevgi var. Anna'nın elini bırakarak Kaia'nın göğsünde kenetlenmiş olan ellerini rahatlatıyor. "Teşekkür ederim, gerçekten, ama korkarım buraya ziyaret için gelmedim."

Ona göz kırpmıyor, başının tepesi zar zor omzuna ulaşıyor. "Ne-"

"Bir keresinde," diye başlıyor, tekrar başlamadan önce bir nefes alarak kendini destekliyor. "Bir keresinde bana bir iyilik teklif etmiştin. Korkarım kendimi buna muhtaç buldum."

Kaia ona bakıyor, ifadesindeki yumuşaklık sertleşiyor. Yanaklarına yapışan inatçı gözyaşlarını avucunun içiyle siliyor. "Anlıyorum. Yangınları başlatacağım. Aç karnına kötü haber almak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diye onu temin ediyor. "Son ziyaret ettiğimde her şey yerli yerinde miydi?"

Kadın başını sallıyor. "Öyle. Lütfen rahatınıza bakın." Bakışları Anna'ya kayıyor ve onun Khiran'ın paltosunun içinde nasıl boğulduğunu inceliyor.

"Gardıropta daha sıcak tutacak giysiler de var. Korkarım odalar oldukça soğuk kalıyor."

Anna minnettarlıkla çenesini eğiyor. "Teşekkür ederim."

Kaia uzun koridorlardan birine doğru ilerlemeden önce ona sıcak bir gülümseme sunuyor. Anna bunun mutfak olduğunu varsayıyor. Kaia gözden kaybolunca Anna, sesi yumuşak bir şekilde Khiran'ın yanına eğiliyor. "O iyi mi? İyi görünüyordu."

"- Anna duygu değişimini endişe yerine olumsuz bir ifade kullanmadan nasıl tanımlayacağından emin değil."

Khiran gülerek ofluyor, parmakları ceketinin yakasını Kaia'nın boynuna daha sıkı sarıyor. "Kaia bu sefer her şeyi biraz daha derinden hissediyor." Anna'nın sorgulayan bakışını yakaladığında tavana doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor. "Dolunay."

"Ah," diye mırıldanıyor Anna, gözleri koridorda geziniyor. Ayın evrelerinin gelgitleri nasıl etkilediğini, ikisi arasındaki ilişkinin okyanuslar kadar eski olduğunu düşünüyor. "Tüm duygular böyle mi yoksa...?"

"Onu henüz kızdırmadım ve bunu yakın zamanda test etmeyi de düşünmüyorum," diye cevap veriyor, alaycı bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvrarak.

Anna'nın dişleri alt dudağını endişelendiriyor. Khiran ondan bir iyilik istemişti ama yanında taşıdığı kötü haberden hiç bahsetmemişti. "Ona söyleyecek misin?"

Khiran'ın elleri hareketsiz, dudaklarından yumuşak bir nefes geçiyor. Yutkunuyor, gözleri kapanıyor. Acı içinde. "Henüz değil."

Ne zaman diye sormak istiyor ama kendini tutuyor. Sevdiği birini kaybettiği haberini vermek zorunda kaldığı o kadar çok zaman olmuştu ki. Birbirlerine yabancı olsalar bile bu hiçbir zaman kolay olmamıştı. Haberi vermenin Khiran'ı da en az Kaia'nın duyacağı kadar inciteceğini biliyor.

Kaia'nın yüz ifadesinden bir şey anlamış olmalı, çünkü taşların ve buzların arasından gökyüzüne bakar gibi tavana bakıyor. "Ay... bunu ona şimdi söylemek zalimlik olur."

Anna beklemenin de bir zalimlik olduğunu düşünmeden edemiyor.

ANNA, Kaia'nın yemeklerinin alışık olduğu yemeklere daha uygun olduğunu görünce biraz rahatlıyor. Kadife minderli sandalyelerin sıralandığı uzun masalar daha az, yerdeki alçak bir masanın etrafında servis edilen ev yemekleri daha fazla. Anna ayaklarını yün eteklerinin altına sokuyor, kürk süslemesi ayak bileklerini fırçalıyor ve yakasını gıdıklıyor. Kaia'nın onlarla paylaştığı kremalı balık çorbasının tadı kadar kokusu da zengin. Anna balığın lapa lapa dokusunun ve onu içten dışa doğru ısıtmasının tadını çıkararak dilinin üzerinde bekletiyor. "Bu çok lezzetli," diye iltifat ediyor. "Teşekkür ederim."

Kaia gülümsüyor. "Khiran'ın ziyarete geldiğinde en sevdiği yemeklerden biriydi. Senin de beğenmene sevindim."

Khiran kaşığının etrafında mırıldanarak onaylıyor, tadını çıkarırken gözleri kapalı. "Kimse senin gibi yapamaz."

Kaia gülümsüyor, yanakları sevincinden kızarmış. "Her servis ettiğimde bana böyle söylüyorsun."

"Bu her zaman doğru olmuştur."

Kaia kıkırdar, kahkahası derin ve melodiktir. Anna dikkatle dinlerse kahkahanın taş duvarlarda çınlayan yankısını duyabilir. "Eviniz etkileyici," diyor Anna, gözleri tavanın hafif eğimini izleyerek. Pürüzlü ve tırtıklı kenarlarla süslü olması gerekirken tamamen pürüzsüz. Herhangi bir alet izi bile göremiyor. "Khiran bunu senin inşa ettiğini mi söyledi?"

"Ah, bana biraz fazla kredi veriyor. Mağaralar daha önce de buradaydı, ben sadece onları kendime ait hale getirdim." Omuz silkiyor ve Anna'nın bakışlarını sevgiyle takip ediyor. "Suyun çoğu kişinin hafife aldığı bir gücü var. Fiyortları kesenin ve kanyonları oyanın su olduğunu unutuyorlar. Bedenlerin donmasının ve ciğerlerin boğulmasının ne kadar kolay olduğunu unutuyorlar."

Anna onun ne demek istediğini anlıyor ama anlatamıyor. Hele ki okyanusun gölgesinde yürümek hâlâ derisini diken diken ederken. Okyanusla ve onun derinlikleriyle yüzleşmeyi hayal etmeden önce ateşle yüzleşirdi.

Khiran'ın gözleri ona bakarken sanki düşüncelerini takip ediyormuş gibi araştırıyor. "Çoğu kişi okyanus tabanında bir gezintiden sonra fikrini değiştirmekte gecikmez."

Kaia'nın kaşları çatılıyor. Sonra anlıyor ve Anna'ya dönerken dudakları özür dileyen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Özür dilerim. Ayaklarının altındaki karaya ve başının üstündeki gökyüzüne bu kadar alışmışken buraya seyahat etmenin ne kadar korkutucu olabileceğini bazen unutuyorum. Khiran da bir zamanlar bu yolculukta zorlanmıştı. O her zaman yukarıdaki dünyayla daha içli dışlı olmuştur."

insanların bizi çevrelediği mitleri şekillendiriyor. Eira ve ben her zaman işleri daha sessiz ve ev dediğimiz yerlerin konforu içinde yaptık."

Masa sessizleşir. Anna bunun ağırlığını göğsünde hissedebiliyor, söylenmemiş kelimeler o kadar ağır ki boğucu geliyor. Khiran'a bakıyor, yüz ifadesini ölçüyor.

Yavaşça kaşığını bırakıyor, elleri kucağına gidiyor. Anna masanın altında nasıl kenetlendiklerini görebiliyor. Ona doğru uzanıyor, elini onunkinin üzerine koyuyor.

Kaia ikisinin arasına bakar, kaşlarının arasında bir çatıklık oluşur. "Özür dilerim, bir şey mi söyledim-"

"Hayır," diye araya giriyor Khiran, yüzünü buruşturarak. Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Öyle bir şey değil. Sadece sana söylemem gereken bir şey var ama acıtacağını biliyorum. Ve ay varken, beklersem belki bu kadar keskin hissetmezsin diye düşündüm."

Arkasına yaslandı, kara gözleri araştırıyordu. "Acı acıdır, ister şimdi ister sonra hissedeyim. Bunu biliyorsun." Ellerini kucağında birleştirdi, çenesini gururla eğdi. "Anlat bana."

"O gitti," diye mırıldanıyor Khiran, sanki kelimeleri yumuşakça söylemek darbeyi hafifletebilirmiş gibi. Kaia onun adını söylediğinden beri ilk kez başını kaldırıp Kaia'nın bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Eira gitti."

Kaia bir an için sadece bakıyor. Başını sallarken ağzının kenarları korkunç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gitti mi?" diye yineler. "Saçmalama. Biliyorsun o-"

"Malik çayırı yaktı, Kaia. Evi, *Eira*'yı, ikisi de gitti. Onu öldürdüler."

Gülümsemesi azalıyor, gözlerindeki şakacı ışık kararıyor ve soğuyor. Kaia ayağa kalkıyor, masadan uzaklaşıyor ama Khiran'ın bakışlarını asla bırakmıyor. "Hayır." Sesi aldatıcı bir sakinlikte; buzun çatlamadan saniyeler önce çıkardığı uyarı iniltisi.

Khiran irkiliyor, kendi acısı yüz ifadesini pişmanlığa dönüştürüyor. "Özür dilerim."

"Hayır," diye tekrarlıyor. Duruşunda bir dengesizlik, bir sallantı var, sanki kendi yarattığı bir akıntıya kapılmış gibi. Her pişmanlığın girdabı. Kelimeyi tekrarlıyor, tekrar ve tekrar, sesi ve umutsuzluğu bir çığlık olana kadar her haykırıшта artıyor.

Etraflarında okyanus donuyor; buzlar şimşek gibi dallanıp budaklanıyor ve yeryüzünün çatlak ve yarıklarında genişliyor. Üstlerinde kara sallanıyor ve okyanus kabarıyor. Dört dakika otuz sekiz saniye boyunca Alaska, Kuzey Amerika'da kaydedilen en güçlü deprem olarak bilinecek olayda çatlaklar ve toprak kaymalarıyla yeniden şekillenir.

Sadece üç kişi dünyayı sarsanın kalp kırıklığı olduğunu bilecek.
Ayrılın.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Endişeleniyor. Sıkıntısı tamamen farklı iki şey için iki farklı kadın arasında bölünmüştür: biri umutsuzluk içinde boğulurken diğeri çok güzel Onu sevmenin -onunla birlikte kalmanın- kendisini de aynı derinliklere sürükleyeceğini kabul etmek iyimserliktir.

ALASKA, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ
BAHAR 1964

ODA KARANLIK, komodinin üzerinde tek bir mum yanıyor. Mağara duvarlarına uzun, titrek gölgeler düşürüyor. Anna konuşmadan önce yatakta kıvrılmış, sıcak ve birbirlerine sarılmış halde bekler. "O iyi olacak mı?"

Yanağının altında, Khiran'ın iç çekişinde bir kekeleme hissediyor. "Evet demek istiyorum ama..." Sözleri kesiliyor ama Anna'nın anlamak için onlara ihtiyacı yok.

Kaia'nın çığlığındaki acı ömür boyu peşini bırakmayacaktı. Anna bu çığlıkta kendi korkularının ona yansıyan yankısını duydu; dikkatli olmazlarsa geleceğin neler getirebileceğinin bir anlık görüntüsü. Eli adamın göğsüne doğru kıvrılıyor, kalbinin düzenli atışında teselli arıyor. "Onu seviyordu."

Elini kendi eliyle kapatıyor, başparmağı parmak eklemlerinin üzerinde geziniyor. "Ruh ikizi olduklarını söylerdi. Eira onunla konuşmayı reddetse de, her zaman birbirlerinden bir parça taşırlarmış." Başını çeviriyor, dudakları Eira'nın tepesini okşarken saçlarına doğru mırıldanıyor. "Onun o parçası bu gece öldü."

Yüzünü eğerek onun cevap veren bakışlarındaki ağırlığı inceliyor. "Bunu ona senin söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye fısıldıyor. Şu anda o kadar kırılğan görünüyor ki, sanki sözlerinin ağırlığı onu kırabilirmiş gibi.

O kadar yumuşak bir nefes alıyor ki, içi *sızlıyor*. Yavaşça elini alnına götürüyor, parmakları yüzünün şeklini çiziyor. "Sanki onun yasını y e n i d e n tutuyormuşum gibi hissettim," diye itiraf ediyor, alnına bastırırken gözleri kapanıyor

onunkine karşı. Sesi kırılgan ve göğsünün boşluğunda yankılandığını hissedebildiği bir acıyla dolu. "Anna... Seni kaybedemem. İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamaya dayanamam."

Onu temin etmek istiyor, *kendini* temin etmek istiyor, yapabileceğine dair. Canının acıyacağını ama acının yerini sızıya bırakmasından sonra da onu bekleyen bir hayatı olacağını. İstiyor ama yapamıyor. Onu kaybetme korkusu felç ediciyken nasıl yapabilir ki? Bunun yerine onu yakınında tutuyor ve kalp atışlarının sesinin, yüksek sesle konuşmaktan korktuğu korkularını yatıştırmasına izin veriyor.

KAIA dört gün boyunca odasından çıkıyor.

Khiran ona yemek getiriyor ve onunla oturuyor. Anna zaman geçirmek için mağara sistemini cesaret edebildiği kadar dolaşıyor. Bazen Kaia'nın ağladığını duyuyor, kalp kırıklığının sesi duvarlarda yankılanıyor. Anna bunu kalbinde, göğsünde ezici bir ağırlık olarak hissedebiliyor, çünkü kendi kederi de ona cevap veriyor. Bu garip bir işkence türüdür. Anna, Eira'nın ölümünün yasını tutmayı bıraktığını, onu bir daha asla göremeyeceğini kabul ettiğini sanıyordu ama Kaia'nın umutsuzluğu kendi umutsuzluğunu yeniden alevlendirdi. Geçmişte bıraktığını sandığı acı, boğucu bir pençeye geri geliyor, boğazı sıkılıyor ve gözleri ağlıyor.

Geceleri rüyasında onu görüyor.

Bazen bir anının yankısıdır. Bazen de bir kabus. Hepsi çok gerçekçi geliyor. Gerçeğe çok yakın. Uyandığında, anıların ve rüyaların karmakarışık iplerini taramaya çalışmaktan başı dönüyor. Bazıları o kadar kırılgandır ki, kavradığında örümcek ipeği gibi kopar, tenine yapışır ama tanınmaz hale gelir. Tam bir resim olmadan bir avuç parçalanmış, karışık iplikçik.

Artık birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmiyor - kumda çizilen çizginin nerede olduğunu bilmiyor çünkü kederin gelgiti onu silip süpürmüş. Tek bildiği, bunun hazırlıklı olmadığı bir şekilde canını yaktığıdır. Anna yüzyıllar boyunca kayıplar yaşamıştır ama buna her zaman hazırlıklı olmuştur. Gözleri açıldı ve kalbi korunuyordu. Her

kurduğu ilişki, bunun sadece geçici olacağı bilgisiyle yumuşatılmıştı - sonsuz hayatında kısa bir bölüm.

Eira farklıydı, çünkü Anna onun hikâyesinin de kendi hikâyesi kadar uzun süreceğine inanıyordu. Kendilerine sonsuzluk bahşedilmişken onu kaybetme ihtimalini hiç düşünmemişti. Hangisinin daha derinden acı verdiğinden hâlâ emin değil -zamanın kısa olduğunu bilmek mi yoksa vedalaşmayı hiç bilmemek mi?

Dördüncü gün, Khiran onu elinde bir kitapla yataklarının çarşaflarına kıvrılmış halde bulur. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Anna sararmış sayfalardan başını kaldırıp bakıyor. Kaia'nın kitap koleksiyonu Khiran'inki kadar geniş değildi ama tanıdığı ve tanımadığı birkaç kitap vardı. Kucağında tuttuğu kitap deri ciltli, sayfaları fısıltı gibi ince ve yaşlılıktan kırılgan. Zarif ilmeklerle örülü dili tanıımıyordu ama Khiran'dan onu yorumlamasını isteyene kadar illüstrasyonları takdir etmekle yetiniyordu.

Kapı aralığına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olan Anna, gözlerindeki sıcaklığa rağmen gülümsemesindeki yorgunluğu görebiliyor. Kaşlarını çatıyor, kitabını nazik elleriyle kapatıyor. "Ama Kaia-"

"Bu konuda ısrar eden oydu." Kendini çerçeveden itiyor, odayı geçiyor ve kızın yüzünü avuçlarının arasına alıyor. Bir an için sadece ona bakıyor, araştırıyor, sonra eğilip alına bir öpücük konduruyor. Bu bir özür gibi geliyor. "Bir haftadır burada tek başına sıkışıp kaldın. Onun yerine düzgün bir şekilde ev sahipliği yapamadığım için uygun bir şekilde azarlandım."

Kızın üzerinde yükselerek saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, parmak uçları kızın teninde geziniyor. "Ayrıca," diye mırıldanıyor, sesi bir itiraf kadar yumuşak. "Varlığımın artık yardımcı olduğundan emin değilim."

Anna anlayışla başını sallıyor. Yas tutarken, yalnız olmanın bağırsız kalmak gibi hissettirdiği zamanlar vardır. Yine de bazen, yas tutarken kendini kaybetmek, yasla yüzleşmek için tam da ihtiyaç duyulan şeydir. Kitabını yatağın üzerine koyar. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana bağlantı mağaralarından bazılarını göstereyim, yönünü bulmana yardımcı olurum diye düşündüm." İrkildi, gülümsemesi özür diler gibiydi. "Muhtemelen içinde kaybolmaktan korktuğun için onları çok yakından keşfetmekten kaçındığını fark ettim."

Elbette haklıydı. Yaptığı küçük araştırmayı, odalarına bağlanan tünellerin ana koluna yakın tutmuştu. Mutfağı bulmayı denemek için bile kendine güvenmemişti. Onun bu konudaki uyarıları

Tüneller aklından çıkmıyordu ve şimdi, onu kendisine bağlayacak yüzüğü olmadan, tünellerde kaybolmanın ne anlama gelebileceğini riske atmak istemiyordu.

Onu odasından dışarı kadar takip etti, tünel labirentinde ona yol gösterirken elleri birbirine bağlıydı. Işıklar duvarları kaplıyor, parıltıları başka bir dünyaya ait. On dakika yürüdükten sonra sıcaklığın arttığını, havanın daha nemli olduğunu fark ediyor. Onu ele veren şey kokusu. "Bu sülfür mü?"

"Birkaç tane yeraltı kaplıcası var," diye onaylıyor adam, gözleri kayarak onunkilerle buluşuyor. "İstersen oradan başlayabiliriz?"

"Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

Gülüştü nefes nefese, dileklerden ve zayıf umutlardan oluşuyor. "Unuttun mu Anna? Sana *her şeyi* göstermek istiyorum."

Göğsünde, kalbi cevap veren bir mırıltı çıkarıyor. "*Bugün* bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

"Hayır," diye itiraf ediyor, bakışları yumuşak. "Aklımdaki şey biraz daha aşağıda." Elini nazikçe sıkıyor. "O zaman oradan başlayalım."

Onu tünellerde daha da ileriye götürürken, gülümsemesindeki sıcaklıkla karşılık veriyor. Yürürlerken paltosunun düğmelerini açıyor, soğuk mümkün olandan daha hızlı azalıyor. Birkaç dakika sonra paltosunu tamamen çıkarıyor ve Khiran'ın uzattığı kolunun üzerine örtüyor.

"Bu tüneller...?"

"Kaia'nın büyüü Eira'nınkinden farklı dallara ayrılıyor. Onun yolları da aynı mesafeleri kat ediyor ama açık kalıyorlar."

Anna kaşlarını çatıyor. "Ölümlülerin onlara rastlamasını nasıl engelliyor?" "Birbirlerine su ile bağlılar." Başını öne eğerek eliyle tüneller ağından geçtiler. "Yeterince derine dalarsanız, o kaplıcalar sizi Japonya'ya götürecektir."

Koridorlarında yabancıların dolaşmasını sorun etmemesine şaşmamalı. Girişler çoğu kişinin bulamayacağı kadar derin. Bulsalar bile, çok azı diğer tarafında ne olduğunu bilmeden bir su altı mağarasına girme riskini alacak kadar aptaldır.

Son bir sağa dönüş yapıyor, tünel esneyen bir mağaraya ve içinde yüzülebilecek kadar derin görünen büyük bir yeraltı gölüne açılıyor, ama Anna'nın nefesini kesen şey kayalık duvarlara yıldızlar gibi saçılan ışık ve onların durgun sudaki yansıması. "Nasıl?"

"Gerçeği bildiğinde o kadar da romantik olmuyor." Adamın loş ışıktaki kararar gözleri, kızın şaşkın ifadesini içiyor. Onun şaşkınlığının tadını çıkaran

söz verdiği gibi. "Bunun sihirli olduğuna biraz daha inanmana izin ver."

Bu zor bir istek değil. Anna bunun uhrevi *olduğuna* neredeyse ikna olmuş durumda. "Bu çok güzel."

Parmak eklemine öperken gülümsemesi yumuşak. "Gel, biraz daha yaklaşalım." Khiran onları suyun kenarına götürüyor, Anna'nın elini bırakmadan önce sadece bir an duraklıyor. Pantolonunun düğmelerini iliklemeye başlamadan önce gömleğini başının üzerinden çekip ayaklarının dibindeki kayalık kıyıya bırakıyor.

Anna onun sırtındaki ve omuzlarındaki kasların nasıl hareket ettiğini ve esnediğini izliyor. "Ne yapıyorsun?"

Pantolon gömleğiyle birleşiyor ve üzerinde Anna'nın ödünç aldıkları şifonyerin çekmecesinden çıktığını hatırladığı ince çizgili bir boxerdan başka bir şey kalmıyor. O odanın hep onun olup olmadığını ilk kez merak etmiyor. "Yüzüyorum," diye cevaplıyor basitçe, omzunun üzerinden ona bir bakış atarak. Kaşlarının kalkışında şakacı bir meydan okuma var, ağzının köşesi bir gülümsemeyi ima ediyor. "Geliyor musun?"

Tereddüt ediyor, bakışları yıldızlarla bezenmiş suya takılıyor. "Soğuk mu?"

Elleri kadının kalçalarına yerleşip onu kendine doğru çekerken, derin ve gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor. "Öyle olsaydı seni yüzmeye davet eder miydim?" diye soruyor, soru kulağında bir nefes. Parmakları elbisesinin önünü kaplayan düğmelerle oynamadan önce paltoyu kollarından çekip ayaklarının dibindeki kayalara bırakıyor. "Benimle suya gel, Anna. Her şeyin güzelliğini hatırlamama yardım et."

Kadın yutkunur. Dudaklarını ıslatır. Adamın verdiği sıcaklık, üst düğmeye uzanırken midesindeki gergin çırpınışlarla savaşıyor. "Sonuna kadar girmeyeceğim," diye uyarıyor ama kelimeler ciddiye alınamayacak kadar nefes nefese geliyor. Khiran kalan düğmeleri çözerken dikkati dağılmış, elbisesinin kalçalarından ayaklarına doğru düşüşünü izliyor. Saten elbise tenine yapışıyor ve tamamen açıkta olmadığını hissetmesine yetecek kadar örtücülük sağlıyor. Bu mağaralar tamamen kendisine ait olmasına rağmen, üzerindeyken kendini biraz daha az savunmasız hissediyor.

Ellerini tutup geriye doğru suyun içine doğru yürüyor. Anna, slipinin alt yarısı ıslak bir şekilde kalçalarına yapışana kadar onu takip ediyor. Adamın durmasını ya da en azından yavaşlamasını bekler ama adam hiç tereddüt etmeden onu daha derine götürmeye devam eder. O zaman, birkaç gün önce yaşadığı paniğın, etrafının sarılmış olmasının verdiği rahatsız edici duygudan daha fazlasından kaynaklandığını bilmediğini anlıyor

okyanusta *boğulma* korkusu. "Ben yüzemem, Khiran. Nasıl yüzeceğimi bilmiyorum."

Sonunda adımları duraksıyor. Dudaklarının şakacı kıvrımı dalgalanıyor. "Sekiz asırdır bu dünyada yürüyorsun." Sözlerinde zalimlik yok, sadece şaşkınlık var. Anna bunun ne olduğunu anlıyor: farklılıklarının bir hatırlatıcısı.

Onu öpüyor. Tatlı, yumuşak ve bağışlayıcı. "Zamanım olmadığından değil," diyor kaşlarını çatarak. "Ben dünyada senden farklı hareket ediyorum, hatırladın mı? Her şey eskisinden çok daha iyi ama yine de halka açık bir havuza mayoyla gitsem tüm yanlış türden dikkatleri üzerime çekerim."

İfadesi yumuşuyor, gözleri ve parmakları kızın omzundaki soluk bir lekeyi izliyor, sonra avucuna inip parmaklarını birleştiriyor. Elini dudaklarına götürüyor, bileğinin iç kısmını öpüyor ve onu kıyıdan uzaklaştırıyor. "Boğulmana izin vermeyeceğim."

Su etrafında yükseliyor, tenine çarpıyor. Tüyleri diken diken oluyor, göbeğine ulaştığında omurgasında bir ürperti dans ediyor. Yine de Khiran'ın daha derinlere kadar takip ederken bakışlarını ondan ayırmıyor; orada yansıyan ve yıldız olmayan yıldızları sayıyor. Ancak su yakasını öptüğünde duruyor. Elini saçlarının altından geçirip boynunu kavrarken, diğer elini kalçasına koyması için serbest bırakıyor. Su ensesinden aşağı kayıyor, parmakları serin ve sabırlı.

Dudakları yüzünü okşuyor, sözleri yanağının çıkıntısında sıcak bir mırıltıya dönüşüyor. "Benim için arkana yaslan, aşkım."

İlk başta sinir bozucuydu - ağırlıksızlık hissi.

Kulaklarına dolan su, yukarıdaki dünyanın seslerini azaltıyor. Khiran'ın eli rahatlatıcı bir basınçla sırtının küçük kısmına yerleşiyor. Başparmağı kafatasının tabanını yatıştırıcı bir şekilde okşuyor ve Anna ona karşı rahatlıyor. Mağaranın havası şimdi sudan daha soğuk geliyor. Suyun, yüzeyden görünen açıkta kalmış tenine karşı titrediğini hissedebiliyor. Hareketlerinden kaynaklanan hafif akıntılar neredeyse gıcıklayacak şekilde yanlarına çarpıyor.

"Derin bir nefes al ve ciğerlerinde tut."

Kadın adamın talimatlarına uyuyor ve vücudunun adamın ellerinden hafifçe yükseldiğini hissediyor, ta ki adamın parmak uçlarının nazik güvencesi söylenmemiş bir söz gibi kalana dek. Eğer batarsa, onu yakalayacaktır.

"Aferin kızıma," diye övgüler yağıdırıyor, bu sözler soğukla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle kızın teninde bir ürperti yaratıyor.

bakışlarının karanlığı. "Nefesini kontrol et, aynen böyle. Eğer bunaldığını ya da battığını hissedersen -eğer suyun üstünde kalmana yardım edemeyecek kadar uzaktaysam- yüzünü yıldızlara dön ve nefes al."

Bir kahkaha, sestən çok nefes, onu terk ediyor. "Sanki beni yakalayamayacağın bir evren varmış gibi."

Ağzının köşesi kıvrılıyor, öyle taparcasına bir gülümseme ki, sıcaklığını kaburgalarının altında memnuniyetle hissedebiliyor. Neredeyse bir kedi mırıltısı gibi onaylayarak kalbini dürtüyor. "Yine de pratik yapmak en iyisi," diyor gözleri dans ederek. "Ellerimi hareket ettirmeme hazır mısınız?"

Ona zar zor dokunuyor, parmak uçları kürek kemiklerinin arasında sadece sıyrılıyor. Yine de sormasını takdir ediyor. Kendileri kadar yaşlı olanlar için *yeninin* ne kadar korkutucu olabileceğini anlamasını takdir ediyor.

Alışkanlıktan dudaklarını ıslatıyor ve üst dudağına yapışan bir damla suyun tadına bakıyor. "Ben hazırım."

Adamın dokunuşu uzaklaşıyor ve onu sadece kendi gücüyle yüzeyde süzölmeye bırakıyor. Sabırla onu izliyor. En ufak bir sıkıntı belirtisi bekliyor. Dakikalar geçip de işaret gelmeyince, ona ellerini nasıl kavrayacağını ve ayaklarını nasıl tekmeleyeceğini gösteriyor. Suyu nasıl basacağını gösteriyor. Kısa süre sonra, onun yanında daha derin sulara doğru yüzüyor, kulaçları beceriksiz ama etkili. Nabzı hızlanıyor, sık bir davul sesi gibi, ama kalbine pompalanan kan korkudan cesaret almıyor.

Khiran'ın gülümsemesi gamzeleniyor, yanında yüzerken gözleri parlıyor - onu kurtarmak için asla çok uzağı gitmiyor.

KAYALIKLARIN ARASINA UZANIYORLAR, ışıkların sudan yansıma şeklini hayranlıkla izlerken saçlarının kurummasına izin veriyorlar. Anna o anın huzurunu bozmaktan korkarak sorusunu loşluğı üflüyor. "Gerçekte ne bunlar?"

Khiran kıkırdıyor. "Büyünün sona ermesine hazır olduğuna emin misin?"

"Büyüyü ortadan kaldıracak bir açıklama olduğundan emin değilim."

İtiraf ediyor, gülümsemesi yumuşak bir şekilde müstakbel heykellere hayranlıkla bakıyor. "Bu sadece farklı bir sihir, hepsi bu."

Aynı fikirde olmadığı çok açık. Burun kemiği kırılıyor, sesi donuklaşıyor. "Onlar solucan."

Anna'nın gülümsemesi sadece genişliyor, gözleri yeni bir takdirle küçük ışık parçacıklarını izliyor. "Ne kadar şaşırtıcı," diye mırıldanıyor. "Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar parlak parlayabilmesi."

Adam ona bakıyor, yüzünde umut ve acı dolu bir ifade var. "Sen bu dünyanın hak ettiğinden daha parlaksın. Benim hak ettiğimden de." Başını sallıyor, ona doğru eğiliyor ve alnına acı veren bir hürmetle bir öpücük konduruyor. "Yine de ikimizin de sana ihtiyacı var."

Kaşlarını çatıyor. "Birbirimizi *hak ediyoruz*. Birbirimize *ihtiyacımız* var," diye azarlıyor. "Dünyaya gelince, onun sana bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacı var." Bu gerçek karşısında kalbi sızlıyor. Onun gitmesine izin veremediği için kaç hayatın mahkûm olduğunu merak ediyor. Bencilliği özgürlüğüne mal olmasaydı kaç kişiyi kurtarabilirdi.

"Yanılıyorsun," diye fısıldar. Bir öpücük daha, bu seferki ağzının köşesine kondurulmuş. "Sana umutsuzca ihtiyacı var. İnsanları değiştiriyorsun, Anna. Sadece kendin olarak daha iyi olmaları için onlara ilham ver." Parmak uçları şakağındaki nemli saçları okşuyor, sonra aşağı inip avucuyla çenesini kavlıyor. "Sana o şeftaliyi vermek bu dünya için yaptığım en iyi şeydi."

Anna'nın kahkahası nefes nefese ve ıslak, ona olan aşkı o kadar ağır ki göğsünde hafif, ağrıyan bir ağırlık gibi hissedebiliyor. Ellerini onun boynunun arkasında birleştiriyor ve dudakları birbirine değene kadar onu kendine çekiyor. "Sanırım bu son kısım üzerinde anlaşabiliriz."

Gölgeler gözlerindeki rengi kovalıyor. "Hâlâ bir hediye gibi hissediyor musun?"

Anna onun gerçekte ne sorduğunu biliyor. Onun güvensizliklerini kendi kalbine kazınmış kadar iyi biliyor. Sorduğu soru, içine girdiği büyü ya da yaşadığı ölümsüz hayatla ilgili değil. Ona verdiği evin önünde yetiştirdiği bahçede aldığı kararla ilgili. Yüzünü ellerinin arasına alıp bir cevap vermesi için ona yalvardıktan sonra birlikte verdikleri karar.

Ne yapmalıyım, Anna?

"*Kalıyorsun*" cevabını verdiğinde yaptığı seçimle ilgili.

Anna onu nazikçe öper, her ikisinin de kalbini kaplayan hassas yaralar için bir merhemdir. Omuzlarındaki gerginliğin eridiğini, ciğerlerinden uzun bir iç çekiş çıktığını hissedene kadar bekler. Ona anlatırken gözlerini görmesine ihtiyacı var. Gerçeği bilmesine ihtiyacı var, böylece asla

şüphesinin ağırlığını taşıyacak. "Benimle olduğun sürece bu bir hediye olacak."

^{Kaia} iki gün sonra odasının sığınağından çıkar.

Yüzü, Anna'ya karanlık bir gökyüzündeki dolunayı hatırlatan ışıltı yerine kâğıt gibi solgun ve solgun. Gözlerinin altındaki kırılğan deride herhangi bir yara izi yok ama Anna, Kaia ilahi bir varlık olmasaydı, karanlık bakışlarına yüklenen kederden dolayı olacağından emin.

Khiran alçak masadan kalkıp onun koluna giriyor ve yanına oturmasına yardım ediyor. Kaia'nın yardıma ihtiyacı yok ama Khiran'ın ellerinden birini kendi eliyle tutuyor, onun dokunuşuyla gelen rahatlık için minnettar. Masadaki yemeklere bakıyor, merakı kederinin karanlık sularını yarıyor. "Nedir bu?"

Anna bir kâseye çorba doldurup ev sahibine ikram ediyor. Kaia'nın yemek yiyip yemediğini ya da kendisinin ve Khiran'ın hissettiği gibi açlık hissedip hissetmediğini bilmiyor ama bir yemekte sihir olabileceğini biliyor. Bir teselli. "İstiridye çorbası."

Kaia zayıf bir gülümsemeye kaseyi kabul ediyor. "Teşekkür ederim. Sanırım yemeği sen pişirdin?"

"Ortak bir çabaydı."

"Ah." Gözleri Khiran'a kayıyor, ifadesine bir parça sıcaklık geri dönüyor. "Onu bir mutfağa adım atmaya ikna edebildiğine göre sana iddia ettiği kadar tapıyor olmalı. Yüzyıllardır uğraşıyorum."

Khiran alay ediyor ama sesinde bir yumuşaklık var. Acıdan çok tatlı. "Bana bu kadar itibar etme. Ben sadece istiridyelerin toplanmasına ve etin kabuklarının soyulmasına yardım ettim."

"Senin yapabileceğinden daha fazlasını yaptım," diyor Kaia, ifadesi bulanıklaşarak. "Değişmişsin."

Khiran'ın gülümsemesi yumuşuyor. İncitme ve iyileştirme gücü taşıyan nazik bir şekilde. "Her şey değişir."

"Evet," diye mırıldanıyor, gözleri yüzünü arıyor, sanki orada yazılı olan tüm büyüme yollarını bulabilecekmiş gibi. "Dünya bunu yapıyor, değil mi? Yine de bu daha fazlası gibi geliyor. Söyle bana, ne zamandır kaçırıyorsun Khiran?"

Duraksıyor, kararsızlık alnını çiziyor. Kaia bunun ne olduğunu anlıyor. "Duygularımı bağışlamaya çalışma. Bir daha asla bütün olamayabilirim ama *kırılmadım*." Elini onun elinin üzerine koyarken ateşe çok yaklaştırılmış balmumu gibi yumuşuyor. "Ona dair sahip olduğum son şey sensin. Bana sıkıntılarını anlat ki onları hafifletmek için elimden geleni yapayım. Seninkinde bir parça mutluluk bulmama izin ver."

Khiran irkildi. "Altı yıl."

Kaia başını sallıyor, parmakları kaşığının sapıyla oynuyor. "Eira ne zaman-" sesi kesiliyor. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak tekrar deniyor. "Ne zaman oldu bu?" Khiran'ın sessizliği sağır edici, suçluluk duygusu ihmali kaplıyor. Kaia solgunlaşıyor. "Anlıyorum."

Yutkunuyor, elleri masanın altında yumruk oluyor. "Özür dilerim."

Başını sallıyor, kulaklarındaki oyma kabuklar ışığı yakalıyor. "Yaptığın şeye katılmıyorum ama anlıyorum. Eğer roller tersine dönseydi -Eğer *sana* söylemek zorunda kalan ben olsaydım... ben de kaçmak isterdim."

Zekice kaşığını kaldırıyor ve kâsesinin içindekileri karıştırıyor. "Şimdi, senin de katkıda bulunduğun bu yemeği deneyelim." Bir kaşık dolusunu dudaklarına götürüyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. Anna'ya bilmiş bir bakış gönderirken gözlerinde bir gülümseme beliriyor. "Görüyorum ki onu baharatlardan uzak tutmuşsun."

Anna konunun değiştiğini anlıyor: arkalarına bakma zorunluluğu olmadan birlikte gidebilecekleri bir yol açılıyor. Kaia'nın kendi kaçış yolu. "Bu şekilde çok fazla yemeği mahvetti."

Kaia'nın gözlerinde minnettarlıkla ısınan bir rahatlama var. Yemeğin geri kalanında geçmiş dışında her şeyden konuşuyorlar, konuşmalarının kenarlarında gezinmesine rağmen varlığından kaçıyorlar. Kaia bundan sonra ne yapmayı planladıklarını sorduğunda, bir sonraki yemeğine aç bir gölge gibi üzerlerinde asılı kalıyor.

Khiran ona baktığında gözlerinde Kaia'ninkini yansıtan bir soru var. Burada, Kaia'nın mağaralar labirentinde kalabilirler. Khiran sihrini kullanmadığı, Marcia'nın takip edebileceği bir yol açmadığı sürece muhtemelen daha güvenli bir yer yoktur. Anna rüyalarından ve yıldız ışığından oluşan bir mağarayı düşünüyor - Khiran'ın Marcia'ya dünyanın harikalarını vaat ettiği yolu düşünüyor.

Cildindeki renkli pudrayı yıkarken dünya. "Bana ilk olarak ne göstermek istersin?" diye sorduğunda bakışlarını ondan ayırmıyor.

Masanın karşısından ona bakıyor, gözleri o kadar duygu dolu ki içinde boğuluyor. Himalayalar'ın dağlarından ayrıldığından beri içinde bir şeyler değişmişti. Cassius'a kaçmaktan memnun olacağını söylemişti - onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek uğruna bir ölümlü olarak yaşamak -Ama bu yeterli değil.

Nefes almak, yemek yemek ve uyumak
yeterli değil. Hayatta olmak yeterli değil.

Onun için değil. Artık değil.

Sana bu dünyanın sunduğu her köşeyi göstermek ve yüzünün merakla aydınlanmasını izlemek istiyorum.

Yavaşça dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

BİR HAFTA sonra Endonezya'daki Cenderawasih Körfezi'nin ılık sularında yüzüyorlar, ağızlarında şnorkelleri, yüzlerinde gözlükleri. Yüzeyde yüzüyorlar, parmakları birbirine dolanmış ve güneş sırtlarında, altlarında yaşamla dolu başka bir dünya var. Önlerinde uzanan resifler, Anna'nın dalgaların altında var olduğunu hiç bilmediği bir hareket ve renk cümbüşü.

Daha uzağa sürükleniyorlar, su derinleşiyor. Derinlerden gemi enkazlarının gölgeleri yükseliyor, paslanmış metal gövdelerin görüldüğünden daha yakın tarihli bir dünya savaşının anıtları.

Kulakları suyla dolu, onları görmeden önce duyuyor. Derinlikleri delen gıcırtilı bir yankı, neredeyse bir hırıltıya benzeyen gırtlaktan gelen tıkırtılarla noktalanıyor. Bu, bildiği her şeyden daha eski bir şarkı ve görüşü gri ve beyaz benekli deriyle dolarken kendini hiç bu kadar küçük hissetmemiştir.

Khiran onun elini sıkıyor -korkması gereken bir şey olmadığına dair sözsüz bir söz- ama Anna korkmuyor. Balina köpekbalığı dev gibi ama suda yırtıcı olmaktan çok nazik bir zarafetle ilerliyor.

O kadar yakın yüzüyor ki, uzanıp parmak uçlarını zımpara gibi derisine değdirebiliyor.

Okyanus silüetini yutana kadar yüzeye çıkmıyor, maskesini ve şnorkelini yüzünden çekiyor. Khiran onun bu hareketine ayna tutuyor, gözleri onun yüz ifadesini ezberlerken gülümsemesi genişliyor.

Onu öptüğünde, dudaklarının tadı tuzlu su ve umut gibi gelir.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bu yüzyılın ona gösterdiği o kadar çok şey var ki, genç halinin inanamayacağı şeyler. Dünyanın öbür ucundan bir ses duymayı nasıl açıklarsınız? Ya da boya yerine ışık ve kimyasallarla yapılan bir resmi? İnsanoğlunun göklere dokunması olasılığını nasıl kavrayabilir ve bunun bir hayalden başka bir şey olduğuna nasıl inanabilirdi?

VICTORIA, AVUSTRALYA 21
TEMMUZ 1969

Gençlerin ve bir düzine çalışanın heyecanlı konuşmaları sonsuz bir yankı gibi konferans salonunu dolduruyor. Küçük bir kasaba için küçük bir okul, ama döşeme tahtalarında bir vızıltı var. Anna bu uğultunun parazit gibi derisinin altına gömüldüğünü hissedebiliyor. Dışarıda, pencerelerden tunç rengi gökyüzüne karşı okalıptüslerin sallanışını görebiliyor ve şiddetli rüzgârın televizyon sinyalini etkileyip etkilemeyeceğini merak ediyor.

Sınıfı arkalarındaki tribünlere dizilirken, Susan hoşnutsuz bir iç çekişle en alt sıraya, onun yanına oturur. Yaşlı kadının gri saçları her zamanki gibi geriye doğru toplanmış, ama birkaç tel saç tokasından kaçmış. Her zamankinden daha sinirli görünüyor. Anna, toplantının genellikle ders aralarında verdiği sigara molasını bölüp bölmediğini merak ediyor.

"Şey, o şeyi indirdiler," diyor Susan, sesi çakıl gibi sert. İnce bir kaşını kaldırıyor, kahverengi gözleri okuma gözlüklerinin kalın kırmızı çerçevelerinin üzerinden ona bakıyor. "Bu sabah izledin mi?"

"Elbette izledim." Anna *izlemeyen* birini tanımıyor. Sanki tüm dünyanın dikkati göklerdeymiş gibi görünüyor. Khiran onun yanında, küçük sarı koltuklarında oturmuş, kahveleri soğumuş ve parmakları birbirine dolanmış, küçük televizyonlarında yayınlanan tarihi izliyorlardı. Anna, NASA komuta kademesi ile Khiran arasında aktarılanların çoğunu anlamıyordu.

Apollo 11 - jargonu çözemeyecek kadar yabancıydı ama bu onun her kelimeye takılıp kalmasına engel olmamıştı.

"Hayatımın en uzun on beş dakikası," diyor Susan. "Sonlarının kendilerinden önce gelen tüm o zavallı piçler gibi olacağını sanıyordum."

"Susan!" Anna tıslayarak azarlıyor. Hızlı bir bakış, yakındaki öğrencilerin bunu fark edemeyecek kadar kendi konuşmalarıyla meşgul olduklarını gösteriyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "Sanki sen de aynı şeyi düşünmüyordun."

Anna bunu kabul etmez -en azından Susan'a- ama son bir *haftadır* korkuyu bir ağırlık gibi üzerinde taşıyordu. İnsanlığın galaktik bilinmezlikteki maceraları başarılarından çok başarısızlıklarla gölgelenmişken bunu yapmamak zordu. Bu sabah, geri sayım inişe ne kadar süre kaldığından ne kadar yakıt kaldığına döndüğünde kalbi sıkışmış, bir başka felaketin yasını tutmaya hazırlanmıştı. Ciğerlerindeki hava bayatlamış bir halde beklediler, ta ki uzun ve boş parazitlerin yerini kelimelere bıraktığı ana kadar.

Kartal iniş yaptı.

Nefes nefese ve merak dolu bir kahkaha attı. Göğsünün içindeki duygular zapt edilemeyecek kadar büyüktü. Khiran onu öpmüş, kucağına almış, küçük oturma odalarında döndürmüş ve yıllardır duymadığı bir şekilde gülmüştü. Ama tüm bu heyecana rağmen, içinde kök salmış olan korkuyu hâlâ atabilmiş gibi görünmüyordu. Oraya varmak yolculuğun sadece yarısıdır - hala yanlış gidebilecek çok şey vardır. Uzayda kaybolmak... Anna bunun farklı bir tür boğulma olduğunu düşünüyor. Okyanusun sonunun olmadığı ve kıyıya vuracak bir kıyının bulunmadığı bir boğulma.

Susan çenesini elinin topuğuna dayayarak Anna'nın diğer tarafındaki boş koltuğa bakıyor. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı nerede?"

Anna kendine rağmen eğlenerek başını sallar. "Bahsettiğin *kişi* benim kocam, Susan."

Kemikli bir omzunu silkiyor. "Bunu yüzüne karşı söylediğim için minnettar ol." *Bunu yapmayan* başkaları da olduğuna dair belirgin bir ima var.

Anna iç geçirerek salonun kapısına doğru baktı. Susan'ın tüm alaylarına rağmen, onun henüz gelmemiş olması gariptir. Müdür Merryweather'ın da kayıp olması daha da garip. Kaşlarını çatı. "Hey, Susan? Sekreter ile çok iyi arkadaşsınız, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Böyle küçük bir kasabada? Bir yerlerde dedikodu yapmam lazım." Ağzının kenarları sırtarak kalktı ve Anna'nın

keskin bir dirsek attı. "Neden? Beyinin ellerini sokmaması gereken yerlere sokmasından mı endişeleniyorsun?"

Anna ona kızgınlıktan çok öfkeyle kuru bir bakış fırlattı ve Susan onaylarcasına dilini şaklattı. "Hayır, sanırım yapmazsın, değil mi? Onu kendine o kadar kaptırmışsın ki, başka her şeye karşı neredeyse kör. Seninle benim aramda mı? İdari ofisteki o şıfıntıyı susturma şeklinin gerçek bir sanat eseri olduğunu duydum."

Anna'nın gülümsemesi gerginleşir, kahkahasının içi boşalır. Susan'ın hangi olaydan söz ettiğini çok iyi biliyordu. Kadın -Carol- flört ederken biraz fazla ileri gitmişti ve Khiran da tüm sınıfın önünde utanmadan ilgisizliğini ilan ederek misilleme yapmaktan çok mutlu olmuştu. Zavallı kadın kendini o kadar aşağılanmış hissetmişti ki, o günden sonra kampüste yüzünü göstermeyi reddetmişti.

Susan saatine dikkatle bakarak, "Hayır, o ellerin sapıttığını görmüyorum," diye mırıldandı. "Şimdi, şu *ağzıyla* ilgili bir şeyler yapmayı başarabilirsen."

Anna'nın midesi bulanıyor, şakaklarını ovma isteğine direniyor. "Ne yaptı o?"

Susan yaklaşıyor, fısıltısı sinsi. "Söylentiye göre yine derslerden kaçmış. Bay Merry bu konuda adının hakkını veremiyor."

Anna suçlamanın olasılığını fark ederek irkilir. Bay Neşeli, Müdür Merryweather ortalıkta yokken personelin ona taktığı lakap; asık suratlı tavrına fazlasıyla ironik bir gönderme. Khiran sürekli olarak yönetimin başının belası olduğunu kanıtlamıştır ve bunun tek nedeni ders kitaplarının geçiştirdiği ya da görmezden geldiği tarih parçalarını paylaşmakta ısrar etmesi değildir. Anna, bir öğrenciye babasının aptal olduğunu söylediği olaydan sonra işini nasıl koruduğunu hala anlamış değil.

Okul yılını bitirmesine izin verirlerse, bu küçük bir mucize olacaktır.

Oditoryumun kapısı açılır, Khiran içeri girer ve hiç etkilenmemiş görünmektedir. Anna bunun sinirlerini yatıştırmasını diledi.

Son birkaç yıldır mutluydu - ölümlü sınırlamalarını nasıl aşacağını öğrendi ve yine de tatmin oldu. Yine de, kendi ilişkileri dışında herhangi bir ilişkiye yatırım yapma zahmetine hiç girmede. Rolünü iyi oynuyor: erkek öğretim üyelerinden bazılarıyla ara sıra bir şeyler içmek için bara gidiyor, dinlenme odasında şakalar ve hikayeler anlatıyor. Bununla eğleniyor ama her zaman *umursamaktan* uzak duruyor.

Bunların hepsi sadece bir oyun, ölümlü hayat taklidi. Evcilik oynayan çocuklar gibi, rollerine dalmışlar ama yemek zili çaldığında onları bırakmaya hazırlar.

Anna bu içgüdüyü anlıyor. Sayamayacağı kadar çok sahte hayatı yeniden başlatmak ve terk etmek zorunda kalmıştır. İnsanların geçici olduğunu en başından bildiğinizde veda etmek daha kolaydır. Anlamakta zorlandığı şey ise Khiran'ın *sorun çıkarmayı* hiç umursamaması.

Khiran'ın kolları, Merryweather'ın nefret ettiğini bildiği (ve gizliden gizliye hayranlık duyduğu) şekilde dirseklerine kadar kıvrılmış. Gözleri tribünleri tarıyor ve onu bulduğunda sırtıyor. Anna ise daha çok müdürün hemen arkasından içeri girdiği gerçeğine odaklanmış durumda.

O halde ikisinin de kayıp olması kesinlikle tesadüf değildir.

Susan bir kahkaha attı, sesin kenarları dumanlıydı. "Şeytanın sözü." Anna şeytandan kastının kocası mı yoksa patronları mı olduğundan emin olamıyor, ama Susan o daha sormadan dizlerini gıcırdatarak ayağa kalkıyor. "Sen balını ızgara yaparken ben de gidip Cathy'den bilgi alacağım." Ayrılmadan önce Anna'ya göz kırpmıyor, ama yanından geçerken kıkırdayarak Khiran'ın omzunu sıvazlıyor.

Khiran öğretmenlik tecrübesine meraklı bir bakış atıyor ama karısının yanına otururken hiçbir şey söylemiyor. O kadar yakın ki, uzanıp kravatını gevşetirken kolu karısına değiyor. Anna bu hareket karşısında Merryweather'ın kaşlarını çatıldığını fark eder. "Özür dilerim, geciktim. Başladı mı?" diye soruyor, gözleri salonda gezinirken. "Görünüşe göre hâlâ televizyonu bekliyoruz?"

Anna kaşlarını çatarak ona bakar. "Başın ne kadar belada?"

Adam irkilerek gözlerini kırpmıştırıyor, sonra bakışları salonun diğer tarafındaki suç ortağına kayıyor. İç çekerek bir elini saçlarında gezdiriyor. "Susan?"

"Susan."

"Yaşlı yarasa sır satarak bütün bir işi yürütebilirdi," diye düşündü. "Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı, bunu etkileyici bulurdum."

"Khiran. Ne kadar sorun var?"

"İki hafta uzaklaştırma," diye homurdanıyor ama gözlerinde bir kahkaha kıvılcımı var. "Ya da *olabilirdi*. Neyse ki kocanız inanılmaz derecede çekici ve ben de mecazi bir tokatla kurtuldum." Sırtışı alaycı ama kız karşılık vermeyince iç geçiriyor. "Birkaç ebeveyn bazı güncel olaylar hakkındaki yorumlarımdan hoşlanmadı."

Anna'nın kalbi sıkışır. Savaş karşıtı protestocuların ülkedeki askeri varlığa son verilmesini talep etmesiyle birlikte seçebileceği konu sıkıntısı yoktur.

Vietnam'dan yerli Avustralyalılar için sivil ve toprak haklarına. "Khiran-"

"Bunun için üzgün değilim," diyor, sesi bakışları kadar alçak ve düz.

"Olmanı asla istemezdim," diye mırıldanıyor sevgiyle, ifadesi yumuşuyor. Gizlice, dizi onunkine değene kadar yaklaşıyor. Ona bu alanı denemesini önermesinin nedenlerinden biri, dünyada hâlâ bir fark yaratabileceği yollar olduğunu görebilmesiydi. Onun da en az kendisi kadar değişime ilham verebilecek kapasitede olduğunu görebilmesiydi.

Gerçeği öğrettiği için onu azarlamayacak.

"Hiçbir şey için endişelenmiyorsun." Parmakları avuç içi boyunca kıvrılıyor, kalp çizgisini izleyene kadar elini açmaya ikna ediyor. Gözlerinde bir sıcaklık var, sinsi ve muziplikle dolu. "Ben her şeyi hallettim."

Bu oynadıkları küçük bir oyun - öğretmenler odasında ve ders aralarında çalınan ince dokunuşlar. Yakalandıklarında başlarını belaya sokacak kadar ileri gitmeyecek küçük şeyler, ama öğrencilerinin sevgilerini göremeyecekleri kadar da masum değil.

Onun (ve Merryweather'ın) hayal kırıklığına uğramasına rağmen, ilişkileri kısa sürede okulun en sevdiği konulardan biri haline gelmişti. Öğrencileri sık sık alaycı bir şekilde kocasına not iletmeyi teklif ediyor ve her Cuma günü, Khiran'la hafta sonu için romantik bir planları olup olmadığı soruluyordu. Anna'nın bunu pek de umursadığı söylenemez. Kampüste biraz şakaya dönüşmüş olsalar bile, her şeyden çok arkadaşça hissettiriyor. Daha birkaç hafta önce bir öğrencisi, birlikte çalışmalarına rağmen hala birbirlerini sevmelerini çok tatlı bulduğunu itiraf etmişti.

Yine de Anna, öğrencilerine Fransızca öğretmeye odaklanmaya ve bunu teşvik etmemeye çalışıyor.

Elbette Khiran'ın böyle bir çekincesi yok.

Bazı günler öğrencilerine, köşelerine küçük kalpler çizilmiş silgiler ya da izinli olduğu dönemde atletizm pistinden topladığı minik çan çiçeği sapları gibi sıradan hediyeler gönderiyor. Cilt kağıdına karaladığı küçük şiir parçalarını gönderdiği hafta, tüm sınıfın genç kızları baygınlık geçirmiş ve tüm dönem boyunca kıkırdamışlardı. Sırf evliliği yerine derslerine odaklanmalarını sağlamak için daha fazla göndermesini yasaklamak zorunda kaldı.

Adamın hiç de üzgün olmadığını biliyordu ama o küçük kağıt parçalarını da saklamış olabilirdi, bu yüzden belki o da gerçekten üzgün değildi.

Ertesi gün Müdür Merryweather'ın azarlarına maruz kalmak anlamına gelse bile.

Yine de işverenleriyle alay etmenin Khiran için başlı başına bir oyun haline geldiğini düşünüyor. Kocas, Merryweather'ın ona başarısız evliliğinden şikâyet ettiği onca saatin intikamını almak için ince bir şaka yapıyor. Söylemiyor ama adama karşı duyduğu hoşnutsuzluğu göz önünde bulunduran Anna, genel olarak cinsiyeti hakkında söyleyecek daha çok şeyi olduğundan şüpheleniyor. Bunların hiçbirinin iyi şeyler olmadığını tahmin ediyor.

Sesini alçaltarak, "Planın, arabayı alıp başka bir şehre gitmeden önce para biriktirmek olduğunu sanıyordum," diyor. "Bu hızla gidersen Merryweather bizi kıtadan kovalamaktan mutluluk duyacak."

"Merry ve ben bir anlaşmaya vardık," diyor, güvenilmeyecek kadar şifreli.

"Neymiş o?"

Sesi düşünüyor, ağzının kıvrımı hınzırlaşıyor. "Ya beni yıl sonuna kadar yanında tutar ya da karısına ve tüm okula komşusuyla bir ilişkisi olduğunu söylerim."

Anna'nın başı dönüp ona bakıyor. "Ne?! Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Ona bir tabak kurabiye getirirken yakaladığımdan beri."

"Bu ilişki yaşadıkları anlamına gelmez!" diye tıslıyor.

"Merry kıtanın bu tarafındaki en sefil insanlardan biri. *Yoksa* neden ona kurabiye getirsin ki? Hem de ev yapımı. O bakmıyorken bir tane kapmış olabilirim, merak etme. Seninkiler daha iyi." Kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor gibi görünüyor. "Ayrıca, onu ifşa etmekle tehdit ettiğimde yüzünü görmeliydin. İnsanların bu kadar morarabileceğini bilmiyordum."

Anna bir elini ağzına götürüyor, dehşetini mi yoksa eğlencesini mi sakladığından tam olarak emin değil. Söz konusu adama bakma dürtüsüyle savaştıkça zorunda kalıyor. "Ona *şantaj* mı yaptın?!"

Adamın sırtışı çarpık ve keskin. Anna'ya bir zamanlar olduğu tanrıyı hatırlatıyor - bir piyanistin tuşları çalması kadar zahmetsizce telleri koparan ve çeken birini. Ölümlü hayatları kadar küçük bir ölçekte de olsa hâlâ öyle olduğunu düşünüyor. Bir şekilde, bunun için onu suçlayamaz -kontrolün bu küçük miktarını geri aldığı için.

Ama belki de sadece Bay Merry'den hoşlanmadığı için böyle konuşuyordur.

Bay O'Connelly, okulun tek televizyonunu bir el arabası üzerinde ahşap zemin üzerinde taşıyarak konferans salonuna geri döner. Öğrenciler alkışlıyor ve kızıl saçlı adam abartılı bir selam verecek kadar uzun süre duraklıyor. Hademe, tulumunun üzerinde, isim etiketinin hemen altında tırnaklarını parlatırken, arabayı zeminin ortasına doğru yuvarlamaya devam etmeden önce alkışların tadını çıkarıyor. "Onu nereye istiyorsunuz, Sayın Müdür, efendim?"

Merryweather'ın kalın çenesi, öğrencilerin önünde söylemeye cesaret edemediği sözcüklerin etrafında kenetleniyor. Jack O'Connelly ona ismiyle hitap etmeyi reddeden tek kişidir (Anna bunun sebebinin *Bay Merry*'yi ilk çağıran kişi olması olduğundan şüphelenir). Dudakları gülümsemeye zorlanmış ve kelimeler dişlerinin arasından kayarak, "Sorun yok," diye cevap veriyor.

Bay O'Connelly fişi takmak ve anteni kurmak için işe koyulur. O çalıştıkça etrafındaki sesler de yükseliyor; heyecanlı konuşmalar geniş odanın boş alanlarını dolduruyor. Uzun metal tavşan kulaklarını hareket ettirdikçe televizyondan hafif bir parazit sesi gelir, ta ki yavaş yavaş parazit uğultusu yerini seslere bırakana ve ekrandaki bulanıklık keskinleşerek ay kraterlerinin grenli siyah beyaz görüntülerine dönüşene ve sesler parazitin arasından geçene kadar.

Saniyeler içinde, bir zamanlar salonu dolduran sesler susar. Anna ona yaklaşır, gözleri ekrandan hiç ayrılmadan kulağına fısıldar. "Sence bunu gerçekten yapacaklar mı? Ay'da yürüyebilecekler mi?"

Khiran resme bakıyor, parmakları Anna'nınkilerle birleşiyor. "Bence ya başarılı olacak ya da başka bir trajedi, ikisi arasında bir şey olmayacak," diye mırıldanıyor parmaklarını kenetleyerek. Anna onu azarlayacaktı ama ekrana yapışmamış tek bir çift göz olmadığından oldukça emin. "Öyle ya da böyle, tarih izliyoruz."

İlk on dakika boyunca, yayıncıların NASA kontrol odasına geçmeden önce o sabah Khiran'la birlikte izledikleri makaradan kesitler göstermesini izliyorlar. İlk canlı görüntü geldiğinde, dakikalar sonra düzeltilmeden önce görüntü ters çevrilmiştir. Sonra Neil Armstrong merdivenden iniyor, bulanık formu Ay modülünün gölgesinde. Dünya tarafından hatırlanacak ve nesiller boyunca tanınacak sözleri söylerken onu dinler. "İnsan için küçük bir adım, insanlık için dev bir sıçrama."

Khiran ekrana bakıyor, gözleri kocaman ve dudakları soluksuz bir kahkahayla ayrılmış. "Ay, Anna. Şu anda Ay'da yürüyen insanlar var ve biz bunu *izliyoruz*."

O anda Anna, Delhi'deki o ara sokaklara geri döner. Ancak bu kez, sanki renkli bir pudra gibi gözle görülür bir şekilde mucize takan odur. Anna onu daha önce hiç böyle bir ifade takınırken görmemiş, hayret ve şaşkınlığın neredeyse *umuda* benzeyen bir şeye karıştığını hiç izlememiştir.

Onu neredeyse bin yıldır tanıyor ama sadece on yıllarını onun yanında geçirmiş. Anna kaçırdığı tüm anların yasını tutuyor; tarihlerinin daha çok dünyanın trajedileri ve çok az zaferi üzerine inşa edilmiş olmasına üzülüyor. Radyoda meçhul bir sesi ilk kez duyduğunda dudakları açık bir gülümsemeyle aralandı mı? Bir uçağın kalkışını ilk kez izlediğinde gözleri sorularla parladı mı?

Sessizce, bu anı - hem insanın başarısını hem de sevgilisinin ifadesindeki merakı - ezberlemek için kendine bir söz verir. Bu anı kalbine yakın tutacak, böylece korumak için savaştığı şeyi asla unutmayacak. Şimdilik güvendeler, Khiran'ın bile ölümlü bir hayata alışmasına yetecek kadar, ama ikisi de Marcia'nın avdan vazgeçmeyeceğini biliyor. İstese bile İlk, tahtından yakalanmalarını talep ederdi - cezasız kalmalarına izin vermeyi düşünemeyecek kadar aşağılanmış.

Yaralı ahşap tribünün koltuğunda Anna onu öper ve kimin izlediğini umursamaz.

Bundan sonra gece gökyüzüne aynı şekilde BAKMAZ. Ayı ve yıldızları ulaşamaz ve erişilemez bir şey olarak görmez.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Onu kaybetti. Onun adını tekrar, tekrar ve tekrar haykırırken küller gözlerini yakıyor ve dilini kabartıyor. Ciğerlerini kaplayan is yüzünden ciğerleri ağrıyor ama duramıyor. Onu da yangında kaybedemez.

KUZEY BÖLGESİ, AVUSTRALYA HAZİRAN 1975

Belki de hayatlarını küçük bir kasabadan ormanlık alana taşımak bir hataydı.

Bir topluluk içinde yaşadktan sonra biraz sessizlik istemişti; basit bir yaşam ve yalnızlıkla gelen huzuru özlemişti. Bir yanı geride bıraktıkları evlerini özlemekten hiç vazgeçmedi... elleriyle topladığı taze yumurtalar ya da kovanlarından sağdığı bal gibi aptalca lüksleri. Kilometrelerce ötede onları duyacak bir kulak olmadığı için yüksek sesle ve özgürce konuşmayı ve bakışları hissetmeden kollarını kısa giymeyi.

Böylece eşyalarını topladılar, maaşlarını aldılar ve tozun ve gün batımının yuttuğu küçük bir çiftlik satın aldılar. Kasabada yaşamının sunduğu her türlü kolaylıktan yoksundu - ne bakkal, ne mağaza, ne de banka. Ancak meraklı komşuların ve ince duvarların yokluğunda, yüzyıllar önce baktıklarına benzeyen bir gece gökyüzünü, kendileri kadar eski hissettiren seslerle çevrili buldular.

Şimdi her şey yanıyor.

Onu uyandıran şey duman. Anna sık sık kâbus görmez, artık görmüyor ama gördüğünde de genellikle alevlerin tenini yaladığını ya da Eira'nın gülümsemesinden kopan külleri görür. Bu yüzden nefes nefese uyandığında, kokunun rüyasının fısıltılı yankılarından daha fazlası olduğunu anlaması bir anını alıyor.

"Khiran!" Onu sarsarak uyandırıyor, nabızı kulaklarında gümbürdüyor. Koku bunaltıcı değil ama bir şeylerin fena halde ters gittiği konusunda onu uyuracak kadar ağır. Geçtiğimiz yıl orman yangını sezonu korkunç geçmişti,

Kıtanın yüzde on beşinden fazlasını kavrulmuş halde bıraktı, ancak Avustralya yazıyla birlikte çoğu yavaşlayarak sona erdi. Görünüşe göre kurak sıcağı ve sık otlarıyla Kuzey Bölgesi'ne böyle bir erteleme bahşedilmemiş. "Khiran, uyan!"

Sarsılarak uyanıyor ve ölümlü etini zedeleyecek bir güçle bileğini kavıyor. Ancak yalnız olduklarını anladığında tutuşu yumuşuyor, nefes alıp vermesi yavaşlarken göğsü inip kalkıyor. Anna onun göz kapaklarının ardında da dumanla beslenen kâbuslar olup olmadığını merak eder. "Anna, ne-"

"Duman kokusu alıyorum." Sesi imalarla titriyor.

Khiran pencereye bakmadan önce kaşlarını çatıyor, bir an için kayboluyor. Çarşafı üzerinden atıyor, ayağa kalkarken loş ışıktaki çıplak sırtının ve omuzlarının hatları esniyor. Anna onu takip ediyor, eli koluna değişiyor ve dokunuşuyla rahatlıyor. Tarlalarının ve çitlerin ötesinde, kızgın bir parıltı ufku aydınlatıyor. Kırmızı ve aceleci, felaketin ortasında yanıp sönen uyarı ışıkları gibi.

Çenesi bükülür. "Gitmemiz gerek." Pencereden dönüp şifonyerine doğru ilerliyor. Ellerıyla Anna'nın çekmecelerini karıştırıyor, bir kıyafet çıkarıp Anna'ya fırlatıyor, sonra da kafasına bir tişört geçiriyor.

Anna, ona attığı elbiseyi elleri titreyerek kavıyor. Bahçeyle uğraşırken giymeyi sevdiği elbiseydi bu çünkü siyah pamuk nefes alıyordu ve içinde çalışmak kolaydı. İçinde koşmak da kolay. Omzunun üzerinden pencereye doğru bakıyor. "Onlar olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bir çift pantolonu yukarı çekerken, parmakları onun sorusunu kaydederken hareketsiz.

Gözleri onunkilerle buluşuyor. "Orman yangınında doğal olmayan bir şey yok."

Adam haklı, bunu biliyor ama dumanın ardında uğursuz bir şeylerin saklandığı hissinden kurtulamıyor. Başını sallar, elbisesini giyer. Geçmişin acı veren yankısı bugününü zehirliyor olmalı. Marcia'nın onları çalılıkların bu küçük köşesine kadar takip ettiğine inanmak için hiçbir neden yok. Khiran'ın yüzüğü gitmiş ve büyüsüz bir hayatı dikkatle yaşıyor. Yüzük olmadan, Marcia'nın onun varlığını hissetmesi için kilometrelerce yakınlarında olması gerekirdi.

Bu ihtimal inanılmaz derecede düşük ama Anna pencereden dışarı baktığında okaliptüsler sallanıyor, gümüş yeşili yapraklar hışırdarak uyarıyor. *Kaç*, diye fısıldıyorlar.

Kaç.

Paranoyak. Paranoyaklaşıyor. Orman yangını ona korkacak çok şey veriyor ama üstesinden gelemeyecekleri bir engel değil. Bu onları yakalamadan önce kaçacaklar. Önceki sahiplerinin ahırda bıraktığı eski kamyonet.

Khiran şehre kaçak ehliyetiyle gidiyor, huysuz bir şey ama yine de başarması gerekiyor.

Anna, botlarını çeken Khiran'ın kollarının açıkta kalan derisine bakıyor. Alevlere yakalanırsa yanacak olan deriye.

Dışarıda koyunlardan biri panikle meliyor ve Anna'nın midesi bulanıyor. "Hayvanları serbest bırakacağım," diyor, ayaklarını bir çift ayakkabının içine sokarken aciliyetten nefesi kesiliyor. "Onlara savaşıma şansı vereceğim."

Khiran'ın çenesi geriliyor, kasları zıplıyor ama başını sallıyor. "Çabuk ol, düşündüğünden daha hızlı hareket ediyor. Eşyalarımızı alıp kamyonu çalıştıracam."

Hiç vakit kaybetmiyorlar. Khiran dolabın üstünden acil durum çantasını alırken, Anna arka kapıdan dışarı koşuyor. Koyunlar çılgınlık atarak çit boyunca çılgınca volta atıyor. Elleri kapının kilidiyle uğraşırken, klips parmaklarının arasından kayıyor. Sonunda kapıyı açtığı anda, sürü ağıldan çıkıp avluya koşuyor. Araba yolunda tereddüt ediyorlar, kulakları endişeyle dönüyor ve titreyen vücutları kaskatı kesiliyor. İçgüdülerini onlara kaçmalarını söylüyor ama nereye kaçacaklarını bilmiyorlar.

Anna onlara yardım edecek zamanı olmadığını biliyor. Kümese gidip kapıyı açıyor. Tüneklerinden kara gözlerle ona bakıyorlar, ama saat sabahın üçü ve geç saat onları hareketsiz tutuyor - ufuktaki yanan ışık onları uyanıklığa ikna etmeye yetmiyor. Kapıyı açık bırakıyor ve ahıra koşmadan önce en iyisini umuyor.

Eski kamyonun gırtlaktan gelen uğultusunu duyabiliyor, egzozundan sigara tiryakisi gibi üflenmiş benzinin kokusunu alabiliyor. Yolcu kapısını açtığı anda burnu kokuyla kırılıyor ve donup kalıyor.

Sürücü koltuğu boş.

Kalbi, onu bir anlığına nefessiz bırakacak kadar büyük bir güçle kaburgalarına çarpıyor. Çılgınca ahır ararken elindeki metal sap avucunu ısıyor. "Khiran?" Adı dudaklarında titriyor, cevabını bilmekten korktuğu bir soru. Kontaktan sarkan anahtarlara, çatlak deri koltuğun üzerindeki acil durum çantasına bakmaktan kendini alamıyor.

O buradaydı. Buradaydı ve ihtiyaç duydukları her şeye sahipti.

Kaç

tı. O neden *burada* değildi?

"Khiran!?" Onun adını haykırırken sesi kesiliyor, eli avluya, eve doğru koşmak için kolu bırakıyor. Onun adı

Dudaklarından bir dua gibi dökülen, korkuyla keskinleşen kırılgan, umutsuz bir umut. Avluda değil. Evde de değil. Artık yangını duyabiliyor; okalıptüslerin yanarken ve çökerken çıkardıkları güçlü çatırtıları ve patlamaları duyabiliyor.

Anna ön basamakta durmuş, felç olmuş bir halde alevlerin yükselişini izliyor. Yaklaşıyor. Kulakları kaosun içinde onun sesini duymak için zorlanıyor, ama hiçbir şey yok, hiçbir şey, hiçbir şey-

Gözünün ucuyla bir hareket, alevler ve gölgelerle dolu bir manzarada görmemesi gereken insansı bir şekil belirdi. Ağaçlar şimdi çırpınıyor, alevlerin sıcaklığı dalların arasında dönüyor.

Kaç, yapraklar tıslıyor.

Kaçın, dallar inliyor.

Koş, gövdeler uluyor, odunlar yarıyor.

Evden fırlıyor, kamyonun yanından geçiyor ve gölgeyi kovalıyor. Solgun, soyulmuş gövdelerinin arasından geçerken ağaçların ona bağırdığına yemin ediyor. Alevler çalılıkların bu kısmına henüz dokunmamıştır ama hızla yaklaşmaktadır. Anna alevlerin tehdidini teninde hissedebiliyor; yakacak kadar sıcak ve gözeneklerinden ter akıtıyor. Duman bir sis gibi etrafını sarıyor, yoğun ve boğucu, ama içinde bir siluetin gölgesini görebiliyor.

Bu Khiran değil.

Figür çok küçük. Bir çocuk. Tanrım, bu bir *çocuk*.

Anna ileri atılıyor, içini farklı bir aciliyet kaplıyor. Uzanıyor; duman, küçük bir çocuğun kıvrılmış figürünü seçebilecek kadar inceliyor. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarını bacaklarına sarmış ve başını eğmiş.

Ona dokunduğu anda başı yukarı kalkıyor ve ateş ışığında kehribar gibi parlayan iri gözleriyle ona bakıyor. Zeytin rengi teninde is izleri var, siyah saçlarına küller dolanıyor ama yüz ifadesinde korku yok. Kırmızı gözler ya da gözyaşı izleri yok. Sadece onu tedirgin eden sakin bir şaşkınlık. Dört yaşından büyük olamaz; dehşete düşmüş olmalı. Duman ciğerlerine doluyor, boğazını kaşındırıyor ve göğsünü ağrıtıyor. Öksürerek nefes alıyor, hâlâ çocuğa bakıyor ve bir şeylerin yolunda *gitmediğini* anlıyor.

"Sen insan değilsin," diye mırıldanıyor. Hâlâ omzunu hafifçe kavrayan eline bakıyor ama onu anladığına dair hiçbir işaret göstermiyor.

Aklına Khiran'ın ona anlattığı, özgürce dolaşamayacak kadar tehlikeli olan tanrıya dönüşmüş çocuğun hikâyesi geliyor. Ateş ve öfke dolu olan. Yanmadan kimsenin dokunamadığı. Khiran ona çocuk demişti. O asla

Bunun değişip değişmediğini, *Khiran*'ın büyüdüğü gibi büyüyüp büyümediğini sorgulamak için durdu. Çocuk dediğinde, o zaman da çocuktı, sonsuza kadar da çocuk kalacaktı, bunu hiç fark etmemişti.

Patlamayı bekleyen bir bomba gibi davrandıkları Tanrı
bu. Korktukları çocuk bu.

Göğsünde, kalbi parçalanıyor. Biri ona dokunmalı ne kadar oldu? Onu tutmalı? Hâlâ bir çocuğun zihnine ve bedenine hapsolmuşken ona nasıl yetişkin muamelesi yapabiliyorlardı?

Eli onun omzundan düşüyor, ama avuç içi yukarı bakacak şekilde ikisinin arasında durmasına izin veriyor. "İstersen benimle gelebilirsin."

Kehribar rengi gözleri ela gözlerine dönmeden önce bir, iki dakika eline bakıyor. "Gitmemem gerekiyor. Yanmaya devam ettiğinden emin olmam gerekiyor."

Sesi de en az görüldüğü kadar genç. Anna yutkunuyor ve elini bırakıyor. Hızlı bir bakış ateşin giderek yaklaştığını kanıtlıyor. Ateşin sıcaklığı tenini nemlendiriyor, yakasından aşağı ve kürek kemiklerinin arasından ter akıyor.

"Kaçmalısın," diyor ama uyarısı havada kalıyor. Sanki kızın bunu dikkate alıp almamasının bir fark yaratacağına inanmıyormuş gibi. "Senin için de gelecekler."

Anna'nın kalbi tekliyor.

Onlar.

Doğrulurken dizleri titriyor, bir adım geri çekiliyor. Boğazında acı gerçeklerin kırıntıları var, yutkunduğunda cam gibi kesiliyor. Konuştuğunda, kelimeler dilinde parçalanmış ve metalik bir hal alıyor. "Khiran nerede?"

Çocuk -Malik- cevap vermiyor, kelimelerle değil, ama Anna onun gözlerine yansıyan şeyi görebiliyor. Etraflarını saran ateş kadar yıkıcı, sağır edici. Anna'nın göğsü inip kalkıyor, nefesi kesiliyor ama nefesini bulamıyor.

Anahtar kontaktaydı.

Anahtar kontaktaydı ve çantaları koltuğun üzerindeydi.

Sallanıyor, tökezliyor. Yere yığılırken Malik merakla onu izliyor ama onun umurunda değil. Kadın çözülüyor, kontrolün kırılğan saten iplikleri parmaklarının arasından kayıyor ve sıcakta kıvrılıyor. Kararmaya hazır. Yanmaya hazır.

Bir düşünce zihninde bir kâbus gibi tekrar tekrar yankılanıyor, ta ki Anna gerçeğin acımasız keskinliğini hissedene kadar.

Khiran onu terk etmeden önce ölecekti.

Birlikte. Başlarına ne gelirse gelsin *birlikte* göğüsleyeceklerine dair birbirlerine söz vermişlerdi.

"Kaçmayacak mısın?" Malik soruyor.

Anna'nın parmakları yere doğru kıvrılıyor, kül ve toprak tırnaklarının altına gömülüyor. Ellerinin geride bıraktığı oluklara bakıyor. Kaçmak mı? Nereye kaçacaktı ki? Khiran gitmiş. "Hayır." Başını kaldırır. Malik'in konsantre bakışlarıyla karşılaşır.

Beklediğini fark ediyor. Onun için gelecekler, yarattığı kaosun içinden çekip alacaklar ve eve götürecekler.

Eve.

Khiran'ı da eve götüreceklerdi. İlk'in evine. Burada beklerse onu da götürecekler.

Malik, Khiran'ın kendi üzerine katlanıp titreyen kollarını göğsüne çekmesini izlemekle yetiniyor. "Yanacaksın," diye mırıldanıyor. Anna bunun bir uyarı olduğuna inanabilirdi, eğer kafası karışmış bir şekilde soru olarak işaretlemeseydi.

Boğazından acı dolu bir kahkaha yükseliyor ve hıçkırığa dönüşüyor. Eğer yanaklarında gözyaşları varsa bile hissedemiyor. Ateşin sıcaklığı tenini karıncalandırıyor ve gözlerini yakıyor. Bu onun ilk yanışı olmayacak.

Belki de son yanışı olacak.

Başka bir hayatta, elleri bahçesiyle ilgilenirken Khiran bu çocukla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Felaket. Kısa fitili ve kavurucu gücü olan çocuk. *Hiçbirimiz onun alevlerine karşı bağışık* değiliz, demişti Khiran. Anna bunun kendisi için doğru olup olmadığını bilmiyor. Tek bildiği, yanma riskinin ona geri getirilme şansına değeceği.

Anna derin bir nefes alıyor, başını kaldırdığında hava is ve sıcaklıkla kaplı. Bomba olarak tanımlanan çocuğu inceler. Marcia onların korkusundan zevk almıştı, sanki en tatlı şarapmış gibi içmişti. Anna onda bu zalimliğin hiçbirini görmüyor. Kötücül, kesici bir gülümseme yok. Karanlık bakışlarında sadistçe bir zevk yok, sadece ilgisizlik.

Bir ses -adını- o kadar yumuşak ki zar zor yakalıyor. Kulaklarında uğuldayan parazit, alevlerin kükreyen telaşının arasından geçip gidiyor. Ayağa kalkıyor, is elbisesinin önünü karartıyor ve kulaklarını geriyor. Bunun gerçek olmamasından korkuyor. Kalbinin aklını karıştırmamasından korkuyor ama sesi tekrar duyuyor ve o kadar büyük bir rahatlama hissediyor ki neredeyse bayılacak.

Khiran.

Koşuyor. Onun sesine doğru. *Ona* doğru.

İmkânsız ama ağaçların ondan uzaklaştığına yemin ediyor. Alev alev yanan dalları, onlara dolanma korkusu olmadan gidebileceği bir yol açmak için ayrılıyor. Dalların kırılması ve buharın ılgık ılgık ıslığı o kadar gürültülü hale geldiğinde bile onu takip ediyor, onun sesini kaybediyor. Artık orada başka bir şey var. Derisinin altında ona dinlemesini söyleyen acil bir uğultu. Güvenmesini.

Ne duyduğunu, ne hissettiğini bilmiyor ama sorgulayamayacak kadar çaresiz. Nabızı kulaklarında çınlıyor, kanı derisinin altında hızla akıyor. Önünde bir ateş duvarı var, ama kalbinin içgüdüsel çekimini takip ederek aniden dönüyor. İleride, yıkımın henüz dokunmadığı bir açıklık açılıyor.

Khiran oradadır, sırtı ona dönüktür ve kaosun içinde onun adını haykırırken gözleri vahşi ve arayış içindedir. Onu arıyor.

Cevap veriyor, adı rahatlamanın ağırlığıyla çatırıyor. Dönüyor, tam zamanında, kız kendini onun ortasına atarken onu yakalıyor. Titreyen elleri yüzünde, vücudunda, yanık olup olmadığını kontrol ediyor. Parmakları adamın is lekeli gömleğine dolanır, çaresizlik sınırında bir aciliyetle onu kavrar. Anna onun titremesinin nerede başlayıp kendisinininkinin nerede bittiğini anlayamıyor.

"Anna," diye mırıldanıyor, boğuk bir nefesle. "Düşündüm ki-"

Bitirmiyor, bitiremiyor. Ona ihtiyacı yok. Ona daha sıkı sarılıyor, çünkü dünya etraflarında yanıyor olsa da, onun gerçek olduğuna kendini ikna etmek için hala bu ana ihtiyacı var. "Sen gitmiştin." Sesi tutuklaşıyor, kelimeler göğsünde düğümlenip diken diken oluyor.

Khiran geri çekiliyor, elleri kadının omuzlarında sabitleniyor. "Marcia burada."

Yutkunuyor. Başını sallıyor. "Biliyorum." Çenesinde bir morluk oluşmuş, boynunu gölgeli bir yaka gibi çevreliyor. Eli aralarına uzanıyor, hasarı izliyor. Kan derisine bulaşıyor. Eline bulaşmış. "Yaralısın-"

"O benim değil." Kaşları çatılıyor, giderek artan bir endişeyle yüzünü inceliyor. "Anna, nereden biliyorsun?"

Gözleri onunkilerle buluşuyor. "Malik."

Khiran'ın yüzü soluyor, Anna'yı daha sıkı kavırıyor. "Onu gördün mü?" Gözleri alevlerin üzerinde geziniyor, acı bir kahkaha dudaklarını boyuyor. Kaçabilecekleri hiçbir yer yok. Ateş onları kuşatmış. "Tabii ki gördüm. Bu yüzden takip etmedi."

Bizi yakıyorlar..." Yüzünü elinin arkasına saklayarak başını sallar.

Rüzgâr yön değiştiriyor, duman gözlerini yakıyor ve ciğerlerini bulandırıyor. Kolunun içine öksürüyor ve gözlerini temizlemeye çalışırken gözyaşlarını geri kırıyor. Boğazına ağrılar giriyor. Khiran'ın yüzündeki ifade işkence çekmekten başka bir şey değil. Anna nedenini anlıyor.

Yanmaya devam ettiğinden emin olmam gerekiyor.

Kaçamayacakları bir köşeye sıkıştırıldılar, büyü olmadan olmaz. Kalırlarsa Malik'in alevleri onları yiyip bitirecek. Giderlerse Marcia büyü ipini takip edecek ve diğer tarafta kan akıtmaya hazır olacak. Seçeneklerden yalnızca biri onlara bir şans tanır.

Anna, Marcia'nın tam da bunu istediğinden şüpheleniyor.

"Malik'le yüzleşemeyiz," diye mırıldanıyor, eli yüzünden düşüyor. Cildi solgun görünüyor, umutlardan arınmış ve acı gerçeklerle keskinleşmiş.

Anna onun gözlerini kaplayan gölgeleri inceliyor. "O bir çocuk." Sesi hâlâ yaşadığı dehşetin, kalp kırıklığının etkisiyle titriyor. "Bana onun hâlâ çocuk olduğunu söylememiştin."

Khiran kaşlarını çatıyor. "Çocuk *değil*. Benden daha yaşlı - görünüşü seni başka türlü düşünmeye itmesin."

Anna onun omzuna dokunduğunda gözlerindeki ifadeyi düşünüyor. Kaliforniya'da sadece canı yandığı için öfkelenen başka bir çocuğa ne kadar benzediğini düşünür. "Yanıyorsun."

Adam onunla tartışmıyor ama kız onun şüphesini görebiliyor. Bu, kalbinde hissettiği inancı sarsmıyor.

KHIRAN bir bıçağın sapını onun eline bastırır. Anna bunun, parmağını etinden ayırmak için kullandığı bıçak olduğunu hemen anlıyor. Marcia'nın kanıyla lekелendiğini söyler. Ateşin içine kaçmadan önce iyi bir vuruş yapabilmiş. Bacaklarında yanıklar ve giysilerinde kavrulmalar vardı ama oynadığı kumar işe yaramıştı. Marcia onu takip etme riskini almayı reddetti.

Tek yapması gereken beklemekken neden yapsındı ki? Khiran'ın büyüünden yararlanmak onlara kalan tek seçenektir.

Onu göğsüne yakın tutuyor, kolları onları birbirine bağlayan bir mengene gibi. "Hazır mısın?"

Anna dudaklarını ıslatıyor. Etraflarını saran alevlerin sıcaklığı düşüncelerini bunalıyor. Planları bir stratejiden çok zayıf bir umuttan ibaret: Dünyanın öbür ucuna gitmek ve aradaki mesafenin Marcia onları yakalamadan önce kalabalığın arasına karışabilecekleri kadar gecikmeye neden olmasını ummak.

Khiran'ın eli Anna'nın çenesi boyunca kayarak yüzünü kendisine doğru eğiyor. "Anna?"

Bakışlarında kararlı bir keskinlik var, gözlerini çevreliyor ve omuzlarının çizgisini sıkılaştırıyor. Anna bundan cesaret almaya çalışıyor, onu boğan korkuyu yutuyor. Gözleri onun dudaklarına kayıyor, kalbi parçalanıyor.

Bunlar son anları olabilirdi.

Ona doğru eğiliyor, parmakları gömleğine dolanıyor ve yontulmuş bıçağın düz kısmı kalbinin üzerine bastırıyor ve dudaklarını onunkilere yaklaştırıyor. Yumuşak ve saygılı, sanki onu yavaşça öpmek kaçınılmaz olanı geciktirebilirmiş gibi. Ağzı ona doğru kayıyor, parmak uçları ensesindeki saçlarına gömülüyor ve kalçasındaki eli onu kendisine doğru hizalıyor.

Adam alnını kızın alnına iyice bastırarak geri çekildiğinde, Anna kaybını tenini yakan kavurucu sıcaklık kadar keskin bir şekilde hissediyor. Ona söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki, kelimelerini asla bulamadığı o kadar çok duygusu vardı ki. Onları bulmak, *söylemek*, şimdi çok fazla veda gibi hissettirecektir. Bunun yerine, parmak eklemleri beyazlaşana kadar bıçağı kavıyor ve onun bakışlarını tutuyor. "Ben hazırım."

Çenesi eğiliyor, titreyen dudaklarına son bir öpücük konduruyor, ayrılmış ağzına karşı mırıldanıyor. "Bana tutun. Sakın bırakma."

Bu, belki de söz vermesi en kolay şey. Yine de bunu bir mantra gibi tekrarlıyor. Kollarını adamın omuzlarına dolayarak ona öyle sıkı sarılıyor ki göğsü baskıdan ağrıyor ve kasları gerginlikten titriyor. Onun tutuşu da aynı derecede şiddetli, kaçmaktan korktuğu koruyucu bir kafes.

Dünya etraflarında kıvrılıyor, sıkılmış bir yumruktaki kağıt yumağı gibi şiddetli ve ezici. *Acıttıyor*. Bir fırtınanın merkezindeymiş gibi hissediyor, merkezkaç kuvveti her yöne doğru kendinden parçalar koparıyor, ta ki gerçek hissettiği tek şey Khiran'ın bedeninin kendi bedenine yaptığı baskı olana kadar. Çılgılık attığını düşünüyor. Ağzı açık ve ciğerleri boş. Çılgılık

Sesi kayboluyor, dudaklarından çekiliyor ve evrenin ağırlığı içinde boğuluyor.

Karanlık, görüşünün kenarlarında sürünüyor, bir petrol sızıntısı gibi yayılıyor.

İçinde boğuluyor. Boğuluyor.

Dayan. Dayanmak zorunda. Söz verdi. Ama bu çok fazla.

Bayılmadan önce son fark ettiği şey isminin sesi ve kulağındaki nefestir.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kadının gözlerinde bunu görebiliyor; onu geride bırakıp kendini kurtarmak için son bir kez, sözsüz bir çağrı. Kaçmak için. Sanki onun bilmediği bir yolda huzur bulabilirmiş gibi.
Paylaş.

NEW YORK, AMERİKA BİRLEŞİK
DEVLETLERİ HAZİRAN 1975

KUCAĞA ALINIYOR.

Kendine geldiğinde ilk fark ettiği şey bu oluyor: Hareket hissi, ellerin onu sert bir göğse bastırması ve bacaklarının bir kucağa sarılması. Ardından trafiğin sesi geliyor: araba kornaları, motorların gırtlaktan gelen mırıltısı ve seslerin kaleydoskopu. Çöp ve kanalizasyon kokusu ağır, hava nemli. Havasız. Anna'nın midesi isyan ediyor, acıyla sıkışıyor, ama hasta olmaya vakti yok. Dünya dönmeye devam ediyor ama bunun bir önemi yok çünkü kaçmak zorunda. O-

"Şşş," diye yatıştırıyor Khiran, yumuşak sesi saçlarına dolanıyor. Tanıdık bir battaniyenin rahatlatıcı ağırlığı gibi etrafına yerleşiyor. "Her şey yolunda. Nefes al. Güzel ve yavaş."

Solunda tanımadığı bir ses. "O nasıl patron?"

Şu aksan. Bu aksanı tanıyor - elli yıl önce Bronx'ta bir versiyonunu duymuştu. New York. New York'talar. Mide bulantısını yutuyor, gözlerini kapatıyor ve kulağının Khiran'ın göğsüne bastırmasına ve altında atan kalbe konsantre oluyor. Yaşıyor. İkisi de canlı. Dili pamuk gibi. "Ne-"

"Sonra, sevgilim," diye yatıştırıyor, sesi yumuşak ama yine de taşıyabileceği kadar yüksek. Yalnızca onun kulakları için söylenmemiş sözler. "Taksiye bindik. Pete bizi götürmeyi teklif edecek kadar nazikti. Central Park'taki yürüyüşümüz sırasında kötü bir düşüş yaşadın."

Yüzü adamın boynuna ve omzuna gömülmüştü. Gözlerini açtığında, görüşünün sabit kalması onu rahatlatıyor. Adamın yüzüne bakmak için gözlerini çeker ama bu hareket başının zonklamasına neden olur. Uzuvarları ağırlaşıyor ama gömleğinin düğmelerinin avuçlarına battığını hissedebiliyor. Bilinci yerinde olmasa bile sözünü tutmayı başarmıştı. Dayanmış.

Boğazında asit yükseliyor. "Ben gidiyorum-"

"Arabanın kapısında kusmuk torbaları var patron." Yine o ses. Tanımadığı ses. "İyi de mal. Karım Manhattan'da hemşire. Onları benim için eve getiriyor. Gece vardiyaları biraz çılgınca olabiliyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Khiran ona bir torba uzatıyor, plastik kırışıyor. Saçlarını geriye doğru çekerken parmakları ensesindeki nemli deriyi okşuyor ve Anna'nın midesi teslim oluyor. Dilini kaplayan ekşimiş tattan dolayı öğürüyor. Göğsü bunun şiddetiyle ağrıyor, boğazı yanıyor. Onunla birlikte seyahat etmek onu daha önce hiç böyle sakat bırakmamıştı. Kıtaları aşmakla dünyanın öbür ucuna gitmek arasındaki farkın bu olduğunu düşünüyor.

Çantayı ondan alıyor ve dikkatle ağzını bağıyor. Anna kolunun tersiyle dudaklarını siliyor ve çantayı görünce irkiliyor. Üzerindeki kül lekeli elbise gitmiştir. Onun yerine ayak bileklerini öpen kemerli yeşil bir etek ve bileklerinden manşetlenen uzun, havadar kollu beyaz bir bluz var. Boynuna uzanıyor, parmakları ipek desenli bir eşarbin üzerinde kayıyor. Khiran'a bakıyor ve tişörtünü yakalı bir düğme ve yelekle değiştirdiğini fark ediyor.

Khiran onun gözlerini yakalıyor, bakışları dikkatle taksi şoförüne doğru kayıyor. Anna sormak istediği soruyu ısırtıyor, güvenli bir şeye benzeyene kadar çiğniyor. "Dışarıda ne kadar kaldım?"

"Aşağı yukarı yirmi dakika," diye mırıldanıyor adam, Anna'yı inceleyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Yutkunuyor, dilini hâlâ kaplayan tattan dolayı irkiliyor. "Daha iyiyim."

"Biliyor musun, karım kafa travmalarından sonra kusmanın büyük bir sorun olabileceğini söylüyor," diye hatırlıyor kendi kendine. Anna dikiz aynasında onun yansımasıyla karşılaşılıyor, mavi gözleri onunla yol arasında gidip geliyor. "Seni hastaneye götürmemi istemediğine emin misin?"

Khiran ondan önce söze giriyor, yalan dilinden bitter çikolata gibi kayıyor, pürüzsüz ve acı bir tadı var. "Teşekkür ederim, ama korkarım karım

daha önce de bu tür bir olay yaşadı. Gördüğünüz gibi bu kronik bir durum." Gözleri onunkilerle buluşuyor. "Biraz temiz deniz havası ve yağmur gibi iyileşecek."

Deniz.

Tabii ki deniz. Denize ulaşabilirlerse Kaia'yla birlikte dalgaların altında güvende olabilirler.

Bir ışıktaki durduğunda Pete'in soluk kaşları kasketinin altından çatılıyor, ama bunu iri omuzlarını silkmesi izliyor. "Patron sensin. Yine de Coney Island'ın R ve R için ideal olduğunu söyleyemem. Daha sakın bir yere gitmek istemeyeceğine emin misin?" Dışarıda, bir esinti binaların arasından kıvrılarak geçiyor ve kaldırıma saçılmış bir sürü soluk broşürü karıştırıyor. Anna onların sert kanatlı kelebekler gibi rüzgârda süzülüşünü izliyor. İçlerinden biri Pete'in ön camına takılıyor ve orta yaşlı adamın küfredmesine neden oluyor. "Bu lanet el ilanları. Bütün turistleri kaçıracaklar ve sonra ben nerede olacağım, ha?"

Adam camı indirirken homurdanmaya devam ediyor ama Anna bunları fark edemeyecek kadar kendisine bakan görüntüye odaklanmış durumda. Ağzı sırtan ve göz çukurları karanlık ve boş olan iskelet bir Azrail'in siyah beyaz resminin üzerinde şu kelimeler okunuyor: *Korku Şehrini Hoş Geldiniz*.

Anna neredeyse soracaktı ama havada ani bir değişim oldu. Bir duraklama.

Dikiz aynasında, Pete'in ifadesi donmuş, dudakları bitiremediği bir cümlelerin etrafında büzülmüştür. Dışarıda, asılı ve hareketsiz duran broşürler, sanki görünmez bir güç tarafından yerlerine sabitlenmiş gibi süzülüyor. Anna'nın gözleri trafik ışıklarına kayar. Kırmızı yeşile dönmüştür ama araba kuyruğu hareket etmemektedir. Her şey hareketsiz. Her şey sessiz.

Her şey, her *biri* askıya alınmış.

Dudakları hızlı bir nefes alışla ayrılıyor, göğsünde korku kabarıyor.

Khiran küfrediyor, kolundan tutup onu taksiden çekiyor. "Dante'yi getirmiş. Gitme zamanı."

Zaman.

Dante Zaman Bekçisi olmalı.

Khiran bir broşüre vuruyor, parlak sarı taksiden inmesine yardımcı olurken dağınık kâğıt hâlâ ipte asılı gibi duruyor. Onu ara sokaklara yönlendiriyor, başını döndüren şekillerde dönüp duruyor. Bu New York'u tanımıyor. Bu sokaklarda yürümeyeli çok uzun zaman olmuştur ve aradan geçen on yıllar şehri tanımakta zorlandığı bir şeye dönüştürmüştür. Bir dönüş daha ve aniden ana caddeye geri döndüler. Orada

Yolda onlarca araba, caddelerde yüzlerce insan var. Hepsi hareketsiz. Sessiz. Anna hayatı boyunca bu kadar rahatsız edici, bu kadar *doğal olmayan* bir şey gördüğünden emin değil.

"Neden biz de askıya alınmadık?" diye soruyor, gözleri etraflarını süzerken onun hızına ayak uydurmaya çalışıyor. Tanımak onu rahatsız ediyor, ama Federal Hall'un caddenin karşısında beliren soluk sütunlarını görene kadar nedenini anlamıyor. Buraya en son geldiğinde, parçalanmış camlar konfeti gibi yere saçılmış, kulakları bir bombanın yankılanan patlamasıyla çınlamıştı. Khiran'a veremeyeceği yardım için yalvarırken elleri bir gazeteci çocuğun kanıyla kıpkırmızı olmuştu.

"Yeterince yaklaşırsa, biz de yaklaşıyoruz," diyor, onları durmuş hayatlardan oluşan kalabalığın arasından geçirirken. "Ne kadar çok durmak zorunda kalırsa, bizi zincirlemesi o kadar zorlaşır. Böyle bir şehirde uzun süre dayanamaz ama yalnız da kalmaz."

Marcia.

Anna aniden ellerinin ne kadar boş olduğunu fark eder. "Bıçak-"

"Bende," diye güvence veriyor ona. "Zaman yeniden başladığında hazır olmalıyız." Kelimeler bir nefesten biraz daha fazla, ama sessizlikte çok yüksek sesle geliyor. Anna onu genç bir adamın kafasından kömür rengi bir fötr şapka kaparken yakalıyor. İleride bir inşaat iskelesi var, kaldırımların tozlanmasını önlemek için brandayla örtülmüş. Khiran oraya doğru ilerliyor, ancak kumaşın arkasına güvenli bir şekilde gizlendiklerinde duruyor. Bir grup işçi banklarda oturuyor, kahkahaları durmuş, ayaklarının dibinde metal yemek kutuları ve ellerinde yarısı yenmiş sandviçleri.

Khiran yeleğini silkerek çıkarıyor ve yere düşüp parçalanmasına izin veriyor. Gölgeli köşede, Anna bunun neredeyse bir hayvan leşine benzediğini düşünüyor. Fötr şapkasını başına geçiriyor, sonra elleri boğazındaki ipek eşarba uzanıyor. Düğümünden çekiştirdiğini hissedebiliyor, soğuk kumaş boynunun arkasından kayarak uzaklaşıyor. Eşarba ikiye katlayarak saçlarını örtüyor. "Kalabalıktan bizi seçmelerini mümkün olduğunca zorlaştırmak istiyoruz," diye mırıldanıyor, çevik parmakları eşarba çenesinin altından tekrar bağlıyor.

Bir anda tuvalin dışındaki şehir gürültülü bir hal alıyor; arabalar korna çalıyor, insanlar sokaklarda bağıyor. Arkalarında inşaat işçileri gülüyor. Khiran onun elini tutuyor ve onu sokaklara geri götürüyor, tam o sırada ekipten biri onları fark ediyor. Kaldırıma geri **döndüklerinde** hızı yavaşlıyor, önlerindeki bir grup arkadaşla eşleşiyor. Dosdoğru önüne bakıyor,

ifadesi boş. Elini sıkıca kavramış ve titriyor olması korkunun dışa vuran tek işaretidir.

Anna kalp atışlarının boğazında düğümlendiğini hissediyor, bu da onu sıcak hissettiriyor. Umutsuzca arkasına bakmak istiyor. Onları arayan yabancıнын yüzünü bulup bulamayacağını görmek için. Günaha direniyor ve Khiran'ın örneğini takip ediyor.

On dakika boyunca kalabalığın arasına karışıyorlar. Körfezi görebiliyor. Anna yaklaşıyor, omuzları birbirine değiyor ve sesini alçaltıyor. "Coney Island olmak zorunda mı?"

"Hayır, ama körfeze atlamak çok fazla olay çıkarır. Kaia'nın yolu açılmadan yakalanmış oluruz."

Anna anlayışla başını sallıyor. Coney Adası denize en yakın yer değil ama en yakın halk plajı. Nemli New York yazının ortasında, sularının sıcaklığı yenmeye çalışan insanlarla dolu olacağı kesindir. Mumbai'de gözlerden uzak bir sahil şeridini ne kadar dikkatle aradığını, gelgit değişmeden önce beklediği dakikaları düşünüyor ve kaşlarını çatıyor. "Görünmekten nasıl kaçınacağız?"

Khiran yüzünü buruşturuyor, suçluluk duygusu yüz hatlarında yanıp sönüyor. "Görülmeyeceğiz." Kalbi bu ima karşısında tekliyor. "Paniğe neden olur."

"Bırakın." Kelimeler çenesinin çizgisi kadar sıkı ve acımasız. "Eğer seni kurtarmanın bedeli buysa, bunu binlerce kez ödeyeceğim."

"Khiran-"

"Bu dünya için yeterince şey yaptık. Yeterince fedakârlık yaptık," diye çıkıştı, eli onunkine doğru esneyerek. "Bırak da bir kez olsun bizi kurtarsın."

Bu berbat bir fikir. Denizin yarılması, İncil'deki boyutlarda bir kaosa neden olacaktır, ama Anna boğazına yapışan zayıf protestoyu yutar. Dünyanın onlara bunu borçlu olduğuna inandığından emin değil -bu tür bir borcun geri ödenecek bir şey olduğuna ikna olmuş değil- ama onu bu şansı inkar edemeyecek kadar çok seviyor. Onun bakışlarını tutuyor ve en ufak bir baş sallama hareketi yapıyor. Dünya ilahi olanın kanıtlanmasına hazır değil ama o da onu kaybetmeye hazır değil.

Khiran pantolonunun cebinden banknotlar çıkararak başka bir taksi çağırıyor. "Brooklyn Batarya Tüneli köprüden daha yakın," diye mırıldanıyor, kurnazca yukarı bakarak. "Marcia büyük ihtimalle yüksek bir yere çıkacaktır, özellikle de Dante zamanı durdurmak için onunla birlikte olduğu için. Bize de biraz koruma sağlayacaktır."

Taksi kaldırılma yanaştığında, Anna adamın elindeki Amerikan parasını görünce kaşlarını çatır. Taksiden gelmiş olabileceğinden şüphelenir.

Taze giysileriyle aynı yerde - bir kıta ile diğeri arasındaki o saniyelerde sihir var oldu. Khiran'ın bu öngörüye sahip olması onu rahatlatıyor, çünkü kendisi kesinlikle bunu yapmamıştı.

Taksiye bindiler, Khiran şoföre onları Coney Adası'na götürmesi ve para üstünü saklaması için yüklü bir tomar para verdi.

Anna Brooklyn Batarya Tüneli'ni ellili yıllarda inşa edildiğinde duymuştu; gazeteler onu Amerikan mühendisliğinin bir başarısı olarak kutlamıştı. En uzun su altı tüneli. Yerin ve körfezin altına inmek rahatsız ediciydi. Soluk fayanslar duvarları ve tavanları kaplıyor, tünelin her iki tarafını kaplayan ikiz ampul sıralarının yaydığı ışığı yansıtıyor. Anna, üzerlerindeki suyun ağırlığını düşünmemeye çalışarak eteğinin kumaşını kavıyor.

Yol düzleşiyor, bu da körfezin tamamen altında olduklarının bir işareti. Anna yutkunur, tünelin sadece bir milden biraz daha uzun olduğu gerçeğiyle teselli bulmaya çalışır. Sonra taksi yavaşlayarak durur, trafik durma noktasına gelirken korna sesleri kiremitli duvarlarda yankılanır ve Anna'nın nabızı hızlanır. Tünelin ışıkları yüzüne gölge düşüren Khiran'a bakıyor. O da en az kendisi kadar endişeli görünüyor.

Şoför küfrediyor, sesi kısık, tuzlu ve biberli kaşları sinirli bir şekilde çatılmış, telsiziyle oynuyor. "Oy, Batarya Tüneli'nde ne olduğunu bilen var mı?"

Cevap beklerken taksiyi statik bir ses dolduruyor. Birkaç saniye sonra hoparlörlerden yeni bir ses duyulur. "Beklemek için kemerlerinizi bağlayın. Güneye giden yolu kapatan beş araçlık bir yığılma var." Başka bir küfür, bu seferki daha uzun ve İtalyanca. Anna her pis kelimeyi anladığını söyleyerek onu utandırmamayı tercih ediyor.

Khiran arabanın kapısını açıyor.

"Hey! Hey, bunu yapamazsın!" diye bağırıyor şoförleri, koltuğunda dönerek. Khiran ona bakmıyor ama Anna deri koltukta kayarak Khiran'ın uzattığı eli tutarken yumuşak bir özür mırıldanıyor. Arabanın kapısını arkasından çarpıyor.

Ses, ani sessizlikte keskin bir şekilde yankılanıyor. Anna'nın kalbi durur.

Başını eğip bir hareket bulma umuduyla yolcu camından içeri bakıyor. Taksi şoförü gözlerini kırpmadan ona bakıyor ve kalın bıyığının altındaki dudakları hayal kırıklığıyla geriye çekilmiş. Yüzünü Khiran'a dönüyor, onun adı dudaklarında bir nefes.

Yine de ona bakmıyor. Gözleri arabaların arasında geziniyor, Anna'nın adını koyamadığı bir şeyi arıyor. Bir ses, ritmik bir tıkırtı, kiremitli duvarlarda yankılanıyor.

Ayak sesine benziyor.

Hiçbir uyarı yok. Bir an bekliyor, sonra kaçıyorlar. Parmakları nabzında, onu *koşmaya* çağırıyor.

Koş ve arkana bakma.

Bir kahkaha, bir kabus kadar keskin ve acımasız, onları bir sel gibi kuşatıyor. Kulaklarını dolduruyor ve umutlarını boğuyor. Khiran'ın elini cebine atıp kutsal kılıcı kınından çıkarmasını izliyor. Dudakları alaycı bir yüz ifadesine bürünüyor, gözleri elektrikli ve dönerken kan akıtmaya hazır-

Ve durur.

Zaman Bekçisi'nin elinin ördüğü ağa takıldı.

Anna bocalıyor, elleri sanki ondan bir hareket koparabilecekmiş gibi kollarının, göğsünün üzerinde geziniyor. "Hayır, hayır, hayır!" Sesi çatlıyor, ne kadar sessiz endişelense de sessizlikte sertleşiyor. Avuçlarında bir titreme var, bunun sadece ellerinin titremesi değil, *onun* da titremesi olduğunu fark etmesi bir anını alıyor. Ne kadar donmuş olursa olsun, onu hareketsiz tutan bağlarla hâlâ savaşıyor.

Marcia'nın topuklu ayakkabılarının tıkırtısına kıyasla ağır ve düz olan farklı bir dizi ayak sesi arkasından geliyor. Anna kıpırdamıyor, nabızı kulaklarında bir celladın davulu gibi atıyor. Arkasında beliren bir varlık, zamanın çakıllı kenarıyla vurgulanmış derin bir ses. "Ee," diyor adam, parmakları Anna'nın eşarbından kaçan saç uçlarında geziniyor. "Tüm bu sorunlara neden olan sensin."

Anna'nın eli yavaşça Khiran'ın kolundan aşağı kayıyor, parmaklarını bıçağın sapından dikkatlice açıyor ve kendi eline alıyor. Khiran'ın sözleri kulağının kabuğunda nefes alırken elinin titremesinin durmasını diliyor. "Marcia'nın seni kırmasını izlemek eğlenceli olacak."

Bıçağın sapı sağ elinin avucunu ısıtıyor, yara dokusu onu oraya koyan demire sürtünüyor. Gözleri Khiran'ın donuk ifadesine kayıyor.

Onu kaybetmeye hazır değil.

Anna döner, Dante'nin yontulmuş yüz hatlarında beliren şaşkınlığı zar zor fark eder ve bıçağı Dante'nin kaslı boğazının yumuşak dokusuna saplar; uç omuriliğine saplanırken kemiğin kırıldığını hisseder.

Kan elini kaplıyor. Sıcak ve ıslak. Anna gözlerini kendisine bakan yüzden ayıramıyor. Kalın, koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, sakalları son nefesini vermek üzere ayrılmış dolgun dudaklarının etrafında bir gölge gibi duruyordu. Düşünceden çok içgüdüyle bıçağı adamın etinden çeker. Adam bükülüyor, ipleri kopmuş bir kukla gibi yere düşüyor. Tüm eklemleri ve uzuvları yolun üzerine yayılmış, altında kan birikmiş.

Ölmüş.

Ölmüş.

Kadın onu öldürdü.

Gürültü geri dönüyor. Araba kornaları ve bağırışlar bir dalga gibi yükseliyor ama Anna çoktan sular altında kalmış gibi hissediyor. Bıçak parmaklarının arasından kayıyor, tuğlaya çarpan demir sesi gürültünün arasında neredeyse kayboluyor. Daha fazla bağırış. Kaosun içinde adının yankısını tanıyabileceğini düşünüyor. Tanıdık bir kol belini sarıyor. Evrenin katlandığı hissi-

Bir çarpışma, kolların ondan uzaklaşması ve havanın ıslık çalarak yanından geçmesi

Kulakları.

Khiran'ın kollarından fırladı, vücudu morartıcı bir güçle yere düştü. Onun Parmakları toprakta kıvrılıyor, kuru otlar kanlı avucunda kayganlaşıyor. Bir tarladalar, ufuk çizgisinde karla kaplı dağlar her daim yeşil ve hava ince. Gökyüzü mavi ve bulutsuz. Geldikleri loş tünele kıyasla göz kamaştırıcı derecede parlak.

Gözlerinin alışması çok uzun sürdü. Arkasında bir beden, tanımadığı bir kol ve boğazında bir bıçak olduğunu hissetmesi çok uzun sürdü. Yakalanmıştır; ağdaki bir sinektir, kaçamaz ve ölümün inmesini bekler. Anna'nın gözleri Khiran'inkileri buluyor, göğsündeki korku pişmanlığa dönüşüyor. Adam yerde, emeklemenin ortasında duraklamış, dehşetle çevrelenmiş gözleri kızın yüzü ile boğazındaki bıçak arasında gidip geliyor.

"Yapma," diyor, kelimeler boğuk boğuk, "Marcia, *lütfe*-"

"Şimdi de yalvarmaya mı başladık, Liesmith?" Marcia alay ederek bıçağı yaklaştırıyor ve Anna'nın derisine saplıyor. Anna irkiliyor, boynundan aşağı bir kan damlasının aktığını hissediyor. Marcia'nın porselen yanağı Anna'ninkine bir tehdit gibi hissettirecek kadar sürtünüyor, sesi zehirli bir mırıltıya dönüşüyor. "*Daha sıkı dene.*"

"Al beni." Khiran elini kalbinin üzerine koyarak yalvarıyor. "Gerçekten istediğin şey bu, *her zaman* istediğin şey, değil mi? O senin için hiçbir şey."

Bir duraksama ve ardından Marcia gülüyor. Sesi dağ havasını kesiyor. "Bir zamanlar daha iyi bilirdin." Alaycı bir mırıltı çıkarırken ağzının zalim kıvrımı Anna'nın yanağına bastırıyor. "Onu hep böyle aptal mı yapıyorsun acaba?"

"Lütfen-"

"Dante öldü," diye mırıldanıyor. "Onun hatası, gerçekten. Yavru kedinin pençeleri olmadığını düşünecek kadar aptaldı." Kelimelerde keder yok. Pişmanlık yok. Sanki ona kan ve fedakârlıkla sarılmış beklenmedik bir hediye vermişler gibi, sesinde tiz bir nota var. Bıçağı Anna'nın nabzının üzerinde geziniyor, o kadar yakın ki Anna'nın kesmesi için yutkunması yeterli. Tenine bastırıldığı sadist sırtış da aynı keskinliği hissettiriyor. "Fark etmez. İlk, ikinize de *çok kızacak*."

Khiran hâlâ kaçabilir, diye düşünüyor Anna. Onu buraya bağlayan tek şey kendisi. Kadın ona ağırlık yapmasa çok daha uzağa gidebilir, çok daha hızlı hareket edebilirdi. Kelimeyi haykırmak istiyor ama boğazında düğümleniyor.

Kendi kalbini tanıdığı gibi onun kalbini de tanıyor. Onu kendini kurtarmaya ikna etmek için söyleyebileceği, yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bahçesinde, yaz güneşinin altında birbirlerine söz vermişlerdi, başlarına geleceklerle birlikte yüzleşeceklerdi. Bıçak boğazına dayanmış olsaydı, kendini kurtarma fırsatı ona verilmiş olsaydı, farklı bir şey yapmazdı. Birbirlerine çok bağlılar, birbirlerinin mutluluğu için çok önemliler, şimdi çekip gidemezler.

Yine de gözleri ona yalvarıyor. Sessiz, yürek burkan bir yalvarış, ayrılmış dudakları konuşmıyor.

Kaç.

Onun kaçmayacağını bilse bile.

Kaç.

Çünkü yine de denemek zorunda.

Onun cevap veren bakışlarında, cevabının kendisine geri yansıdığını görür. *Kaçmayacağım. Yapamam.* Ve Anna kalbinin çatladığını, ciğerlerinin dökemeyeceği bir hıçkırıkla yandığını hisseder. Onun ne kadar acı çektiğini görmesine izin veremez, kendi kalbi ezilirken onun kalp kırıklığının ağırlığını taşımasına izin veremez. Gözyaşları, onları durduramadan yanaklarından aşağı süzülür.

"Çok güzel ağlıyor, değil mi?" Marcia mırıldanıyor, dili Anna'nın gözyaşı lekeli teninde geziniyor. "Ne kadar *lezzetli*." Yer değiştirir, kolunu kafese sokar.

Anna, kapalı yumruğunu uzatarak. "Ne olacak, Liesmith? Teslim mi olacaksın, yoksa seni kırma zevkini bana mı tattıracaksın?"

Anna'ya bakarken gözlerinde özür diliyor. Anna bunları hak ettiğine inanmıyor. Yumuşak bir sesle verdiği cevap, paramparça olmuş umutlarının ağırlığıyla dudaklarından dökülür. "Teslim oluyorum."

Marcia avucunu açıyor, altın iplikler parmak uçlarından ipek gibi kıvrılıyor ve boynuna, bileklerine dolanıyor, ta ki zincirler kadar kalın ve ağır bir halata dönüşene dek. Yumruğu kapandığında ip geriliyor, ellerini birbirine bağlıyor ve boğazındaki ilmeğe öyle bir güçle çekiyor ki, Anna yumruklarının göğsüne vurduğu acı dolu gümbürtüyü duyabiliyor.

"Komik bir şey öğrenmek ister misin, kızım?" Marcia'nın ağzı jilet gibi bir gülümsemeye dönüşüyor, boştaki eli Anna'nın sağ kolundan aşağı kayıyor ve elini morartıcı bir şekilde kavlıyor. Kayıp parmağının yaralı dokusu görüş alanını doldurana kadar elini kaldırmaya zorluyor. "Büyümün imzanı öğrenmesi için sana dokunmam gerekebilir ama vücut parçalarının bağlı olması gerekmiyor. Beni yanıltmak için o parmağını attın ama tek yaptığın bana izini sürebileceğim başka bir parmak vermek oldu. Kanlı, etli bir ekmek kırıntısı gibi."

Bıçağı boynundan indirip Anna'yı yüzüne doğru döndürürken Marcia'nın morartıcı kavrayışı Anna'nın elinden yüzüne doğru ilerliyor, soğuk parmaklar Anna'nın çenesine saplanıyor. Anna'nın üzerinde yükseliyor, soluk mavi gözleri buz gibi sert ve bilenmiş, elini kaldırıyor, altın örgülü büyü onu Khiran'ın bağlarına bağlıyor. Elini çeker ve Khiran sendeleyerek ilerler, homurdanarak yabani otların arasına düşer. "Onun acı çekmesini izlerken bunu hatırlamanı istiyorum. Onun ölümünün ve buna yol açan tüm acıların tamamen *sizin suçunuz* olduğunu unutmayın."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gerçek nefret nadir bulunan bir şeydir, ama kalbinden bir zehir gibi aktığını hissediyor. Damarlarını kabartan bir öfkeyle yakan vahşi bir zehir. Anna için olmasa, onun kaderi her hareketine bağlı olmasa, buna izin verirdi. onu tamamen tüketir.

EDUN
HAZİRAN
1975

YOL YOK.

Yine de Anna'nın nasıl çalıştığını merak edecek zamanı yok. Marcia'nın kılıcı kürek kemiklerinin arasına girip onu ileriye doğru iterken değil. Khiran'ın adımlarını gölgeliyor, ellerini bağlayan altın ip, manzara değiştikçe onunla büyücü arasında sallanıyor. Kayalık dağ yamaçları yerini yemyeşil bir örtüye bırakıyor, uzun, yaprak dökmeyen ağaçlar yavaş yavaş bitki örtüsünün içinde kayboluyor. Dantelli eğretili otları ayak bileklerini okşuyor, banyan ağaçlarının soluk kıvrımlı gövdeleri o kadar kalın bir gölgelik oluşturuyor ki Anna dalların arasından gökyüzünün ince parçalarını zar zor görebiliyor.

Sonra ayakkabılarının altındaki zemin zengin orman çalılarından yılan gibi kıvrılan köklere dönüşüyor. Anna bastığı yere dikkat ediyor, topraktan yükselen ve giderek kalınlaşan yumaklara takılmamaya çalışıyor. Ağaç gövdeleri arasında, etraflarında yükselen yosun kaplı kayalara göz atıyor ve havanın neden farklı, ışığın neden loş olduğunu anlıyor. Bir çeşit obruğun içindeler. Bütün bir ekosistemi barındırabilecek kadar büyük bir obruk.

Khiran aniden durur ve Anna neredeyse onun sırtına çarpacaktır. Sonra bakışlarını takip ediyor ve onu duraklatan şeyin ne olduğunu anlıyor. Önlerinde tüm devlerden daha büyük bir ağaç yükseliyor.

Ölümsüzlüklerinin kaynağı olan ağaç. İnsanı tanrı yapan ağaç.

Hayal ettiği gibi hem her Őey hem de hişbir Őey. New York'un kalbinde toplanan gkdelenlerden daha yükseğe tırmanıyor, gövdesi kesinlikle aynı genişlikte. Dibinde, kökleri dünyayı kucaklayan dev eller gibi topraktan yükseliyor. *Güzel* olurdu - güzel olmalıydı - ama Anna tüm hayranlığına rağmen yanlışlık duygusuyla savaşamaz. Ćnk Khiran'ın hakkında hikâyeler anlattığı aęař canlı, hayat dolu ve sihirliydi.

şimdi önündeki ağaş lme daha yakın görünüyor.

Dalları çorak, iskelet gibi kolları gökyüzüne uzanıyor, tıpkı çarpmanın ortasında yakalanmış bir yıldıırım gibi. Esinti ağacın dallarında geziniyor, derin ve ince bir inilti göğsünde uzun süre tutulmuş pes bir nota gibi yankılanıyor. Kabuğu şatlamış, yaralarından bir enfeksiyon gibi zsu damlıyor. Her Şeyin ortasında, bir tahtın işine bükülmüş budaklı köklerden oluşan bir yığın var. Koltuğunda oturan solgun bir gölge onlara bakıyor. Silas, Cassius ve Malik onun sol tarafında sıralanırlar.

Cassius ve Silas maskeli bir ilgisizlikle ona bakarken, Malik ayaklarının dibinde oturmuş, minik parmaklarıyla toprağa ilmek ilmek desenler çiziyor ve görünüşe bakılırsa hiç ilgilenmiyor. Yüz ifadesindeki kayıtsızlığı, alevler etraflarını sararken gözlerindeki gölgeleri hatırlayınca, muhtemelen yakalanmalarının kaçınılmaz olduğunu düşünmüştü.

Gözlerini kaldırıp Silas'ın karanlık bakışlarını yakaladı ve onun gözlerinde saklanan uyarıları gördü. İlk onların ittifakını bilmemeli. Onunla herhangi bir ilişki kurması hem kendisini hem de sevgilisini tehlikeye atacaktır. şimdilik, o bir yabancından fazlası değilmiş gibi davranmalıdır.

Tahttaki adama baktığında, adam çoktan onun bakışlarına gümüş rengi gözlerle karşılık vermiştir. Adam gri tonlamalı bir portre; sanki zaman onu tüm renklerinden arındırmış. Soluk teni Cassius'un bahęesini kaplayan Roma heykellerinden biri kadar pürüzsüz, gri saçları o kadar açık ki omuzlarının kıvrak çizgisinin altında gümüş teller sarkıyor gibi görünüyor. Onda bir g var. Anna bunun ağırlığını üzerinde hissedebiliyor, omurgasında bir ürperti beliriyor. Bakışları ondan uzaklaşana kadar ciğerlerindeki havanın bayatladığını fark etmiyor.

"Dante nerede?" diye soruyor, sesi gök gürültüsü gibi gürleyerek.

"ld," diye cıvıldıyor Marcia. Anna'nın sırtındaki bıçak geri çekiliyor, yerini elinin sert bir itiğine bırakıyor. Anna öne doğru düşüyor, elleri ve dizleri üzerinde kendini yakalıyor. Marcia, "Onu öldürdü," derken Anna sesindeki acımasız zevki duyabiliyor.

Alabaster'ın dudakları kaşlarını çatıyor, elleri tahtını öyle bir kuvvetle kavıyor ki, kökler protesto için inliyor. Ayaklarının dibinde Cassius ve Silas sessiz bir bakış paylaşıyorlar. "Öyle mi?"

Marcia'nın sırtışı vahşi. "Lin'in bıçaklarından birine sahipti." Gözleri Khiran'a kayıyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Görünüşe göre Yalan Ustası sürgüne gönderilmeden önce bir tane saklamayı düşünmüş."

"Çalınan tek şey o değil." Ayağa kalkıyor. İlk, saçlarındaki gümüş rengi ve gözlerinin kenarlarındaki kâğıt inceliğindeki kırıksıklıklarla çelişir gibi görünen bir zarafetle, *bir güçle* onlara doğru yürüyor. Khiran'ın önünde duruyor, Marcia Khiran'ın bacağının arkasına bir tekme atıp onu diz çökmeye zorladığında Khiran'ın üzerinde yükseliyor.

Dizleri toprağı kaplayan köklere çarpıp kırılırken tıslıyor ve yüzünü buruşturuyor.

İlk, soluk cübbesinin cebine uzanıp bir şey çıkarıyor. Onu ışığa doğru kaldırıp baş ve işaret parmakları arasında tutana kadar Anna ne olduğunu anlamıyor.

Onun yüzüğü.

Khiran'ın yapmak için kanını ve kemiğini feda ettiği yüzük, sırf şimdi üzerlerine çevrilmiş gözlerden saklı kalsın diye.

Anna'nın kalbi acı dolu bir sarsıntı geçiriyor, keskin nefes alışları ciğerlerinde çınlıyor. Oymalar soluk kemiğe karşı koyu renkteydi; kendisinin ve Khiran'ın kanının yerleştiği ve asla akıp gitmediği yerlerde lekelenmişti.

"İlginç bir büyü parçası," diyor kemiğe kazınmış rünleri inceleyerek. "Çok acımış olmalı." Yüzüğü yere bırakıyor, botu onu kök labirentinin arasına sıkışmış bir toprak parçasına sürüyor. "Marcia yüzüğü avucuma bırakıp, birlikte kaçtığın kızın benim ağacımdan bir şeftali tattığı haberini verdiğinde ne kadar şaşırdığımı düşünsene."

"Dürüst ol," diye alay ediyor Khiran, solgun tanrıya dik dik bakarak, "şeftalinin tadına baktığı için mi kızgınsın yoksa sen -yüce, her şeyi gören İlk-fark etmeden alındığı için mi?"

İlk'in gözleri kısılıyor, damarlar boynunun soluk derisini kök gibi sarıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ dilini ne zaman tutacağını bilmiyorsun." Gözleri Anna'ya kayıyor, sanki derisinin altında gömülü, etinden oyulmayı bekleyen sırlar varmış gibi bakışları onun üzerinde geziniyor. "Ah, ama belki de sana çok az kredi veriyorum. Belki de ağzını ne zaman açman gerektiğini çok iyi biliyorsundur."

Khiran'ın bakışları düşmüyor ama Anna onun çenesinin nasıl gerildiğini fark ediyor. Dağları arkalarında bıraktıklarından beri ona bir kez bile bakmadı. O zamandan beri

Sadece bakışları bile onu mahkûm edebilirdi. "Kredi, hiçbir zaman cömert olmadığınız bir şeydir."

Sözler İlk'in dikkatini etkili bir şekilde çekiyor ama ağzının kenarlarında tehlikeyi işaret eden karanlık bir eğlence var. "Sanırım değil. Belki de sonunda bana düşündüğünden daha büyük bir hizmette bulundun. Ağaç ölüyor, sayımız azalıyor. Ve sen taze kanla geldin."

Khiran'ın dişleri gıcırıyor, elleri bağlarının içinde titriyor. "Onun sana bir faydası yok. O-"

Elinin sıkılmış bir hareketiyle Khiran'ın sesi kayboldu. Sadece bir düşünceyle susturuldu.

"Vay canına," diye mırıldandı Cassius, büyük köklerden birine yaslanarak, "sanırım onu ilk kez suskun görüyorum."

Şekil değiştirenin karşılık veren bakışı öldürücüdür. Anna, Cassius'un dudaklarını eğlenerek bükmesinin maskesinin bir parçası olduğunu kendine hatırlatıyor.

İlk, Ağaç'ın büyük kökleri arasında yuvalanmış küçük gruba bakıyor, gözleri kararıyor. "Görüyorum ki Kaia hâlâ çağrıma kulak vermemiş."

Marcia alay ediyor, sanki diğer kadının adının şekli ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi. "Kaia da en az onun kadar hain bir korkak. Çağrınıza rağmen saklanmayı seçmesi şaşırtıcı değil."

Dudakları öylesine keskin bir gülümsemeye dönüşüyor ki Anna gülümsemenin kenarını nabzında bir bıçak gibi hissedebiliyor. "O gelecek," diyor ve Khiran'ı ensesinden tutup sürükleyerek uzaklaştırıyor. Khiran onun tutuşuna karşı koyuyor, ağzı sessiz bir hırıltının etrafında hareket ediyor, ama İlk'te aldatıcı bir şekilde ince olan bir güç var. Khiran'ın tüm çabalarına, ayaklarını toprağa saplamasına, vücudunu bükmesine rağmen İlk hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

Sonra Anna onu nereye götürdüğünü görüyor; ulu ağacın yan tarafındaki yeşil ormana karşı kristal mavisi bir su. Kıyıdan uzaklaştıkça koyulaşmasına bakılırsa, suları aldatıcı derecede derin bir gölet.

Anna onu tutan ellere karşı savaşıyor, kan kulaklarında onu sürüklemeye çalışan bir akıntı gibi çağlıyor. "Dur! Onu rahat bırak!"

Suya doğru yürürken adımları sarsılmıyor. Ona dikkatini bile vermiyor, sadece durgun su kalçalarına ulaştığında duruyor ve Khiran'ın başını suyun altına itiyor. "İşleri kendin için zorlaştırıyorsun Kaia!" diye sesleniyor. "Şimdi gel ve çabuk gel yoksa çılglık atacak bir şeyi kalmayana kadar onu suyun altında tutacağım."

Khiran'ı daha önce susturmuş olan büyü yok olmuştur. Anna, kendisini tutan ellere karşı çırpınan Khiran'ın sesinin bulanıklığını seçebiliyor. Marcia'nın demir pençesinden kurtulma çabaları iki katına çıkıyor, ona ulaşmak için çaresizce çırpınıyor ama gücü yetmiyor. Hareket ettiremediği bir dağ. Kaçamayacağı prangalar.

Khiran çığlık atmayı bırakıyor, nefesi kesiliyor ve Anna onun sessizliğinde kendini kaybediyor, çünkü orada oturup onun boğulmasını izleyemez. Yapamaz. Dilinde vaatler şeklinde yalvaran kelimeler var -her şeyi, her şeyi yapacak, sadece lütfen ona zarar vermeyi bırak- ama onları söyleyemeden su kıyından çekiliyor.

Sudan bir duvar yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor. İlk, düşmeyi bekleyen bir tsunaminin gölgesinde küçük ama korkusuzca duruyor. Khiran'ın boynundaki tutuşu gevşiyor, şekil değiştiren sığığa düşüyor. Çarpmanın etkisiyle ve belki de Kaia'nın büyüyle ciğerlerindeki su gırtlaktan gelen bir öksürükle çekiliyor. İlk gözlerini Kaia'nın kilerden ayırmıyor. "Bize katılman ne büyük incelik."

Kaia'nın bakışları ölümcül. Yakacak kadar soğuk.

İlk hiç irkilmeden karşılıyor. "Eminim Marcia'nın bağlarının nasıl çalıştığını hatırlatmama gerek yoktur. Onu uzaklaştırmaya çalışırsan o güzelim ilmik sıkılaşacaktır." Ona sırtını dönüp bükülmüş tahtına geri dönüyor ve diğerlerine doğru bir el hareketi yapıyor. "Umarım yerini hatırlıyorsundur Kaia?"

"Bundan çok daha fazlasını hatırlıyorum," diye tıslıyor Kaia, yuvarlak yüzü sessiz bir öfkeyle solgunlaşıyor. Sığ suda diz çöküyor ve Khiran'ın nefes almasına yardım ediyor. Kıyından ayrıldıklarında ona yaslanıyor, su duvarı arkalarından çarparak kapanan bir kapı inceliğiyle alçalıyor.

Birinci oturuyor, Anna'ya yaklaşmasını işaret ederken bakışları doğrudan Anna'nın üzerine düşüyor. "O zaman sana bir bakalım."

Anna kıpırdamayınca Marcia onu kendisine doğru itiyor, tehditler dudaklarından diken gibi dökülüyor. Anna herkesin bakışlarının ağırlığını hissederek öne doğru tökezliyor. Duyguları göğsünde çarpışıyor, korku ve öfke aynı yılanın iki başı gibi hissedene kadar birbirine karışıyor. Bir an için bunun ağırlığı altında boğulabileceğini düşünür.

Sonra, bir nefesle diğeri arasında, hafifliyor. Kalbinin atışı yavaşlayana, kulaklarındaki nabız yeni bir ses dikkatini çekene kadar azalana kadar ondan dökülüyor.

İskelet gibi dalların arasından süzölen rüzgâr kılığına bürönmüş bir fısıltı. Anna bunu duymaktan çok hissediyor. Bu bir fırtına, bir talep, bir yakarış.

Anna bakıyor, yankısı nefesini kesiyor. Kalbine doğru kıvrıldığını hissedebiliyor, tıpkı yeni doğmuş bir bebeğin yumruğunu parmağına dolaması gibi. Piers'ın bir zamanlar çocukken ona tüm bedeniyle ve hiç çekinmeden sarıldığı gibi. Eira'nın onun elini yıpranmış ellerinin arasına alıp ona Çocuk diye seslenişini.

Çocuk.

Anna sadece bir çocuk. Onun sekiz yüzyılı, üzerlerinde beliren gölgelik ile karşılaştırıldığında goblende sadece bir ilmektir.

Dallar inliyor ve Anna annelerin çocuklarına mırıldandığı sözsüz şarkıları duyuyor. Rahatlatıcı. Yumuşak. İlk'in bakışlarındaki soğuklukla tam bir tezat oluşturuyor.

"Korkarım sevgilin seni dezavantajlı bir duruma soktu," diyor sesi avluda gürleyerek. "Bu aileye giriş normalde sadece benim davetimle olur."

Anna ona yeni bir anlayışla bakar.

Kaliforniya sahilinde terk ettiğı kovanları düşünüyor. Onun bakımı altında gelişen, ama onsuz da hayatta kalabilecek kovanları. Arıları, bireyin yerine çoğunluğun iyiliğı için kolektif olarak birlikte çalıştıkları karmaşık ve basit yolu düşünüyor.

Uygun olmayan bir kraliçeye ne olduğunu düşünüyor.

İlk, çenesini morartıcı bir güçle kavırıyor, uzun parmakları çenesi boyunca bir mengene gibi uzanıyor. "Hangi yeteneğı sahipsin?"

O kadar yakın ki, Anna onun gücünün teninde uğuldadığını hissedebiliyor. Şimşek çakmadan önce havadaki elektriğin saniyelik salınımını. Dehşete kapılması gerekirdi ama kalbi sakin, nabızı sabit.

"Onda yok," diyor Khiran. Sesi sert, karla karışık yağmur ve taştan bir çığ gibi. Acı soğuk ve nefretle sertleşmiş. "Onun sana bir faydası yok. Bırak onu gitsin. Bırak onu."

İlk'in bakışları delicidir. "Marcia." Parmak eklemlerinin ete çarpma sesi, başka biri olamayacak kadar Khiran'a benzeyen acı dolu bir homurtu. "İlk uyarın işe yaramadığına göre, bir daha konuşursan boğazını keserim. Şimdi." Kadın bakmaya çalışırken İlk'in parmakları çenesini ısıırıyor. "Kendimi tekrarlamaktan da sözümü kesmekten nefret ettiğim kadar nefret ettiğimi göreceksin. Söyle bakalım. Yeteneğın nedir?"

Anna inatla Khiran'ın ona daha önce söylediğı şeyi tekrarlar. "Benim bir yeteneğim yok."

Birkaç saniye daha ona bakar. "Sana inanmıyorum." Yüzünü tutuşu yumuşuyor, parmakları çenesinin çizgisini inceliyor. "Çürük yok. Sevgilinden daha az zarar görüyorsun." Kızın sağ elini, kızın kendini geri çekmesinden daha hızlı bir şekilde kavıyor ve eskiden parmağı olan et parçasını inceliyor. "Ama aşılmaz değil, görüyorum." Bileğini çeviriyor, ön kolundaki soluk gölgeyi görüyor ve kolunu yukarı çekiyor. "Bu nedir o zaman? Sen de onun gibi tenini değiştiriyor musun?"

Göğsüne yayılan kızarıklık utanç verici olmaktan çok uzaktır. Bu *Kızgın.*

Sekiz asır önce, Khiran onun tenindeki desenlerin ne olup olmadığını tek bir bakışıyla anlamıştı. Biliyordu çünkü daha önce görmüştü; çünkü dünyayı, onun bir parçası olmak isteyecek kadar önemsiyordu. Öğrenmek için ömür üstüne ömür geçirmiş, köklerden ve yıkıntılardan oluşan bir tahttan dünyanın onun altında olduğuna karar vermiş birinin cehaleti çileden çıkarıcıdır. "O benim."

Dudakları kıvrılıyor. Hoşnutsuzluktan mı yoksa hayal kırıklığından mı, Anna emin olamıyor. "Cassius." Bu ismi bir çağrı gibi söylüyor.

Anna yüz ifadesini tarafsız kalmaya zorluyor ama kalbi tekliyor. İlk'in onu neden çağırdığını biliyor ama öpücüğünün geçen seferkiyle aynı sonuçları verip vermeyeceğinden emin olamıyor. Orta ve serçe parmağı arasındaki boşluk ona bakıyor.

Hâlâ Khiran'ın büyüünün mü yoksa kendi büyüünün mü onu yeteneğine yenik düşmekten kurtardığını bilmiyor.

Cassius tereddüt eder, gözleri onunkileri bulur. Bir an için yaşadığı dehşet onunkinin bir yankısı oluyor. Sonra ifadesi dikkatle boşlaşıyor. Temkinli. Onun pasif ifadesinin ardında zihninin çalıştığını görebiliyordu.

Anna, adamın yaptığı plan her neyse, bunun onun cazibesine karşı başışıklı olmasına bağlı olduğunu yüreği parçalanarak fark eder. Yüzükten haberi yok. Muhtemelen onun öpücüğüne diğerleri kadar duyarlı olduğunu bilmiyor. Ona hiç söylemediler. *Hiç kimseye* söylemediler. Yüzüğün kökeni ve önemi hakkında bir fikri olan tek kişi de artık yok. Anna, Eira'nın Khiran'ın iyiliği için *kendisinden* sakladığı tüm sırları düşünüyor ve bunun da aynı dikkatle korunduğunu kesin olarak biliyor.

Birinci, tahtına yaslanarak kayıtsız bir el hareketiyle onu işaret ediyor. "Sabırsızlanmaya başladım. Cevapları ondan zorla al."

"Pekâlâ," dedi Cassius, ona doğru adım atmadan önce sahte bir saygıyla çenesini eğerek. Pürüzsüz ve lekesiz elleriyle çenesini kavradı.

En nazik baskıyla. Sadece görünüşte bir kafes. Gözlerinde okunmak için yalvaran bir mesaj var.

Rol yap.

Anna'nın kalbindeki gerginlik iki katına çıkıyor, korkusu artıyor. Bunu yapmak zorunda olmayabileceğini ona söylemenin hiçbir yolu yoktur.

Öpücük olabildiğince iffetli, dudakların sadece sürtünmesi.

Anna bekler, adam çekilirken nefesi ciğerlerini yakacak kadar uzun süre tutulmuştur. Koyu mavi gözleri onunkileri arar. Anna da ona bakar, rahatlama kalbini saran endişeyi yavaşça çözer.

O hâlâ kendisiydi. Cassius'un öpücüğü onun için herhangi bir ölümlüden farklı değildi.

Onun cazibesine karşı bağışıklık kazanmıştı.

Sadece ona aitti. Onun hediyesi.

"Hangi güce sahipsin?" Cassius sordu.

"Benim yok." Cevabı soluk soluğaydı, numara yapmasına gerek kalmadan sarhoş olmuştu. Bir yalanın tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Dilini kaplıyor, başını döndürüyor. Yılanlarla dolu bir inin içindeki bir faredir, ama farkında olmadan zehirleri ellerinden alınmıştır.

Cassius'un ağzının kenarında bir gülümseme gölgesi beliriyor. Anna bunun "*aferin*" anlamına geldiğini düşünüyor. "Tüm istediğin bu muydu, ey yüce kişi?" Sözcükleri kaplayan alaycılık o kadar yoğun ki damlıyor.

Birinci'nin bakışları uyarılarla doludur. "Dikkatli ol Cassius. Havamda değilim. Eğer dilini tutmak istiyorsan, *yine de tutmanı* tavsiye ederim." Anna onun bakışlarının yanağını yaktığını hissedebiliyor ama Cassius'tan gözlerini kaçırmaya cesaret edemiyor. Khiran'ın bunu ona nasıl tarif ettiğini hatırlıyordu: Aşık olmak. Takıntılı. Sanki dünyada ondan ve onun sözlerinden başka kimse yokmuş gibi. "Şeftaliyi nasıl aldığını sor."

Cassius ona döndü, uyarılmış gibi görünmeye çalışıyor ama fevkalade başarısız oluyordu. "Şeftaliyi sana kim verdi?"

Kim, nasıl değil. Aradaki fark ona önemli gibi geldi. Birkaç kelimelik yetersiz bir teklifte ortaya konan bir planın ipucu.

Kim?

İlk sorulan bu değil. Kim zaten-hayır. Bilinmiyor. *Varsayılan*. Hepsi Khiran olduğuna inanıyordu, çünkü bir zamanlar onu devirmek isteyenlerden başka kim İlk'i kızdırmak için şeftali alma riskine girebilirdi ki? Anna bilgi ve varsayım arasındaki farkı anlıyor. İkincisinin şüpheye yer bıraktığını anlar.

"Bunu bana bir kadın verdi," diye cevaplıyor. "O-"

"Yalan Söyleyen'in nasıl bir şekil aldığı umurumda değil," diye araya giriyor Birinci, kaşlarını çatarak. "Ona nasıl aldığını sor."

"Khiran onu Ağaç'tan nasıl aldı?"

"O almadı. Khiran değildi." Şok dalgalarını hissedebiliyor, mırıltıları duyabiliyor ama bakışlarını Cassius'un yüzünden çekmiyor. Aklına başka bir çift mavi göz geliyor, zalimlikten soğuk olan. "Dişi Avcı dediğiniz kişiydi."

Tepki anında geliyor ama Cassius'un bakışlarındaki onay parıltısına odaklanıyor. Cassius'un bakışlarında, avluda ona bakıp *farklı* olduğunu anladığı andaki hınzır keskinliğin aynısını görüyor.

"Yalan söylüyor!" Marcia çığlık atıyor. Anna görüş alanının bir köşesinden onun tahtın ayaklarına kapandığını görebiliyor. "Yüzümü çalmış olmalı! Sana olan sevgim sonsuz. Hiç kimse sana olan bağlılığım la boy ölçüşemez! O kız bir yalancı. Tıpkı yaratıcısı gibi bir *yılan*! Yapmamalısın-"

İlk ona vurur, elinin tersi yanağına çarparak onu tökezletecek kadar güçlüdür. "Bana ne yapacağımı söylemeye mi cüret ediyorsun?!"

"Hayır! Hayır, tabii ki hayır. Ben sadece sana hizmet etmek istiyorum. Seni *korumak istiyorum*."

Solgun eli kadının boğazına sarıldı. "Yine de Cassius'un cazibesi bunun tam tersini gösteriyor," diyor başparmağıyla çenesinin çizgisini okşayarak. Ona tepeden bakıyor, bir sonraki öğününde hangi hayvanı keseceğine karar veren biri gibi duygularla kaderini düşünüyor. "Kızı serbest bırak Cassius. Marcia'ya açıkça dürüstçe cevaplanması gereken sorularım var."

Cassius'un elleri yüzünden kayıyor, parmağı çenesine vuruyor. Anna bunun bir işaret olduğunu biliyor ama nasıl yorumlayacağını bilemiyor ve çok erken davranarak her şeyi mahvetmekten korkuyor. Cassius kıkırdıyor, sesinde karanlık bir mırıltı var. "Ne kadar tatlı. Hâlâ gözlerini benden alamıyor gibi görünüyor! Gördüklerin hoşuna gitti mi Minik Kuş?"

Anna başını eğiyor. Başkasına utanmış gibi görünebilir ama aslında yüz ifadesinin kendisini ele vermesinden korkuyor. Kanı damarlarında dolaşüyor; nabızı o kadar hızlı atıyor ki sanki tüm vücudu onunla birlikte uğulduyor.

Khiran'ın ona neyin değiştiğini sorduğu sabah Cassius'un gizlice gülümsediğini hatırlıyor - onlara karşı bu kadar yığılmış bir savaşı kazanma şansını ne verebilirdi? Anna'nın bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, ta ki

İlk, Marcia'nın adını söylediği anda memnuniyetin parıltısını gördü.

Seni ele geçirmeye çalıştı. Khiran ona söylemişti. *Senden atlamayı isteseydi, büyüüyü bozacak tek soru ne kadar yükseğe çıkacağın olurdu.* Anna böyle bir yeteneğin sahip olabileceği gücü görmüştü ama Khiran'ın korkusunu paylaşmıyordu. Ellerini yumruk yaptı, parmak eklemleri zengin toprağa karşı soluklaştı.

Cassius, Silas'la birlikte çalıştığını söylemişti. Onu seven, ona tamamen güvenen Silas'la. Sevgilisi onun yeteneğini *başka* bir şeye dönüştürebilecekse, kendini tekrar tekrar onun öpücüğüne teslim etmeye hazır olan Silas. Saplantıdan daha karanlık bir şeye. Soruyu, sırayı tamamen atlayan bir şey.

Anna, dudakları Marcia'nın dudaklarına değmeden önce bile dudaklarından dökülen şeyin gerçek olmayacağını biliyordu. Marcia'nın sesinin şeklini alan onun sözleri olacaktır. Onun eylemleri kılığına bürünmüş iradesi. Sadece bir öpücükle Marcia'nın gücünü emrine alacaktır.

Cassius'un uzaklaştığını görmek için başını kaldırıyor ve Marcia'nın gözlerindeki nefretin yumuşayıp hamura dönüşmesini izliyor. Anna nefesini tutar. Sayar.

Bir.

İki.

İki.

Üç.

Marcia'nın eli fırlar ve İlk'in bileğini kavrarken diğer elindeki bıçağı doğrudan kalbine saplar.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Bir şeyler oluyor. Kopuyor. Belki çığlıklarını duymak, belki de sevdiği kadının her şeyi sona erdirmek için her şeyi riske atmasını izlemek. Kaçmaktan yoruldu.

EDUN
HAZİRAN
1975

Göğsünün üzerinde KRİMİ BİR LEKE açıyor. Kan, bozulmamış beyaz kumaşa sızıyor, damlıyor, sap gibi kalın. Birinci yere bakıyor, çatık kaşlarıyla bıçağa bakıyor. Silas yanına çekilirken Cassius'un sırtışı acımasız, gülümsemekten çok dişlerini gösteriyordu.

Sonra büyüyen kırmızı leke kekeliyor. Küçülüyor. Kan, sanki zaman sadece bir kelimedenden ibaretmiş gibi yaranın içine geri akıyor. İlk başını çeviriyor, acı vaat eden bir sakinlikle. Marcia'nın eli hâlâ kabzaya sarılıdır, sanki orada tutmak kanın bir kez daha akmasına neden olacakmış gibi. İlk'in eli bileğini sarıyor. Kemikten mide bulandırıcı bir çıtırtı geliyor, bıçağı tutan uç şimdi o kadar doğal olmayan bir açıyla geriye eğilmiş ki Anna'nın midesi bulanıyor ama Marcia'nın yüzüne yansıyan çığlıksızlık -hiçbir şeyin olmaması- Anna'nın kanını donduruyor.

Birinci, sarışının karararı bakışlarıyla buluşur. "Sevgili Cassius, sonunda başına hak ettiğinden daha fazla bela açtığına inanıyorum." Anna'nın gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ileri atılıyor. Parmakları Cassius'un boğazına doluyor, hiçbir ölümünün sahip olamayacağı bir güçle onu kaldırıyor, kılıcın kabzası hâlâ göğsünden hiçbir şey yokmuş gibi çıkıyordu. Ön kolundaki tendonlar esniyor, Cassius'un boğazını sıkarak eline uzanan bir damarlar ve sinirler haritası. "Korkma. Senin için başka bir kullanım alanı bulacağım. Bu bedeninin kırılmadan önce ne kadarını kaldırabileceğini görmek ilginç olacak."

Cassius'un eli kılıcın kabzasına dolanır ve Silas kendi kılıcını çekerken onu İlk'in etinden kurtarır. Pürüzsüz metalin parıltısı, sevgilisini boğan kolu bıçaklamadan önceki tek uyarıydı. Tamamen keser; tendonlar kopar ve tutuşu gevşer. Cassius yere yığılır, hırıltılı nefeslerle ciğerlerine hava çeker. Silas hemen onun yanına gider, onu uzaklaştırır ve kendini tehdidin arasına yerleştirir.

Birinci, parmaklarından kan damlarken dudaklarını bükerek koluna bakar. "Sen de mi Shepherd?" Kabzayı kavrayıp bıçağı yavaşça etinden çeker. Anna bıçağın kemiğe acı veren sürtünmesini duyabiliyor ama İlk acı hissettiğine dair hiçbir belirti vermiyor. Bıçağı bir kenara fırlatıyor, çelik köklerin arasında takırdıyor. "Ben de senin yerini anladığımı sanıyordum. Harcanabilir olduğumu unuttun mu?"

Kan çekiliyor, tıpkı kalbine bıçak saplandığında olduğu gibi. Elini havaya kaldırıp parmaklarını yumruk yaptı, sanki sinirin kendini ne kadar iyi ördüğünü test ediyordu. "Görünüşe göre size karşı çok hoşgörülü davranmışım. Hepinize karşı. Gelecekte bu tür hatalardan kaçınacağımdan emin olabilirsiniz."

Silas kaşlarını çattı, gözleri Anna'nın daha önce hiç görmediği bir öfkeyle doluydu. "Hediyelerinizi hak etmiyorsunuz. Gücünü. Ya seni onlardan mahrum bırakacağım ya da denerken öleceğim."

"Ölmek mi?" İlk alay ediyor, gümüş gözleri parıltıyor, kaynayan bir öfkeyle eriyor. Parmaklarından duman gibi yarı saydam, karanlık dallar dökülüyor ve bu dallar tek bir şekle dönüşene kadar üzerinde yükseliyor. Bir gölge. "Dua et de merhametli olayım."

Gölge saldırır, mürekkep gibi yere dökülür, karanlık eller Silas'a doğru uzanır-

"Hayır!" Cassius bağırır. Marcia iradesiyle kendini sevgilisinin önüne atar, vücudu bir kalkandır. Gölge ona ulaşıyor, damarlarına sızıyor ve bir enfeksiyon gibi solgun teninde dallanıp budaklanıyor. *Zehir* gibi.

Cassius'un öpücüğü, onu en ufak bir irkilme olmadan efendisine karşı çevirecek güce sahipti. Bileğindeki kemikler, İlk'in parmaklarının altında hiç sızlanmadan kırılmıştı. Gölge her neyse, dünyanın sunduğu en kötü şeylerden yapılmış olmalı -acı ve kâbusların karışımı- çünkü Marcia'nın ağzı bir çığlığın etrafında dönüyor.

Anna ömrünü acı çekenlerin sesleriyle geçirmiştir ama hiçbiri şu anda duyduklarıyla kıyaslanamaz. Keskin ve gırtlaktan gelen bu ses

Uluyan bir canavar gibi göğsüne doğru ilerliyor, kaburgalarının arkasında çırpınıyor ve kalbinin boğuk atışlarıyla çarpışıyor.

Bu acıdan da öte, ıstıraptan da öte.

Sanki Marcia'nın kâbuslarının her biri gerçek olmuş ve onu içten içe kırıp yakarak ziyafet çekiyorlar.

Gölgenin bir kısmı, Ağacın kökleri üzerine gevşekçe dökülmüş olarak kalır. Halsiz ve birkaç ton daha hafif olan gölge, etrafında koşuşturan Silas ve Cassius'un ayak bileklerine uzanıyor. Marcia düşüyor, ciğerlerindeki hava boşalmış ama ağzı hâlâ ses veremediği bir çığlının etrafında esniyor.

Cassius tanrının boğazını keser ama İlk geriye doğru eğilir ve bıçağın ucu sadece derisini sıyrır; kan damlaları solgun boynundan aşağı yuvarlanamadan yara iyileşir. Tanrının eli Cassius'un yüzüne doğru uzanır ama Silas önce onun yan tarafına bir bıçak darbesi indirir; bıçak Cassius'un kaburgalarının arasından kayarak akciğerini deler.

Anna bunun onu ne kadar az yavaşlattığını görünce dehşete düşer.

Aşıklar bir dans gibi hareket ediyor: savuştur, engelle, vur. Çeliğin parıltısı, kıpkırmızının ıslak ışıltısı, bıçak etin tadına her baktığında kurdeleler gibi yaylanıyor. İlk hızlı iyileşiyor ama darbeler arasında ona nefes alacak zaman vermiyorlar. Hayal kırıklığı dudaklarını dişlerinin üzerine çekip hırlıyor. Elinin bir hareketiyle gölgesi titriyor ve Marcia'ya uzanıyor. Toksin Marcia'nın damarlarından çıkıp gölgeye karışıyor. Gölge daha karanlık ve daha hızlı büyürken, Marcia'nın işkence görmüş ifadesi tekrar kayıtsızlığa dönüşüyor. Gölge efendisinin yardımına koşarken Marcia kâbusundan kurtulmuş bir halde ayağa kalkar.

"Bağlar, Cassius!" Khiran bağılıyor. Boynuna ve bileklerine dolanan ip, Cassius'u tutmaya çalışırken titriyor. Kaia onun yanında, suyun kenarına doğru yaklaşıyor. Denizin en derin kısımları kadar karanlık olan gözleri, harekete geçmeyi vaat eden bir kararlılıkla İlk'in hareketlerini takip ediyor.

Marcia'nın bedeni hareketsiz, eli Khiran'a doğru uzanırken bakışları boş. Bileğinin ve boğazının etrafındaki altın iplikler çözülür, örümcek ipeği gibi havada süzöldükten sonra İlk'in etrafına dolanır. Sanki cam kadar kırılğanmışlar gibi onları koparıyor.

Onu uzaklaştırmaya çalışırken Khiran'ın elleri Anna'nın omuzlarına soğuk geliyor ama dokunuşu gerçeklikten çok bir yankı gibi geliyor. Anna adının ve savaşın sesini duyuyor ama görüş alanının kenarlarını kemiren başka bir şey var. Açık avuçlarının altında titreşen, damarların kanı kalbe taşıdığı gibi kökler tarafından taşınan bir görüntü.

Alevlerin görüntüsü.

Dumanı ışığı engelleyecek kadar yakıcı bir ateşle tutuşan dallardan oluşan bir gölgelik. İçten içe yanan küller, bir zamanlar muhteşem bir ağacın durduğu yerde bir boşluk.

Anna, Ağacın neden öldüğünü biliyor. Tam da bu an için hazırlık yaptığını biliyor. Çorak dallar gıcırıyor, kurumuş uzuvlar kibritsiz çıra gibi birbirine sürtünüyor. Orada su yok, hayat yok. Sadece onu yakıp kül etmeye çağıran ruh vardır.

Marcia'ya bir bakış, onun hâlâ Cassius'un etkisi altında olduğunu kanıtlar. Bakışları bulanık, vücudu Cassius'un kontrolü altında bir silah. Aşıkların yanında dövüşür, yumruklardan ve gölgelerden kaçarken hareketleri herhangi bir kuklanın olabileceğinden daha akıcıdır. Cassius, boğazını bir gerdanlık gibi saran morluklarla sessiz bir koruma emri vermiş olmalı, çünkü İlk'e saldırmadığı zamanlarda vücudu onları onun gazabından koruyor.

Anna'nın gözleri Malik'e kayıyor, yanlarında esnedikçe ellerini aydınlatan endişeli kıvılcımlara. Kaybolmuş görünüyor. Emin değil. Kimse ona bir emir vermemiş. Anna emir alamayacağını biliyor. Burada olmaz. Khiran'ın onlarca yıl önceki sözleri kulaklarında çınlıyor.

O patlamayı bekleyen bir bomba.

Bir bomba. Felaket. Patladığında orada bulunacak kadar talihsiz olanların sonunu getirecek kişi.

Khiran hâlâ onu çekiştiriyor, ayağa kaldırmaya çalışıyor. "Kaçmalısınız," diyor, gözleri kocaman ve çılgınca. Saçlarından hâlâ su damlıyor, yüzü acıdan solgun. "Kaia'ya git. Onun dikkati dağılmışken."

Anna'nın dudakları bir türlü dileyemediği bir özür için aralanıyor. Boğazında düğümleniyor, inatçı ve dürüst. Adam bunu görüyor -Anna gördüğünü biliyor- çünkü gözlerini çevreleyen çaresizlik korkuya dönüşüyor.

"Anna-"

Onu öpüyor. Vedayla karışık bir özür tadı almasını umuyor. Sonra onun istediğini yapar: Anna koşar.

Ama suya doğru değil. Kaia'ya ve onun sunduğu kaçışa değil, Malik'e doğru. Dürtülerini kontrol edebilecek kadar büyümesine fırsat verilmediği için öfkesi mantığından daha hızlı olan çocuğa. Anna şimdi o öfkeye, o kontrol eksikliğine güveniyor.

Savaş o kadar odaklanmış ki, onunla çarpışmadan bir saniye öncesine kadar onu görmüyor. Yerdeydiler, ayağa kalkmak için çabalarken kökler acı bir şekilde kalçasına batıyordu. Malik'in teni o kadar kızarmış ki

mor renge dönüşmeye başlıyor. Parmak uçlarından ateş fışkırıyor, sıkılı dişlerinin arasından yalayarak geçiyor.

İlk onun bakışlarını yakalıyor, kaçan darbeler arasında onu yakalıyor. Kaşlarında bir çatık var -onaylamama- ama onda bir şey görüyor olmalı. Bir kararlılık. Bir güven. Sonra gözleri Malik'e kayıyor ve dişlerini bir hırıltının etrafında sıkıyor. "Hayır!" Gölgesi aniden savaşı bırakır ve onlara doğru uzanır, pervasızca hissettiren bir çılgınlıkla köklerin karmaşasını pençeler.

Ama artık çok geç.

Malik'in küçük ağzı çoktan alev ve öfke dolu bir çılgınlıkla yarılmış, ellerini Anna'nın *duyabileceği* bir güçle bırakmıştır. Ayaklarının dibindeki kökler tutuşuyor, alev olması gerekenden daha hızlı ilerliyor -sanki Ağacın kendisi onu itiyormuş gibi. Başlarının üstündeki dal ve budak ağını süpürüyor, ahşap inliyor ve çatırdıyor. Malik yanan gölgeye bakıyor, ne yaptığını anladığında ateş geniş, dehşete düşmüş gözlerine yansıyor.

Birinci bağırıyor, öfkeli ama Cassius ve diğerleri onun öne çıkmasına fırsat vermiyor. Biri dizinin arkasına bir bıçak indirmiş, tendonları kesip onu sakat bırakmış ama ellerini indirip bıçağı çıkarmasına fırsat verilmiyor. Kaia'ya dönüyor, darbeleri engellemeye devam ederken gözleri vahşileşiyor. O sakın, kendinden emin kontrol yok olmuş, başlarının üzerine kül ve kor yağdıran dallar gibi yanmış. Tanrı gitmiş, gücün altındaki çaresiz adam ortaya çıkmıştır. "Orada öylece durma! Söndür şunu!"

Geri adım atarak kendini kıyıya yaklaşıyor. Arkasında, su sanki beklenti içindeymiş gibi dalgalanıyor. Cevap veren bakışları da cevabı kadar soğuk. "Hayır."

Hırlayarak, Silas'ın elini bileğinden ayırma girişimini engelliyor ve onu tahtın üzerine savurmaya yetecek bir güçle geri vuruyor; yanan kökler çarpmanın etkisiyle kırılıyor. Anna çılgık atarak ona doğru koşmaya hazırlanır ama bir el bileğini kavrayarak onu durdurur.

"Yapma," diye yalvarıyor Khiran, kulağında bir tıslama. Onu neden durdurduğunu anlamıyor, ta ki yerde kıvrılmış, elleri kulaklarının üzerinde, yüzü kirli dizlerine gömülmüş çocuğun birkaç adım ötesindeki gölgenin düzensiz seğirmelerini fark edene kadar. Kimi cezalandıracağına karar verememiş gibi kararsızlık içinde titriyor ve şok geçiren çocuktan uzaklaşıp efendisine doğru koşmaya başlıyor.

Silas ayağa kalkar, geniş omuzlarından korlar düşer ve boğazına uzanan soluk eli savuşturur, alnında kaygan bir ter vardır-

Ve onu bekleyen aç gölgenin üzerine basar.

Damarları kararırken ve gözleri sadece beyazları görünene kadar geriye yuvarlanırken çılgılık atarak yere düşer. Cassius içgüdüsel olarak ona uzandı.

Bu bir hataydı.

Gölgenin dalları bileğini pençeler, zehir derisine sızar. Diz çöktüğünde dizleri çatırdıyor, donuk tırnakları etine yayılan karanlık çizgileri pençeliyordu. Acısı sadece Silas'ın devam eden çılgılığıyla bastırılıyor.

Göğsü kabaran İlk, bıçağı bacağından çeker, kan bir zamanlar kudretli olan tahtının solgun, kırık ve yanan köklerine bir tıslamayla sıçrar. Solgun gözlerinde alevler kor gibi yansırken ve bıçağın kabzası kana bulanmış tutuşunda boğulurken, onların üzerinde yükseliyor. "Neyi *mahvettiğinin* farkında mısın?!" diye gürleyerek Cassius'un yüzükoyun yatan bedenine hızlı bir tekme savurdu. Sarışın, ayağı midesine değdiğinde hırıltılı bir ses çıkarır ve ciğerlerindeki hava dışarı atılır. Yanında, Marcia kayıtsızca duruyor -İpler çözüldü.

Solgun saçlarını yüzünden uzaklaştırarak yeni bir şevkle Kaia'nın üzerinde dönüyor. Ona doğru adım atıyor, duman ve alevlerin oluşturduğu fonla daha da korkutucu hale geliyor. "Koy. Söndür. Söndür."

Kaia onun bakışlarına karşılık veriyor, su etrafında yükselirken alevler gözlerine yansıyor. İleri doğru yavaş bir adım attığında su da onunla birlikte hareket ediyor, saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılıyor. "Hayır."

"Aptal olma!" diye öfkeleniyor ama tiradı boynuna inen bir yumrukla kesiliyor. Marcia'nın parmaklarından kan fişkırıyor.

Cassius yerden, acısına rağmen sırtıyor. Çenesi o kadar sert kenetleniyor ki diş etleri güçten kanıyor ve gülümsemesi kırmızıya boyanıyor. Silas'a bulaştıktan sonra gölgeden geriye kalanlar onu tamamen güçten düşürecek kadar güçlü olmamalıydı. Bakışları Marcia'nın kukla ellerinin kullandığı silah kadar keskin. Konuşamayacak kadar acı çekiyor ama bu bakışta çok şey var. Bölüm bölüm, İlk'in ona haksızlık ettiği tüm yolları detaylandırıyor; bunu ona *ödeteceği* tüm yolları.

İlk bıçağı yukarı çekiyor, çelikten hâlâ kan damlıyor ve gözleri kudurmuş durumda ve Anna onun öldürmeyi hedeflediğini biliyor.

Kalbi düşüyor, inişini zamanında durduramayacak kadar uzakta olduğunu bilmesine rağmen onlara doğru çabalıyor-

Kaia ellerinin omuzlarından kayıp gittiğini bile fark edemedi Khiran tanrının yanına ışınlanır ve bıçağı Cassius'un etini tadamadan onu yere serer.

İlk öfkeyle uluyarak şekil değiştirenin yüzüne doğru hamle yapıyor ve Khiran göz kırpıp Kaia'nın yanında, suyun kenarında yeniden belirdiğinde ıskalıyor. "*Sen.*" İlk bu kelimeyi sanki iğrenç bir şeymiş gibi tükürüyor. Zehirli bir şeymiş gibi.

Marcia'nın bıçağı parıldıyor, kürek kemikleri arasındaki omurgayı hedef alıyor ama Marcia dönüyor ve hedefine ulaşmadan bileğini yakalıyor. Kemikleri kırmakla yetinmiyor, bu sefer değil. Diğer eli boğazına doğru kalkıyor, uzun parmakları boynunun arkasına dolanıyor ve omurgasını eziyor.

Kadın gevşiyor. Cansızlaşır. Elindeki bıçak, bedeni köklerin arasına katılmadan yarım saniye önce ayaklarının dibine düşer. İlk, bir an için onun buruşmuş haline bakıyor, yüzünde pişmanlığa benzer bir şey yanıp sönüyor, sonra Khiran'a dönüyor.

"Bu *senin* hatan," diye öfkelenerek onlara doğru yürüyor. "Seni öldürebilirdim, *öldürmeliydim* ve sen merhametimin karşılığını böyle mi ödüyorsun?" Alev alev yanan gölgelikte bir çatlak, kalın bir dal yere düşüyor ve bir kor fırtınası içinde patlıyor. "Bir sır öğrenmek ister misin evlat? Seni neden ölümlülerin hayatına karışmama sözüyle bağladığımı mı? Şartlar neden onların arasında yürüyebileceğin ama onları asla kurtaramayacağın kadar gevşekti?" Dudakları, Marcia'ninkine o kadar benzeyen kindar bir gülümsemeyle kıvrılıyor ki hayretler içinde kalıyorum. "Çünkü *başarısız* olacağını biliyordum. Sen ve Eira her zaman gözümüzün önünde olmayanlara yardım etmeye çok hevesliydim, aptallarsınız. Çok yakınlaşacağını, çok bağlanacağını ve yeminini her bozduğunda seni *bozma* zevkine erişeceğimi biliyordum."

Kaia'nın gözleri parlıyor, sesi tıslıyor. "Ne cüretle onun adını söylersin?!"

Yanı başındaki Khiran'ın yüzü küçümsemeyle kararmış, ama Anna yükselen sıcağın onu terlettiğinin, dumanın ciğerlerini kirlettiğinin giderek daha çok farkına varıyor. Silas ve Cassius hâlâ köklerin arasında, alevlerin arasında yatıyor. Sarışın, ateşe tehlikeli bir şekilde yakın olan sevgilisine doğru sürünmektedir ama gölgenin ağırlığı onu aşağıya çekmektedir.

İlk, acımasız ve alaycı bir şekilde gülüyor. "Seçimlerinin nasıl bir yıkım getireceğini bilseydim, bu piçi aramıza sokmadan önce onu öldürürdüm."

Anna kalbinin sıkışmasını görmezden geliyor, Silas'ı alevlerden uzaklaştırırken kasları geriliyor. Vücudu acıdan gergin, bu da sürüklenmesini zorlaştırıyor ama Anna ondan vazgeçmeye niyetli değil.

Ellerini.

Tanıdığı, sevdiği eller belini sarıyor ve Silas'ın kollarının altına dolanıyor. Büyü karnını çekiştiriyor, görüşünü bulanıklaştırıyor ve ormanın kenarındalar. Alevlerden uzakta ve İlk'in ulaşamayacağı kadar uzaktalar. Khiran gözlerini kırıştırıyor, Cassius'la birlikte dönmeden önce sadece birkaç saniyeliğine gözden kayboluyor.

"Onu sevdim," diyor Kaia ve bu sözler Anna'nın bakışlarını üzerine çekmeye yetiyor. Kaia'nın yaydığı sakinlik aldatıcı. Kelimelerin altında gizlenen bir tehlike var; durgun suların altında gıcırdayan, ete batacakları anı bekleyen sıra sıra dişler. Arkasında bir su duvarı kabarıyor, bir dev gibi yükseliyor ve İlk'in ayaklarının altından akıyor. Ayak bileklerine, baldırlarına kadar yükseliyor, soluk cübbesini ıslatıyor. Sonra donuyor, onu olduğu yere sabitliyor.

"Onu sevmiştim ve şimdi o gitti. Senin sevgili tahtını yutan alevler tarafından söndürüldü." Arkasındaki su dağında bir gölge hareket ediyor. "O yandı ve bunun için *boğulacaksın*."

Dokunaçlar yüzeyi yararak İlk'in bileklerine ip gibi dolanır. Yaratığın doğal olmayan akıntıya doğru çekişine karşı koyarak homurdanıyor. "Beni öldüremezsin," diye tükürüyor İlk, ama sesinde çaresizliğin bir sınırı var. Gölgesi Cassius ve Silas'ın damarlarından akarak yeniden şekilleniyor ve suyun içindeki kadına doğru koşuyor. "Ben bir *tanrıyım*."

"Tanrılar bile boğulabilir," diye söz veriyor Kaia. "Seni o kadar derine sürükleyeceğim ki, ölümün seni alması için yalvaracaksın."

Gölgenin geçemeyeceği kadar çok mesafe var, su Kaia ve İlk'in başlarının üzerine çökmeden önce ancak yarısına kadar gelebiliyor; gelgit onu karşıladığı gibi hızla kıyıdan uzaklaşıyor. Anna gölgenin yakalandığını, titrediğini ve küçüldüğünü izliyor. Gelgit çekildiğinde geriye sadece Kaia kalmıştır. Anna hiç şüphesiz verdiği sözü yerine getirdiğini biliyordur. Akıntıları, kendini tanrı ilan eden kişiyi nehirlerle ve okyanusun sunduğu en derin, en karanlık bölgelere sürüklemiştir.

Bir silah sesinden daha yüksek bir çatırtı. Anna içgüdüsel olarak başını korumak için ellerini havaya kaldırıp eğilirken boğazına bir çığlık takılır. Yukarı baktığında ana gövde yarılmış, aç bir ağız gibi açılmıştı.

Anna'nın kulaklarında tiz ve acil bir ıgık çınlıyor. Diğher her şeyi ve herkesi bastırıyor.

Uzaktan, Khiran'ın adını haykırdığını fark ediyor ama önce yapması gereken bir şey var. Talebin kalbini sıkıştırdığını hissedebiliyor, o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse boğulacak. Bagajda bir şey var. Alması gereken bir şey.

İlerliyor, sıcaklık neredeyse dayanılmaz. Acısı hatırladığından daha kötü. Elbisesini yalayıp onu külden başka bir şey bırakmadığı zamandan daha kötü. ıgık atma isteğini bastırıyor, gözyaşları yüzünde iz bırakırken dişlerini sıkıyor. Gözyaşları düşmeye fırsat bulamadan buharlaşıyor.

Eli körlemesine çatlamış tahtaya uzanıyor ve sert bir şeyi kavıyor. Avucunun içi yanıyor ama bu farklı bir sıcaklık. Sihirli bir şey. Başarının.

Anna uzaklaşmak için acele ederken köklere takılıp düşüyor. Göremiyor. Duman gözlerini yakıyor, dünyayı bulanıklaştırıyor. Acıya karşı gözlerini kapatıyor, kirpikleri ıslanıyor. Kollar etrafını sarıyor, ona rehberlik ediyor. Khiran. O olmalı. Başka hiç kimse onu bu kadar yakın tutmamıştı.

Ama kollar farklı hissettiriyor.

Omuzlarında o kadar yüksek durmuyorlar, kalbinin yakından hatırladığı şekilde onu sarmıyorlar. Onu ateşten yeterince uzağı götürdüğünde dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri hâlâ kapalı, öyle şiddetli öksürüyor ki tüm göğsü ağrıyor. Soluk soluğı kalmasına rağmen ciğerlerinin açlığını çektiğı nefesi bulamıyor gibi görünüyor. Khiran'ın eli sırtına dayanıyor, rahatlatıcı bir ağırlık.

Biri ona bir matara uzatıyor. Elleri titreyerek şişenin etrafını sarıyor, dikişli derinin parmak uçlarına baskı yaptığını hissediyor. "İç," diyor adam, derin ve tanıdık bir sesle. Silas.

Anna bunun su olduğunu görünce rahatlıyor.

Uzun bir yudum alıyor, gözlerini kırıştırarak açıyor. Hâlâ ağrıyor ama gözyaşları Silas'ın yüzünü seçebileceğı kadar azalmış. Önünde diz çökmüş, yanaklarında ve giysilerinde is izleri var. "Bizi endişelendirdin dostum. Seni alevlerin içine koşmaya iten neydi?"

Sağ eli hâlâ bir can simidi gibi hazineyi kavıyor. Anna yere bakıyor, yüzünü buruşturarak parmaklarını açmaya çalışıyor. Acının sarsıntısından zevk alarak nefesini içine çekiyor. Elinin arkası, parmakları yanmış. Derisi kabarmış ve iğ. Elini açmak için acıdan kendini alamıyor.

Biri su diye bağıyor ama o parmak eklemlerindeki yanıklara dikkatini veremeyecek kadar dalmış durumda.

İyileşme gücü gitmiş.

Ölümlü. Yine ölümlü.

Dönüyor, Khiran'ın bakışlarını arıyor. Onu rahatlatmak için. Ama baktığında, ona bakan bir yabancının yüzüdür. Gözleri çok koyu, saçları bir düzine ton fazla açık koyu sarı. Zayıf ve solgun, bir yosun gibi. Keskin hatları ve şişmiş eklemleri var. Sevdiği adama hiç benzemiyor. En sevdiği anılarında yer alan yüzüne hiç benzemiyor.

Anna yine de onu tanır.

Boş eli yanağının zayıf çizgisini takip ediyor ve arkasında külden bir iz bırakıyor. Aralarında onun adını soluyor. Bir soru. Bir onaylama. "Khiran?"

Bir çığlık havayı deliyor, sadece küçük bedenlerin başarabileceği şekilde tiz. Malik yerde yatıyor, yüzü ve giysileri kül ve is içinde, küçük yumrukları ve ayakları bir öfke nöbeti içinde yere vuruyor. Ondan çıkan kelimeler o kadar karışık ki, Anna'nın onları çözmesi bir an alıyor. Çözdüğünde kalbi acı dolu bir şekilde çarpıyor, pişmanlık dilini acı bir anlayışla kaplıyor.

"Benim hatam," diye bağıyor. "Hepsi benim hatam!"

Anna bunun suçlusunun kendisi olduğunu, onu İlk'in binlerce yıldır yaptığı gibi kullandığını biliyor. Sanki bir çocuk yerine bir silahmış gibi. Bir çocuk yerine.

Anna ayakta duruyor, yanık eli göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılmış ve neredeyse bin yıldır hissetmediği bir kalıcılıkla her çürük ve sıyrığı hissediyor. Bu kadar evrensel bir şeyin bu kadar yeni hissettirmesi garip. Kuru dudaklarını ıslatıyor, külün tadını alıyor ve ona doğru adım atıyor.

Bileğindeki nazik ve tanıdık olmayan bir el onu durduruyor.

"Bırak onu," diyor Khiran ama sesi de yüz hatları kadar yabancı ona. Sanki bu değişim onu da şaşırtmış gibi yüzünü buruşturuyor. Kaşlarını çatarak ellerine bakmak için bileğini bırakıyor ve parmaklarının nabzının etrafında kıvrıldığı yerde bir kül lekesi bırakıyor. Yok ettiği her şeyden dövülmüş gölgeli bir bilezik.

Parmakları yavaşça yumruğa dönüşüyor. Kollarının sinirli tendonları derisinin hemen altında esniyor.

Omzunun üzerinden Anna, Kaia'nın gözlerindeki bakışı görüyor. Gelgitin İlk'i kendi sonuna sürüklediği andaki aynı donmuş vaat. Anna, büyü damarlarında yanmadan önce akıntının ne kadar hızlı ya da ne kadar uzağa gittiğinden emin değil ama Kaia'nın tehdidini yerine getirdiğinden şüphe duymuyor. Bir yerlerde, İlk'in çığlıkları bir okyanus tarafından yutuluyor, ciğerleri tuzlu suyla doluyor. Anna her zaman boğulmaktan korkmuştur; bunun acısından korkmuştur. Bunun, dünyanın yanmasına seve seve izin verecek bir adam için uygun bir son olduğunu düşünüyor.

Ama Malik için değil.

Kenara çekilir, bedenini hiçbir şeyi olmayan çocukla her şeyini kaybetmiş kadının arasına koyar. Anna hepsinin yüzüne bakarak, "O bir çocuk," diyor. Bir sempati, bir *müttefik* bulmayı umuyor ama Silas bile bakışlarını kaçırıyor.

Cassius, hepsinin düşünmesi gereken şeyi dile getirecek kadar cesur olan tek kişidir. "O bir canavar, Anna."

"Çünkü ona başka bir şeye dönüşme şansı hiç verilmedi!" Kaia'ya bakıyor ama Kaia bakışlarına karşılık vermiyor. Sanki aşılması gereken bir engelmiş gibi, vücudu külden solmuş, toprağa vuran çocuğa bakmakla meşgul. Bu İlk'in emriyle olmuş olabilir ama silah olarak kullandığı Malik'in ateşiydi. Eira'yı öldüren Malik'in elleriydi. "Kaia," diyor, kadının adının içinden bir dua gibi geçen bir yakarış. "Ona öğretecek Eira gibi biri hiç olmadı. Onu *sevecek biri*."

Anna derin bir nefes alıyor, elleri iki yanında yumruk oluyor. "O da aynı şansı hak ediyor. Lütfen."

Cassius başını sallıyor, kolunu göğsüne yaslamış. Kaia'nın suları onu alıp götürmeden önce İlk bir darbe indirmiş olmalı. "Birkaç bin yıl geç kaldın Minik Kuş."

"Yanılıyorsun." Anna Khiran'a bakıyor, bakışları sabit ve sesi güçlü. "Zaman her şeye dokunur. Büyümek için bir şansı hak ediyor. *Değişmek* için."

Khiran onun bakışlarını tutamaz, gözleri düşer. Anna onun şüphesini bir ihanet gibi hissediyor.

"Eira'yı öldürdü," diyor Kaia ama bakışlarındaki keskinlik düşünceli bir şeye dönüşmüş. Düşünceyle karışık bir acı.

"Evet." Ne kadar kısmi olsa da gerçeği inkâr etmiyor. Anna etraflarındaki için için yanan yıkıntılara bakıyor. Köklerden ve harabeden oluşan bir taht için için yanarak küle dönüşüyor. "Bir bakıma o da İlk'i öldürmene yardım etti."

Hepsi sessizleşir; aralarındaki tek ses Malik'in öfke nöbeti ve sönmekte olan alevlerin tıslamasıdır. Khiran ince dudaklarını ıslatarak başını sallıyor. "Anna haklı." Çocuğa bakıyor, minik yumruklarının ve ayaklarının çalınmış bir tapınağın küllerine nasıl vurduğunu ölçüyor. "Eğer baskı zulmü doğurabiliyorsa, belki de empati onu iyileştirebilir." Ona doğru uzanıyor, parmakları çenesinin çizgisini takip ediyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "O da bizim gibi acı çekti ama özgürlükler olmadan. Dostluklar olmadan. Bir şansı hak ediyor ve biz de bunu ona borçluyuz."

Silas'ın yüz ifadesi anlayışla dolu. "Katılıyorum."

Gözlerini deviren Cassius şüpheciliğini dizginlemek için pek bir şey yapmıyor. "Bunların hepsi çok dokunaklı ama hiçbir şeyi çözmiyor. Hangimiz *onu* gerçekten *yanına almak* istiyor?" Aralarına bakıyor, yaralanmamış elini göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Çünkü ben kesinlikle değilim. Bir çocuktan sorumlu olmayı reddediyorum, hele ki binlerce yıllık duygusal yükü olan bir çocuktan."

"Ben yaparım," diye teklif eder Anna. "Ona zarar veren, onu kullanan bendim."

En azından ona normal bir hayatı nasıl yaşayacağını öğretmeye çalışabilirim."

"Hayır," diye mırıldanıyor Silas, kaşları çatılmış bir halde. "İşte bu yüzden sen olmamalıydın. O kadar uzun zamandır kızgın ki... sana bakmak ona kazandığı özgürlük yerine kaybettiklerini hatırlatacak."

Anna gerçeği duyunca yüzünü buruşturur.

"Ama-" "Onu ben alacağım."

Kelimeler sessiz, ama Anna'nın kulaklarında bir söz gibi çınlıyorlar. Anna baktığında Kaia onun gözleriyle buluşmuyor. Çocuğa bakmakla meşguldür.

İlk tepki veren Khiran oluyor. Kaşı kırışıyor, koyu renk gözleri kederli. "Kaia, sen-"

"İstiyorum," diyor Kaia, onun sözünü keserek. Ona dönüyor, yüzü Anna'nın dalgaların altında geçirdikleri zamandan beri görmediği bir şekilde yumuşuyor. "Onu yanına alacak kişi ben olmalıyım. Tüm bunlardan iyi bir şey çıkmasını sağlayacak kişi ben olmalıyım. Böylece *ben* de iyileşebilirim." Eli Khiran'ın zayıf yanağının üzerinde, gözleri cam gibi. "Eira da bunu isterdi."

Eli kayıyor, bakışları Anna'nın üzerinde. Aralarından bir şey geçiyor, o kadar ağır ki Anna'nın buna bir isim koyması bir an alıyor. Anlayıştan öte bir şey; paylaşılan bir şeyden öte.

Ocağın sıcaklığını, kendi elleriyle diktği yorganın vücutlarını nasıl örttüğünü ve Khiran'ın parmaklarının üzerinde nasıl gezindiğini hatırlıyor

Tenindeki desenleri. Kendisinin ve Eira'nın hikayesini ve Kaia'nın hatasını anlatma şeklini hatırlıyor. Kaia'nın ona müdahale etmek için verdiği nedenleri hatırlıyor.

Bana çok sonraları, tanrı olmadan önce anne olduğunu itiraf etmişti.

Gerginlik göğsünden sarmal bir telin gevşemesi gibi dökülüyor, karışık ve kaotik. Bir anne. Kaia bir anneydi. Buradaki herkes arasında ebeveynliğin ne demek olduğunu bir tek onlar anlıyor. Bunun acısını ve sevincini anlayanlar sadece onlar. Sorumluluğunu.

Ve Anna, onu nefessiz bırakan bir kesinlikle biliyor ki Kaia, kalbinde onu affedecek bir yer olduğuna inanmasaydı elleri kanlı bir çocuğu yanına almayı teklif etmezdi.

Parmaklarını avucundan ayırmak zorundalar.

Acı tarifsiz, ciğerlerinde bir çığlık ve boğazında düğümlenen bir hıçkırık. Khiran her bir parmağını yanmış ve kabarmış deriden dikkatlice ayırırken özürler mırıldanıyor. Sonra eli açılıyor ve ne uğruna yandığını, ne uğruna *ölebileceğini* görüyor ve kalbinin bunun sonuçlarıyla çarptığını hissediyor.

Avucunun kabarmış beşiğinde bir seftali çekirdeği vardır.

Cassius, sol yanağını çukurlaştıran çarpık bir gülümsemeyle yivli ve çukurlu çekirdeğe bakıyor. "Biliyordum. Seni seçtiğini biliyordum." Alaycı bir bakışla Khiran'a bakıyor. "Ah, bunu acınası ölümlü hayatlarımızın geri kalanında başının üzerinde tutmaktan kesinlikle zevk alacağım, sevgili kardeşim."

Silas onaylamayarak başını sallıyor ama dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme var. Sarışının şakağına bir öpücük kondururken hâlâ gülümsemektedir.

Cassius ona sanki gerçeğe dönüşmüş bir rüyaymış gibi bakıyor. Sonra sırtışı duraksıyor. Yumuşak bir şeye dönüşüyor. Sıcak bir şeye. "Aferin, Minik Kuş."

Anna onu zar zor duyuyor. Gözleri baş döndürücü bir rahatlamayla avucundaki çukurda. Umut, göğsünde bir serçenin kanatları gibi kırılğan ve uçmaya hazır bir şekilde açılıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Parmakları kalıntıları karıştırıyor, is tırnaklarını karartıyor ve küller tenine gri gölgeler düşürüyor. Bu beden ona garip geliyor; en az dinmeyen, sızlayan acı kadar yabancı. Ulu ağacın yakılmış kalıntılarının altında bir yerlerde kendisinden bir parça saklanmaktadır.

EDUN
HAZİRAN
1975

YALAN SÖYLÜYÖRLER.

Alevler yavaş yavaş yok olurken, korlar gecenin karanlığında gözler gibi parlarken yaralarını onarır ve kalplerini sakinleştirirler.

Anna sık sık elini cebine sokar, parmaklarını tohumun etrafına kapatır ve hala orada olduğundan emin olmaya çalışır. Bazen, herkes uykuya daldığında, gözlerini kapatır ve büyüünün uğultusunu avucunda hissedip hissetmediğini görmek için saatlerce tutar.

Asla hissetmez.

Sihir her neyse artık ulaşamayacağı bir yerde, ama sadece inancın ilham verebileceği bir kesinlikle orada olduğunu biliyor. Artık fısıltıları duyamıyor ya da ruhundaki çekişi hissedemiyor ama isle kaplanmış avucundaki çukuru gördüğü an, onunla ne yapması gerektiğini biliyordu.

Onu dikmek. Yanıp kül olduğu için daha da güçlenen bir Anka kuşu gibi büyüüne kavuşana kadar ona bakacaktı.

Annesinin küllerinde büyümesine izin vermeyi düşünmüş. Şiirsel olurdu diye düşündü ama sonuçta doğru gelmedi. Bu cennet lekelenmişti. Hediye­leri sömürülürken kökleri bükülmüş ve uygun olmayan bir tahtın doğal olmayan şekline zorlanmıştı. Bazen küllerinden doğmak yeterli değildir. Bazen büyü­mek için yeni bir yerden başlamak gerekir.

Anna bu duygunun hepsi için aynı şekilde geçerli olacağından şüpheleniyor.

Bazen Silas'ta bir durgunluk yakalıyor. Dünya ona sırlarını fısıldadığında Silas'ın yüzünde beliren o uzak bakışın aynısını. Anna onun gelmeyecek bir şeyi dinlediğini bilir.

Sorduğunda, ona bir gülümseme sunuyor, ama kenarları zayıf. "Dünya artık o kadar sessiz ki benimle konuşmuyor. Bazen kendimi artık duyabileceğim fısıltılar olmadığını unutturken buluyorum."

Dizlerini göğsüne çekerek onun yanına oturuyor. Kalbinde bir parça pişmanlık var. Yaptığı seçimin yükünü onların taşıdığını her hatırladığında sızlıyor. "Özlüyor musun?"

Eline bakıyor, kasvetli bakışları avucunun çizgilerini sanki cevapları heceleyebilirmiş gibi izliyor. "Sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum."

Cassius diğer yanına yanaşıyor, sevgilisinin ellerine bir tabak yemek koyarken omuzları birbirine değiyor. "Endişelenme aşkım," diye yatıştırıyor, dudakları şakacı olduğu kadar dürüst bir gülümsemeye dönüşüyor. "Artık yolumuza çıkacak kimse olmadığına göre, boş hissettiğimiz yanlarımızı dolduracak bir hayatı birlikte inşa edeceğiz."

Silas'ın cevap gülümsemesi, kara gözlerinden yansıyan ateş kadar sıcak. "Öyle yapacağız."

Cassius'un bakışları onunkilere yöneliyor, onu incelerken başını eğiyor. Dudaklarının kıvrımlarında bir endişe var. Sözlerini çiğnemeyi bitirdiğinde gülümsemesi tamamen kayboldu. "Endişelenmeli miyim?"

Anna yüzünü buruşturuyor, yanındaki boş alan sızlıyor.

Khiran kendisi gibi davranmıyor - Ağaç'ın alevler içinde kaldığı andan beri davranmıyor.

Sessiz ve içine kapanıktı. Koşullar göz önüne alındığında, neden diğerlerinden uzaklaşma ihtiyacı hissettiğini anlayabiliyor -yeni gerçekliğinde kendini yeniden konumlandırmak için. Onların bakışları altında acı çekmek ve *kendisinin* olduğunu bildiği bedeninin elinden alındığını hatırlamak zor olmalı. Onu endişelendiren şey, Khiran'ın *kendisinden* uzaklaşıyor gibi görünmesi.

Bir zamanlar ona, İlk'in korkusu üzerlerinde olmadan birbirlerine sarılabilecekleri anlamına gelse her şeyini verebileceğini söylemişti. Şimdi ise gerçeklerin, kalbinin üzerine bu sözü mırıldandığında hayal ettiğinden daha pahalıya mal olabileceğinden endişeleniyor.

Sürekli Ağacın bir zamanlar durduğu noktaya geri dönüyor, gözleri ölçüyor. Anna onun ne tür cevaplar aradığından emin olamaz ve

sormaya çok korkuyor. Ona yürüyüşe çıkacağını söylemesinin üzerinden en az bir saat geçmiştir. Ayaklarının onu nereye götürmüş olabileceğini biliyor.

Eli cebine gidiyor, parmakları çukurun kıvrımını izliyor, içinde barındırdığı umuttan bir parça teselli bulmaya çalışıyor. Cassius'un sorusu kaçamayacağı bir ağırlık gibi geliyor. "Bilmiyorum."

Bunun gerçek olmasından nefret ediyor.

Silas onun sesindeki acıyı duymuş olmalı, çünkü tabağını bir kenara bırakmadan önce Cassius'la bakışıyor. Elleri kadının omzuna yerleştiğinde sıcak ve güven vericiydi. "Neden gidip ona yemeğin hazır olduğunu söylemiyorum?"

Anna zayıfça başını sallar. "Teşekkür ederim."

Silas uzaklaşırken Cassius bir süre daha onu inceledi, sonra bakışlarını tabağına çevirdi. Öğrendiğine göre İlk, yiyecek ya da içecek için açlık hissetmemişti ama Malik ve Marcia'nın iyiliği için bazı temel malzemelerle dolu bir kiler bulundurulmuştu. Kaia o öğleden sonra yakaladıkları balığın yanında pilav yapacak kadar bulmuştu. Bir ısıklık alan Cassius konuşmadan önce düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Mutlu sona ulaşacaksın Minik Kuş. Daha azını kabul edemeyecek kadar çok mücadele ettin."

Başını iki yana sallar. "Ben-"

Bilmiş bir bakışla onu iğneliyor. "Dante'yi sen öldürdün."

Anna geri çekiliyor, kalbi göğsünde kekeleyen bir inilti çıkarıyor. Ellerindeki kanı sindirme şansı olmamıştı, *sindirmek* de *istememişti*. Suçluluk duygusunun onu sakat bırakmasına izin verene kadar kanı gömmek daha iyiydi. Yine de şimdi hissediyordu. Derisinin altında bir yanma. Boğazında yükselen mide bulantısını yutkunarak bastırdı. "Evet."

"Keşke seni sakinleştirmeyi başaramadığında yüzündeki ifadeyi görebilseydim," diyor sesi yumuşayarak. "Her zaman kibirli bir piçti."

"Ondan önce hiç kimseyi öldürmemiştim," diye itiraf ediyor, ellerine bakarak. Yeterince dikkatli bakarsa, soluk tenini boyayan kanı hâlâ görebileceğini düşünüyor. "Doğrudan değil. Bu şekilde değil."

"Biliyorum." Onun temkinli ve sorgulayıcı bakışları karşısında gülümsüyor. Dudaklarının nazikçe çekilmesi, kızın bilmediği anıların ağırlığını hissettiriyor. "Bir zamanlar hepimizde o bakış vardı."

Anna sıkıca yutkunuyor. "Pişman değilim," diye fısıldıyor, kelimeler acı veren bir itiraf. "Pişman olacağımı sanmıştım."

"Neden pişman olasın ki? Suçlu olduğun tek şey hayatta kalmak."

Anna'nın kalbi aynı fikirde değil, ama belki bir gün bunu hissedecek. Ne de olsa zaman her şeyi değiştirir.

Gözleri yetersiz kamp alanlarında gezinirken Kaia'nın yanındaki çocuğa takılıyor. Malik'in öfkesi yerini boyun eğmiş bir sessizliğe bırakmıştı. Anna bazen onu onları izlerken yakalıyor, ela gözleri onların daha nazik etkileşimlerini kalbini kıran bir şaşkınlıkla inceliyor. İlk'in gözetimi altında bir çocuk yerine silah muamelesi gören Kaia'nın hayatının neye benzediğini bilmekten korkuyor.

Kaia bunun bir kısmını biliyor olmalı. Ona karşı ekstra nazik, yatıştırıcı bir şekilde yumuşak. Ona şarkılar söylüyor ve hikâyeler anlatıyor; parmaklarının gölgelerini kuklalara dönüştürüyor. Şimdi onunla yerde oturuyor, ona tic-tac-toe'nun bir versiyonunu nasıl oynayacağını gösteriyor ve bir sopanın sivri ucuyla toprağa çizim yapıyor.

Sessiz huzur aniden Malik'in çılgılığıyla bozulur. Bu kadar küçük bir beden için bu kadar büyük olan ses kabarcıklar oluşturuyor. Anna ayağa fırlar ve onlara doğru koşar. Malik konuşamayacak kadar hayal kırıklığına kapılmış, elini göğsüne götürmüştür. Anna ve Kaia'nın Malik'in sıkıntısının nedenini anlamaları tam bir dakika sürer.

Bir kıymık, acıtacak kadar büyük ve Anna'nın ateş ışığında görmek için gözlerini kılması gerekecek kadar küçük. Böyle bir acının, ısırığını hatırlayamayacak kadar uzun yaşamış bir çocuk için ne kadar ezici bir his olduğunu merak ediyor.

Kaia'nın artık kendisine ait olmayan bir büyüye uzandığı anı yakalıyor; yaşlı kadının onsuz ne kadar kaybolmuş görüldüğünü görüyor. Anna ilk kez onları görüyor -kendisinden binlerce yaş büyük olanları- ve gençliğini bir avantaj olarak görüyor. İnsan olmanın, güçsüz olmanın ne demek olduğunu unutmamıştır.

Onların unuttuğunu fark *etmeye* başlıyor.

Korların sonuncusunun da inatçı kıvılcımlarından vazgeçmesi üç gün sürer. Anna çok geçmeden Khiran'ı yıkıntıların arasında bulur.

Diz çökmüş, elleriyle külleri karıştırmaktadır. Kollarını dirseklerine kadar hayalet bir çift eldiven gibi kaplıyor.

"Khiran?" Onun adı, sormaya cesaret edemediği bir soru. Günler geçtikçe, onun görünüşünden çok daha fazla değiştiğine daha çok ikna oluyor. Onda bir acı, anlamadığı sessiz bir azap var. Birlikte uzandıklarında, kolları bacakları birbirine dolandığında ve gecenin battaniyesi altında nefeslerini paylaştıklarında bile, adam hâlâ uzakta hissediyor. Adını koyamadığı ya da paylaşmadığı düşünceler içinde kaybolmuş. "Ne yapıyorsun?"

Bir an için onu duyduğuna dair hiçbir belirti vermiyor. Elini toprakta gezdirirken parmaklarının arasından küller dökülüyor. Cevap vermeden önce bir, iki kez. "Arıyorum."

Kadın onun yanında diz çöküyor, sargılı eli ona katılmak için uzanıyor ama adam bileğini kavırıyor. Adam onun bakışlarıyla karşılaştığında küller, hayalet ve gri bir şekilde tenine bulaşüyor. Kahverengi gözleri hâlâ tanıdık gelmiyor ama bakışlarındaki öfke her yerde tanıyabileceği bir şey. "Ellerin," diye yumuşakça azarlıyor. "Onlara enfeksiyon bulaştıracaksın."

Tuhaf, cildi yeni keşfettiği ölümlülüğünü hatırlatarak yanıyor olsa da enfeksiyon konusunda endişelenmeyi unutmuştu. Yutkunuyor, boğazı kuruyor ve başını sallıyor. Adamın parmakları bileğini hafifçe sıkıyor ve sonra onu bırakıp önceki işine dönüyor.

Anna işe yaramayan, sargılı elini kucağında kavuşturuyor. "Ne arıyorsun?"

Adamın gülümsemesi şefkatli, yorgun ve köşeleri yumuşak. "Eğer bulursam, sana haber veririm." Göz ucuyla kısa bir süre ona bakıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Kadın onun profilini inceliyor, yüzündeki vurdumduymaz ifadede çatlaklar arıyor. "Öyle değil mi?"

Ondan bir kahkaha yükseliyor, fısıltılı bir rahatlama ve yorgun pişmanlıklarla dolu. "Hayattayız, Anna. Artık seninle sonsuza kadar birlikte olamayabiliriz ama sahip olduğumuz zaman... yeterli."

Anna tereddütle razı olur ve küllerin arasında huzur içinde kazı yapmasına izin verir. Silas ve Kaia'nın akşam yemeğini hazırlamasına yardım ederken, adamın söylemeden bıraktığı kelimelerdeki ağırlığı düşünmemeye çalışır.

Öyle olmak zorunda.

Sonunda onlara katıldığında kül ve isle kaplanmıştı. Yağmur yağıyor, kayalık bir çıkıntının altında toplandıklarında ılık hava nemli. Çenesinden aşağı su damlıyor, koyu sarı saçları da suyla birlikte kararıyor. Dilinde bir azarlama, aradığı şeyin zaman ve enerjiye değmeyeceğini hatırlatan bir ifade var. Sonra elini uzatıyor, çamurlu avucunun içinde nerede görse tanıyacağı bir yüzük. Ondan yapılmış olan. Onun için yapılmış olan.

Yüzüğü sol elinin yüzük parmağına takıyor ve Anna yüzüğü sevgiyle göğsüne bastırırken sulu bir kahkaha atıyor.

Khiran'ın onu görmek için sihrine ihtiyacı yok ama yine de güzel bir hatırlatma. Zaman her şeyi değiştiriyor ama bir zamanlar onları birbirine bağlayan yüzük hâlâ onun için yapılmış gibi duruyor.

Birlikte olmak, bağlamak için büyüye ihtiyaç duymayan bir sözdür.

Edun'un derinliklerinden çıkmaları günler sürer. Anna, Malik ve onun her mağara ve kireçtaşı çıkıntısı hakkındaki bilgisi olmasaydı bunu başarabileceklerinden emin değildir. Binlerce yıl sonra, obruk onun kafesi olduğu kadar eviydi de.

Orayı arkalarında bırakana kadar Anna onların da kendisi gibi kaybolmuş olduklarını fark etmez.

Ağaç'ın büyüğü tuhaf bir şeydi. Hiçbiri dünyanın geri kalanına kıyasla nerede durduğunu öğrenme zahmetine katlanmamıştı. Kendi manyetik çekimi, her birini farklı şekillerde oraya götüren kendi büyüğü vardı. Dallarının altında olma arzusu her zaman her yerden giriş yapmak için yeterli olmuştu.

Bu yüzden dağdan aşağı inip sonunda Mandarin dilinin konuşulduğu kırsal bir köye rastladıklarında, efsane ağacının aslında tanrıların ve ölümsüzlük veren şeftalilerin hikâyelerinin anlatıldığı aynı bölgeden geldiği hepsine yeni bir haber olarak gelir. Güney Çin'in Guangxi bölgesinde, yemyeşil ormanlarla çevrili nehirler ve uyuyan taş devleri gibi topraktan yükselen karstik oluşumlarla çevrilidirler.

Para olmadan, Nanning'in güneyindeki küçük bir sahil kasabasında Khiran'ın saklandığı yerlerden birine gitmeleri beş gün sürer. Sahip oldukları tek değerli şey Cassius'un kulaklarındaki altın halkalardır. En azından yiyecek ve yolun bir kısmında ulaşım için takas etmeye yeter.

Anna'yı son derece rahatlatan şey, saklandıkları yerin İsveç'tekinden çok daha iyi stoklanmış olmasıdır. Tek bir kutu bademli kurabiye yerine, rahatça paylaşabilecekleri kadar yiyecek bulurlar. Hepsinin buna ihtiyacı vardır. Sadece ölümlülüğün getirebileceği şekilde bitkin ve yolculuk yorgunu haldedirler. Anna ayaklarının ağrımamasını ama asla su toplamamasını; yolculuğun yorgunluğunu hissetmesini ama her adımı protesto eden kaslarının kemiklerindeki zonklamayı hissetmemesini kanıksamıştı.

Diğerleri için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyordu.

Malik sızlanıp durmuş, gözyaşları inatla yanaklarına yapışmıştı, ta ki bazı uzun mesafelerde onu sırayla taşıyana kadar. Cassius bu konuda durmadan homurdanıyordu ama en az diğerleri kadar bitkin görünmesine rağmen çocuğun sırtına kıvrılmasına izin verdi. Anna, bu teklifi yapmasına neden olan şeyin, Khiran'ın bir önceki sefer Malik'i taşıırken solgun yüzünü buruşturarak tökezlemesini izlemek olduğundan şüpheleniyor.

Hepsi de ölümlülüklerinin kısıtlamaları altında acı çekiyor ama Khiran onların taşımadığı bir yükü taşıyor gibi görünüyor. Tek bir şikâyetle bulunmuyor ama Anna onun adımlarındaki titremeyi görebiliyor, teninin acıyla nasıl solduğunu görebiliyor. Ve Anna, o tek kelime etmeden, onun yaya olarak seyahat etmeye uygun olmadığını bilir.

Bu düşünceyle, bu *korkuyla*, Khiran döşeme tahtalarının altına gizlenmiş ve içi küçük altın külçeleriyle dolu eski bir tenekeyi çıkardığında kendini rahatlamış bulur.

Hepsini gitmek istedikleri yere rahatça göndermeye yeter.

CASSIUS VE SILAS iki gün sonra ayrılırlar ama sarışın bir kâğıda bir adres karalayıp avucunun içine katlamadan önce değil. İstanbul'da, Eira'nın ölümünden sonraki o karanlık günlerde Khiran'la birlikte sığındıkları ev.

Silas ona yazacağına dair söz verdiriyor, ölüm gibi bir şeyin aralarına girmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir arkadaş olduklarını hatırlatırken gülümsemesi sıcak ve köşeleri çukurlaşıyor.

Ona veda ederken sarıldığında kolları sıcaktır. Anna kendini gözyaşlarını geri kırarken bulur. Sonsuzluk artık vaat edilmediğinde bir vedanın bu kadar acı vermesi garip.

Cassius'un sırtışı çarpık ve alaycıdır, ona 'kardeşinin' irtibatta kalmasını sağlamasını söyler ama mavi gözlerini karartan bir fırtına ona kelimelerle anlatabileceğinden daha fazlasını anlatır.

O da Khiran için endişeleniyor.

Kaia, Malik'e olduğu kadar onun da üzerine titriyor, ikisine de eşit derecede annelik yapıyor. Onlara kalmayı planladığını çoktan söyledi. Küçük evi seviyor - açık pencereden dalgaların çarpışını duyabileceği kadar yakın olmasını seviyor. Başlarını sokacakları bir çatı ve altın sayesinde mütevazı bir hayat yaşayabilir ve Malik'e kendi ayakları üzerinde durabilen bir insan olarak yetiştirme şansı verebilirler.

Sonunda, Khiran ve Anna'nın nereye gideceği konusunda hiçbir zaman bir soru işareti kalmaz. Cebinin güvenliğinde, yaralı parmaklarını çukurun etrafına sarar. Onu dikmek için geride bıraktığı evden, *köklerinden* daha iyi bir yer düşünemez.

Khiran'ın uçakla seyahat etmekten en az gemiyle seyahat etmekten nefret ettiği kadar nefret ettiği ortaya çıkar.

Elleri kolçakları kavıyor, parmak eklemleri bembeyaz. "Anna?" Adı dişlerinin arasından kayıyor, çenesindeki kaslar kasılıyor. "Bu daha kötü."

"Neyden daha kötü?"

"Her şeyden. Her şeyden. Bundan nefret ediyorum."

Dikkatli bir şekilde kolçağı tutmasını sağlıyor ve parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçiriyor. Adamın tutuşu acı verici, parmak uçları uyuşmanın başlangıç belirtileriyle karıncalanıyor. Adamın sol eline oturmasına seviniyor; sağ eli iyileşiyor ama yanıklar hâlâ hassas. "En hızlı yol bu," diye mırıldanıyor, adamın yüzünü yakından inceleyerek. "Hasta hissediyor musun?"

"Hissettiğim şey *dehşet*," diye homurdanıyor, sesinde bir hırıltı. "Bir teneke kutunun içinde uçuyoruz."

Anna pencereye dönüyor, üzerinde uçtukları bulutların şekillerini izliyor. "Yanlış şeye konsantre oluyorsun."

Diğer yolcuların boş gevezelikleri ve motorların uğultusuyla dolu bir anlık duraksamadan sonra söze giriyor. "Neye konsantre olmalıyım?"

Anna bazen kendini hâlâ bir yüz beklerken başka bir yüz bulurken yakalıyor. Gözlerinde mavi ya da yeşil benekler olmadığını, parmaklarına dolanacak koyu renk saç bukleleri bulunmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldığı kısacık anlar. Alışkanlıkları, onları aşılama için yüzyıllar geçtikten sonra değiştirmenin zor olduğunu fark ediyor. Bir zamanlar onu ziyaret etmiş olan tüm o yıllar, tüm o farklı formlar için kendini minnettar buluyor.

Giydiği yüz ne olursa olsun onu tanımayı çoktan öğrendiği için şükrediyor.

Anna onun elini sıkar, gülümsemesi yumuşaktır. "*Uçtuğumuzu*."

SONUNDA köşeyi dönüp Kaliforniya kıyısındaki soluk sarı kulübelerini gördüklerinde, Anna burayı beklediğinden çok daha iyi durumda bulduğuna şaşırır. Bahçe çiçek açmış, bakımlı ve özenli. Arılıkta çok daha az kovan vardır ama Anna en az dört kovan görür. Dış cephe kaplaması hala sarıdır, ancak renk tonu hatırladığından biraz daha parlaktır - bu da yeni boyandığının bir göstergesidir.

Burada biri yaşıyor.

Artık kendilerine ait olmayan bir ev için dünyanın öbür ucuna yolculuk ettiklerini düşününce kalbi sıkışıyor. Boyadığı küçük hazineleri saklayıp saklamadıklarını merak eder - bir anne gibi süslemeleri okşayan sarmaşıklar ve çiçekler. Sonra ön kapı açılır. Orta yaşlı bir adam, tanıdık ama değil, eşikte duraklar. Anna onu ancak gülümsediğinde tanır.

"Yeterince uzun sürdü," der adam. Yıllar sesine derinlik katmış, gelgitin altında kayan kum gibi. Gözlerinin etrafında kırışıklıklar var,

ağzının etrafında, tanımadığı -iyi yaşanmış bir hayatın kırıntıları. Kahkahalarla dolu bir hayat.

Adı dilinde bir anı, tatlı ve nostaljik. "Jiro?"

Belki sesindeki sorudan ya da bir gülümsemenin titreyen başlangıcından, ama ifadesi yumuşuyor. "Bir keresinde bana buranın ilk evin olduğunu söylemiştin." Bakışlarında o kadar çok kayıp yıl var ki, Anna sadece onun önceki halinin gölgesini tanıyor; ona sırtını dönen dünyaya kızgın bir çocuk. Verandanın korkuluğunu bir arkadaş gibi sevgiyle okşuyor. "Geri döneceğini biliyordum."

Gözleri Khiran'a kayıyor, yüzünü bir şaşkınlık gölgesi kaplıyor. Bakışları birbirine kenetlenmiş parmaklarına düşene kadar anlamıyor. İfadesi yumuşuyor, sanki Khiran'ın yüzünün cılız çizgilerinde tüm yaralarını okuyabiliyormuş gibi nazik bir şeye dönüşüyor.

Boğazı sıkışıyor, gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor. "Bunca zamandır mı?" diye soruyor, sesi de kalbi kadar zayıf. Tekrarlıyor, çünkü kulağa en az hissettirdiği kadar imkânsız geliyor. "Bütün bu zaman boyunca kaldın mı?"

Adam gülümsüyor ve bu gülümseme çok yumuşak ve sıcak, kadının onu hatırladığıyla çok çelişkili. Artık öfkeye dönüşecek kadar incinmiş sırık gibi bir genç değil. Karşısındaki adam halinden memnun. Mutlu. "Evine hoş geldin."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Yansıması, seçmediği parçalardan oluşan bir yamalı bohça, teni solgun ve vücudu hain. Bu ona fiziksel olarak acı vermenin ötesinde bir acı veriyor; bu acı, onun yanında kalmak için her şeye yeniden katlanmayı seçeceğini bilmesiyle daha da keskinleşiyor.

KALIFORNİYA, BİRLEŞİK DEVLETLER

1976

ANNA şeftali çukurunu bahçesinin ortasına dikiyor.

Bunun için yılın yanlış zamanıdır, ancak Khiran her seferinde bir avuç toprağı gömmesine yardım ederken, bunun doğru olduğunu hissetmekten kendini alamaz. Büyü mevsimleri beklemez.

Jiro elleri pantolonunun cebinde, bir kenarda onu izliyor.

Bir gece önce şarap içerken hikâyelerini paylaşmışlardı. Ayrı kaldıkları süre boyunca Hayat'ın örmeye devam ettiği duvar halılarının çerçevesini görene kadar geçmişlerini değiş tokuş etmişlerdi.

Tam zamanlı olarak kulübede yaşamıyor, ancak buranın bakımını yapmak için neredeyse her hafta sonu buraya geliyor. Evi Santa Cruz'da, restoranı, karısı ve küçük kızı orada. Üçü de yazları burada geçirmeyi seviyor. Kızı Ami, ilk adımlarını onun yemek yapmayı öğrendiği mutfakta atmış. Bahçede oynamayı ve onun biberiye sapları arasında insan kılığına girmiş tanrılar hakkında anlattığı hikâyeleri dinlemeyi seviyor. Bazen aynı hikâyeleri komşunun küçük çocuğuna anlatmaya çalışırken kulak misafiri oluyor.

Bunlar onun için sadece hikâyeler - lanetli prensesler ve sihirli çıkırıklarla aynı sihirle örülmüş mitler ve efsaneler - ama bazen onu ön verandada, elinde en sevdiği pelüş tavşanıyla ufka bakarken sanki bekliyormuş gibi yakalıyor. Hikâyelerin kalpleri yakalamak gibi bir huyu vardır - çocuklar yetişkinliğe adım atarken onları takip eder, ta ki onlar bu hikâyeleri aktarana kadar

bir sonraki nesle. Jiro bunun onun umudu olduğunu itiraf ediyor; ona bir yuva veren tanrılar geri dönüp gerçek olduklarını kanıtlayana kadar kızının içinde yaşamaya devam edebilirler. Bu yüzden evlerini değiştirmeden bırakmak için çabalamış.

Zaman, duvarlarındaki her eşyanın üzerinde bir patina bırakmış, ancak Anna'nın bir zamanlar önemseydiği her şey aynı kalmış. Küçük duvar resimleri hâlâ kapı girişlerini süslüyor ve koridorlarda süzülüyor. Seranın bir köşesi, Anna'nın atmaya kıyamadığı solmuş sanat eserlerini saklamaya ayrılmış. Oturma odasında Khiran'ın deri koltuğu köşede duruyor, şömineyi çevreleyen raflar hâlâ tüm kitapların ağırlığını taşıyor. Anna bazı kitapların isimlerini bile tanıyabiliyor. Pikabın yanında, ilk Noel'lerinde dans ettikleri Ray Charles albümü duruyor.

Her yönden, terk ettikleri ev gibi hissettiriyor.

Bir zamanlar değer verdiği hayata geri dönmek Anna'nın beklediğinden daha uzun sürer.

Jiro her ne kadar her şeyi aynı tutmaya çalışsa da, bu *onun* değiştiği gerçeğini değiştirmiyor. Bazen bir yemek hazırlar, mutfak bıçağının kabzasını avucuna bastırır ve ellerinden nasıl kan aktığını ve kalbini ele geçiren dehşeti hatırlar. Geçen hafta, Jiro bahçedeki atıkların bir kısmını yakmasına yardım ettiğinde, alevlerin önünde vücudunun nasıl titrediğini saklamak için mücadele etmek zorunda kaldı, elindeki yanıklar acı dolu anılarla sızlıyordu. Adamın kara gözlerinde gördüğü endişeye bakılırsa, bunu başardığına pek de ikna olmuş sayılmaz.

Bahçede, çukur filizlendi.

Yaprakları kıvrılıyor ve yazın son ikramlarını emiyor, cılız bir gövde üzerinde üzerindeki açık gökyüzüne doğru uzanıyor. Şimdiden Anna'nın boyu kadar uzamış, gözlerinin yetişemeyeceği kadar hızlı büyüyor. Bazı günler tek bir öğleden sonra bir aylık büyüme kaydetmiş gibi hissediyor. Ne zaman eski korkuları ve geçmiş pişmanlıklarıyla sarsıldığını hissetse, Anna onun yanına oturuyor ve nazik bir elle yeşil yapraklarını hayranlıkla seyrediyor. Bu onu topraklamaya yardımcı oluyor; ona kazandıkları umudu ve kaçtıkları acıyı hatırlatıyor.

Her nasılsa, artık gerçek olmadığını bilmesine rağmen İlk'in tehdidi hâlâ varlığını sürdürüyor. Anna, Khiran'ın da bunu hissediyor olmasından endişeleniyor. Yaz sonbahara dönüştüğünde, manzaranın renkleri serin dokunuşunun altında sıcak ve canlı hale gelir. Bu çok güzel - tıpkı hatırladığı gibi - ama bu aylardır evde oldukları anlamına geliyor ve yüzü hala zayıf görünüyor. Cildi hâlâ hastalık belirtisi gösterecek şekilde solgun.

Kilo almıyor.

Anna yemeklerine daha fazla yağ, daha fazla tereyağı, daha fazla krema eklemeye başlar. Bunun etkilerini göğüslerinin ağırlığında, kalçalarının ve uyluklarının yumuşaklığında görebiliyor, ancak geceleri vücudunun çukurlarını ve vadilerini keşfettiğinde, kaburgaları parmaklarının altında braille alfabesi gibi okunuyor ve başarısızlıklarını heceliyor.

Onun başlangıcını düşünüyor. Taşınan anılar ve geride bırakılan anılar hakkında konuştukları geceyi düşünüyor.

Eira'nın bakımına girdim çünkü istenmiyordum. Nedenini asla bilemedim, anlamak için çok küçüktüm.

O zaman anlamamıştı ama Anna şimdi anlıyor.

Uyanık geçirdiği saatlerden daha fazlasını uyuyarak geçirdiği günler var. Sertleşmesini gerektirecek hiçbir şey yapmadığı halde kaslarının ağrıdığı ve şiştiği günler. Anna'nın tüm deneyimine, tüm bilgisine rağmen, onu neyin rahatsız ettiğini söyleyemiyor, ama göğsünün boşluğunda bir kabus gibi yankılanan bir kesinlikle biliyor ki, terk edilmesinin nedeni onun zayıflığıydı. O beslemeye değmeyecek bir ağızdı. Yaşamasını beklemedikleri çocuk.

Onun da kendisiyle aynı farkındalığa varıp varmadığını merak ediyor.

BANYO AYNASI PARAMPARÇA OLMUŞ.

Pürüzlü parçalar ayaklı lavabonun içine dağılmış, beyaz emayeye karşı parlıyor. Yerde, kırıklar keskin konfeti gibi ona göz kırıyor. Akşam ışığının pencereden içeri süzülüşiyle birlikte, küçük yansımalar odanın etrafına yıldızlar gibi yayılıyor. Neredeyse güzel olacaktı.

Neredeyse.

Keskin parçalardan damlayan kan, aynalı yüzeye bir leke gibi bulaşıyor. Khiran'ın parmak eklemlerine uyuyor.

Adını sesleniyor, endişeyle yumuşak ve sorularla dolu. Adam başını kaldırmıyor.

"Ben değilim." Sesinin kenarları tırtıklı. Ham. "Bu yüz. Bu vücut. Bu doğru değil. Yapamam, *kapana* kısıldım. Benim seçimim olmayan bu formda *kapana* kısıldım ve *arkamdan bakan kişiyi tanımıyorum*."

Anna ne diyeceğini, bunu nasıl düzelteceğini bilemiyor.

Silas'ı, artık kulağına fısıldamayan bir dünyada nasıl kaybolmuş hissettiğini düşünüyor. Malik'i ve geriye kalan tek şey korku olana kadar öfkesinin nasıl kanayıp gittiğini düşünüyor. Baştan çıkaramadığı bir dünyaya nasıl güveneceğini öğrenmek zorunda olan Cassius'u. Artık evim diyemediği okyanusun kıyısında yaşayan Kaia. Her biri Khiran'ın zorlandığı gibi ölümlü hayata uyum sağlamaya çalışıyor.

Daha az bir hayat. Daha az güç. Daha az sihir.

Her nasılsa Anna, yere saçılan ayna parçalarının sebebinin bu olmadığını biliyor. Elinin arkasında dallanıp lavaboya damlayan kan, dünyada kaybolduğu için değil, kendi içinde kaybolduğu içindir.

Küçük banyoya adım atan Anna, terliklerinin altında parçalanan ayna parçalarıyla kollarını onun beline doluyor. Alnı adamın kemikli kürek kemikleri arasında duran Anna, adamın yaralanmamış eli onunkini örtmeden bir an önce nefesinin nasıl kesildiğini hissedebiliyor. Başparmağı sol elindeki yüzüğün üzerinde bir endişe taşı gibi geziniyor.

"Yarın kasabaya indiğimizde biraz saç boyası alalım," diyor, başını çevirip yanağını onun sırtına bastırarak ona daha sıkı sarılabilmek için.

"Ne?" diye cevap vermeden önce bir, iki nefes alıyor.

Gözlerini kapatıyor, dudaklarını ıslatıyor. "En son eczaneye gittiğimde, ev boya kitleri için pek çok farklı seçenek var gibiydi. İstersen bir tane deneyebilirsin." Parmakları gömleğinin pamuğunda kıvrılıyor. "Öyle olmadığını biliyorum, kaybettiklerini sana geri veremem. Aldığım şeyi-"

"Yapma," diye emrediyor, yüzünü ona dönene kadar kollarında dönüyor. Avuç içleri yüzünü kavırıyor. Adamın kanını teninde hissedebiliyor, yanağında ıslak. "Bu senin hatan değil."

Senin olmayan bir suçu omuzlama.

"Bu o değil." Koyu sarı saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına alıyor. "Sen benim için hâlâ Khiran'sın. Her zaman öyleydin, hangi şekle gidersen gir. Ama bu yüzü takmak seni incitiyorsa, *beni* de incitir." Saçları parmaklarının arasından kayıyor ve avucunu yanağının çukuruna dayamadan önce alnının şeklini izliyor. "Mutluluğumuzu, yüklerimizi paylaşıyoruz. Hatırladın mı?"

Boğazındaki kaslar bir yutkunmanın etrafında çalışıyor. "Bunu nasıl paylaşacağımı bilmiyorum."

Cevap gülümsemesi nazik. Empatiyle yumuşak ve umutla dolup taşıyor. İkisi de hâlâ şeytanlarını taşıyor ama onlara zaman vererseniz dişlerini söküp atarlar. Hayaletten çok anı olana kadar onları yıpratırlar. "Sorun değil. Bir yolunu bulacağız. Birlikte."

Hâlâ tam olarak tanımadığı gözleriyle ona bakıyor. Ona bir yıl verin, kehribar renginin her zerresini ezberlesin; kahverenginin tonlarının öğleden sonra ışığında nasıl karamele, gün batımında nasıl çikolataya dönüştüğünü ezberlesin. Sonsuzlukları yok, artık yok, ama Anna'nın bu yüzü, bu bedeni, onun kalbini tanıdığı kadar iyi tanınması için sonsuzluğa ihtiyacı yok.

Adam onu yankılıyor, sesi o kadar yumuşak ki daha çok fısıltı gibi. Yine de içindeki vaadi duyuyor. "Birlikte."

Kana uyandığında neredeyse kış gelmiştir.

O kadar uzun zaman geçmiştir ki, Anna'nın uyluklarının kanla ıslandığını fark etmesi gerekenden daha uzun sürer. Göğsünde, eski pişmanlıkların ve güncel gerçeklerin öğütücü dişlileri arasında sıkışmış kalbi tekliyor.

Adamın omzuna uzanırken eli titriyor. "Khiran?" Adı dudaklarında titriyor, o kadar zayıf ki Anna onu uyandırabileceğini düşünmüyor.

Belki dokunuşundan, belki de sesine sinen korkunun izinden, ama hemen kendine geliyor. Gözleri Anna'nın bakışlarını takip ederek beyaz çarşafın üzerine bulaşmış kırmızı lekeye gidiyor. Anna onun yanında kaskatı kesildiğini, gözlerinin kendisiyle aynı korkularla -aynı sorularla- çılgına döndüğünü hisseder.

Yıkanmak için banyoya gider. Temizlendikten sonra omuzlarına bir battaniye örtüyor ve arka verandanın basamağına oturuyor. Bahçeye, bir zamanların görkemli ağacının söğüt gibi gövdesine bakıyor. Kışın donmuş olmasına rağmen yaprakları hâlâ parlak yeni büyümlerle parlıyor. Soğuktan etkilenmemiş.

Khiran yanına oturuyor, eline sıcak bir kupa tutuşturuyor. "İç."

Anna ne olduğunu sormuyor. Başkalarının kokusunu tanıyabileceği kadar çok adet çayı demlemiştir. Dumanı tüten bardağı dudaklarına götürüp temkinli bir yudum alıyor. Acıyı maskeleyerek için bal eklemiş. Tutuşunu ayarladığında sol elindeki kemik halka seramiğe çarpıyor. Avuçlarına değen sıcaklık göğsündeki gerginliğin çözülmesine yardımcı oluyor. "Çocuklar hakkında hiç konuşmadık." Hiç konuşmak zorunda kalmadılar. Bu hiçbir zaman ihtimal dâhilinde değildi.

Adam onun yanına oturuyor, omuzları birbirine değiyor. "Ne diliyorsun?"

Ona dönerek profilini inceliyor. Eğer onun bakışlarını takip ederse, bunun onu az önce kendisinin terk ettiği ağacın aynısına götüreceğini biliyor. "Önce sana sordum." Sözcüklerin alaycı olmasını istiyor ama son anda çarpıtıyor. Zayıf şaka, kulağa daha çok bir yalvarış gibi gelene kadar ekşiyor.

İç çekişi ağır, dudaklarından duman gibi kıvrılıyor ama ağzının kenarında bir gülümseme gölgesi belirliyor. "Hiçbir şey sormadın. Sorsaydın bile bir önemi olmazdı." Onun gözleriyle buluşuyor, soğuğa rağmen kehribar rengi benekler sıcak. "Benim cevabım senin cevabına bağlı."

Kalbi ağrıyor. "Yapma bunu. Her şeyi benim üzerime yıkma. Bu adil değil." Khiran tereddüt ediyor, cevabını ölçerken onu inceliyor. "Bu hiç düşündüğüm bir şey değil, bugüne kadar böyle bir ihtimal hiç olmamıştı," diye itiraf ediyor. "Sen çocuk yetiştirdin, Anna. Bunun ağırlığını anlıyorsun. Bunun bizim için ne anlama geleceğini aklımın ucundan bile geçiremiyorum."

Anna anlıyor, anlıyor *ama* sorduğu şey bu değil. "Bunu şimdi düşün," diye ısrar ediyor, parmaklarını onunkilerle birleştirip sıkıyor. Adamın eli Anna'nın yaralı tenine soğuk geliyor. Teni artık her zaman soğuk. "Bu bugün vermemiz gereken bir karar değil ama konuşmamız gereken bir şey. Ben sadece senin nerede durduğunu bilmek istiyorum. Şu anda, şu anda. Sadece nasıl hissettiğini bilmek istiyorum."

"Dehşete düştüm," diyor, mırıldandığı kelime onu bir bağıris kadar etkili bir şekilde susturuyor. Parmaklarının etrafında, eli sıkılaşıyor. "Dehşete düşmüş hissediyorum."

Yutkunuyor, ağzı kuru. "Neden?"

Gözlerinde gölge saçan hayaletler var. "Çünkü sen ölümlüsün."

Ayrıntıya girmiyor ama Anna'nın buna ihtiyacı yok. Tıp çok ilerledi, hamilelikte ölüm oranı çok arttı ama her zaman bir şeylerin ters gitme ihtimali var. Bu ihtimal başkasına küçük gelebilir ama o dokunulmaz olarak o kadar çok yüzyıl geçirmiş ki en küçük risk bile devasa geliyor.

Onun da bunu hissettiğini biliyor.

Khiran ona doğru eğiliyor, alını onunkine yaslanıyor. "Bunu istediğin, asla sahip olamayacağın ailenin yasını tuttuğun bir zaman vardı," diyor ve Anna onun savaş alanına bakan çimenli bir tepede yaptıkları konuşmayı düşündüğünü biliyor - başka bir adam tarafından hayal edilen gelecek için yas tuttuğu konuşmayı. Ulaşamayacağı bir gelecek. "Seni bu şanstın mahrum bırakırsam kendimle nasıl yaşayabilirim? Geride kalma korkumun seni bir zamanlar arzuladığın mutluluktan mahrum bırakmasına izin verseydim?"

Kaşlarını çatıyor, rahatsız edici bir gerçek göğsünü sıkıyor. "Bunu dilemeyeli uzun zaman oldu, Khiran."

"Evet," diye onaylıyor Khiran, soğuk parmakları kızın alnında gezinirken avucu yanağını okşuyor. "Bu öldüğü anlamına gelmiyor."

Hayır, ölmedi.

Pişmanlıklar inatçı şeylerdir. Başka umutlar ve başka hayaller parmaklarının arasından kayıp giderken bile dişlerini geçirip tutunurlar. Ama şu anda hepsi bu, Anna fark ediyor. Bir pişmanlık. Bozulmuş bir dilek, çünkü *seçme* şansı elinden alınmış.

"Artık bunu istediğimden emin değilim," der ona. Göğsünde bir burkulma hissediyor ve sözlerinin tamamen doğru olmadığını fark ediyor. Başını sallıyor, eli kalbinin üzerinde kıvrılıyor, böylece avucunun altındaki sabit atışıyla rahatlayabiliyor. "Hayır... Bunu istemiyorum. Bu eski bir rüya, daha önce olduğum - olmak istediğim - kişiden arta kalan bir rüya. Ben artık o kişi değilim."

Bakışları öylesine ağır, öylesine araştırıcı ki, kız kendini onun tarafından kısıtlanmış hissediyor. "Emin olmana gerek yok, Anna. Artık sonsuza kadar yaşamıyor olabiliriz ama hâlâ zamanımız var."

Biliyor ama yine de kalbinde hissettiği cevabı değiştirmiyor.

HAFTALAR GEÇER, daha büyük bir şeymiş gibi hissedene kadar biriken küçük anların bulanıklığı.

Bir zamanlar sevdiği şeyler -bir zamanlar arzuladığı yavaş, basit hayat-aniden canını sıkar. Zaman artık farklı akmaktadır. Zihninde bir kum saati vardır, kum parmaklarının arasından yakalayabileceğinden daha hızlı dökülmekte ve ona artık sonsuza kadar sahip olmadığını hatırlatmaktadır.

Önceden zaman ona serin ve durgun sulara yüzmek gibi geliyordu, ama şimdi akıntıya kapılıyor; akıntıyla birlikte yüzmek ya da onunla savaşarak boğulmak zorunda kalıyor.

"Huzursuz görünüyorsun," diyor Jiro ona, gözlem kılığına girmiş bir soruyla.

İki haftada bir cumartesi günleri ayak işlerini yapmak ve arada bir mektup götürmek için onu kasabaya götürür. Silas ve diğerleriyle yazışması için ev adresini kullanmasına izin verecek kadar nazikti. Bugün mektup yok ama eczaneden aldığı rulo halindeki kese kâğıdı kucağında buruşuyor, eli sıkılaşıyor; kırmızı ışıktaki durduğunda haplar tıkırıyor.

İlişkilerinin bu şekilde değişmesi hâlâ garip geliyor. Artık ondan destek bekleyen bir çocuk değil, ona destek vermeye çalışan yetişkin bir adam, bir baba. Zihninde kum biraz daha hızlı dökülüyor. "Ben..." diye devam ediyor, göğsünün boş duvarlarında bir hayvan gibi dolaşan endişeyi tanımlayacak kelimeyi arıyor. İçgüdüleri onlara korkmalarını söylediği için bir şeyin yaklaştığını bilen ama ne yapacaklarını bilmeyen türden. "Alışmak."

Jiro ondan kucağındaki çantaya ve ışık yeşile dönerken tekrar yola bakıyor. Freni bırakıyor ve gaza basıyor. "Alışmak için fazla bir şey olacağını düşünmemiştim," diye itiraf ediyor, kaba olmaktan çok meraklı. "Yaşadığın hayat birlikte yaşadığımız hayattan o kadar da farklı değil, değil mi?"

Kadın tereddüt ediyor ama aralarına giren sessizlik dürüst bir cevap almaya yetecek kadar sabırlı. Pencereden dışarı bakarken, sıradan insanların kaldırımlarda, hayatlarının aslında ne kadar kısa olduğunu bilmenin ağırlığından kurtulmuş bir şekilde yürümelerine hayranlık duyuyor. "Yedi yüz yıl oldu.

Ölümlü olalı doksan bir yıl oldu," diyor, kelimeler onu bir itiraf gibi terk ediyor. "Bir insanın yaşaması gerekenden daha fazla hayat yaşadım. Ne kadar zamanım kaldıysa o kadar memnun, huzurlu hissetmeliyim."

Ona bakıyor, kaşları çatılmış. "Peki neden yeterli gelmiyor?"

Jiro sessiz, arabayı kenara çekip park ederken onunla yol arasında bakışıp duruyor. Motorun sesi sessizliği dolduruyor, ta ki Jiro derin bir iç çekip başını sallayana kadar. "Bilmiyorum."

Bakışlarında keşke bilseydim diyen bir pişmanlık var. Anna gözlerini kapatıyor, kararlılığını topluyor ve kendini gülümsemeye zorluyor. "Senden bunu beklediğimi sanmıyorum. Ben sadece-bazen duygular kelimelere döküldüğünde daha kolay anlaşılır." Omuz silkiyor, bakışlarını düşürüyor. "Belki de uzun zamandır ölüme karşı bağışıklık kazandığım için ona karşı güçsüz olmanın ne kadar savunmasız hissettirdiğini unutmuşumdur."

"Önünde hâlâ uzun bir hayat var, Anna."

"Belki," diyor, ifadesi yumuşuyor. "Belki de değil. Ne de olsa bu hep işin bir parçasıydı. Bilmemek."

"Evet, sanırım öyle." Jiro'nun parmakları direksiyon simidinin derisine vuruyor. "O haplar... Khiran için, değil mi?"

Göğsü sıkışıyor, kalbi acıyla sıkışıyor. Doğum kontrol reçetesi dışında çantadaki her şey reçetesiz satılan ağrı kesiciler.

"Soğuk yüzünden," diye mırıldanıyor. "Havalar onu çok zorluyor."

Bu hafif bir ifade. Khiran evin içinde k a s k a t ı kesilmiş bir halde hareket ediyor, ince bedeni titriyor ve eklemleri ağrıyor. Uyumakta zorlandığını biliyor - geceleri bir rahatlama arar gibi döndüğünü hissedebiliyor. Bazı sabahlar, güneş gökyüzünde yükselene kadar yataktan çıkmıyor. Bazı günler yataktan neredeyse hiç çıkmıyor. Battaniyelerine gömülüp yatıyor ve uyku ile onu korkutan sırlı bir kopukluk arasında gidip geliyor.

Kalbi boş bir ağrıya doluyor, kese kağıdı elinde kırışıyor. "Ona bahçeden verebildiğim kadarını veriyorum ama çoğu gün yeterli gelmiyor."

Onu acı içinde görmekten nefret ediyor. Bunu hafifletmek için yapabileceği çok az şey olmasından nefret ediyor.

Jiro kaşlarını çatıyor, direksiyonu çeviriyor ve otoyol rampasından sağa dönüyor. "Ami acı çektiğinden bahsetti."

Üç kişilik aile birkaç haftada bir ziyaret için kulübeye giderdi. Bazen bütün gün kalıyorlar ve Jiro ile eşi Jenny bahçede Anna'ya yardım ediyorlardı (Anna, kendisi yokken bahçenin gelişmesinden onun dokunuşunun sorumlu olduğunu öğrenmişti). Diğer zamanlarda ise sadece bir yemeği paylaşacak ve biraz sohbet edecek kadar uzun kalıyorlardı. Beş yaşındaki çocukları Ami, Khiran'dan hemen hoşlanmıştı.

O nereye gitse, bir gölge kadar sadık bir şekilde onu takip ediyordu.

Khiran bunu ilk başta rahatsız edici bulmuştu. Daha sonra ve sadece ona, bu kadar küçük biriyle nasıl etkileşime gireceği konusunda ne yazık ki hazırlıksız hissettiğini itiraf etti. Onun boyunda biriyle tek deneyimi Malik'ti - sadece aklında bir çocuk. Dünya işlerinde aldığı roller aile hayatıyla nadiren birleşmişti. Birleştiklerinde bile bu geçici olmaktan öteye gitmiyordu.

Jiro, onun bariz rahatsızlığından kesinlikle memnun, onunla acımasızca alay ediyor, ama onları izlerken gözlerinde bir sıcaklık var. Anna nedenini anlıyor. Ami, sayısız sorusu ve doymak bilmez merakıyla, Khiran'ın sınırlarını Anna'nın bir zamanlar sadece kendisinin yapabileceğini düşündüğü şekilde yumuşatıyor.

Birkaç ay içinde, çocuk ona ne kadar düşkünse o da kıza o kadar düşkün görünüyor. Anna onun rahatsızlığını kıza yüklemeyeceğinden emindir, ancak çocuklar genellikle kendilerine verilenden daha fazlasını anlarlar. Ne kadar cesurca saklamaya çalışsa da, ondaki değişikliği fark etmiş olması şaşırtıcı değil.

Anna boğazında düğümlenen duyguyu yutar. "O akıllı bir kız." Bu onaylama sessizlikte yüksek sesle aralarına oturuyor. Jiro başka bir şey söylemiyor, ama yola geri çekilirken elini uzatarak teklifte bulunuyor. Anna elini sıkıyor, onu bağlamasına izin veriyor. Bir zamanlar onu bağladığı gibi, tüm yol boyunca.

"BİR GEZİ PLANLAMALIYIZ." Kelimeler onu terk ediyor, düşünceden çok ilham. Eczaneye gittiğinden beri dört gün geçti. Penceresinin dışında don

Sabahın erken saatlerindeki gri ışıktaki ince bir kar tabakası gibi parlıyor. Birlikte kanepede otururlarken fincanı ellerini ısıtıyor. Kahve kokusu ona bal sürülmüş taze incirleri ve sadece bir köşesini görebildiği çarşığı hatırlatıyor.

Khiran'ın bakışları ona kayıyor, en kalın yorganını omuzlarına sarıyor. "Yolculuk mu?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Artık kaçmıyoruz. Bizi durduran ne?" Bakışları araştırıyor. "Ağaç'ı terk mi edeceksin?"

Anna düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Jiro ihtiyacımız olursa bizi kontrol etmeyi teklif etti."

"O sadece bir insan."

Kaşlarını kaldırarak, "Biz de öyleyiz," diye hatırlatıyor. Tek cevabı sessizlik olunca, onu incelerken kahvesinden bir yudum alıyor. "Sence korunmaya ihtiyacı var mı?"

Omuz silkiyor. "Seni bunun için seçmedi mi?"

"Hayır," diyor, cevabı sadece gerçeğin olabileceği şekilde hızlı ve emin. Ağaç'la olan bağı kopmuş ama hâlâ onun anısının yankılarını taşıyor. Ağacın istekleri, onun *amacı*, sanki kalbine kazınmış kadar net.

Yer değiştiriyor, yüzünü tamamen ona dönüyor ve minderlere daha derinden yerleşiyor. "Silas bir keresinde bana bir hikâyeye anlatmıştı. *Kendi hikâyesini.*" Khiran'ın bakışları keskinleşiyor, karanlık ruh haline rağmen meraklı. "Çölde bir tilkiyi takip edene ve ayaklarını Ağacın köklerine sarılmış bulana kadar öleceğini sanıyormuş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Silas'ı İlk seçmedi. Ağaç seçti," diyor onun bakışlarını tutarak. "Sence de tuhaf değil mi? Tahtını terk etmeyi reddetmesi?"

Khiran alay ediyor, sesi acı ve karanlık. "Zahmet edemezdi."

"Hayır." Başını sallıyor. "*Geri dönüş* yolunu bulamama riskini göze alamazdı."

Ona bir gülümseme sunuyor. "Ağaç'ın korunmak için bana ihtiyacı yok. İhtiyacı olanlara yardım etmeye hazır olana kadar kendini ve bizi saklayacaktır." Uzanıp onun elini tutuyor. "Peki, nereye gitmeliyiz? Bana hangi harikaları göstereceksin? Yazın gidebilmek için şimdiden plan yapmaya başlamalıyız."

Gözleri pencereye kayıyor, yorganı omuzlarına daha sıkı sarıyor. Dudaklarında bir sırıtiş belirliyor, o kadar tanıdık bir şekilde çarpık ki kalbi teklıyor. "Sıcak bir yere."

ANNA ŞAFAK SÖKME DEN DAKIKALAR ÖNCE UYANIR.

Yanında, Khiran hâlâ uyuyor, nefes alış veriş i düzgün ve ifadesi gevş ek. Bahar nihayet daha ılık bir hava ve gecelerine musallat olan acıdan bir kurtuluş getirmiştir. Her şey olması gerektiği gibidir ama Anna garip bir şekilde uykusundan kendi kendine uyanmadığını hisseder. *Bir şey* onu uyandırmıştır.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yorganın altından çıkar ve ön kapıdan çıkmadan önce kollarını bornozunun içine sokar. Verandada durup gözleriyle yerini bulamadığı bir şeyi ararken, gri şafakta kuşlar dallardan cıvıldaş ıyor.

Kemiklerinde bir his, kalbinde ona *bakmasını* söyleyen nazik bir dürtü var. Ç ıplak ayakları onu bahçenin ortasına götürüyor, toprak ayak parmaklarının altında nemli. Ancak güneş doğudaki dağların üzerinden süzülüp her şeyi şafağ ın ılık ışıltısıyla yıkadığında anlıyor.

Ağacın en alt dalından sarkan, dolgun, olgun ve *altın* rengi bir şeftalidir.

Nefesi ciğerlerini terk ediyor, gözleri nazik kıvrımı izliyor, tüylere yapış an sabah çiyine hayranlıkla bakıyor. Yavaş ça, dikkatlice yaklaşıyor. Fısıltılar yok, kalbine dolanan ve onu dürt en kökler yok. Sadece o, kendi yetiştirdiği bahçede, ölümlü hayatının geri kalanını beslemeye adanmış ı ağacın önünde duruyor. Ellerini kavuşturuyor, emeğinin meyvelerini hissetmek istiyor.

Avuçlarının içine düşüyor.

Anlamak için fısıltılara ihtiyaç duymadığı bir mesaj. Bir hediye. Bir dürtme.

Anna nefesini içine çekiyor, kalbi o kadar hızlı atıyor ki daha çok kanatların uğultusunu andırıyor. Ağaca bakıyor. Elindeki meyve bir bomba kadar kırılğan hissettiriyor.

Bir tane. Sadece bir tane var.

Yutkunuyor, pişmanlık dilinde ekşiyor. "Onsuz yapamam. Yapamam."

Dalların arasından bir esinti ılık çalar, güneş ışığı yapraklarda parıldar. Anna'nın tek düşünebildiği, banyonun zeminindeki kırık aynanın duvarlara kanlı yansımaları. Parmakları kıvrılıyor, tüyler avuçlarını gıdıklıyor. "Senin bana ihtiyacın olduğu gibi benim de ona ihtiyacım var," diye mırıldanıyor. "Lütfen."

Cevap alamıyor. Asla alamayacak. Ta ki kabul edene kadar.

Dişleriyle alt dudakını ısırarak başını öne eğiyor ve göğsüne çöken ağırlıkla nefes almaya çalışıyor. İşte o zaman fark eder. Elindeki şeftali, kusursuz olduğunu düşündüğü şeftali, *değildir*.

Ortasından bir dikiş geçiyor ve onu iki mükemmel yarıya bölüyor. İki tomurcuk, iki şeftali, birbirlerine çok yakın büyümüşler ve birleşmişler.

Sadece onun için değil, ikisi için de bir hediye.

Kalbine yakın tutarken sulu ve parlak bir kahkaha atıyor. "Teşekkür ederim."

Şeftaliyi mutfığa götürüyor ve hiç direnmeden ortadan ikiye kesiyor. Ortadan ikiye ayırdığında, ortasının boş olduğunu görür.

Kopyalanması mümkün olmayan bir hediye.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bu nedir?" diye sorar.

"Bir hediye," diye alay ediyor, geçmişlerinden bir yankı.

"Sihir mi bu?" Bunu şaka olsun diye söylüyor ama kızın gözlerindeki ılık adamın nefesini kesiyor. Kız cevap verdiğinde göğsünde, zayıf, kırılğan kalbi tekliyor.

"Evet."

YENİ EDUN

1977

Onu ö_{per} ve dudaklarının tadı sihirli gibidir; ılık bir yaz gününde bala bulanmış şeftali. Uzaklaştığında, adamın saçları koyu renk ve yumuşakça kıvrılmıştı. Gözleri, herhangi bir yaşamda herhangi bir yüzde tanıyabileceği o gözler, ona gülümsüyor - yeşilin eşiğinde mavi.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yayınlandığında her zaman teşekkür edilecek çok kişi vardır, ancak bu karakterler ve bu dünya söz konusu olduğunda en çok teşekkür etmek istediğim kişilerin sayılamayacak kadar çok olduğunu görüyorum. Bu hikaye, maskeden ziyade gerçekte daha büyük bir güzellik bulan bir kadınla ilgili birkaç diyalog parçasından doğdu ("Seni kendin olarak görmeyi tercih ederim") ve hem geçmişin hem de günümüzün günlük kahramanlarına bir aşk mektubuna dönüştü.

Bazen insanlığın başarısız olduğu tüm yolları düşünüyorum ve bunun acısı bana nefes alamayacak kadar ağır geliyor. Sonra bakıyorum ve dünyanın tüm Anna'larını görüyorum - sarsılmaz empati ve şefkatleri sayesinde güçlü olan insanlar - ve her şey biraz daha az umutsuz hissediyor.

Teşekkür ederim.

Bu dünyayı her seferinde bir kişi, bir eylem, bir protesto kurtardığınız için teşekkür ederim. Bu hikayeye ilgili tek bir umudum varsa, o da bu sözlerin, olduğunuz kahramanlar olarak görülmenize yardımcı olmasıdır. Tek bir dileğim varsa, o da bu hikayenin çok ama çok çaresiz olan bir dünyada nezakete ilham vermesidir.

Ayrıca bir dakikanızı ayırıp aileme teşekkür etmek istiyorum. Sizlere sahip olduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Kendiniz için bir kopya satın almaktan, arkadaşlarınıza ve iş arkadaşlarınıza kitap hediye etmeye, halkla ilişkiler kutuları için kitap kılıfları dikmeye yardım etmeye kadar, pek çok insanın sahip olmadığını bildiğim bir şekilde desteklendiğimi hissettirdiniz.

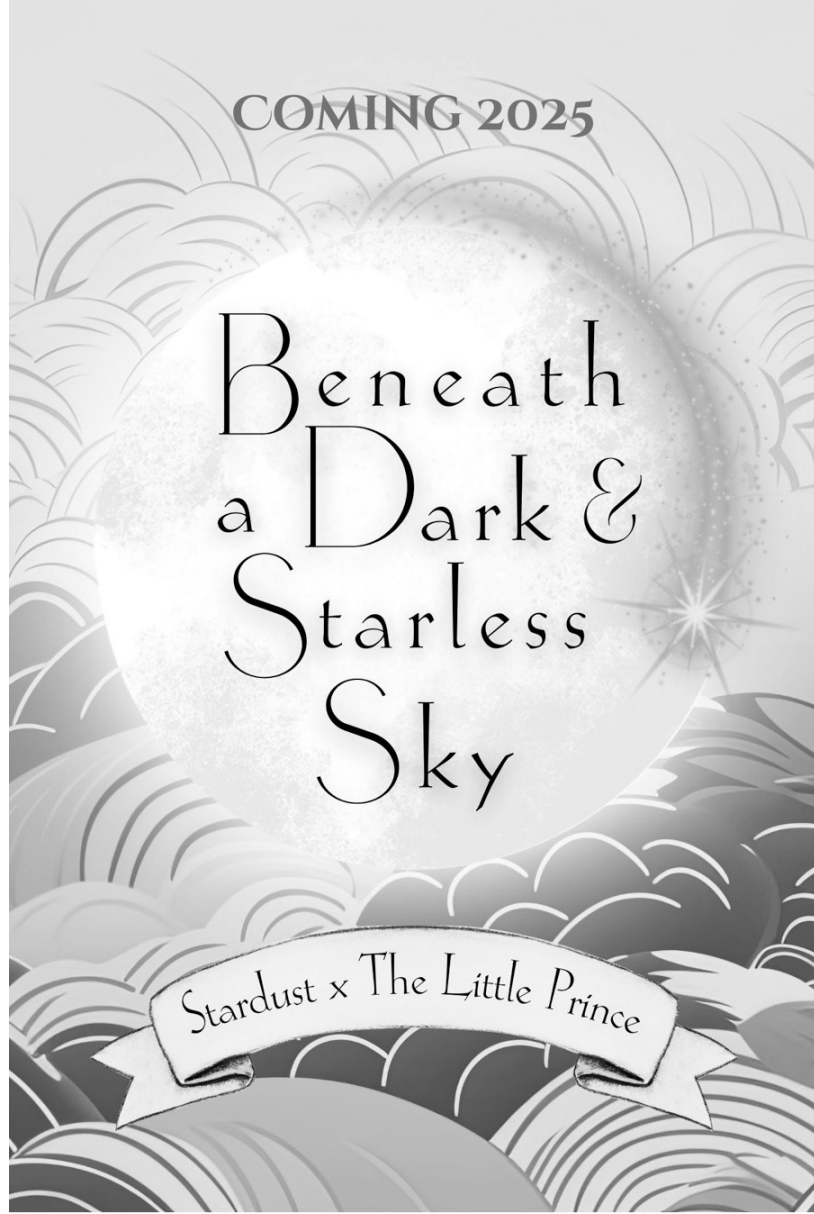
Katherine'e, bu kitaba ilk bakan göz olma görevini üstlendiğin için teşekkür ederim. Katkıların bu hikayenin parlamasına yardımcı olmak için çok değerliydi.

Sarah'ya, fanfic günlerimden beri benimle birlikte olduğun ve utanç verici yazım hatalarımı yakaladığın için teşekkür ederim. Senin sayende okuyucular 'yeşil gazlar' yerine 'yeşil otlar' hakkında okuyabiliyorlar. Yorumlarınız ve tepkileriniz beni her zaman çok mutlu ediyor.

Ash'e, her zaman bu kadar destekleyici olduğu ve bu kadar güzel geri bildirimler verdiği için teşekkür ederim!

Son olarak, okuyucularıma en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Desteyiniz beni sadece hayran bırakmakla kalmadı, kelimenin tam anlamıyla hayatımı değiştirdi. Çünkü

Bana ne iş yaptığım sorulduğunda güvenle "Ben bir yazarım" diyebiliyorum.

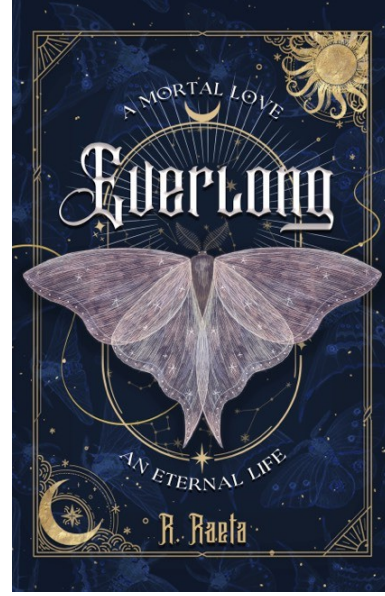
*Yıldızların yüzyıllardır kayıp olduğu bir dünya olan 'da genç bir kadın,
hayallerini ve dileklerini gece gökyüzüne fısıldar.
Sessizlikten başka bir şey yok... Ta ki bir yıldız, gamzeli bir gülümsemeye sahip
genç bir adam kılığında cevap verene kadar.*

KAPAK AÇIKLAMASI VE İLK BÖLÜME BİR GÖZ ATMA DAHİL GELECEK GÜNCELLEMELER İÇİN WWW.RRAETA.COM ADRESİNDEKİ POSTA LİSTEME KATILIN!

AYRICA R. RAETA TARAFINDAN

2022 Readers' Favorite Edebi Kurgu Altın Madalyası 2021 IAN

Yılın Kitabı Romantik ve Paranormal Finalisti 5 Yıldızlı Readers' Favorite

Ölümlü bir aşk,

Sonsuz bir hayat.

Lily ölümünü, hatta yeniden uyanışını bile hatırlamıyor ama şunu biliyor: Güneş korkulacak bir şey, kelimeler onun kurtuluşu ve -her şeyden önemlisi- çocuk parkına bakan bank onun.

Her gece, parkta bulduğu kırık dökük ve terk edilmiş eşyalar hakkında hikâyeler yazıyor. Yıllar geçtikçe ve şehrin silueti büyüdüğü, bedeni ölümsüz ve değişmeden kalır... zihni çürürken bile. O, saatin akrep ve yelkovanını tutan bir iğnedir, sabittir ve dünya onun etrafında dönerken tamamen yalnızdır.

Ta ki genç bir yaz gülümsemesi olan Sam de la Cruz yanına oturana ve beklenmedik bir dostluk filizlenene kadar. Aylar geçer ve ilişkileri gelişir, ancak Sam sevmeye başladığı garip, yalnız kadının görüldüğünden daha fazlası olduğunu fark edene kadar zihni ve anıları solmaya devam eder.

Aşk, kayıp ve sonsuza dek yaşamanın ne anlama geldiği hakkında bir hikâye.

AYRICA R. RAETA TARAFINDAN

5 Yıldızlı Okuyucuların Favorisi

Mucizeler bedava gelmez ve kelimeler bağlayıcıdır.

Mucizelerinin lanetli bir yanı vardır ama Sara'nın beklediği gibi kötü biri değildir. Yine de, dramatik bir yeteneği ve sırf eğlence olsun diye damarına basmak gibi kötü bir huyu olan asırlık bir hayaletle takılıp kalmaktan pek de hoşnut değildir. Can sıkıntısına olan eğilimi ve onu görebilen ve duyabilen tek kişi olduğu gerçeğiyle, gölgesi kadar sıradan ve küf kadar hoş karşılanan biri.

İngiliz Edebiyatı dersinde oldukça becerikli olsa bile.

YAZAR HAKKINDA

R. Raeta, sihirli dokunuşlarla süslü, ağır ağır ilerleyen aşk hikâyeleri yazıyor. Edebi Kurgu dalında Readers' Favorite Altın Madalyası sahibi ve ilk romanı Everlong ile iki kez IAN Yılın Kitabı Finalisti. Kelime seçimleri üzerine kafa yormadığı zamanlarda köpeğine ne kadar yakışıklı olduğunu söylemekten ve kedisinin ona cömertçe sunduğu gece terapi seanslarına katılmaktan hoşlanıyor. Trigeminal Nevralji'den kurtuldu ve her gün en iyi hayatını yaşamaya inanıyor.

R. Raeta'nın gelecekteki çalışmalarını takip etmek isterseniz, www.rraeta.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir veya aşağıdaki sosyal medya platformlarında bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

